

RADYO VE TELEVİZYON ÜST KURULU

Çocuklardan Televizyona Mektup

**İlköğretim Öğrencileri Arasında Düzenlenen
Televizyona Mektup Konulu Yarışmaya Gönderilen
Mektuplar**

ANKARA - 2009

Atatürk, çalışma konusunda şunları yazmıştır.

“Çalışmaktan, bir cezadan, bir sıkıntıdan, bir kötülükten kaçır gibi kaçınmak, çok kötü ve tedbirsizce bir harekettir... Çalışmak, ilk sıkıntılara ve isteksizliklere üstün gelindikten sonra, en şiddetli bir zevktir. Çalışmayı ceza saymak, onun güzelliğini ve iyiliklerini tanımamak, tabiata karşı haksızlık olur.

İnsan, çalıştığı işi, eli altında veya kafasının içindeki eserini, büyütmekte ve yükselmekte gördüğü zaman ne büyük zevk duyar... Bu zevk; bütün zahmetleri, saban arkasında dökülen terleri, sanatkarın, düşünürün bazen pek acılı olan yorgunluklarını derhal unutturur”.

1923'te geleceğe ait düşüncelerini, basın temsilcilerine açıklarken “çalışma” çalışkanlık” konusunda şöyle diyordu:

“Milli hedef belli olmuştur. Ona ulaşacak yolları bulmak zor değildir. Önemli olan, çetin olan, o yollar üzerinde çalışmaktır.

Denebilir ki, hiç bir şeye muhtaç değiliz; yalnız bir şeye çok ihtiyacımız vardır; çalışkan olmak.”

Mektuba Mektup (Önsöz)

Radyo ve Televizyon Üst Kurulu olarak “medya eğitimi” en öncelikli konumuzdur. 21. yüzyıl her alanda iyi eğitilmiş bireylerin damgasını taşıyarak eser ve icatların yarışacağı bir zaman dilimi olacaktır.

Görsel ve yazılı medya, eğitim ihtiyacının en çok hissedildiği alanların başında gelmektedir. Medya çalışanından televizyon izleyicisine kadar tüm aktörlerin kendilerini eğitime sorumluluğu vardır. Dünyanın her yerinde saygın bir çalışma alanı olan medyanın yıldızının parlamaya devam etmesi, çalışanlarının bilgi birikimine ve evrensel insan/çocuk haklarını yüceltmelerine bağlıdır.

Türkiye’de çocuklar ne yazık ki her gün 4-5 saat televizyon karşısında, her türlü olumsuz görüntü ve içeriğe maruz kalmaktadırlar. Bu probleme çözüm üretmek, başta eğitimciler olmak üzere medya çalışanları ile tüm kişi ve kurumların en önemli görevidir.

Radyo ve Televizyon Üst Kurulu’nun çağdaş medya eğitimi çerçevesinde başlattığı; Medya Okuryazarlığı Dersi, www.medyaokuryazarligi.org.tr sitesi, Akıllı İşaretler, İzleyici Temsilciliği, 444 1 178 RTÜK İletişim Merkezi ve RTÜK Çocuk Sitesi üzerinden geniş eğitim çalışmaları yapılmaktadır. Bu yolla hem izleyicilerinin kendilerine sunulan yayınlar hakkında daha seçici olmaları hem de medya dünyasının yayınları ile hedef kitlelerin istek ve ihtiyaçlarının dengelemesi amaçlanmaktadır.

Bu bağlamda medya yayınlarında “çocuk izleyici” konusunun ayrı bir önemi vardır. Çocukların medyada yer alan her tür görsel ve yazılı bilgiye ve görüntüye maruz kaldıklarını aklımızdan hiç çıkartmamalıyız. Bu konuda özellikle medya çalışanlarının ve anne/babalarının sorumluluğu üzerinde durulmalıdır. Konu çocuk olduğunda gerisi teferruattır. Çocuklarımızın bedensel, ruhsal ve sosyal gelişimlerini olumsuz etkileyecek medya görüntü ve içeriklerine yaklaşımımız, duyarlılığımız geleceğimizi etkileyecektir. Biraz empatinin problemleri önemli ölçüde azalacağı söylenebilir.

Medya çalışanlarından istediğimiz “Kendi çocuklarına izletmedikleri program ve içerikleri bizim için çocuklarımıza da izletmemeleridir.

“Çocuktan al haberi”, gerçeğini doğrularcasına ülkemizin dört bir yanından “Televizyona Mektup” yarışmasına katılan tüm çocuklarımıza gönderdikleri birbirinden güzel mektuplar için sonsuz teşekkürlerimizi iletiriz. Gösterilen ilgi ve mektup içeriklerinden edindiğimiz intiba, amacımızın çocuklarımız tarafından doğru anlaşıldığını göstermektedir. Bu mektupların başta medya dünyası olmak üzere hepimiz tarafından doğru değerlendirildiğinde önemli faydalar sağlayacağını vurgulamak isterim.

Bu vesile ile başta çocuklarımız olmak üzere öğretmenlerimiz, okul ve İl/İlçe Milli Eğitim Müdürlerimiz, Sayın anne/babalar ve değerlendirme komisyonu üyelerine teşekkür eder, saygılar sunarım.

Dr. Zahid AKMAN
Radyo ve Televizyon Üst Kurulu Başkanı

RADYO VE TELEVİZYON ÜST KURULU TARAFINDAN
İLKÖĞRETİM ÇAĞINDAKİ ÖĞRENCİLERE YÖNELİK DÜZENLENEN
MEKTUP YARIŞMASI SEÇİCİ KURULU

<u>Sıra No</u>	<u>Adı Soyadı</u>	<u>Unvanı</u>
1-	Ayhan ÖZÇELİK	RTÜK Eğitim Dairesi Başkanı
2-	Cihangir ŞAHİN	RTÜK Araştırma ve Geliştirme Dairesi Başkanı
3-	Yaşar UĞÜROL	RTÜK Eğitim Dairesi Başkan Yrd.
4-	Harun CEYLAN	Gazi Ün. Fen Ed, Fak. Araştırma Gör.
5-	Yrd. Doç. Dr. Abdülrezak ALTUN	Ank. Ün. İlet.Fak..Gazetecilik Böl.Öğ. Üy.
6-	Doç. Dr. Filiz BİLGE	Hacettepe Ün.Eğ.Fak.Eğ.Bölümleri Reh.ve Psikolojik Dan. Anabilim Dalı Öğ.Üy.
7-	Muammer UZUNCA	MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü Temsilcisi
8-	Necla TOSUN	Büyükhanlı Kardeşler İ.Ö.O. Türkçe Öğretmeni
9-	Havva TEKİN	Çankaya İlçe Komisyon Üyesi Türkçe Öğretmeni

Radyo ve Televizyon Üst Kurulu ile Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Genel Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Televizyona Mektup” konulu Yarışmaya ilişkin, 70 İl Milli Eğitim Müdürlüğünden gelen toplam 509 adet mektup Seçici Kurul tarafından değerlendirilmiştir.

DEĞERLENDİRME SONUCUNDA AŞAĞIDA BELİRTİLEN

ESERLER ÖDÜLE LAYIK GÖRÜLMÜŞTÜR.

I- Kategori: (İlköğretim 1,2,3. sınıf öğrencileri)

1-Birincilik Ödülü N.Ada ALIŞKAN (Fatih Sultan Mehmet İ.Ö.O) EDİRNE

2-İkincilik Ödülü Gamze DEMİR (Mahmudiye İ.Ö.O) TOKAT

3-Üçüncülük Ödülü İrem KÜÇÜKBAHAR (Bahçelievler İ.Ö.O) MERSİN

II- Kategori: (İlköğretim 4.5. sınıf öğrencileri)

1-Birincilik Ödülü Elif Özge DOĞAN (Bilim ve Sanat Merkezi) K.MARAŞ

2-İkincilik Ödülü Olida AKYILDIZ (Dede Korkut İ.Ö.O) TUNCELİ

3-Üçüncülük Ödülü. Ş. Sare KAPLAN (Manavgat Toros İ.Ö.O) ANTALYA

III- Kategori : (İlköğretim 6.7.8. sınıf öğrencileri)

1-Birincilik Ödülü Yıldız BARAKLI (Mustafa Erman İ.Ö.O) G.ANTEP

2-İkincilik Ödülü Eyyup YETİM (Nurçin Sayan İ.Ö.O) ANKARA

3-Üçüncülük Ödülü Kübra ASLANKAYA (Nuri Has İ.Ö.O) KAYSERİ

MANSİYON ÖDÜLÜNE LAYIK GÖRÜLEN ESERLER:

I.Kategori Mansiyon Ödülleri:

- 1-Sena AK (Fatih İ.Ö.O) K.MARAŞ
- 2-Şeyda DAĞLIOĞLU (Servi Erdemoğlu İ.Ö.O) GAZİANTEP
- 3-Ceylan ERDEMÇİ (Hürriyet İ.Ö.O) SİİRT
- 4-Melike ULUKUŞ (Özel Altınyıldız İ.Ö.O) NEVŞEHİR
- 5-Samed BODUR (Esenyurt Fevzi Daniş İ.Ö.O) İSTANBUL

II.Kategori Mansiyon Ödülleri:

- 1-Merve İNANÇ (Özel Sevgi Çiçeği İ.Ö.O) BİLECİK
- 2-Nihan Deniz KÖKSAL (Ahmet Andıçen İ.Ö.O) ANKARA
- 3-Havva Esmâ AŞKIN (Halıkent İ.Ö.O) ISPARTA
- 4-Seray DOĞAN (Petkim İ.Ö.O) İZMİR
- 5-Emre TANRIVERDİ (Utku İ.Ö.O) ZONGULDAK

III.Kategori Mansiyon Ödülleri:

- 1-Elif GEÇİT (Yekta Baydar İ.Ö.O) EDİRNE
- 2-Şeyma SÜKUT (Cumhuriyet İ.Ö.O) ERZİNCAN
- 3-Ozan ERSAN (TED Ankara Koleji Vakfı Özel İ.Ö.O) ANKARA
- 4-Hande BURAK (60.Yıl İ.Ö.O) KOCAELİ
- 5-Berkcan BALDİL (Özel Final İ.Ö.O) BURSA

Sevgili Büyüklerim,

Benim ismim Ada. 7 yaşımdayım. Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu'nun 1. Sınıfında okuyorum.

Her çocuk gibi derslerden vakit buldukça televizyon izliyorum. Fakat bazen programlarda olumsuz etki yaratan olaylara rastlıyorum. Mesela sihirli dizilere. Bazı arkadaşlarımız bu dizilerdeki sihirleri gerçek sanıp kendilerine zarar veriyorlar. Böyle dizilere çok fazla yer verilmesini hiç istemiyorum. Bu dizileri izlememe annem ve babam çok kızıyor. Bu yüzden onlarla aram bozuluyor.

Ayrıca kötü sözcükler ve şiddet içeren reklamlarla filmlere de çok yer verilmesini istemiyorum. Çünkü biz çocuklar bunları örnek alabiliyoruz. Böylece kötü birer insan olarak yetişiyoruz. Ama biz iyi birer insan olarak yetişmek istiyoruz. Sizin de bize verdiğinizizi düşünüyoruz.

Tabi hep kötü şeyler yok televizyonda. Ben TRT çocuğu çok beğenerek izliyorum. Bu kanaldaki bazı programlar benim hayal dünyamı geliştiriyor. Mesela “Bak Çiz.” Bunun dışında “Üçüzler, Jibber ve Jabber, Muhteşem Türkler, Oyunbaz Sorular, Haberin Olsun, Uçan Köpek Vipo'nun Maceraları, Keloğlan Masalları, Bak Yap” gibi programları çok beğeniyorum. Bunlar benim becerimi geliştirip kültürümü arttırıyor. Aynı zamanda annem ve babam bu programları izlerken bana hiç kızmıyor. Hatta benimle birlikte izliyorlar. Hepimiz çok mutlu oluyoruz. Bütün bu programlar bana Türk ve yabancı bilim adamlarını, yabancı ülkeleri, değişik insanları öğretiyor.

Bunları bize sunduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Ailemle aramı bozmadığınız için de teşekkür ederim. Sizin Türk çocuklarının iyi yetişmesine katkıda bulunacağınıza inanıyorum. Eleştirdiğim programları düzelterceğinizi umuyorum. Başarılar diliyorum.

Sevgilerimle, hoşçakalın.

N. Ada ALIŞKAN

1/B Sınıfı

Fatih Sultan Mehmet İ.Ö.O./EDİRNE

1. Kategori Birincisi

Televizyona Mektup

Sevgili Arkadaşım Televizyon,

Niksar'ın şirin bir köyünün bir okulunda 2. sınıfta okuyorum. Senden mektup almadım ama yine de yazmak istedim. Sana yazacağım o kadar çok şey varki; kelimelerle ifade edemiyorum.

Seni en çok tatillerde seviyorum. Ancak o zaman rahat iziyorum. İzlememe engel olanlar var. Babalar, anneler, dedeler, nineler, öğretmenler... Niye mi? Tek söyledikleri şey: ödevini yap. Haksız da sayılmazlar. O zaman seni daha da çok özlüyorum. Benim çocuk olduğumu unutuyorlar bazen. Oysa ben oyunlarla, çocuklarla, televizyonla öğrenmek ve büyümek istiyorum.

Sevgili arkadaşım televizyon, sen bana derslerimi oyunla öğrenebileceğim programlar versen. Belki o zaman izlememe engel olmazlar. Bazen ben de senden şikayet ediyorum. Çizgi film reklamları bölünmese olmaz mı? Bazen de annemi ve babamı senden kıskanıyorum. Sana bakmaktan beni unutuyorlar. Oysa benimle vakit geçirsınler istiyorum.

Küçük bir köyde yaşıyorum. Bazen hiç arkadaşım olmuyor. Sen tanıtıyorsun Dünya'yı minik eşyalarla dolu odamda bana. O zaman seninle gülüyor, seninle eğleniyor, seninle yalnızlığımdan kurtuluyorum. Çok teşekkür ederim sana.

Şimdilik yazacaklarım bu kadar. Mektubunu dört gözle bekliyorum. Bana yazarsan sevinirim.

Hoşçakal

Gamze Demir

2/ A Sınıfı

Mahmudiye İ.Ö.O.-Niksar/TOKAT

1. Kategori İkincisi

Sevgili Tv Dedeciğim,

Çevremdeki abiler ve ablalar cep telefonuna bir şeyler yazıp, birbirlerine gönderiyor. Ben de bir şeyler yazacağım. Ama mektupla. Aslında mektup iki; biri sana, diğeri gurbete saldığimiz ablama: çiçeği burnunda öğretmen.

Bazı sınıf arkadaşlarım seni aşırı izleyince, başarısız oluyormuş. Annem ve babam, bana iyi bir rehberlik yaptı. Sende eğlendirici, öğretici neler buluyorum neler... Dünyanın dört bir yanında yaşatlarımı ekranda görüyorum, tanıyorum. Hele Uluslararası 23 Nisan Çocuk Şenliği ne büyük bir cümbüş! Dersten yorulunca çizgi filimle bir süre hoş vakit geçiririm...

Lise öğrencisi abim belli saatlerde, şirin bir öğretmenden gelecek sınavlara ait bilgiler alır. Babam haber ve yorum izler. Annem kendine uygun kültür ağırlıklı yayınlar seçer. Bizde kimse bağımlı değildir, tek televizyonumuzla çok mutluyuz. Çünkü nasıl yararlanacağımızı biliyoruz. Ayrıca birbirimize saygılıyız. Evimizi birleştiriyorsun.

Bez bebeğimi, köydeki ninemin oğlaklarını, bir de seni çok seviyorum. Sen de beni seviyorsan, yayınlarında benim gibi yüreği pır pır eden çocuklarına masal, hoş çizgi filmleri, oyunlar, şarkılar ve eğitime bolca yer ver, ama şiddete değil! Sana ne kadar teşekkür etsem az. Senin hizmetin, hakkın neyle ödenir? Sen, bilge dedemsin. Dünyayı gözümüzün önüne taşırsın.

Sana başarı, sağlık ve uzun ömürler diler kucak dolusu selamlar yollarım.

Yavrucuğun İrem.

İrem KÜÇÜKBAHAR

3/A Sınıfı

Bahçelievler İ.Ö.O.- Yenişehir/MERSİN

1. Kategori Üçüncüsü

Merhaba Televizyonum,

Herşeyden önce seni çok seviyorum. Ben

İlkokul birinci sınıfa gidiyorum. Biliyor musun ben ilk mektubumu sana yazıyorum.

Televizyonum sen hayatımın vazgeçilmez bir parçasısın. Sensiz evimizin hiç tadı yok. Sen neşe kaynağımızsın. Bizim baharımız, yazımız, kışımız hep seninle geçiyor. Özellikle kış mevsiminde seninle iç içeyiz. Çünkü biz bir sobalı bir evde oturuyoruz. Biz beş kişilik bir aileyiz. Annem, babam, anneannem, kardeşim ve ben. Bütün aile seni çok seviyoruz. Hele kardeşim sana bayılıyor. O üç buçuk yaşında. O üç buçuk yaşında sabah gözlerini açar açmaz anneme sesleniyor. “Anne televizyonun fişini tak!” diyor. Böylece beni de uyandırıyor. Kardeşim hiç de haksız değil. Çizgi filmlerin öyle güzel ki! Bize uykudan bile tatlı geliyor. Ama şunu hemen söylemeliyim, bazı çizgi filmler biz çocuklara kötü örnek oluyor. Ben örnek almıyorum ama kardeşime de laf anlatamıyorum.

Televizyonum anneannem bile sensiz yapamıyor. O senin türkü kanallarını çok seviyor. Babam hakemlerini, annem filmlerini izliyor. Yani evimizin içinde sürekli senin sesin yankılanıyor. Aslında senin sürekli açık durman bana zarar veriyor. Bu yüzden derslerime fazla çalışamıyorum. Soğuk olduğu için başka odaya da gidemiyorum. Haberlerde kötü şeyler duyuyorum. O zaman çok korkuyorum ve hemen gözlerimi kapatıyorum. Korkunç sesini duymamak için elimle kulaklarımı tutuyorum. Televizyonum lütfen bizi üzecek haberler, filmler gösterme! Bizi hep güldüren, eğiten, eğlendiren programlar yap. Televizyonum sende iyi şeyler de var. Ama küçükler yararlı ve zararlı şeyleri ayırt edemiyor. Kardeşim de onlardan bir tanesi.

Sevgili televizyonum saat 10.00 bir saat sonra servisim gelecek. Merak etme okuldan dönünce tekrar buluşacağız. Ama şimdi çok sevdiğim okuluma gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Sende bana cevap yazarsan çok sevinirim. Hoşçakal televizyonum.

Sena AK

2/B Sınıfı

Merkez Fatih İ.Ö.O.- KAHRAMANMARAŞ

1. Kategori Mansiyon Birincisi

Sevgili Televizyon;

Seni çok seviyorum. Çünkü bize dünyada olup bitenleri anında evimizde izleme şansı veriyorsun. Sana çok teşekkür ederim. Ama sana biraz da kızgıyım; çünkü hep senin için annemden azar işitiyorum. Yayınladığım güzel çizgi filmler ve diziler aklımda iken derslerime

çalışamıyorum. Çünkü isteksiz oluyorum, bir türlü derslerime yoğunlaşamıyorum. Annem ise bu yüzden çok sinirleniyor.

Ben şu anda iki gündür senden ayrırım yani cezalıyım. Nedenini soracak olursan; vaktimin çocuğunu sana ayırıp da sınavda annemin beklediği sonucu getiremedim.

Anlamadığım birşey var, sevgili televizyon. Bana çok kızan annem bazende kendisi izlememi istiyor. “Oturda şunlardan birşeyler öğren, aklına birşeyler girsin.” diyor. Bunlar neler diye soracak olursan; eğitici çocuk programları, belgeseller, bilgi yarışmaları... Bunları da çok seviyorum; ama yasak olanları daha çok seviyorum. Bazen de dedemden yardım istiyor annem “Baba lütfen şuna televizyonun zararlarını anlat, yani televizyonsuzda güzel vakitler geçirebileceğini anlat.” Dedem başlıyor anlatmaya “Nerde o eski misafirlikler, nerde o eski sohbetler.” diye. Dedemler televizyonu yokken toplanır, oyunlar oynar, hikayeler anlatır, kitaplar okurlarmış. Ve herkes de çok dikkat edermiş.

Televizyon bizlerde biraz dikkat problemi yaratıyormuş.

Ama sevgili televizyon sana bir sır vereceğim: Dedemi ne zaman görsem elinde kumanda, hep senin karşında. Okuldan geldiğimde bana çok kızan annem de senin karşında... Şimdi senden bana yardımcı olmanı istiyorum.

YARARLI MISIN?

ZARARLI MISIN?

Yoksa Bağımlılık yapan kötü bir alışkanlık mı?

Lütfen bana cevabını bildir.

Seni herşeye rağmen seven arkadaşın;

Şeyda DAĞLIOĞLU

Şeyda DAĞLIOĞLU

3/A Sınıfı

Servi Erdemoğlu İ.Ö.O. - GAZİANTEP

1. Kategori Mansiyon İkincisi

Merhaba Televizyon!

Ben, seni çok severek izliyorum. Candan bir arkadaş gibi görüyorum. Bu nedenle, senin hoşuna gidecek ve gitmeyecekleri anlatacağım.

Hem görüntün hem sesinle canlı bir insan gibisin. Bu nedenle seni arkadaş olarak görüyorum. Ancak, bazen canımı çok sıkıyorsun. Haberleri izlemeyi, dünyada olup bitenleri öğrenmek hoşuma gidiyor. Çoğu zaman moralim bozuluyor. Çünkü meydana gelen kazaları ve kanlı görüntüleri görmek istemiyorum. Bana hiçbir katkısı olmayan yarışma programları da görmek istemiyorum. Çünkü bu programlarda çoğu zaman argo kelimeler kullanıyorlar. Bizlere kötü örnek oluyor. Gelenek ve göreneklerimizi bozuyor. Saygıyı kaldırıyor. Çizgi film seyretmeyi de dinlenmek için çok seviyorum. Bunda da çok hataların var. Türkçe isimli çizgi film kahramanlarının olmasını çok istiyorum. Çizgi filmlerin çoğu yabancı ülkelerin kültürünü anlatıyor. Bizim kültürümüzü, dinimizi anlatan filmler istiyorum senden. Sen benim evdeki öğretmenimsin. Öğretmen dediğin, doğruyu, güzeli anlatır ve gösterir. Sen de böyle yapmalısın. Bazı arkadaşlarımdan internet adlı arkadaşları var. Benim ise tek bilgi kaynağım ve arkadaşım sensin. Haftanın bazı günlerinde okulda öğrendiklerimi tekrar edici programlar yapabilirsin. İnsanları aptallaştıran bir kutu olmaktan çıkmalsın. Çünkü bir anda milyonlara ulaşabiliyorsun. Ülkesini, bayrağını, dilini ve kültürünü seven insanların yetişmesini istiyorsan programlarını, görüntülerini özenle verirsin.

Arkadaşlığımızın devam etmesini istiyorsan söylediklerime kulak verir, ona göre davranırsın.

Ceylan ERDEMCI

2/A Sınıfı

Hürriyet İ.Ö.O. - SİİRT

1. Kategori Mansiyon Üçüncüsü

Sevgili Televizyon,

Ne zamandan beri tanışıyoruz? Bilmiyorum ama galiba bir buçuk yaşımdan beri tanışıyoruz.

Bazen kapkara bir tahta, bazen de pır pır edersin. Bazen de gül bahçesi gibi rengarenk olursun. Bazen de kuş cenneti gibi olursun.

Ben seni bazen, Tom ile Jerry gibi, Peter Pan gibi Şirin Baba gibi hayalimde canlandırırım. İçine hem iyilik hem de kötülük sığıyor. Bazen de, O adamlar, insanları niçin dövüyor? Kulağını bir geçirsem elime, babamdan bir kapsam kulağını elime, kıvracağım düğmeni, yok edeceğim içindeki kötülükleri. Sonra baktığım zaman üzerine ateş topları atılan çocukları görmeyeceğim. Kolları, bacakları olmayan, param parça olmuş, aileler görmeyeceğim. Birbirine, silah çeken insanları, kavga edenleri görmeyeceğim.

Bir geçirsem kulağını elime, koca yanağa, Samim Amcam'a bakacağım. Yengeç burgerleri sünger bob'a vereceğim. Pamuk Prenses'i Yedi Cüceler'e, Kül Kedisini de Prensle buluşturacağım. Hep sevgilerle mutlulukları birleştireceğim.

Senden isteğim ise, içimizi karartan karanlıkları karart, bize aydınlık ver, sevgiyle umut dolu yarınların bizi beklediğini anlat. Bizlerin hayallerini yıkma.

Hayalimizdeki yemyeşil dünyamızdan, saygı ve sevgi dolu ailemizden, arakadşlarımızdan, okulumuzdan, bahçemizden... Mahrum bırakma!.

Sevginle büyüt bizi, hoşçakal

Küçük izleyicin.

Melike ULUKUŞ

2/B Sınıfı

Özel Altınyıldız İ.Ö.O.- NEVŞEHİR

1. Kategori Mansiyon Dördüncüsü

Merhaba benim küçük televizyonum;

Nasılsın, iyi misin demek istiyorum sana. Sorabilirim ama cevabını alamam biliyorum benim renkli arkadaşım. Aslında sen bana cevap veriyorsun da, tabi ki benim gibi konuşarak değil. Sakın sana sitem ettiğimi sanma, seni çok iyi biliyor ve tanıyorum. Sen benim yalnızlığımı, boş vakitlerimi, evimde oturarak hiç zahmetsiz ve masrafsız gideren tek arkadaşımısın. Hem de öyle bir arkadaş ki kumandanı da benim elime veriyorsun. Bana, ister çizgi film seyret eğlen, istersen de belgesel seyret bir şeyler öğren diyorsun. Sen bilirsin, istersen haberlerimi dinle dünyamızı yakından takip et, istersen de benimle beraber gez, görmediğin, gidemediğin güzel yerleri gör diyorsun. Kötü programlarımı izleme diye de, kumandanı da vermişsin zaten. Kapat diyorsun. Okuyorsun değil mi? Konuşmasan da aslında bana neler anlattığını nasıl da anlıyorum?

Biliyor musun sevgili arkadaşım, sen de biz insanlara çok benziyorsun. Bizim gibi seneler geçtikçe yenileniyorsun. Doğduğunda siyah beyaz gösteriyormuşsun. Zamanla renklerini çoğaltarak daha da renkli olmuşsun. Artık insanlar gibi sende zayıflamış, incecik plazma olmuşsun.

Dediğim gibi ne kadarda birbirimize benziyoruz değil mi? Ama aramızdaki en büyük farkta biz seneler büyüyor ve yaşılanıyoruz. Ama sen, seneler geçtikçe daha da gençleşiyor, teknolojiye ayak uyduruyorsun.

Sevgili arkadaşım bende büyüyünce bir bilim adamı olmak istiyorum biliyor muydun? Belki de ileride seni ben değiştirecek ve yenileyeceğim. İnşallah arkadaşım seni yenileyerek karşında oturup seyrettiğim günleri de görürüm.

Şimdi mektubuma son veriyor, seninle ilgili nasıl değişiklikler yapabilirim diyerek hayaller kurmaya başlıyorum bile.

Hoşçakal benim renkli ve elektrikli arkadaşım. Her yeniliğe açık ol anlaştık mı?

Samed BODUR

Samet BODUR

3/D Sınıfı

Esenyurt Fevzi Danış İ.Ö.O. – Esenyurt / İSTANBUL

1. Kategori Mansiyon Beşincisi

Sevgili Zahid Amca,

Eskiden insanlar iletişimi; davul, duman, kuşlarla ve mektupla yaparlarmış. şimdi ise televizyonla, telefonla, İnternet üzerinden bilgisayarla iletişim kuruyorlar. Ben de unutulmak üzere olan mektubu kullanarak çalışmalarımızdan duyduğum mutluluğu anlatmaya çalıştım.

Ödevlerimin dışında bu, benim yazdığım geek anlamda ilk mektup olacak.

Televizyonda 7 yaş ve üzeri şiddet, korku uygulamalarının biz çocuklar için çok iyi dışınılmış bir uygulama olduğunu söylemek istiyorum. Özellikle korku içeren filmleri izlediğim zaman çok korkuyorum. Bu yüzden anne, baba ve çocukların ortak izleyebileceği filmleri izlemeye çalışıyorum ve size çok teşekkür ederim.

Biz ocuklar için televizyonlarda eğitici yönü geliştirilmiş programların yer almasının geleceğimiz ve ölkemiz açısından daha yararlı olacağına inanıyorum. Böylelikle biz çocukların, eğitim seviyeleri daha da yükselecektir. Ölkemize yararlı bir nesil haline gelerek geleceğe daha da umutla bakacağız.

Mektup yazmaktan ve dışıncelerimi sizlerle paylaşmaktan çok mutlu oldum. Çocukları dışınan çalışmalarınızın devam etmesini umut ediyorum.

Saygılarımla...

Zehra KARA

3/A Sınıf

Atatürk İ.Ö.O. – Pınarbaşı / KAYSERİ

Sevgili Televizyon,

Hayatımızın uzun bir vaktini geçirdiğimiz, bozulunca üzüldüğümüz, öfkelenip kızdığımız alet. Senin varlığına bazen çok seviniyorum. Bazen de çok üzüliyorum. Sen olmasaydın haberleri, büyük bir keyifle izlediğim çizgi filmler, hayvanların dünyasını anlatan belgeselleri nasıl izlerdim?

Senden izlediğim programlar sayesinde, ülkemizdeki ve dünya ülkelerindeki çocukların hangi şartlarda yaşadıklarını, nasıl fakirlik çektiklerini öğrendim. Eşyalarımın kıymetini daha iyi biliyorum. Bilmediğim birçok şeyi yine senin sayende öğrendim.

Seni seyrederken üzüldüğüm zamanlar da oluyor. Haberlerdeki savaş görüntüleri, trafik kazalarındaki manzaralar, kavga edenler, çocukların öldürülmesini görmek, biz çocukların zihnini bulandırıyor.

Ben bir televizyon olsam; çocukların izlediği yoğun saatlere bizim için daha yararlı bilgiler veren ve bizi eğlendiren programlar koyardım. Çocuklar için özel haber programları, şiddet içermeyen çizgi filmler gösterirdim. Reklamlarda gördüğüm çikolataları, cipsleri, meyve sularını ve sevdiğim her şeyi, elimi ekrana uzatıp almak isterdim.

Annem çok izlediğim için gözlerimin bozulacağını söyleyip kızsada bildiğim çoğu şeyi senin sayende öğrendim. İyi ki varsın sen...

Senanur SUNGUR

2/A Sınıfı

Şehit Bnb. Mahmut Şahin İ.Ö.O.-

Sevgili Televizyon,

Sabah kalktığında seninle güne başlıyorum. Kahvaltımı, yemeğimi seninle paylaşıyorum. Sen benim hayatımın parçası oldun. Seni seviyorum, bazen de kızıyorum. Çizgi filmleri izlerken derslerimi unutuyorum, annemi babamı kızdırıyorum. Senin sayende çok şey öğreniyorum.

Tarihi yerleri ve şehirleri görüyorum. Hatta gerçek olmayan, masal diyarındaki perilere inanıyorum. Bazen ağabeyimden azar işitiyorum. O maçları seviyor. Ben ise çizgi film ve çocuk programlarını seviyorum. Yumurcak TV benim için vazgeçilmez kanaldır.

Filmlerde çıkanlar hep masaldır. Bazen babam televizyona bakarken haberlere dalar, akşam olunca bazen kumanda kavgası olur. Tabî ki de evde en küçük ben olduğum için annem beni tutar.

Sevgili televizyon bilmediğimiz konuları öğretiyorsun. Hiç gitmediğimiz ülkelere bizi götürüyorsun. Yemek programlarında karnımızı acıktırıyorsun. Bazen vurdulu, kırdılı filmlerle bizi üzüyorsun ve korkutuyorsun.

Sen iyi ki icat edilmişsin. Ama icat edildikten sonra büyüklerimizin dediği gibi sohbeti, misafirliği unutturdun. Anneannem, babaannem ve dedelerim şöyle diyor; “Televizyon icat oldu, sohbet bitti.” Gerçekten de dedikleri doğru, seni izlerken sevdiklerimizle, komşularımızla ve akrabalarımızla hiç bir şey konuşamıyoruz. Sevinçlerimizi, dertlerimizi birbirimize anlatamıyoruz. Bana bilgiler verdiğin için seni seviyorum. Sohbeti, misafirliği unutturduğun için de sana kızıyorum.

Hoşça kal arkadaşım, kendine iyi bak.

Melike AKAL

2/A Sınıfı

Nuri Şeker İ.Ö.O.- UŞAK

Evimizin Baş Tacı Sevgili Televizyon;

Televizyon kaç günlerdir sana mektup yazmak istiyordum. Özür dilerim bugüne denk geldi. Sen bizim evimizin baş tacısın. Her gün mutlaka seni izleriz. Ben izlemesem de annem ya da babam izler. O yüzden sen bu evin kıymetli misafirisin. Kıymetini bil.

Bizden memnun musun televizyon? Seni iyi kullanıyor muyuz? Eğer iyi kullanmıyorsak, çekinme hemen söyle. Tabi söyleyemezsin. Çünkü biz seni hep iyi kullandık değil mi? Ama yine de bir yanlışlığımız olduysa söyle. Söylemezsen biz hatamızı düzeltip, sana o konuda yardımcı olamayız ki!

Hatırlıyor musun? Seninle bir anı yaşamadık. Seni biz daha yeni almıştık. Ben daha çok küçüktüm. Seni evimize getirmiştik. Ben hemen seni açmak istedim. Tabi senin daha elektrikle çalıştığını bilmiyordum. O yüzden sana vurdum vurdum. Çok sinirlendim. Madem açılmıyorsun ben de seni babama söyleyecektim. Ve hemen söyledim. Baba dedim bu televizyon çalışmıyor. Bunu tekrar aldığımız yere verelim dedim. Babamda gerçekten çalışmıyor sandı. Fişini taktı, baktı çok güzel çalışıyordu. Bana hani çalışmıyordu dedi. Bende çok utandım. Özür dilerim televizyon sana öyle pat pat vurdum. Ben bu anıyı hatırlamıyorum. Bunu bana babam anlatmıştı.

Sevgili televizyon, keşke sende iyi ve faydalı şeyler çıksaydı. Sihirli, korkutucu ve kötü şeyler çıkmasaydı. Ben öyle istiyorum. Ben sihirli, korkutucu ve kötü şeyler çıktığında seni hemen kapatıyorum. Sende hep faydalı şeyler çıkması dileğiyle. Seni seven ve izlemekten hoşlanan Sümeyye.

Sevgi Sümeyye Durmaz

2/D Sınıfı

Halıkent İ.Ö.O. – ISPARTA

Sevgili arkadaşım, seninle doğduğumdan beri tanışıyoruz. Ben küçükken bile seninle geçirdiğim zamanlar o kadar çoktu ki... Senden kopamıyordum. Ama bu aralar fazla görüşemiyoruz. Biliyorsun ki artık o kadar küçük değiliz. Zaman geçti ben büyüdüm ve birinci sınıfa başladım. Okumayı ve yazmayı öğrendim. Artık senin gösterdiğin yazıları okumayı biliyorum ve çok sevdiğim çizgi filmlerin ve senin hakkında yazılar yazabiliyorum. İlk mektubumu sana yazıyorum. Çünkü bu aralar seni çok özledim. Eskisi kadar çizgi filmlerini izleyemiyorum. Tatilde daha çok vakit geçireceğim seninle, ikinci mektubumu yazana kadar şimdilik görüşmek üzere Hoşça kal arkadaşım...

Şevval TAKCI

1/A Sınıfı

Kaküv Özel İ.Ö.O. - KARS

Sevgili televizyon,

Benim adım Mehmet. İlköğretim 2. sınıf öğrencisiyim. Uzun zamandır, canım her sıkıldığında ve derslerimi yaptığımda seni açıp izliyorum ve dinliyorum.

Sen bazen beni güldürüyor, eğlendiriyor ve bazen de üzüyorsun. Keşke beni hiçbir zaman üzmesen, hep eğlendirişen.

İnsanlar senden kolay ayrılamıyorlar. Karşımdan kalkıp gidemiyor ve böylece uykularından oluyorlar. Ayrıca gözleri bozuluyor. İşte bu durumdayken bizi uyarsan “Haydi yatma vakti, hey sen biraz uzağa git. Gözlerine yazık oluyor” diye seslensen ne güzel olurdu.

Senin insanlara kötü ve olumsuz davranışlar içeren yayın ve program yaptığını görünce hemen kapatıyor ve sana çok kızıyorum. Bunun yerine eğici programlar yapsan daha iyi olmaz mı? Neyse ki son zamanlarda ekrana belli uyarı işaretleri koyma sana olan kızgınlığımı azaltıyor. Sevgili televizyon beni dikkatlice dinlemeni istiyorum. Seninle aramızın iyi olmasını ve dost kalmamızı istiyorsan lütfen kötü yayınlar yapma. İnsanların kardeşçe yaşamalarını, onların birbirlerine iyi davranmalarını sağlayan programlar yap. Böylece dünyada hiçbir kötü insan kalmaz ve herkes dostça yaşar.

Mektubuma son verirken seni sadece derslerim bittiğinde izleyeceğimi söylemek istiyorum. Siyah ekranlı bizi her zaman aydınlatman dileğiyle.

Mehmet TOKUL

2/A Sınıfı

Mehmet Fuat Terci İ.Ö.O. – UŞAK

TELEVİZYONA MEKTUP

Merhaba Televizyon

Bu mektubu neden yazdığımı merak etmişsindir. Ben seninle 1 yaşındayken tanıştım. Seni hep merak etmişimdir. Nasıl yapıldığını, insanların oraya nasıl girdiğini... Konuşmayı öğrendiğim zaman anneme ilk seni sordum ve annem seni bana anlattı.

İlk geldiğinde kutunun içindeydin. Ben kutunun içinde olduğun için senin ne olduğunu bilmiyordum. Eve gelen birilerinin elinde tepsi gibi bir şey vardı. Bunun ne olduğunu anneme sordum. Annem bana onun çanak olduğunu söyledi. Bize gelenlerin elinde garip bir çanta vardı. Çantanın içindeki aletlerle çanağı kurdular. Daha sonra gördüğümde boş bir kutu olduğunu zannettim. Seni dikkatle inceledim. Daha önceden adını duymuştum ama seni ilk kez görmüştüm. Seni özenle alıp önceden ayarladığımız yere koydular. Sürekli kablolarla uğraşıyorlardı. İşleri bittikten sonra seni açtılar. Çok şaşırmıştım. Heyecanla seni izliyordum. İçindeki küçük insanların oraya nasıl girdiğini düşünüyordum. Acaba bu kutunun arkasını açarsam o küçük insanlar buraya gelebilir miydi diye soruyordum kendime. Merakımı yenmek için hemen annemin yanına koştum. Ona merak ettiği her şeyi sordum. O da sabırla bana bütün bunları anlattı.

İlerleyen zamanlarda seni daha iyi tanıdım. Seni tanıdıkça daha çok sevdim. Onun için bu mektubu sana yazmak istedim. Her kanalında ayrı bir güzellik, heyecan var. Sen kullanmasını bilene en güzel armağansın!

Ersin DEMİRKOL

2/A Sınıfı

Gözeler İ.Ö.O. – Ovacık / TUNCELİ

DEĞERLİ BÜYÜKLERİM,

Önünüzde saygıyla eğiliyor, ellerinizden öpüyorum.

Ben öğrenmeye karşı büyük ilgisi ve merakı olan bir öğrenciyim. O nedenle de okumayazmayı çok çabuk söktüm ve öğretmenimi de şaşırttım. Nerede bir yazı görsem okuyor; televizyon programlarını da dikkatle izliyorum.

Benim şöyle bir endişem var. Çevremdeki her şey çok çabuk değişiyor, birçok yenilikler ortaya çıkıyor. Onları anlayamamaktan korkuyorum. Çünkü anlayamadığım bazı şeylerden uzak kalıyorum. İşte bu endişe nedeniyle; nerede ne olmuş, mutlaka bilmek, öğrenmek istiyorum. Yani sürekli bir öğrenme gayreti içindeyim. Öğretmenim de buna çok seviniyor.

Saygıdeğer büyüklerim, bu mektubu yazma nedenim; televizyon programları hakkındaki görüşlerimi ve önerilerimi sizlerle paylaşmak.

Ben televizyon programlarından çok fayda görüyorum. Ertesi günü kalın mı ince mi giyinmem gerektiğine, televizyondaki hava raporunu izledikten sonra karar veriyorum. Ben Çankırı’da hiç zenci görmedim. Siyah renkte insanların da olduğunu, televizyondan öğrendim. Kutupları ve çölleri bilmiyordum. Başka ülkelerde farklı hayvanların da yaşadığından hiç haberim yoktu. Bütün bunları televizyondan öğrendim. Bilgi yarışmalarını da annem ve babamla birlikte izliyorum. Bazı soruları babam da bildiği için çok mutlu oluyoruz.

Akıllı işaretlerin konulması da, biz çocuklar için çok faydalı oldu. Annem ve babam, yaşıma uygun olmayan programları seyretmemem için, beni bu işaretlere göre uyarıyorlar.

Saygıdeğer Büyüklerim, ben televizyondaki bazı şeylerden pek memnun değilim. Türkçe ders kitabımızda “Reklâmların Etkisi” diye bir konumuz var. Bu konuyu işlerken, öğretmenimiz, reklâmın amacının ürün sattırmak olduğunu söylemişti. Reklâmlardan bazıları bizi kandırıyor mu acaba? Bazı reklâmların etkisinde kalarak, evimizi temizlemekle uğraşan anneme “Sen niye evi temizlerken, ilginç yaratıklar yukarıdan sana yeni bir deterjan getirmiyorlar.” dedim. Annem de güldü ve “Hiç öyle şey olur mu?” dedi. Ben de “Oluyor, reklâmlarda görüyorum.” Dedim. Annem de, “İnanma, onlar gerçek değil.” dedi. Çok şaşırdım. O tür reklâmların etkisiyle, ben de yıllardır ilginç bir yaratığın bana çikolata ve oyuncak gibi hediyeler getirmesini hayal ediyordum hep. Hayallerim suya düştü. Anneme, “Ben daha reklâmlara inanmayım mı?” diye sordum. O da çok güldü ve “Sen inanmaya devam et.” dedi. Yine kafam karıştı.

Bazı yarışma programlarında büyüklerin kavga etmesi beni rahatsız ediyor. Onları çok ayıplıyorum. Kavga eden kocaman insanlar hiç televizyona çıkarılır mı? Biz arkadaşlarımızla kavga edince, öğretmenimiz bize, kavga etmenin kötü bir davranış olduğunu söylüyor. Onlara, kavga etmenin ayıp olduğunu televizyondan söyleyen birileri olmuyor mu?

Babam televizyon seyrederken bazen sinirlenip söyleniyor. Geçenlerde bir sunucuya çok sinirlendi. Sunucu, konuştuğu kişiye, “Panik yaptın”, “Heyecan yaptın” dedi. Babam da, panik yapılmaz, panik olunur, heyecan yapılmaz, heyecanlanılır dedi. Babam, “Türkçemizin bozulmasına niçin televizyonda izin veriyorlar?” diye sinirleniyor. Biz yanlış konuştuğumuz zaman öğretmenimiz bize kızıyor. Onlara kızan birileri olmuyor mu? Televizyonda böyle yanlışlıkların olmaması gerekir. Ben yanlış doğru zannedip, öyle öğrenmeye çok korkuyorum. Bu bana zarar verir.

Memnun olmadığım bir konu da şudur: Kötü olayların defalarca verilmesi beni çok rahatsız ediyor. Özellikle de çocuk cinayetleri ya da savaşlarda çocukların öldürülmesi haberleri tekrar tekrar veriliyor. Kötü olayları defalarca görmek beni çok üzüyor ve korkutuyor. O gün neşem kaçıyor. Özellikle cinayet ve hırsızlık haberleri, son zamanlarda çok fazla arttı. Ülkemde niye kötü olaylar oluyor diye anne ve babama soruyorum. Onlar da bir gün düzelecek diyorlar. Gerçekten de bir gün her şey düzelir mi? Ülkemde güzel olayların haberleri artarsa, o zaman çok mutlu olacağım. Türkiye’de hep güzel şeyler yaşansa ve haber programları da bunları verse, biz çocuklar da üzülüp korkmasak ne güzel olur.

Saygıdeğer Büyüklerim, televizyonda beni rahatsız etmeyecek, beni memnun edecek şeyler görmek istiyorum. Eğlendirici, eğitici, öğretici programlara ağırlık verilmeli. Bu tür programlar çocuklar için çok faydalı olur.

Saygıdeğer Büyüklerim, televizyonda çok hoşlandığım bir şey var. Şimdi bunu sizlerle paylaşacağım.

Biz çocuklar için, TRT-4 de yayınlanan, “TRT Çocuk programı” çok hoşuma gidiyor. Onu severek izliyorum. Yayın saatleri daha uzatılsın istiyorum. Hatta ayrı bir kanal haline getirilirse çok daha iyi olur düşüncesindeyim.

TRT Çocuk Programındaki filmlerin Türkçe dersimize büyük katkısı oluyor; onları izleyip, Türkçe dersinde sözlü olarak ifade ediyoruz. Diğer arkadaşlarımız da izlemiş olduğu için film hakkındaki konuşmaya sınıfta bir çok arkadaş katılıyor.

Benim Televizyon Programları konusunda bazı önerilerim var: Aşağıda sıralayacağım konuların TRT Çocuk programında, yer almasını istiyorum.

TRT Çocuk programında yayınlanan filmleri konusu daha çok; dostluk, sevgi, saygı ve yardımlaşma üzerine olursa, daha faydalı olacağına inanıyorum. Çünkü öğretmenimiz bize bu konuların çok önemli olduğunu hep söylüyor.

Okulda öğrendiğimiz ders konularımızı unutmamamız için, ders konularımızın zevkli hale getirilmiş filmleri yapıp, yayınlansın istiyorum. Bu gerçekleşirse, bundan biz öğrencilerin çok fayda göreceğimize inanıyorum.

Çocuk şarkılarına, çocuk şiirlerine de yer verilmeli. Çocukların yaptığı resimler yayınlanmalı. Hatta biz çocuklar duygu ve düşüncelerimizi yazıp, bazen de resim yapıp gönderebilmeliyiz. Bizim yazılarımız ve resimlerimiz de orada yayınlansa ne kadar güzel olur.

Mucit Çocuklar Kulübü kurulmalı, çalışmalar yapılmalı. Biz de izleyip bilgi edinmeliyiz.

Çocuk Sorunları konulu, çocukların katıldığı, tartışma programı düzenlenmeli. Çocuklar hangi konuda sorun yaşadıklarını, neler istediklerini konuşup tartışmalılar.

Çocuk Haberleri programı yapılmalı. Sunuculuğunu da bir çocuk yapmalı. Çocuklarla ilgili, çocuklara yönelik haberler oluşturulmalı. Nerede çocuklarla ilgili bir şeyler yapılmışsa, Çocuk Haberlerinde yayınlanmalı.

Kitap köşesi olmalı. Her yeni çıkan çocuk kitapları tanıtılmalı.

Ayrıca güzel hikâye ve fıkra anlatan çocuklar TRT Çocuk programında hikâye ve fıkra anlatabilmeliler.

Saygıdeğer büyüklerim, sizden beklentilerim yerine gelirse yalnızca ben değil bütün çocukların çok mutlu olacağına inanıyorum. Derslerimiz de daha verimli olacak. Neşemiz ve mutluluğumuz da artacak.

Televizyonda biz çocuklar için yapılacak yenilikleri, büyük bir merak ve heyecanla bekleyeceğim.

Değerli Büyüklerim, önünüzde tekrar saygıyla eğiliyor, ellerinizden öpüyorum.

Hilâl ŞEHİRLİ

Bu konu için, bir de şiir yazdım.

ÖĞRENMEK İSTERİM

Ben bir öğrenciyim,
Bilmek, öğrenmek isterim.
Yaşayamam bilgisiz,
Bilgi benim oksijenim.

Ben bir öğrenciyim.
Dünyayı gezmek, tanımak isterim.
Bu uzun yolculuğa çıkaran beni.
Okulum, kitaplarım, öğretmenim.

Ben bir öğrenciyim.
Dünyanın bir ucundan bir ucunu,
Bazen de, koltuğumda otururken,
Televizyondan öğrenirim.

Hilâl ŞEHİRLİ
1/A Sınıfı
Atatürk İ.Ö.O. - ÇANKIRI

Sevgili Televizyon,

Benim adım Erol Şentürk. 9 yaşındayım. Karaelmas İlköğretim Okulu'nda 3/C sınıfında okuyorum. Derslerim iyi. Okuldan eve gelince dinlendikten sonra ders çalışıyorum. Eğer vaktin kalırsa biraz seninle birlikte vakit geçiriyorum. Seni çok şanslı görüyorum çünkü seni seven çok kişi var. Özellikle çocuklar seni çok seviyorlar. Yemeğini yemeyen çocuklar bile senin sayende karnını doyuruyor. Ağlayan çocuklar seninle susuyor. Sen olmasan anneler ne yapardı bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Sen bizim dünyaya açılan penceremizsin. Bize dünyadan haberler vererek aydınlatıyorsun, eğlendiriyorsun, bilgilendiriyorsun. Küçük evimizin içine dünyayı sığdırıyorsun. Aile: anne, baba ve çocuktan oluşuyormuş. Ama bana göre aile anne, baba, çocuk ve senden oluşur. Çünkü senin olmadığın hiçbir ev yok. Senin sesini duymadan kimse yatağına yatmıyor.

Eskiden çocuklar daha çok sokaklarda oynarmış. Eve gelince de yorgunluktan yatar uyurmuş. Şimdi çocuklar fazla dışarı çıkamıyor her tarafta arabalar, evler var. Her tarafta tehlikeler var. Çocuklar seninle vakit geçiriyorlar. Ben de boş zamanlarımı seninle geçiriyorum. Çizgi filmler çok hoşuma gidiyor. İlköğretim okulları için daha çok bilgi yarışmalarının olmasını istiyorum. Ailede kimse birbirine kötülük öğretmez güzel şeyler öğretir. Sen de ailemin bir parçası olduğuna göre senin de bize güzel şeyler öğretmeni istiyorum. Ben saat 09.00'da okula gidiyor, akşam 14.30'da eve geliyorum. Bize yönelik yayınlarını bu saatlere göre yaparsan sevinirim. Bazı filmler başlamadan önce bizi uyarmak için koyduğun uyarılar için teşekkür ediyorum. Çok iyi bir şey yapıyorsun. Bizi şiddete karşı izlememiz gereken filmlere karşı uyarıyorsun. Aslında bu tür filmler keşke hiç olmasa ne güzel olurdu. Büyükler de gördüklerini yapmıyor mu?

Seni çok sevdiğim kadar bazen de yaptıklarına üzülüyorum. Çünkü bazı insanlar seninle o kadar çok vakit geçiriyor ki yapmaları gereken başka işleri ihmal ediyorlar. Bazen ben de senden ayrılırken çok zorlanıyorum. Hayat Bilgisi Dersinde öğretmenimiz; parada tasarruf ettiğimiz gibi zamandan da tasarruf etmemiz gerektiğini, zamanı çok değerli olduğunu, parayı tekrar kazanabileceğimizi ama kaybettiğimiz zamanı tekrar kazanamayacağımızı söyledi. O zaman seninle geçirdiğim zamanları planlamaya karar verdim.

Her zaman ben sana vakit ayırıp seni dinliyordum. Şimdi sen bana vakit ayırım dinlediğin için teşekkür ediyorum. Sana başarılar diliyorum.

Erol ŞENTÜRK

3/C Sınıfı

Karaelmas İ.Ö.O. – ZONGULDAK

MEKTUP

Sevgili televizyon yayıncıları,

Ben ilk defa sizlere mektup yazıyorum. Bu ilk mektubum. Mektubumda televizyon ile ilgili duygu ve düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Ben televizyon seyretmeyi çok seviyorum. Fakat televizyon başında fazla kalmıyorum. Televizyonda hep sevdiğim programlar olsun istiyorum. Sizlere Koş, Dur, Eğlen programından bahsetmek istiyorum. Ben bu programı zevk alarak izliyorum. İnsanı eğlendirirken eğitiyor, bu programda çocuklar puan toplamaya çalışıyor. En fazla puanı toplayan grup çok seviniyor ve hediye alıyorlar. Ben de o grup için çok seviniyorum. O grupta bende olmayı ve o hediyeleri almayı istiyorum. Fakat oyunda kazanmanın da kaybetmenin de olduğunu bildiğim için “diğer oyunlar onlar kazanır” diye düşünüyorum.

Birazdan size “Arka Sokaklar” dizisinden bahsetmek istiyorum. Ben Arka Sokaklar dizisini ilk izlediğimde polisler, asılıp öldürölmüş bir adam buldular. Ben bunu görünce televizyonumu kapattım. Çünkü çok korktum. Eminim bu diziyi seyreden benden küçükler daha da çok korkmuşlardır. Bu nedenler küçük çocukların bu diziyi seyretmesini sakıncalı buluyorum. Bu dizinin yayından kaldırılmasını istiyorum.

Sizinle birazda sihirli dizilerden bahsetmek istiyorum. Sihirli dizilerde sihirle her şey çabucak yapılıyor. Bazı küçük çocuklarda bu gördüklerini gerçek zannediyorlar. Yanlış bilgi alıyorlar. Bu nedenle ben sihirli dizilerden pek hoşlanmıyorum. Umarım bu konuda bir şeyler yaparsınız. Televizyonda yayınladığınız programlar için teşekkür ederim.

Saygı ve Sevgilerimle.

Asiye SARIKAYA

5/B Sınıfı

23 Nisan İ.Ö.O. – Merkez / KIRŞEHİR

Sevgili Televizyon,

Seninle 7-8 yıldır arkadaşız. Annem küçükken seni izlerken yediğimi söyler. O dönemde reklamları çok severek izlermişim. Okula başlamadan önce senin sayeden saymayı, renkleri öğrendim; ama şimdi büyüdüm. Okula gidiyorum. Artık sadece ödevimi bitirdikten sonra birlikte olabiliyoruz. Bazı günler seni görmeye vaktim bile olmuyor, ama sen hep aynı yerde beni bekliyorsun.

Bu mektubu yazarak sana yazarak sana duygularımı aktarmanın daha iyi olabileceğini düşündüm.

Sen sadece benim değil herkesin arkadaşısın. Sen olmasaydın Dünya nasıl olurdu merak ediyorum. İnsanlar Dünya’da olup bitenleri gazetelerden ya da dergilerden öğrenmek zorunda kalırdı. Herkesin her gün gazete alma fırsatı olmayabilir. Haber programları sayesinde olayları senden öğrenebilir. Belgeseller sayesinde Dünya’daki farklı ülkeleri tanıma fırsatı olabilir. Senin bütün yayınların tabii ki sadece bilgi edindirmeye yönelik değil. Diziler ve müzik programları sayesinde insanlar hoşça vakit geçirebilir.

Çocuklara yönelik programlarının az olması nedeniyle sana biraz kırgınım.

her gün kanalların çoğunda büyüklere yönelik en az 2-3 dizi var. Oysa şu anda bizlere yönelik tek dizi bile yok. Büyükler gibi bizler için de müzik programları, çocuk koroları olabilir. Kısacası; büyükler gibi bizler içinde farklı programların olması bizlerin eğlenirken öğrenmemizi sağlayacaktır.

Bütün Saygı ve Sevgilerimle

Muammer Efe KARACA

3/B Sınıfı

Özel Yeni Ödemiş İ.Ö.O. – Ödemiş / İZMİR

Ben Dilay Sena Demiral

İlk önceleri okuma-yazma bilmiyordum. Onun için annemle, babamın TV gazetelerinden ve televizyonlardaki programlardan seçtikleri bölümleri izliyordum.

Ama şimdi okuma ve yazmayı biliyorum, artık şimdi gazetelerden TV programlarını okuyup seçiyorum, tabiki annemle babamın izlememe izin verdikleri programları seyreliyorum.

Televizyonlardaki programların biz çocuklara göre daha eğitici ve öğretici ve daha çok olmasını istiyorum.

Bazen haberlerde kötü olaylar tekrar tekrar gösterilmesi beni etkiliyor ve rüyalarım giriyor.

Lütfen futbol maçlarına fazla zaman ayırmayın, çünkü babam çok maç seyrettiği için benimle fazla oyun oynamıyor.

Dilay Sena DEMİRAL

1/A Sınıfı

Kakü Özel İ.Ö.O. / KARS

Sevgili Televizyon programı yapımcıları

Benim adım Alperen. Çanakkale’de oturuyorum. İlkokul 2. Sınıf öğrencisiyim. Okulumu, öğretmenlerimi ve ders çalışmayı çok seviyorum. Elbette her çocuk gibi televizyon seyretmeyi, çocuk programlarını izlemeyi de seviyorum. Boş vakitlerim olduğu zaman televizyon seyrediyorum. Sizlerden bazı istek ve ricalarım olduğu için bu mektubu yazmak istedim. Bütün çocuklar televizyon izlemeyi sever. Ama televizyon izlerken eğlendiğimiz kadar bir şeylerde öğrenmek çok daha güzel oluyor. İzlediğimiz programlardan iyi şeyler çıkarmak, hoşça vakit geçirmek güzel. Fakat öyle şeyler var ki: Üzücü kırıcı, çocukları aşan küfürler, kötü yayınlar hiç hoş değil. Artık çizgi filmlerde bile düşmanlık, dövüş, kavga, hakaretler var. Böyle şeyler bizleri olumsuz etkiliyor.

Bazı çocuk filmleri tamamen sihir, büyücülük ve olağanüstü olaylarla ilgili. Bizden daha küçük kardeşlerimiz gerçek olmayan böyle filmlerden kötü etkilendiler. Bizde sihir yapsak diye düşünenler oluyordur mutlaka. Benim üzüldüğüm şeylerden biri de çok özendirici reklamlar olması. Herkesin annesi babası çocuklarına her şeyi alamıyordur. Ama televizyonda görünce insanların çoğu canı çekiyor. Ben çocuklarının istediklerini alamayınca üzüldüklerini düşünüyorum. Benim sizden ricam televizyon programlarını biz küçükleri daha çok önemseyerek hazırlarsanız, çok mutlu olurum. Programlarda korku, saygısızlık, şiddet, küfür olmasın lütfen. Sevgi dolu, öğretici, eğitici, huzur veren programlar olsun. Televizyondan yanlış şeyler öğrenmeyelim.

Sevgili büyüklerim umarım biz çocukların isteklerini dikkate alırsınız. Bunun için size şimdiden teşekkür ediyorum.

İyi güzel, mutlu programlar izlemek dileğiyle.

Saygılar

Alperen DURUSU

2. Sınıf

Merkez İ.Ö.O – ÇANAKKALE

Televizyoncu ağabeylerim ve ablalarım merhaba,

Öncelikle “televizyona mektup” konulu bir yarışma düzenlediğiniz için çok teşekkür ederim. Ben de televizyonla ilgili duygu ve düşüncelerimi dilimin döndüğünce sizlerle paylaşmak istiyorum.

Televizyon, günlük hayatımızda ailemizin bir bireyi gibi yerini almış durumda, hem görsel hem işitsel bir araç olduğu için yerinde kullanıldığında çok faydalıdır. Dünyada, yurdumuzda olup bitenleri görüyor, duyuyoruz. Eğitici dizileri, belgeselleri, çizgi filmlerini, özellikle rüzgar gülünü seyretmeyi çok seviyorum. Bazı yarışma programları, sihir içeren diziler bizleri farklı davranışlara yönlendirmesin. Magazin programları gençleri özendirmesin. Bizler televizyonu eğitici diziler, belgeseller, haberler için kullanmalıyız. Tabi ki, eğlence programları şart. Yedi yaş ve üzeri şiddet ve korku içeren filmler olmasın. Mutlaka olacaksa da biz uyuduktan sonra olsun. Küçük kardeşim Orhan, silah gibi oyuncaklarla oynamasın. Ülkemde çocukların sevgi ve barış içinde yaşamasını istiyorum.

Sizlerle televizyon hakkındaki duygularımızı, isteklerimizi paylaşmamıza fırsat verdiğiniz için teşekkür ediyor, başarılar diliyorum.

Nurhan BİLGİN

3/B Sınıfı

Mehmet Akif Ersoy İ.Ö.O. – Yalvaç / ISPARTA

Sevgili TRT Yöneticileri,

Ben 9 yaşında 3. Sınıf öğrencisiyim. Okula başladığımdan beri, başta okuma-yazma olmak üzere çok şey öğrendim. Ve her gün yeni yeni şeyler öğreniyorum. Öğrenirken en çok gördüğüm şeyler aklımda kalıyor. Evde annem, babam okulda öğretmenim davranışlarıyla beni çok etkiliyorlar. Her şeyi onlardan örnek alıyorum.

Bir de televizyondan çok etkileniyorum. Diziler, filmler ve her türlü programlara örnek oluyor. Düşünmemi, konuşmamı ve davranışlarımı etkiliyor. Arkadaşlık ilişkilerinde bile filmlerdeki oyuncular konuşup taklit ediyoruz öldürmeli filmler izlediğimde gece rüyama giriyor. Babam bu filmlerin ruh sağlığımı bozduğunu söyleyip izletmek istemiyor. Ailedeki sevgi ve saygıyı, arkadaşlık, paylaşım konularını işleyen eğitici film ve yayınlar ise çok eğlenceli ve modellemede kalıcı oluyor.

Sizden böyle mutlu filmler, özellikle de çizgi filmler istiyorum. Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyetini emanet ettiği biz gençler için bu tarz yayınların çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Siz büyüklerimin ellerinden öpüyor ve kendi çocuklarınızın eğitimi gibi ben ve nice çocukların da eğitimine önem vereceğinize inanıyorum.

K. Yağmur ŞAHİN

3/A Sınıfı

İzmir Buca Tuğsavul İ.Ö.O. - İZMİR

Sayın Televizyon,

Sen aslında çok yararlı bir aletsin. Ama galiba biz seni iyi anlayamıyoruz. Seni güzelleştirmek bizim elimizde aslında değil mi?

Nasıl mı elimizde seni açınca herkes istediği program izleyebilir. Eğer kötü program açarsak kötü oluruz. İyi program açarsak iyi insanlar oluruz. Ben hep senin yararlı, iyi programlarını açıyorum. Çünkü yararlı programlar izlediğimizde bize çok şey kazandırıyor sun. Böylece sen bizim gözümüzde daha güzelleşmiş oluyorsun.

Seni zararlı hale getirmek de bizim elimizde tabi ki. Beyin hücrelerimize zarar verirsın eğer seni çok izlersek. Bir de çok yakından izlersek seni gözlerimize zararın dokunabilir. Biz seni izlerken birazcık dalıyoruz galiba böyle zamanlarda da büyüklerimiz hemen uyarıyor bizi.

Bu yüzden büyüklerimize kulak verip seninle iyi arkadaş olabilmek için onların sözünü dinlemeliyiz. Böylece bizim için çok yararlı bir alet olabilirsin Sayın Televizyon.

Bilmediğimiz birçok şeyi, gezip görmediğimiz yerleri hep senden öğrenir ve oraları gezmiş kadar oluruz. Yani seni kullanmasını bilirsek her şey çok daha güzel olacaktır.

Mehmet Emin KOÇAK

2. Sınıf

Yusuf Demir Bilim ve Sanat Merkezi - KIRŞEHİR

Sevgili Televizyon;

Öncelikle bu mektubu yazmamın nedeni, sizlere isteklerimi sunmak. Elbette bazı programlarımızdan bilgi öğreniyorum. Ama başında fazla duramayacağımı da biliyorum. Eğitici ve öğretici olmazsa programların hiç bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Çizgi filmlerin de eğitici olmasını istiyorum. Böyle olursa annem belki daha çok televizyon izlememe izin verir.

Ayrıca çizgi filmler daha komik ve eğlendirici olursa daha da ilgi çekeceğini sanıyorum. Ve diziler de böyle güzel ve eğitici olursa, ailemize daha faydalı olur ayrıca, savaş ve korku dolu olmazsa çocuklar da korkmaz. Size zahmet bir de ülkeleri tanıtan program yapmanızı istiyorum. Mümkünse 1 veya 2 saat sürmesini istiyorum

Son olarak çocuklar için haber programı sunmanızı istiyorum. Ve içinde Türkiye ve dünyadaki bütün çocuklarla ilgili her türlü haberin bulunmasını istiyorum. Bu isteklerini değerlendireceğinizi umut ediyorum. Başarılar dilerim.

Batuhan YÜKSEL

2/B Sınıfı

Muzaffer Sarısözen İ.Ö.O. - SİVAS

Türk Televizyon Kurumuna,

Görsel iletişimin çok yaygın olarak kullanıldığı bir devirde yaşıyoruz. Çağdaş yaşamımızda ben de televizyon izlemeyi seven dokuz yaşında bir çocuğum. Aile büyüklerim televizyona çok fazla bağlanmamam gerektiğini düşünüyorlar. Buna neden olarak da bağılılık yaptığı, yanlış ve yanlış haberlerin yayınlanabildiği, zamanımın boşa harcandığı ayrıca gözlerime de zarar verdiğini söylüyorlar. Bir çocuk olarak televizyonda çocuk programları ve çizgi filmler daha çok ilgimi çekiyor. Arada sırada da hatırlayamayacağım sayıdaki dizilerden iki üç tanesini izliyorum. Seyrettiğim dizileri ödevlerimin bitiş saatleri ile uyku saatim arasında kalan zamanda izliyorum. Açıkçası televizyon ile çok fazla zaman geçiren bir çocuk değilim.

Sizler kurum olarak daha verimli olacak düzenlemeler yaparsanız televizyon karşısında geçen zamanımın biraz daha artacağını, ayrıca yaşamımızın daha kaliteli olacağını düşünüyorum. Çünkü televizyonun hayatımızda her yönden etkili olduğunu düşünüyorum. Davranışlarımızın, sosyal ve kültürel yaşantımızın ona göre şekillendiğini hepimiz farkındayız. Bence yapılması gerekenlerin en başında dil, tarih ve kültür yapımızın doğru ve etkin olarak anlatılması gerekmektedir. Daha sonra ise haberlerin doğruluğu açısından farklı kanalların birbirleri ile uyumlu hale gelmesi gerekmektedir.

En önemlisi de vatanıma, milletime değer katacak bir birey olabilmem için eğitim ağırlıklı kanalların artması gereğidir. Diğer ülkeleri örnek almaktansa artık kendi fikirlerimizi benimsemeliyiz. Geçmişte yaşadığımız kahramanlık destanlarını benim gibi diğer çocuklara da anlatabilsek çok daha iyi olacaktır. Çünkü bu olaylar bizin ne zorluklardan ve ne sıkıntılardan sonra nereye vardığımızı gösteriyor.

Çoğu Türk toplumunu yozlaştıran bu yayın akışlarına biz de kapılıp gitmekteyiz. Buna artık “dur” demeliyiz. Ürkütücü olan bu gerçekten kurtulmamızı sağlamanız için size çözümlerimi yolluyorum.

Küçük İzleyici

Rumuz Yıldız

İlayda Feray YAYLA

3/A Sınıfı

Rasim Ergene İ.Ö.O. - Keşan / EDİRNE

Sevgili Televizyon;

Seninle tanıştığımda daha iki yaşında bile değildim. Çünkü bizim evde çok izleniyorsun. Annem benim karınım doyurup hemen izdivaç programını açıyor. Benim için sihirli dizileri açıyor. Orada ayıp ve kötü kelimeler geçiyor. Babam bütün akşam maç izliyor. Bazen savaş filmleri oluyor, o zaman da çok koruyorum. Savaş çocuklara zarar veriyor, insanlar ölüyor. Barış olsa. İnsanlar birbirine daha iyi davranır ve savaş çıkmaz... Ailemi kendinden uzaklaştırdığın için çok üzülüyorum. Onlarla birlikte eğlenceli ve eğitici çizgi film izlemek istiyorum. Gerçekleştirebilir misin?

Sinan YALÇIN

1/A Sınıfı

Özel Mahmut Bayram İ.Ö.O. - Gönen / BALIKESİR

Canım Arkadaşım,

Ben Ata 7 yaşındayım. Yaklaşık 6 yıl önce seninle tanıştık. İlk göz göze geldiğimiz an hayatıma girdin ve en iyi dostum, sırdaşım oldun. Biliyor musun, ben sensiz hiç bir şey yemiyorum. Bebekliğimde de yemiyormuşum. Reklamlar eşliğinde mama yedirirmiş annem bana. Sensiz hayat çok sessiz, okuldan çıkınca bir solukta eve koşuyor, kumandayı elime alıp sana kavuşunca huzur buluyorum. Annem fazla televizyon izlemek, dikkat dağınıklığına yol açar diyor. Doğru mu bu? Ben inanmak istemiyorum ona. Çünkü ben ilk kelimelerimi seninle söyledim ilk şarkılarımı senden öğrendim. Kocaman heyecan verici bir dünyaya kavuştum sayende...

Paylaşımçı oldum seninle. Sana bir sır vereyim mi? Silahlı ve kanlı filmler izlemiyorum. Savaş haberleri ekrandayken ben gözlerimi kapatıyorum. Korkuyorum çünkü. Bana uzaydan bahset. Uzay var mı acaba? Şimdi ekran karşısına oturdum, cevap bekliyorum. Canım arkadaşım, seni seviyorum.

Selahattin ATA AYDIN

1/A Sınıfı

Necdet Calp İ.Ö.O - Karamürsel / KOCAELİ

Sevgili Televizyon,

Öncelikle bu mektuba başlarken iyi ki, varsın demek istiyorum. Senin icadınla bir çok şeyi hepimiz sayende öğrendik, izledik.

Televizyonum, kimi zaman bizi güldürdün, kimi zaman üzdün, ağlattın, sevindirdin, kızdırdın, hatta heyecanlandırdın. Ama her şeyden önemlisi ise annem ve benim için reklamlarındı. Çünkü benim bebek yaşlarımda, annem hiç durmadığımı, devamlı ağlayarak hareket içerisinde olduğumu söyledi. Tek durduğum an senin yayınladığın reklamlardı... İşte o zaman yani beni kimsenin durduramadığı o an seninle susup oturduğumu hep anlatır. Seni birazda eleştirmek istiyorum. Bana kızacaksın ama şimdi de reklamları çok sevemiyorum. Bitmek, tükenmek bilmiyor. Bunu günde aza indirebilirsen çok sevineceğim. Büyüklerimizin dediğine göre, eskiden haber programları daha seçiciymiş. Ben şimdi bunu pek göremiyorum. Çünkü bazı gazetelerde çıkabilecek haberleri de sen kendine taşımışsın. Beni bu haberler çok ürkütüyor. Ama hepsi değil. Büyüklü, küçüklü ailece izleyeceğimiz haber programları yapmanı bekliyorum. Ayrıca sihirli çocuk dizilerin bizleri sihirli yaptı. İnan her şeyin sihirli olmasını isteyen arkadaşlarım var. Bence çoğu şeyin ne kadar zorluklar içinde önümüze sunulduğu bu dönemde sihirli diziler yerine bunların nasıl yapılıp yaşanabileceğini anlatan diziler bekliyorum. Şimdi bana Ece'ciğim ne kadar memnuniyetsizsin diyeceksin, sakın alınma, sevdiğim çok yanın da var. Örneğin; Yarışma içerikli çocuk programların, eğitici, öğretici dizilerin, özellikle bayılarak baktığım olimpiyat yarışmaların, çizgi filmlerin ve bazı müzik programların.

Tatil günleri sabah kalınca en çok sevdiğim şey seninle baş başa kalmak. Çünkü benim yaşıma yakın programları sabah saatlerinde karşımda görebiliyorum. İkimizde karşılıklı dalıp gidiyoruz.

Sana bütün dileklerimi sunarken, seni üzdüysem beni affet. Ne olursa olsun seni seviyorum. Seyredebileceğim programlarda tek bir hareketle karşımdasın, beni aşan programlarda yine tek bir hareketle yoksun. Bu konuda da bana yardımcı olan yine senin bir parçan. Aç-kapa düğmesi. Yine söylüyorum, iyi ki varsın.

Ece ÖZKAN

2/A Sınıfı

Kalaba İ.Ö.O. - Keçiören / ANKARA

Sevgili Televizyon,

Duyduğuma göre 20. Yüzyılda 75 yıl önce. İskoç bir mucit tarafından icat edilmiş bir aletsin. Büyüklere göre sen hayatımıza girdikten sonra çok şeyler değişmiş.

Eski komşuluklar eski muhabbetler kalkmış diyorlar. Ben o kadar eskileri bilmem. Ama dedemler ve annemler senden çok şikayetçiler...

Ben doğduğumda evimizde sen vardın, bu yüzden sensiz hayat düşünemem. Sen bizim çok vaktimizi alıyorsun. Bunu biliyorum. Çünkü: annemle babam arada seni açmama ceza verdiklerinde bana zaman sanki çoğalıyor gibi geliyor. Sen nasıl bir şeysin. Hem çok güzelsin, hem çok iyisin. Aynı zamanda nasıl zararlı olabilirsin ki... Öyle diyorlar! Benim ailem bu konuda çok dikkatlıler. Hani sen de akıllı işaretler var ya! Ona çok dikkat ediyorlar. Her şeyi izletmezler bana. İşaretlere göre izlerim seni. Bu yüzden seni çok seviyorum. Çünkü zararını görmedim. Senle eğlenceli vakit geçiriyorum, bilgi yarışmalarında bilgi öğreniyorum. Gezip-görelim programların da ilgimi çekiyor. Çünkü ülkemi tanıyorum. Güzel şarkılar. Atatürk'le ilgili bilgiler, dünyadan ve yurdumuzdan haberler öğreniyorum. Okulda öğrendiklerimi seninle pekiştiriyorum.

Ben sana çok teşekkür ediyorum. Anneme ve babama da teşekkür ediyorum. Çünkü onlar sayesinde seni akıllı izleyenlerden olduğumu, seni doğru kullananlardan biri olduğumu biliyorum.

Sana güzel, faydalı yayınlar diliyorum.

Ravza YAZICI

3/B Sınıfı

Karaelmas İ.Ö.O - ZONGULDAK

Sevgili Televizyon,

Herkes ve ben de seni seviyoruz. İyi ki varsın. Derslerimden sonra ya da tatil günlerimde seni izliyorum. Bu arada da TRT Çocuk'u çok seviyorum. En sevdiğim çizgi film de KELOĞLAN.

Peki, sana sorular sorabilir miyim? "Evet" dediğini duyar gibiyim. Soruyorum, iyi dinle.

- Seni kim yaptı?
- Senin için de neler var?
- Canlı yayın nasıl oluyor?

İşte sorularım bu kadar. Bizim evde de televizyon var. Daha hiç bozulmadı. Biz seni tutumlu kullanıyoruz. Gerektiği zaman açıp, gerekmediği zaman da kapatıyoruz. Senden bir ricam var. Çok reklam çıkmasın. Çünkü tam film seyrederken heyecanlı yerinde reklam çıkıyor. Reklam bitene kadar da canım çok sıkılıyor.

Ayrıca şiddet içeren programların ya da filmlerin çıkmasını istemiyoruz. Çünkü ben ve arkadaşlarım bunlardan çok etkilenmiyoruz. Bu programların yerine eğitici ve öğretici çocuk programlarının çıkmasını istiyoruz.

Annem ve babam bazen bana kendi çocukluklarında izledikleri çocuk programlarından bahsediyorlar. En çok da "Susam Sokağı"nı anlatıyorlar. Ben de çok merak ediyorum. Umarım yayınlarsın da biz de keyifle izleriz.

Seni izlemeye devam edeceğim. HOŞÇA KAL.

Elif BAŞTÜRK

2/B Sınıfı

Sönmez İ.Ö.O. - Osmangazi / BURSA

Merhaba;

Ben Balıkesir Merkez Atatürk ilköğretim Okulu'nda 3/C sınıfında okuyorum.

Ben ve arkadaşlarım teknoloji çağında yaşıyoruz. Okulumuzda ve evimizde internetimiz var. Çoğu arkadaşlarımızla hatta çok uzaklardaki sevdiğimiz insanlarla sesli ve görüntülü olarak konuşabiliyoruz. Geçen hafta İstanbul'da yaşayan dayım kardeşim ve bana mektup göndermiş. Postacı biz okulda iken mektubu posta kutusuna bırakmış. Heyecan ile açarak okuduk, eski dönemde insanların nasıl haberleştiklerini birbirini seven ve özleyen insanların duygularını, sevinçlerini kağıda yazarak göndermelerinin hem zorluğu hem de ona verilen emeğin güzelliğini hissettik.

Bu güzel duyguları sizinle de paylaşmak ve mektup iletişimini çoğaltmak için bende size mektup ile ulaşmaya karar verdim.

Benim sizden isteğim televizyon yayınlarında çocuk programlarını yaparken, benim gibi yeni yetişmekte olan öğrencilerin de duygu ve düşüncelerini geliştirebilecek, eski ile yeniyi bize tanıttacak, hafta sonu veya okuldan geldiğimiz saatlerde izleyebileceğimiz kaliteli yayınlar olursa çok sevinirim.

İlginize şimdiden teşekkür ederim. 02/03/2009

Ezgi SÖZERİ

3/C Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O. – BALIKESİR

Sevgili Televizyon,

Biz çocuklar seni çok seviyoruz ve inanıyoruz. Zamanımızın çoğunu sana veriyoruz.

Doğru seçimler yapıyorum seni seyrederse, bize kazandırdıkların var elbette. Güzel Türkçe kullanılan kanallarını seyrettiğimde sözcük dağarcıyım geliyor. Belgeseller, doğayı tanımamı sağlıyor. Doğal hayatı nasıl koruyabileceğimi öğretiyor. Haberler bana ülkemizde ve dünyada yaşananları gösteriyor. Eğitici çocuk programlarını seyrettiğimde bilgim artıyor, eğlenerek öğreniyorum.

İyi yanların olduğu gibi bana verdiği zararları da söylemek gerek. Bana şiddeti öğreten de sensin. Beni saatlerce kendine tutsak ediyor, kitap okumamı engelleyen de.

Senden beklentilerim, beni eğlendirerek eğitmen. Bana şiddeti güzelmiş gibi göstermemen.

Senden daha çok yarışma programları, belgeseller, güzel çizgi filmler, kültürümü tanıtan programlar istiyorum.

Evde kapalı hep seninleyim. En yakın arkadaşım sensin. Bahçem de sensin, topum da, bisikletim de.

Bana en yakın ve beni hiç bırakmayan televizyonum, lütfen bana zarar verme. Sen de beni sev ve düşün olur mu?

Bora MUTAF

3-D Sınıfı

Tevfik İleri İ.Ö.O.- Çankaya / Ankara

Sevgili televizyon,

Öncelikle hayatımızda yer aldığın için kendimi çok şanslı görüyorum. Çünkü senin sayende ben ve benim gibi binlerce çocuk seninle hoş vakit geçiriyor.

Bunun yeni sıra sadece çocuklar değil dünyadaki tüm insanlarda senden faydalaniyor. Örneğin: yemek tarifi, oyun ve bilgi öğreniyorum.

Sen olmasan hiç bir şey öğrenemeyiz. Senin sayende çok şey öğreniyoruz.

Sen bana hiç görmediğim, hiç duymadığım bu güne kadar gitmediğim yerleri gösterdin. Seni çok seviyorum. Sen beni Dünya'nın bir ucundan öbür ucuna götürüyorsun. Senin sayende bilgi öğreniyorum ve bu bilgilerin ilerde bana lazım olacağına inanıyorum.

Sen olmadığın zaman canım ödev yapmak istemiyor, çünkü kendimi dinlendirmek için seni izliyorum. Seninle vakit geçirdiğim zaman kendimi daha iyi hissediyorum. Ve ödevlerimi severek yapıyorum. Yani senin sayende hayatım renkleniyor. Ama bütün vaktimizi de sana bağlamak yanlış olur. O yüzden arkadaşlarıma belirli saatlerde televizyon izlemelerini tavsiye ediyorum.

TEŞEKKÜR EDERİM SEVGİLİ TELEVİZYON SENİ ÇOK AMA ÇOK SEVİYORUM.

Helin ÇİFÇİ

3/C Sınıf

Hanifi Şireci İ.Ö.O.- Şahinbey / Gaziantep

Merhaba Televizyon

Sen sanki Sihirli bir kutusun. İçinde herkese göre programlar var. Annemin dizileri, babamın spor programları benim ocuk filmlerim, belgeseller, neler yok ki o sihirli kutunun içinde alır bizi bambaşka yerlere götürürsün. Bazen bir filmin içinde hissederim kendimi, bazen de dünyanın en güzel yerlerinde gezinirim, hayvanlar leminde en korkunç görünen hayvanı bile severim, denizlerin altına dalar, gökyüzünde uarım. Bütün dünya içine girmiş sanki. Sen bize dünyanın dört bir yanında olan olayları, tıpta, bilimde olan gelişmeleri haber verirsin.

Benim sihirli arkadaşım, seni sevmeyen, seyretmeyen o büyülü dünyanda gezmeyen insan var mıdır acaba? Her gün başka bir heyecanla geçiyorum karşına. Bugün nerelere gideceğim, neler öğreneceğim diye. Senin karşında fazla kalmanın gözlerime ve beynime zarar verdiğini de biliyorum sanma sakın. Bazen kurallara da uymadığım oluyor ama aramızda kalsın. Senin karşındayken zamana nasıl geçiyor anlamıyorum. Sen içindeki sonsuz bilgiyle bize çok şey ğretirsin. Bugünlük sana veda etme zamanı geldi. Yarın devlerim bitince yine geleceğim karşına. Yine senle dünyayı dolaşacağım. Bugünlük hoşcakalın, görüşürüz

Arkadaşın Yaren

Yaren BECEREN

3/B Sınıfı

Hisar İ... Hayrabolu / TEKİRDAĞ

TELEVİZYONA MEKTUP

Her gün izlediğim yetmezmiş gibi birde sana mektup yazmamı istediler. Bu dizelerimi yazdığım da eminim bu mektubumu okur bana yalnızlığıma eşlik etmiş olursun.

Günaydın televizyonum, şuan düşüncelerimi söylemek istedim. Ben seni çok severim, hele şu çizgi film kanalın var ya sürekli çizgi dizileri olan kanal, orayı izlerim hiç reklam yok, kesinti yok ta ki annem odama gelip yeter! Diyene kadar.

Önceleri seni her gün izlerdim şimdi ise 2-3 günde bir, anneme kalırsa 1 diyor neymiş efendim fazla televizyon izlemek, zeka geriliği yaparmış, kilo almama sebep olurmuş zamanımı televizyon karşısında geçirmem boşa vakit harcamama sebep oluyormuş. Her olur olmaza bakmamam gerektiğini, önemli şeylere eğitici programlara bakmam gerektiğini söyledi. Gerçekten televizyoncuğum anama katılıyorum. Benim fikrim şiddet içeren tabanca, vurdulu kırdılı, acılı diziler istemiyorum. Ben sevgi, şefkat, kahkahalı saygı yüklü programlar istiyorum. Bun istediğim gibi programlar olursa haftada değil yapmam gereken ödevlerimi bitirdikten sonra seni izlerim. Ha birde spor kanallarını izlemesini, maç izlemeyi en zevk aldığım program, biliyorum sen tarafsızsın hangi kanal, hangi dizi olursa olsun sen izletmeyi seversin yani sen tarafsızsın. Ama ben öyle değilim. Her diziyi izlemem, her kanala bakmam ben şit! Laf aramızda “Fenerbahçeliyim” doğuştan fanatığım.

Televizyoncuğum; sana bir şey söyleyeyim mi? Bu benim için değil, bizim evde herkes seni seviyor. Babam, ablam, annem hele annemin seni sevmesi var günlük seni temizliyor, tozunu alıyor, birde yetmezmiş gibi seni deterjanla pırıl pırıl yapıyor. Merak etme sen bizim en başköşesinde oturuyorsun. Televizyoncuğum moral kaynağım şimdilik sana yazacağım bu kadar saat 11.00’e geliyor okul saatim yaklaşıyor anca hazırlığımı yapar okuluma giderim.

Benim senden istediğim, bu satırları okuduğunda sen de beni merak edip, kimmiş bu beni bu kadar seven arkadaş deyip ismini ekranda duyulmasını isterim. Benim adım Selahattin kısaca Selo diyebilirsin cevabını bekliyorum.

İyi yayınlar sana sansürlü, Rtüklü Bol yayınlar diliyorum. Kendine iyi bak.

Selahattin GEDEMENLİ

3/D Sınıfı

Gazi İ.Ö.O.- KAHRAMANMARAŞ

Sayın Televizyon yetkilileri

Amcalarım, ağabeylerim, ben bir köy çocuğuyum. 6 yaşını yeni bitirip, 7 yaşına girdim. Aslında büyüdüm. Her yere gidebilir, her şeyi anlayabilir. Fakat imkânlarımız kısıtlı olduğu için gidemiyoruz. O yüzden benim dünyam televizyonum. Bana dünyayı anlatın. Korkunç olayları göstermeyin, yalanları, çirkinleri göstermeyin. Bana çocukları, güzellikleri gösterin. Benim ülkemin adı Türkiye'ymiş. Öğretmenim söyledi. Haritada gösterdi. Ne güzellikler var benim ülkemde? İnsanlar nasıl yaşar? Annem gibi ekmek yapar mı kadınlar? Babam gibi çalışır mı tarlada? Siz gösterin ki ben doktor olmak için gittiğimde şehirlerde yabancılık çekmeyim. Hepinizin ellerinden öpüyorum. Benim dünyamı karartmayın, televizyonumu kirletmeyin. Saygılarımla

Badel TEKDEMİR

1/A Sınıfı

Kadirli Yenigün İ.Ö.O – Kadirli / OSMANİYE

Benim televizyonum

Ben sekiz yaşımdayım ve ikinci sınıfa gidiyorum. Bir gün öğretmenim televizyon hakkında ki duygularınızı kompozisyon yazmamızı istedi ve ben de televizyonu çok sevdiğim için hemen yazmaya başladım.

Annemin söylediğine göre küçükken televizyon izlemeyi çok seviyormuşum. İlk söyledim kelime “Tarkan”mış. Yani böyle başlamış benim televizyon hikâyem ve böylece devam etti. Bence televizyon en önemli teknoloji aracıdır. Çünkü hem izlediğimizi görüyoruz ve duyuyoruz. Öğretici çizgi filmleri, bilgi yarışmaları ve ailece izleyebileceğimiz dizler olduğu için çok mutluyum. Ama nasıl sevdiğim ve sevmediğim arkadaşlarımın olması gibi sevmediğim sabah programları, silahların olduğu diziler de var. İnsanların nasıl böyle şeyleri izlediklerini anlamıyorum. Haber programlarını da izlemeyi seviyorum ama bazen. Çünkü genellikle hep kötü şeyler oluyor. Savaşlar, savaşlarda ölen bebekler, çocuklar, insanlar. Bunları görünce çok üzülüyorum. O yüzden de çok fazla haber izlemiyorum.

Keşke bütün kanallarda hep mutlu, güzel filmler olsa ve haber programlarında hep mutlu haberler olsa keşke...

Melisa ERGÜN

2/B Sınıfı

Güzeltepe İ.Ö.O - Çiğli / İzmir

SEVGİLİ TELEVİZYON

Şunu biliyorum ki sen hayatımın önemli bir yerindesin. Bu nedenle seni anlamaya çalışıyorum. Keşke bana yönelik yeni programlar hazırlasan ve sunabilseydin. Evet çocuklar için güzel programlar hazırlamışsın ve görseller yapmışsın. Fakat bu programlar iyi olmuş bence yetersiz. Biz çocuklara yönelik daha hesaplı programlar olabilir. Mesela bir çocuk programlarını bizler yapalım istiyorum ve planlıyorum. Bunun yanında büyüklerimiz de bizlere bu konuda yardımcı olurlar. Babamın, annemin, kardeşim seni okadar seyrediyorlar ki bende seyrediyorum. Şunu biliyorum sen benim hayatımın bir parçası oldun artık seninle gerçek ev hayat iyi değerlendirmek lazım.

O halde sana diyeceğim şudur ki bana benim gibi çocuklarla ilgili programlara daha çok ağırlık vermesin. Çünkü biz çocuklar bu ülkeye geleceğiz.

Görüşmek üzere Hoşça kal....

Ayşe KARAKURT

3/A Sınıfı

Karakurt İ.Ö.O. - Sarıkamış / KARS

Benim adım çocuk
Benim adım çocuk.
Vaktimin çoğunu okulda, arkadaşlarımla ve ailemle geçiririm.
Gündüzleri okulun derslerin karmaşası akşam ise ailemin yanı...
Akşamları hep birlikte oturur televizyon izleriz.
Ama şu televizyon konusunda anlamadığım o kadar çok şey var ki.
Deminde dedim ya ben bir çocuğum.
Çocuk aklım ve kalbim anlamakta zorluk çekiyor bazı şeyleri
Dövüş ve şiddet içeren filmleri çocuklar izlemesin diye uyarıyor televizyoncu amcalar,
Peki o filmleri büyüklerimizin izlemesi ne derece doğru?
Hadi dövüşlü filmleri bir yana bıraktım
Peki ya sihirli filmlere ne demeli?
Bazen üzülüyorum benim niye sihirli güçlerim yok diye fama konuşmaya başlıyor.
Anneme diyorum:
Onlar mı gerçek biz mi?
Annem açıklasa da bana gerçeği içim gidiyor işte.
Ah bir sihirli değneğim olsa diyorum, neleri değiştirmedim ki şu küçük dünyamda.
Geçen gün yemek yerken televizyon izliyorduk.
Televizyonda yemek yiyen ağabeyler ablalar vardı.
Anneme sordum ne bu program diye?
Annem yarışma dedi bana.
Beğenmedik yemeyeceğiz dediler yemediler yemeklerini abiler, ablalar.
Oysaki annem derdi ki tabağında yemek bıraktığımda bana bu yemekleri bulamayan aç
uyuyan bir sürü kardeşim var dünyada der. Peki televizyondaki abiler, ablalar neden böyle yaptı
o gün?
Onların dünyada aç kardeşleri yok muydu hiç?
Neden yemediler yemeklerini neden çok kötü kötü olmuş dediler?
Şu televizyon hem güzel hem de tuhaf.
Dedim ya ben bir çocuğum.
Belki bir gün abi olunca anlarım.

Yusuf CAN

2/D Sınıfı

Halıkent İ.Ö.O – Merkez / ISPARTA

Sevgili Televizyonum,

Alındığın günden beri hiç bozulmadın. Seni aldığımız gün çok heyecanlandım. Sana diyeceğim birkaç şey var. Bu zamana kadar bana biraz bilgi programı birazda eğlence programı verdin. Ama bazen benim uyuyacağım zaman bu güzel programları veriyorsun. Önce senden istediğim benim uyuyacağım zaman bilgi ve eğlence programı verme. Çünkü uyuyacağım zamandan sonra verirsen sabah geç kalkar ve uykumu alamam.

Seni çok seviyorum. Ama unutmadan sabahleyin erkeden bilgi programı ver. Çünkü sabahleyin erken kalktığım için canım çok sıkılıyor. Bir de artık fazla haberleri verme. Haberleri izlemek, görmek, tanımak güzel ama bir yere kadar. Haberler çok sıkıcı oluyor.

Son isteğim birkaç tane daha bilgi ve eğlence programı var. Çünkü bazı bilgi programında geçmişte ne olmuş? Ne yaşanmış anlatıyor? Seni çok seviyorum.

Beyzanur YUVACI

3/A Sınıfı

Karşıyaka İ.Ö.O - SİVAS

Değerli Arkadaşım Televizyon,

Sen gerçekten hem benim, hem de pek çok insan için çok değerli ve önemlisin. Sen olmasan dünyada olup bitenleri, haberleri, görüntülü olarak izlememiz mümkün olmazdı. Öğrenmek ve haberleşmek çok önemlidir. Sen de bunu biliyorsun ve bize yardımcı oluyorsun.

Sen bize mutluluk, korku, heyecan ya da üzüntü gibi pek çok duyguyu hissettirebiliyorsun. Seni izlemeyi çok seviyoruz. Ama korkutucu filmlerin bizi olumsuz etkilenebiliyor. Bir keresinde bir film izlemiştim. O zaman akıllı işaretler yoktu. Bana uygun olmadığını bilememiştim. O korkuyla gece uyuyamamıştım. Tuvalete bile gitmeye korkuyordum. Bu korkudan kurtulmam uzun sürmüştü. Artık hiç korku filmi izlemiyorum.

Aynı zamanda daha küçük çocuklar, sihirli dizileri izleyince kendilerini tehlikeye atabiliyorlar. Bununla ilgili pek çok olay olduğunu duyuyoruz.

Keşke elektrikli bir araç olmasaydın. Çünkü seni çok izlersek elektrik faturası çok gelebilir. Bu da bütçemize zarar verebilir. Bir de radyasyon yaydığını söylüyorlar. Bunun da sağlığınıza zararı oluyormuş. Geçen gün derste, izlemediğimiz zamanda seni mutlaka kapalı tutmamız gerektiğini öğrendik.

Hep kötü yanların var sanma! Bana kızma. Bir sürü iyi yanında da var. Çeşit çeşit programların hepimizi mutlu ediyor, eğlendiriyor. Herkesin bilmesi gereken önemli ve ilginç bilgileri senin sayende öğreniyoruz. Üstelik radyo gibi değilsin, görüntülüsün. Programlarında yeni ürünleri tanıyoruz. İngilizce filmlerinden İngilizce'mizi geliştiriyoruz. Daha pek çok yararın var. Saymakla bitmez. İyi ki seni icat etmişler.

Biliyor musun? Annem ve babam hafta içi seni çok izlememe izin vermiyorlar. Çünkü o zaman filmlere dalıyorum ve ödevimi yapamıyorum. Bunun için daha kısa filmler yayınlamaz mısın?

Annem ve babam bize kızsalar bile kendileri de çok televizyon izliyor. Sen de onlara uygun, beğenecekleri şeyler gösteriyorsun değil mi? Tıpkı bize gösterdiğin gibi ama bazen bize uygun filmleri çok geç saatte yayınlıyoruz. O zaman izleyemiyorum aklım sende kalıyor, uyumak istemiyorum.

Bir de bazı çizgi filmlerde bile sürekli savaştan, kavga eden yaratıklar var. Erkek arkadaşlarımız bu filmleri çok seviyorlar ve hep savaşçılık oyunu oynamak istiyorlar. Öğretmenimiz savaşın kötü bir şey olduğunu anlatıyor ama onlar bunun sadece oyun olduğunu söylüyorlar. Ben savaşı da sevmiyorum, savaş oyunlarını da. Keşke bu filmleri hiç göstermesen.

Canım arkadaşım, seni çok seviyorum. Seninle zaman geçirmek çok eğlenceli. Sen hem çok bilgili, hem de çok eğlencelisin. İyi ki varsın.

Damla TÜRKSEVEN

3/A Sınıfı

Öncü Koleji - DÜZCE

Sevgili kara kaplı kutu,

Yıllar önce ben daha hayata gelmeden bulmuşlar seni. İlk önceleri siyah beyaz rengin varmış. İnsanlar seni bağrına basmış. Yeni çıktığında her evde yokmuş şimdiki gibi. Her evin başköşesine kurulmamışsın henüz. Az bulunduğundan kıymetin daha da artmış.

Bir süre sonra renkli halinle insanların karşısına çıkmışsın. Her şey daha gerçekmiş gibi görünmeye başlamış. O zaman tek kanalın varmış. Herkes aynı şeyleri seyrediyor, ertesi günde tüm insanlar aynı şeyi konuşmuş. Haftada bir gösterilen filmler bir hafta boyu tartışılır, üzüntülü bir şey olduğunda insanlar da üzülmüş. Hatta ağlar, sevenleri ayırdığın için gözyaşı dökmüşsün. İnsanlar bir eve toplanır, sinemaya gider gibi senin karşına geçermiş. Büyükler, çocuklar uykulu gözlerle başlayacak filmi seyretmek için saatlerce seni beklemiş. Herkesin hayatına o kadar girmişsin yani.

Zamanla her eve misafir olmaya başladın. Her evin başköşesine kuruldun. Artık camı temizleyen anneler, senin de tozunu almaya başlamış. Tek kanaldan çok kanala geçmişsin. İnsanlar tek bir kanalı izlemek zorunda kalmamış. Artık eller kumandayla dost olmuş.

Ben dünya geldiğimde senin girmedığın bir ev yoktu. Her evde olduğu gibi bizim evinde başköşesine kurulmuşsun. Akşam annem babam eve gelince hemen karşına oturur. Sen herkesi kendine bağlamışsın adeta. Büyüklerim gibi ben de seni izlemekten zevk alıyordum. Ama senin adına bazen üzüldüm. Özellikle kavgalı, küfürlü, vurdulu kırdılı sözleri duyunca senin de benim gibi kaşlarını çatıldığını görürdüm. Böyle programlar olduğunda düğmene basıp kapamak istiyorum seni. Ben senin her zaman faydalı, güzellikleri ön plana çıkaran bir dost olmanı istiyorum. Eğer sen kavgadan, küfürden uzak durursan seni daha çok seveceğim.

Senin sayende çok şey öğrendim. Çizgi filmlerdeki kahraman yerime kendimi koydum bazen. Hayal dünyam zenginleşti senin sayende. Eğitici programlar sayende genel kültürümü arttırdım. Başka insanları tanıma fırsatım oldu. Uzaktaki insanların acısını ve sevincini senden duydum.

Satırlarıma burada son verirken sana güzel şeyler yayınladığın için teşekkürlerimi sunarım. Lütfen seni izleyenleri kırmayacak programlar bize göster. Böyle olunca hem ben hem de ailem sevinecektir. Diğer insanların mutlu olacağını düşünüyorum. Güzel programlarda buluşmak üzere sevgili kara kaplı kutum.

Özge TUĞLACILAR

3/C Sınıfı

Süleymanpaşa İ.Ö.O - TEKİRDAĞ

Sayın Televizyon Yöneticileri,

Teknolojinin gelişmesiyle birlikte insanların iletişimleri de gelişti. Artık cep telefonları bilgisayar hayatımızda daha çok yer alıyorlar. Görsel iletişim aracı olan televizyon da öyle.

Televizyon hepimizin evinde var. Anne, baba, çocuklar hep birlikte onu seyrediyoruz. Televizyonlarda yayınlanan programlardan yeni yeni bilgiler öğreniyoruz.

Öğretmenimiz bu görevi bize verdiğinde ilk aklıma gelen televizyonlarda yayınlanan şiddet içerikli programlar oldu. Ben öncelikle gençleri ve biz çocukları hırçın yapan, silaha özendiren, kabadayılığa alıştıran dizilerin yerine daha eğlenceli ve öğretici programlar olmasını isterim.

Sayın kanal sahipleri ve televizyon yapımcıları, televizyonda yayınlanan her programın hayata dair her şeyi yeni öğrenen bizleri etkilediğini unutmayın. Şu günlerde reyting adına sihirli ve büyülü diziler de çoğaldı. Çocuklar ilk anda bu dizileri ne kadar severek seyretseler de onları bazen kötü etkilerini yine televizyon haberlerinde gördük. Sihirli uçacağım deyip pencereden atlayanlar veya niye benim istediklerim olmuyor deyip anne-babasını üzerler.

Böyle haberleri dinleyince üzülüyorum. O zaman bu mektubu iyi ki öğretmenimiz bize yazdırıyor diye çok sevindim. Ben belgeselleri çok severim. Özellikle de çevremizde görmediğim ama merak ettiğim hayvanların yaşamlarını ve yaşayışlarını öğrenince hoşuma gidiyor, hem de sonra anneme anlatıyorum.

Ben televizyonlarda Türk Dili'nin de öğretilmesini istiyorum. Bu özel kanallarda da olmalı ve herkese hitap etmeli. Çünkü okuma yazma bilmeyenlerin hiç olmazsa televizyondan faydalanıp okuma yazma öğrenmeleri ve Türk Dili'nin bizler tarafından da güzel kullanılmasını sağlanmış olur.

Televizyonlarda ülkemizi de tanıtan programların olmasını isterim. Çünkü herkesin maddi-manevi tüm ülkeyi dolaşması imkansız bu yüzden ülkemizin tarihi yerleri ve güzellikleri, Edirne'den Kars'a kadar her yerinin tek tek anlatılması ve tanıtılması ama bunun sürekli olmasını isterim. Türkiye'mizi yöreleriyle, kültürel değerleriyle, yemeklerini tanımak hepimizin ilkeleri arasında yer almalıdır.

Sayın televizyon sahipleri ve yapımcıları 7'den 77'ye herkesin hayatında yer alan televizyonunun içeriğinin; eğitici-öğretici, eğlendirici, düşündürücü ve hayata gerçekçi bakması sağlayıcı programlar olması temennisiyle şimdiden hepinize teşekkür ederim.

Yusuf BAYRAK

3/F Sınıfı

Tezer Taşkiran İ.Ö.O. - Tuzla / İSTANBUL

Sevgili Televizyon,

Ben Sinan seninle her gün görüşüyoruz. Ama sana özel olarak mektup yazmak istedim. Seni çok seviyoruz. Senden asla vazgeçemiyoruz. Evimizin her odasında yoksun. Ama bir tane olsan bile, bütün eve yetiyorsun. Haberler senden öğreniyorum. Belgeselleri zevkle izliyorum. Çok sevdiğim futbol maçlarının sonuçlarını zevkle izliyorum. Çok sevdiğim futbol maçlarının sonuçlarını yine senden öğreniyorum.

Fakat çocuklara faydaların kadar zararlarında var. Mesela radyasyon saçıyorsun. Sonra bağımlılık yapıyorsun. Ders çalışıp, ödevlerimi yaptıktan sonra, öğretmenimiz yatmadan önce mutlaka, kitap okumamızı söyledi. Eğer kitap okumayıp, seni izleyerek uyusam, o gün okulda öğrendiklerim boşa gider, aklımda kalmazmış.

Ben büyünce bilim adamı olmak istiyorum. Harçlıklarımı biriktirip her ay bilim dergisi alıyorum. Dergiyi inceleyip, yeni yeni şeyler öğreniyorum. Astranotlar, uzay, uzay gemisi, gezegenler ve teleskobu çok merak edip, ilgi duyuyorum. Edison ampulü bulan bilim adamıdır. O'nun ampulü yazarken bulurken 1000 defa denemesi beni gayretlendiriyor. Bu mektubu yazarken güzel olması için, defalarca denetim yırttım. Yeniden yazdım. Ne de ola bende bilim adamı olmak istiyorum. 1000 kere denemeliydim.

Sonuç olarak sevgili televizyon, senden vazgeçemediğimiz bir gerçek. Sen hayatımızın bir parçasısın. Ama biz çok çalışmak zorundayız. Hep seni seyredemeyiz. Sen bizi değil, biz seni yönetmeliyiz. Aklımızı kullanmalıyız. Yoksa bilim adamı olma isteğimi gerçekleştiremem. Teşekkür ederim, sevgili televizyon. Hoşça kal. Boş zamanlarımda görüşmek dileğiyle...

Asım Sinan AYKIT

2/B Sınıfı

Doğan Demircioğlu Emsan İ.Ö.O - DENİZLİ

MEKTUP

Televizyonlarda birçok kanallar vardır. Biz de kanallarla ilgili fikirlerimizi açıklayacağız. Yani bazı kanallar çok güzeldir. Bilgi aramak istediğimizde televizyonlardan yararlanabiliriz. Bizim aramak istediğimiz bazı bilgiler televizyonda da bulunabiliyor. Hiç düşündünüz mü? Televizyon izlerken televizyonun kimin icat ettiğini. Ben hep öyle düşünürüm. İcat edenin adı John Baird'dur. Televizyon 26 Ocak'ta 1926 yılında yapılmış. Yani 83 yıl önce. Televizyona herkes bakar tabi ki. Haberlere bakarak haber öğreniniz.

Sevgili Yetkileri, şimdi kanallarının bir çok şeylerini anlatmak istenim. Tabi kanallar da birçok şeyler olduğunu biliyoruz. Bazı kanallarda güzel şeyler var. TRT-1 kanalında şarkılar, programlar, güzel bilgiler, çizgi filmler daha bunlardan daha çok şeyler var. Biz de bu güzel şeylere bakınız. TRT-1 kanalında hava durumlarına da bakarız. Hem hazırlıklı olunuz. Bir yere çıkmadan önce hava durumuna bakarak öğreniniz. Her kanallarda hava durumu oluyor. İnsanların da beğen tarzları değişiktir. Neden dersiniz, bazıları değişik şeylere bakarlar. Bazıları da ondan hoşlanmaz başka bir kanala bakarlar. Bazı kişiler ise reklamlardan hoşlanırlar. Ben bir reklam izlemiştim. O reklam saçmaydı.

Ama yine de her kanalları severiz biz.

Siz biliyor musunuz? Televizyon iletişim aracıdır. Kendini göstererek, konuşmak yayın yapar. Şimdi anladınız değil mi arkadaşlar. Kendinize iyi bakın Hoşça kalın.

Didem ŞAHİN

3/B Sınıfı

Kırşehir Atatürk İ.Ö.O - KIRŞEHİR

İzlemek istediğimiz diziler yayınlandığında onu izliyoruz ve çok mutlu oluyoruz. Heyecanlanıyoruz. Bazen yayınlanan filmler bize iyi alışkanlıklar da kazandırıyor. Mesela bir filmde, çalışarak başarılı olabilmenin yararlarını anlatıyorsa o filmi izlediğimizde çalışarak başarılı olmayı öğreniniz. Daha çok çalışırız. Bu durum da bizi olumlu etkileyebilir.

Ama biz, yarışmalarda sorulan soruların programını arayıp soruları cevaplayamıyoruz. Bu sorunumuz için bize bir çözüm bulamaz mısın? Hem de izlediğimiz programlar çok çabuk bitiyor. Özellikle programın sonunu izleyemediğimiz zaman çok üzülüyoruz ve sinirleniyoruz. Hem de en heyecanlı yerlerinde reklam veriyor veya program bitiyor. Reklam girince çok uzun sürüyor, vaktimiz boşa gidiyor. Keşke reklamlar olmasaydı. Acaba bu sorunları çözebilir misin? Bu sadece benim isteklerim tabii ki... Bunlar çözülebilseydi ne kadar güzel olurdu değil mi?

Seni eleştirdim ama kötü yönlerini düzeltirsen eminim ki herkes çok mutlu olacak. Sana diğer çalışmalarında başarılar dilerim. Hoşça kal sevgili televizyon!

Sıla TÜRKSEVEN
3/B Sınıfı
Öncü İ.Ö.O.- DÜZCE

Televizyonum

Sevgili televizyon, senin sayende dünyanın her yerinde olan olaylardan haber alabiliyoruz. Bazen güzel haberlerle seviniyor, bazen de kötü haberlerle üzülmüyoruz. Seni izlerken kimi zaman öğreniyor, kimi zaman eğleniyor, kimi zamanda üzülmüyoruz.

Çizgi filmde daha öğretici şeyler olmasını istiyoruz. Sihirli diziler olmamasını istiyoruz. Biz bazen gerçek olduğuna inanıyor, bazen yapmaya uğraşıyoruz. Televizyonun karşısına geçip 4-5 saat izlememeliyiz, zamanımızı boşa harcamamalıyız. Harcarsak derslerimizden geri kalırız. Bazen de çok izliyoruz, çok izlediğimizde gözlerimiz bozulabiliyor.

Ben daha çok bizim öğrenmemiz için bilgi yarışmaları olmasını isterim ve bizim daha öğretici, eğitici programlar olmasını isterim. Şiddet içeren bize kötü örnek olan dizilerin olmamasını isterim. Dizilerde daha öğretici, bize ders veren şeyler olmasını isterim.

Böylece televizyonu olumlu kullanarak ondan faydalanabilir, onunla olan biten çoğu şeyden haber alabiliriz. Doğru kullanıldığında çok iyi bir iletişim aracı olur.

Melis ÖZCAN

2/B Sınıfı

Muzaffer Sarısözen İ.Ö.O.- SİVAS

Sevgili Televizyon Yöneticileri,

Ben 8 yaşımdayım. Adım Buse Keleş. Tevfik İleri İlköğretim Okulu ikinci sınıf öğrencisiyim. Öğretmenimin adı Sevim Demirdöğen.

Benim televizyondan beklentilerim pek çok. Televizyon izlemeyi her çocuk gibi bende seviyorum. Hafta içi okul ve derslerim olduğu için hafta sonları izleyebiliyorum. En çok sihirli dizilerin yayından kaldırılmasını istiyorum. Çünkü bu diziler bana gerçekçi ve eğitici gelmiyor. Bunun yerine bizim sorunlarımızı anlatan gerçekçi ve eğitici programların konulması daha iyi olur. Çocukların günlük hayatta, okulda ve evde karşılaştığı sorunları anlatan diziler konulsun. Nasıl ders çalışmalıyız, daha çok nasıl başarılı oluruz bize bunları anlatın. Çocuklara doğayı, hayvanları, ailesini ve çevreyi anlatan tiyatro oyunları koyun. Sık sık sihirli dizi görmek beni çok sıkıyor. Bende izlemiyorum. Oyuncak yapımı nasıl olur, güzel resim nasıl çizilir bunları anlatan, hep büyükler için yarışma programı yapıyorsunuz. Bilgilerimizi sınamak, yeni bilgiler edinmek için bize de bir yarışma programı yapın. Kim kiminle evlenecek bize ne. Bunun yerine belgeseller koyun. Ben çiçek ve bitki türlerini çok merak ediyorum. Daha sonra çocuk klasiklerini okuyorum. Bunları televizyonda da izlemek çok güzel olur.

Çocuk programlarının sayısının artmasını istiyorum. Bana bu konuda yardımcı olursanız çok sevinirim. Saygılarımla.

Buse KELEŞ

2/F Sınıfı

Tevfik İleri İ.Ö.O -Küçükesat / ANKARA

Sevgili Televizyon,

Aman sen ne güzel bir şeysin. Elimden gelse bütün vaktimi seninle geçirmek isterim. Ama şu annem ve derslerim buna engel oluyor. Senin hayatımdaki önemin çok büyük. Çok eskilerde insanlar seni bilmiyormuş, daha doğrusu bu güzel şey icat edilmemişti. Ta ki 75 yıl öncesine kadar... O zamanlar insanlar radyo dinleyerek vakit geçiriyormuşlar. Ama şimdi vaktimizin belki de yarıdan çoğunu senin karşında geçiriyoruz. Maalesef senin sayende büyüklerin anlattığı eski komşuluklar kalktı.

Eskiden herkes bir araya gelip muhabbet eder, fıkralar anlatırmış. Şimdi her şey farklı. İnsanlar evlerinde oturup seni seyretmeyi tercih ediyorlar. Aslında sen dikkatli ve seçici olarak seyredilirsene eğitici ve faydalısın. Sen bizi kendine bağlıyorsun. Bana göre sen bir mıknaatı parçası. Bizler de demiriz. Sen bizi kendine çekiyorsun.

Sen evdeyken benim derslerim, babamın işleri, annemin bulaşıkları aksıyor. Seni izlerken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Öyle güzelsin ki gözümüze takılıyorsun. O yüzden annem sana çok kızıyor.

Seni gerektiği zamanlarda, belki zaman dilimlerine ayırarak izlersek daha az zarar görmüş oluruz. Bu arada akıllı işaretlere de dikkat etmeliyiz. Böyle yaparsak senden doğru yararlanırsınız.

Haydi hoşça kal. En kısa zamanda görüşmek üzere...

Mert YAVUZER

3/B Sınıfı

Karaelmas İ.Ö.O.- ZONGULDAK

Radyo ve Televizyon Üst Kurulumu Büyüklerim

Sizden televizyon ekranlarında, şiddet içermeyen programlar istiyorum. Sizden eğitici ve öğretici çocuk programları istiyorum. Belgesellere ağırlık verilmesini istiyorum. Okulda öğrenilenlere destek olarak televizyonda ilköğretilere ders anlatılmasını istiyorum. Fazla sihirli film olmasını istemiyorum. Küçük çocuklar için, çizgi filmlerin eğitici olmasını istiyorum. Biz çocukların geleceği için duyarlı olmanızı rica ederim. Başarılı bir toplum için çocukların iyi yetiştirilmesi gerekir. Bu da büyüklerimize düşer. Lütfen bu yazdıklarımı mümkünse uygulamaya çalışın.

Teşekkürler.

Sündüz TANRIVERDİ

3. Sınıf

Hatipli İ.Ö.O – Başçiftlik / TOKAT

Sevgili televizyonum;

Senin bazı yararların ve bazıda zararların var. Biz büyükler seni daha güzel kullanabiliriz. Mesela ders öğreten kanallara senden bakabiliriz ama bazılarımız bu eğitici yanlarından faydalanmıyorlar.

Ah televizyon ah başka büyüler ve çocuklar ölçüyü kaçırmamak. Bazen ailede sohbet ortamı oluşturmaya engel oluyorsun. Büyüklerimiz ses yapma haber izliyorum konuşma film izliyorum diyorlar.

Ah şu erkekler hem maç izlerler hem de yorumunu dinlerler yıllar önce oynanmış maçları bile yeni yayınlanmış gibi izlerler ne kadar boş vakit geçiriliyor senin karşında.

Birde senin için program yapan sorumlu ve sorumsuz yayıncılar var. Kimi faydalı yayın hazırlarken bazıları hiç dikkat etmiyor. Reytingler uğruna insanların özel hayatlarına saygısızlık yapıyor. Kanlı görüntüler gösteriliyor, psikolojimizi etkileyecek görüntüler yayınlanıyor.

Yine de seni çok seviyoruz senden bir türlü vazgeçemiyoruz.

Emine Beyza DİLİTATLI

3/C Sınıfı

Gazi İ.Ö.O - KAHRAMANMARAŞ

Konya, 10 Mart 2009

Merhaba Televizyon,

Seninle daha dün akşam vedalaştık. Bu mektup da neyin nesi diye sorma! Çünkü seni çok seviyorum ve çok özlüyorum.

Seninle beraber olduğum zamanlar biliyorsun ki çok sınırlı. Hafta sonunu iple çekiyorum sana kavuşmak için. Hafta içi okulum olduğundan annem seninle beraber olmama izin vermiyor. Hafta sonları da her programı izlettirmiyorlar. Ama seninle beraber olduğum zamanların da nasıl çabuk geçtiğini, birbirimize doyamadığımızı çok iyi biliyorsun.

Sevgili arkadaşım, sürekli çizgi filmler, eğlenceli çocuk programları, çocukları eğitici diziler, Hacivat ve Karagöz, masallar, çocuk hikâyeleri, fıkralar, bilmeceler, bulmacalar gösteren bir çocuk televizyonu olsaydın ne güzel olurdu değil mi? Bütün günümü seninle geçirseydim, seni de elinden tutup okuluma, sınıfıma götürseydim. Aynı sırada birlikte oturup en az senin kadar sevdiğim öğretmenimle tanıştırsaydım.

Sadece dünya çocuklarının seyrettiği, savaşların, kavgaların gösterilmediği bir televizyon düşünüyorum. Sevginin, arkadaşlığın, kardeşliğin, paylaşmanın olduğu...

Dünya çocuklarıyla aynı dili konuşan, aynı duyguları paylaşan bir televizyon. Birbirimizle senin aracılığı ile konuşsak, dertleşsek diye düşünüyorum. Çok mu zor?

Bir de ben senin yanına gelince otomatik olarak açılсан, ben seni izlerken uyuyup kalınca da kendiliğinden kapansan ve annem sürekli bana; “Yine uyuyup kalmışsın, televizyon açık kalmış!” diye kızmasa.

Canım arkadaşım, öğretmenimin verdiği ödevleri seninle birlikte yapsak, diğer çocuklara sormama aracılık etsen ne iyi olurdu. Seninle bütün Türkiye’yi, hatta dünyayı adım adım dolaşsak ne büyük mutluluk olurdu benim için...

Senin karşına oturdüğüm zaman tıpkı annemin sıcacık şefkatli kucağındaymışım gibi rahat ediyorum biliyor musun?

Canım arkadaşım Televizyon, seni kucak dolusu öpüyorum. Hafta sonu görüşmek üzere güzel güzel programlar bekliyorum. Allah’a emanet ol.

Hoşça kal.

Biricik Arkadaşın Selçuk.

Selçuk YURTSEVER

2/B Sınıfı

Mareşal Mustafa Kemal İ.Ö.O.- Selçuklu/KONYA

Sevgili Televizyon

Benim adım Fatih 1. Sınıfa gidiyorum. Televizyonu seviyorum. Bazenleri çok sevdiğim çizgi filmler çıkıyor. Örneğin Roborac, Jon mohikan ve Janggeum. Yani yumurcaktaki tüm çizgi filmleri diyebilirim. Yumurcağın saatlerin geç olduğunda kapanması çok güzel.

Çünkü çocukların yatma saati geliyor.

Televizyon izlerken yemek ve veya tatlı yemeyi çok seviyorum.

Televizyonda öğretici şeyler olabiliyor. Mesela “Taran ve arkadaşları” eğitici. Babam eve gelince haberleri açıyor. Bende bir şey diyemediğim için çizgi film izleyemiyorum. Keşke herkesin bir televizyonu olsa. Televizyonda da Yumurcak gibi sadece çizgi film gösteren kanallar olsa. Tabi ya birde “TRT Çocuk” var. O da çok güzel ve eğitici şeyler var. Mesela oynar mısın benimle, Anthur ve Haberin Olsun gibi şeyler. Ben televizyonda sihirli şeyler olmasını istemiyorum. Çocuklar’da onlara bakıp aynısını yapmak istiyor. Ben t televizyonun böyle şeyleri göstermesini istemiyorum. Ama yine de televizyonu çooooook seviyorum.

Kenan Fatih ŞENCAN

1. Sınıf

Özel Mutafoğlu İ.Ö.O -Şehitkamil/GAZİANTEP

Sevgili Televizyon!

Sen icat edilmeden önce bir mektupla iletişim kuruyorduk çünkü daha eski zamanlarda kitle iletişim araçları kullanılmıyordu. Eski zamanlarda duvar yazısı, duman, güvercin, mektup ve benzerleri gibi iletişim araçları kullanılıyordu. Ama şimdi televizyon, telefon, radyo, İnternet, faks ve benzerleri gibi araçlar kullanılıyor. Eski zamanlarda elektrik olmadığından bu tür araçlar kullanılmıyordu. Bu yüzden elektrikli bir alet olmadığı için uzaktaki yakınlarına insanlar mektup yazıyorlardı. Mektup telefon gibi insanların konuştukları daha kısa sürede ileten bir alet değildir. Daha uzun bir sürede iletişim kurulduğu için eskiden olduğu kadar insanların hayatında fazla yer olmaz. Bu yüzden bizim hayatında sen fazla yer almaktasın.

Televizyonda çocuk kanalları, dizileri, zararsız filmleri ve çocuk haberleri olsun istiyorum. Böylece zararsız filmler olursa çocuklar zararlı şeyler öğrenemezler. Sevgili televizyon, ben, annem ve babam için güzel sinemalar, diziler ve yarışmalar olsun istiyorum. Biz çocuklar için de “Arka Sokaklar” gibi polisiye filmler, öğretmenlik, doktorluk gibi meslekleri anlatan dizi ve filmler olsun istiyorum. Böylece çocuklar mesleklerini daha rahat seçebilsinler.

Ben de küçük bir öğrenci olarak senin gibi büyük bir iletişim aracına, senin ortaya çıkmanla önemini yitirmiş olan mektupla seslenmek ve isteklerini yazılı bir şekilde anlatmak istedim. Dilerim günümüzde mektubun yerini doldururken bizden yani insanlardan birçok şeyi alıp götürmezsin.

Kendini geliştirmen dileğiyle.

Cennet UĞUR

3/A Sınıfı

Hocabeyli İ.Ö.O.- Ortaköy / AKSARAY

Sevgili Televizyon

Seni sevsem mi sevmesem mi bir türlü anlamadım. Ne zaman karşına geçsem, büyüklerim kızıyorlar bana. Bazı programlarına benim gözüm takıldığı zaman, hemen kanalı değiştiriyorlar. Nedenini sorduğumda, o zararlı, bu zararlı izleme diyorlar. Seninle günde bir saat beraber olma şansım var, ama neredeyse o da olmuyor. Çünkü babamlara göre zararlıymışsın. Hangi tuşuna bassam senin vurdu kırdın var. Geçen gün kardeşimle senin bir programını seyrediyorduk. Kardeşim oradaki savaşları taklit ederek öyle bir vurdu ki canım çok yandı. Ben bundan çok rahatsız oldum. İzleyebileceğimiz hiç bir şey yok gibi. Ya vurdu, ya kırdı, ya da sihir, peki ben neyi izleyeceğim?

Sana bir şey söyleyeyim mi? Senin bana zarar verdiğini söylüyorlar, o zaman neden evimizin en güzel köşesinde sin çok merak ediyorum.

Büşra ÇETİŞLİ

3/A Sınıfı

Mehmet Özen İ.Ö.O. - Tavas / DENİZLİ

Canım Televizyon;

Seni izlerken çok mutlu oluyorum.

Senin çizgi filmlerini kardeşimle çok seviyoruz. Kardeşimle Tom ve Jeriyi çok seviyoruz. Bütün çizgi filmlerini seviyoruz seni çok seviyoruz.

Reklamlarını da çok seviyoruz, hele kardeşim bayılıyor. Haberlerini, babam işten gelince izliyor. Annem daha çok dizileri izliyor. Bütün filmlerini çok seviyoruz. Televizyon seni izlerken hemen aklıma şöyle geliyor televizyon benim odamda olsa yatağımda yatıp onu izlesem Annem beni yatırınca anneme diyorum ki anne biraz daha televizyon izleyebilir miyim? Annem tabi izleyebilirsin ama tatildi. Sonra uyuyorum. Canım televizyon biliyor musun Kocaeli'nin televizyonlarındaki bilgileri bize söylediğin için seni çok seviyorum.

Canım Televizyon;

Reklamlarında gördüğüm çikolataları hemen almak istiyorum. Babam da beni kırmayıp alıyor. Sen bizim iyi beslenmemiz için güzel yiyecek gösteriyorsun. İyi ki varsın. Hoşça kal televizyon. Akşam okul çıkışı görüşürüz.

Busenur FINDIKÇI

2/B Sınıfı

Kullar Vezirçiftliği İ.Ö.O - Başiskele / KOCAELİ

Sevgili Arkadaşım Televizyon;

Senin ekrana getirdiğin çizgi filmleri, yarışmaları ve reklamları beğenerek izliyorum. Haberleri izlerken bir şey dikkatimi çekti. O da haberlerde sadece kötü olayların yayınlanması. Artık haberlerde sadece kötü olayların yayınlanması. Artık, haberlerde örnek davranışlar da olsa çok sevinirim ve örnek alırım.

Televizyonda en sevdiğim çizgi filmleri genellikle Yumurcak TV ve TRT Çocukta oluyor.

Senin çizgi filmlerin sayesinde bir sürü arkadaş edindim. O kadar çok arkadaşım var ki saymakla bitmez. Tom ve Jerry, kayyö.. başka neler neler..

Reklamlar bana bütün yiyecekleri sevdirdi. Ayrıca televizyonda bir peynir reklamı var. O reklamda bir aile kahvaltı yaparken tabakta küçük bir peynir kalıyor. O peynir kalınca inekler ağlamaya başlıyor. Kalan peyniri de kız çocuk yeyince ağlayan inek gülmeye ve dans etmeye başlıyorlar. Özellikle o reklama çok gülüyorum. Kardeşim ve ben artık tabağımızda peynir bırakmıyoruz.

Artık mektubumu bitirme zamanı geldi. Unutma ki bu dünyada çocuklar da var! Onlarında eğlenmeye hakkı var! Çizgi filmlerinde eğlence, arkadaşlık ve dostluk olsun. Kavgaya etmesinler. Seni çok seviyor ve önemsiyorum.

Aylin Sıla KILIÇ

2/B Sınıfı

Kullar Vezirçiftliği İ.Ö.O.- Başışkele / KOCAELİ

Sevgili Televizyon,

Merhaba adım Yasemin. Senden bir isteğim olacak. Bazen çocukların zamanını fazla alıyorsun. O zaman biz derslerimizi yapamıyor, kitap okumaya zaman bulamıyoruz. O yüzden bizlere yararlı bilgileri vermeni istiyorum. Çocuklar tarafından izlenen programların, çocukların gelişimine ve sağlığına uygun olmasını istiyorum.

Televizyon, bazen ben de seni fazla izliyorum, çok seviyorum. Bazen seni izlerken yararlı şeyler öğreniyorum.

Bazen çizgi filmlerin ve dizilerin hiç bitmemesini istiyorum. Ama seni fazla izlerken gözlerim zarar görüyor. Ve zamanım boşa geçiyor. Bir keresinde seni fazla izlemiştim, gözlerim çok ağrıdı ve kızardı. O yüzden seni artık fazla izlemiyorum.

Babam televizyonu fazla izlemenin zararlı olacağını söylüyor. Ama ben seni izlemekten vazgeçemiyorum. Acaba seni hiç izlemesem, zamanımı daha yararlı çalışmalarla geçirebilir miyim? Daha çok kitap okur muyum acaba?

Sevgili televizyon, seni çok fazla izlemenin zararlı olacağını biliyorum ama, sensiz de dünyadan haberdar olamayacağımı biliyorum.

Yasemin APAYDIN

3/A Sınıfı

Toki İ.Ö.O. - Kestel / BURSA

Televizyonun güzel ve kötü yanları
Sevgili Televizyon,

Seni doğduğumdan beri zevk ile izliyorum. Özellikle de çizgi filmlerini. Ama ortada küçük bir program var. Sen dünyada bütün çocukların zamanını boşa harcıyorsun ve gözlerini bozabiliyorsun. Çocukların derslerini çalışmayıp gelecekteki bütün haklarını teker teker harcıyorsun. Çocukların dersi varken sana baka kalıyorlar ve derslerinde yeterince güzel bir çalışma sergileyemiyorlar. Yetişkin insanlar seni izlerken bazı psikolojik bir filmlerin var: ve bu yüzden insanlar yatarken uykularını sabaha kadar alamıyorlar. Kötü filmlerini seyrederken akıllarına kötü kötü düşünceler geçiriyorlar.

Eğer senin güzel yanlarından bahsetmek gerekirse; şu çocukların hayal güçlerini geliştiriyorsun. Gelecekteki görevlerinde senin gönderdiğin şeylerden yararlanarak ve işlerini büroyu iyi yönetebilmelerini sağlıyorsun. Bu yüzden sen bir sorumluluk alıyorsun. Bu sorumluluk yüzünden de çocuklar çok iyi özellikleri, saygınlığını, hayallerini süslüyorsun. Çok güzel yerlerde çalışmalarını sağlıyorsun. Çocukların gelecekteki bilgilere çok ihtiyacı oluyor. Sen bu yanlarını dizi ve filmlerinde bu olaylardan parça parça aldıkları için başarılı görevler üstleniyorsun. Bu görevler doktor, mühendis, asker, öğretmen, itfaiyeci, peyzaj mimarı olabildikleri içinde aileleri çocuklarıyla gurur duyuyorlar. İnsanlar olmak istediği yerlere gelebiliyorlar. İnsanların duygularını ve düşüncelerini geliştiriyorsun. Eğer dünyadaki bütün insanların zekası çok güçlüyse sen daha da güçlendiriyorsun.

Evet ancak bütün ... görev yapıyorsun. Teşekkür ederiz. Şimdide bütün güzel, kötü ve topluma hangi yararları ve faydalarda bulunduğunu söyledim. Tekrar görüşmek dileğiyle sevgiler...

Eren Doğan DEMİR

3/B Sınıfı

İMKB İ.Ö.O. - Merkez – BARTIN

12.03.2009

Sevgili Arkadaşım Televizyon

Ben seni çok ama çok seviyorum.

Çünkü senden birçok şey öğreniyorum. Haberler, eğitici bilgiler ve daha neler neler...
Sen olmasaydın olup bitenleri hemen öğrenemezdik dünyada.

Senin hem bizlere, hemde anne ve babalarımıza eğitici programlar yayınlamanı istiyorum. Ben en çok çizgi filmleri seviyorum.

Seni çok ama çok seviyorum çünkü sen hayatımızın bir parçasısın.

Mert ÇOKLU

1/A Sınıfı

Ulus Atatürk İ.Ö.O. - Ulus / BARTIN

II. KATEGORİ

4. ve 5. SINIFLAR

Sevgili Televizyon Teyze,

Bir haftadan beri yaşadığımız bir olayı seninle paylaşmak istedim. Bu olayda ailece sana olan bağlılığımızı fark ettim. Merak ediyorsan anlatma sırası bende. Şimdi dikkatle dinle, çünkü biz seni her zaman pür dikkat izliyor ve dinliyoruz.

Bir hafta önce kumandayı kaybettik. Her yere baktık (yastıkların altına, çekmecelere, kanepenin altına, dolaplara, oyuncak sepetine vs.) ama bulamadık. Annemin karnına ağrılar girdi. (Her zaman çok az televizyon izlediğini iddia eden annemin durumu buydu.) Kardeşim ne yapacağını bilemedi. Mızırdanıp durdu. Çünkü dizisini kaçıırıyordu. Babam ise olaylara tepki göstermeden oturuyordu bilgisayarın başında... Bulamadık. Gün geçtikçe hem yararlarını fark ediyorduk hem de zararlarını... O günden beri aile içi iletişimimiz canlanmaya başladı. Kardeşim babamı bilgisayarının başına oturtmayıp beraber oyun oynamamızı sağlıyordu. Çünkü önceden babam bilgisayar başında oturuyor, o da seninle vakit geçiriyordu. Annem eskisi gibi televizyonun karşısında uyuklayamadığı için bize daha çok zaman ayırıyor, sabaha iş bırakmadan daha planlı bir biçimde okula gidiyor. Ben ders çalışırken senin onlara ne anlattığını merak etmediğim için ödevlerime yoğunlaşıyor, dikkatli bir şekilde problemlerimi çözüyordum.

Sensiz bir yaşam bize güzel gelmeye başlamıştı. Hatta hiç olmasan eksikliğini hissetmeyeceğimizi düşündük. Her şeyin sana bağlı olmadığını keşfettiğimizi düşünürken babam gazeteden akşam “Cennetin Çocukları” isimli filmin yayınlanacağını söyledi. Filmin konusu yoksul bir ailenin yaşantısı ve çocukların bir çift ayakkabı için kendilerine koydukları hedef... (bir çift ayakkabı için çocuk yüreğinin atması) Bu ailece hepimizin dikkatini çekti. Herkes (babamda dahil) harıl harıl tekrar kumanda aramaya başladık. Annem komşunun kumandasını getirdi. Ama boşuna... Kumanda olmadan çalışmıyordun bile... Sanki bizden intikam alıyordun; bensiz yaşayamazlar dercesine... Filmi bilgisayardan bulup izlemeye karar verdik. Bulduk ama senin ekranın kadar güzel değildi. Bilgisayar ekranın dörtte biri kadar görüntü vardı. Görüntüyü büyütmeye çalıştık ama beceremedik. Kısacası seni izlerken aldığımız zevki tadamadık. Ama filmde şu mesajı çıkardım: Azimli olursak her şeyi başabiliriz. Bu mesaj benim hayatıma yön verdi. Demek ki; senin de faydaların varmış düşündükçe buluyorum.

Bize dünyadan haberler veriyorsun. Kazaları, savaşları, felaketleri, buluşları, hava durumunu... Ailemizle ortak ilgi alanımız olmasını sağlıyorsun. TRT Çocuk'ta ki Bak Yap'la kardeşimle birlikte evde kullanılmayan malzemeleri değerlendiriyoruz. Düş Peşime'yi

izleyerek yazın yapacağımız tatil için notlar alıyoruz. Muhteşem Türkler ile tarihte yolculuk yapıyorum. Keloğlan, kardeşim için yeni bir eğlence oldu. Bunlar harika şeyler ama beni rahatsız eden bazı konular var. Korku filmleri, tamam, biliyorum gerçek değil ama hoşlanmıyorum. Çünkü bu korku sahneleri rüyalarımın eşlik ediyor. İzlemeyi sevenler olabilir, bunun için tek bir kanalda toplanmasını isterim. Bunun yanında eğitici ve bilimsel programlara ağırlık verilirse, daha gelişmiş bir toplum olacağımızı düşünüyorum.

Sana yazdıklarımı bir gözden geçirdim de ne seninle oluyor ne de sensiz. Kumandanı bulduğumuz zaman ailece seni sınırlı izleme kararı alacağız. Sanırım bu konuda annemi, babamı ve öğretmenimi de dinlemeliyim. Biliyor musun televizyon teyze sen renkli kişiliği olan bir elçi gibisin. Programları hazırlayıp sunanlarla biz izleyici arasında bir köprüsün.

Ben istiyorum ki televizyon yapımcıları bizleri gelecekte başarılı ve mutlu bir toplumun bireyleri olarak görmek istiyorlarsa daha iyi daha kaliteli programlar sunsunlar. Güldürmeyi unutmadan, sevdirmeyi unutmadan.

En kısa zamanda kumandanı bulup görüşmek dileğiyle.

Elif Özge DOĞAN

5. Sınıf

Kahramanmaraş Bilim ve Sanat Merkezi - KAHRAMANMARAŞ

II. Kategori Birincisi

Sevgili Arkadaşım Televizyon

Sabah izlediğim programından çok etkilendiğim için seninle duygu ve düşüncelerimi paylaşmak istedim.

Seninle 10 yıllık bir geçmişe sahibim desem, abartı olmaz. Doğduğum günden bu yana seninle beraberiz. Seninle güldüm, sevindim, hüznlendim, ağladım, düşündüm. En basit oyunlarından birçok şey kazandım. Her geçen gün aramızdaki bağın kuvvetlendiğini görüyordum. Seni oyun arkadaşım, dert ortağım, dostum saydım. Vaktimi; en değerli varlığımı seninle paylaştım, sana verdim. Ama bugün herşeyin düşündüğüm gibi olmadığını anladım. Seninle geçirdiğim zamanın büyük bir kısmının benim için kayıp olduğunu anladım. Bunu sana yakıştıramadım.

Şimdi sen neden diye (düşünüyorsundur) soruyorsundur.

Geçen gün izlediğim programda biz çocuklara ya da biz insanlar için ne anlatmak istediğini, neler öğrettiğini uzun uzun düşündüm. Neden biliyor musun?

Okulda arkadaşım Selda'ya izlediğim daha önceki programı anlatınca; Selda bu konudaki duygu ve düşüncelerini açıkladı. Selda'nın açıklamaları konusunda şaşırdım. Söylediği şeyleri şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Bu gözle bakmamıştım. Gece uyuyamadım. Aklımda hep o soru "Bu programlar bize neler katıyor?"

Sabahı zor ettim. Programını büyük bir dikkatle izledim. Sorunun cevabı bir tokat gibi yüzüme çarptı. Yüzümü değil ama içimi çok acıttı. Cevap çok açıktı koca bir "Hiç". "Hiç" sözcüğü bile içimi acıttı. Bu kadar zamanımı sana nasıl vermişim. Ya da bu tür boş programlarına nasıl vaktimi harcamışım. Bu zamanda ne kadar kitap okuyabilirdim.

Ya da sen eğitici programlarına daha çok yer verseydin. Birçok şey öğrenmiştim. Hayata, insana, doğaya ait. Bir de bizim adımıza televizyon kuşağı koymuşlar. Bu nasıl bir kuşak ki düşünmeden seyrediyor.

Dizide eve gelen hiç kimse elini yüzünü yıkamıyor. Sonrada herkes temizlikten bahsediyor. Bu gerçekten komik.

Abur-cuburun insan sağlığına verdiği zararı bilmeyen yok. Ama herkes aburcubur yiyor.

Lütfen sen sana karşı sevgimizi, dostluğumuzu boşa çıkarma. Abuk-sabuk, eğitimden uzak programlardan; kaçın, lütfen.

İyi bir Atatürk Türkiye'si için eğitici programlar yap. Eğitirken, eğlendireceğine eminim.

Sana bundan sonraki hayatında bol eğitici programlar diliyorum. Sana karşı iyi dileklerini gönderen sevgili arkadaşın Olida.

Olida AKYILDIZ

5/A Sınıfı

Dede Korkut İ.Ö.O. - TUNCELİ

II. Kategori İkincisi

Sevgili Televizyon

Sevgili Televizyonumuz, düşündüm de senin girmediğin bir ev yok, etkilemediğin bir hayat, vaktini almadığın bir insan yok neredeyse. Senin kadar etkili bir eşya daha tanımıyorum. İsterdim ki; maalesef okuma alışkanlığından uzak olan toplumumuza daha çok faydalı olabilirdin. Bu gücünü kişilere doğru haber vererek kullanabilirsin. Bizler seninle vakit geçirerek eğlenirken, birçok konuda bizi eğitip öğretebilirsin.

Her eve gider senden daha iyi bir öğretmeni nereden bulabilirdik. Farkında bile olmadan hayatımızdaki çoğu şeyi değiştirebilir, bize öğretebilir, alışkanlıklarımızı değiştirebilirsin.

“Kurtuluş Savaşı’nı” kazanan bir millet olarak “Kültür Savaşı”nda kazanabiliriz. Atatürk’ün de dediği gibi “İleri Medeniyetler Seviyesi”ne çıkabiliriz. Tabi tüm bunları sen olaya daha ticari yaklaşp reyting yapma uğruna, insanlara zarar vereceğini, zehirliyeceğini, ahlakımızı bozacağını, düşünüp göz önüne almazsan yapamazsın. Bir daha geri gelmeyen çok değerli zamanımızı doğru kullanmalısın.

Her ne kadar denetlemeden yayın yapan onlarca, yüzlerce kanal olsa da içlerniden faydalı yayınları seçip zamanımı seninle geçirip, hayatımın içine alıyorum.

Sen akıl gibi, para gibi, silah gibi çok etkili bir güçsün. Kontrollü kullanıldığında çok faydalı olurken kontrolsüz kullanıldığında zararlı bir silahsın.

“Kontrolsüz güç, güç değildir”

Sevgili televizyon, benim yaşım senden büyük değil. Annem evlerine ilk misafir olduğun günü hep anlatır. Sonra hiç gitmediğini zamanla sende olan tüm değişiklikleri. Eğer kendini bu kadar geliştirebilmişsen bizimde hayatımızda bir sürü olumlu değişikliklere imza atabileceğine inanıyorum.

Seni seviyorum ama yalnız yaptığın faydalı yayınlar kadar.

Sevgilerimle.

Ş.Sare KAPLAN

4/D Sınıfı

Toros İ.Ö.O. - Manavgat / ANTALYA

II. Kategori Üçüncüsü

Merhaba Son Yüzyılın Buluşu,

Sana son yüzyılın buluşu demek istiyorum. Yüzyıllardır insanoğlunun haberleşmede çektiği sıkıntılara ışık oldun. Dünya'nın bir ucunda olan olayları anında gözümüzün önüne getiriyorsun.

Tabii seni biz insanlar bazen iyi niyetlerle bazen de kötü niyetlerle kullanıyoruz. Farklı kültürleri tanıtmak için hazırlanmış belgesellerin, kanallarında yayınlanması sevindirici. Büyükleri bile tiksindiren görüntülerin ise düşündürücü.

Evimizin içinde her zaman yer edindiğin için yapılacak işlerimi bırakıp, karşına geçerek seni seyrediyorum. Bazen de senin yüzünden annem ve babamdan azar işitiyorum. Her kanalındaki çizgi filmlerde, haberlerde, belgesellerde, dizilerde, çeşitli konular işleniyor. Ben okulum ve yaşıım itibariyle bana bir şey katıp katmamana bakıyorum. Darılma ama kitaplar senden daha faydalı, hem de çok. Çünkü senin bir sürü gereksiz bilgilerin ve biz çocukları ilgilendirmeyen görüntülerin var. Bu sıralar kardeşim senin çocuk kanallarını seyrediyor. Bana da seninle vakit geçirmek için fırsat kalmıyor.

Ben senin bazı huylarını sevmiyorum. Ara sıra senin varlığına kızıyorum ve rahatsız oluyorum. Çünkü yemek programı çıktığı zaman annelerin, futbol maçları çıkıtğı zaman da babaların ilgisini çekiyorsun. Ailemlegeçireğim değerli zamanı bizden çalışıyorsun. Keşke bir gece elektrikler kesilse de mum ışığında annem ve babamın masallarını, bize olan sonsuz sevgilerini ve tatlı kızgınlıklarını dinleyebilsem.

Kızmazsan sana birkaç soru sormak istiyorum: Animasyon çizgi filmler, nasıl hazırlanıyor? En çok hangi filmler seyretiliyor? Çocuklar için hazırlanan yeni programların var mı? Yeni çocuk kanalları çıktı. Bunlara yenileri eklenecek mi? Sorularıma cevap bekliyorum, çünkü olumsuzluklarına rağmen gelişmeleri merak ediyorum.

Bence insanoğlu diğer varlıklardan daha akıllı ve değerlidir. Seni de yaşantısının içine katarken düşünür ve ona göre değerlendirir. Gerek duyarsa seni seyrederek, senin bilgini, haberini alır. Gerek duymazsa da kapatır, odanın içinde süs eşyası gibi kullanmasını bilir.

Bunun için Sevgili Televizyon, varlığın da yokluğunda bizim için bir dert. Bizim elimizde olan kumandanı en uygun şekilde kullanabilirsek, seninle bir ömür boyu iyi geçineceğimize inanıyorum.

Merve İNANÇ

4/A Sınıfı

Özel Sevgi Çiçeği İ.Ö.O - BİLECİK

II. Kategori Mansiyon Birincisi

Sevgili Sihirli Kutu;

Ben, eski bir Maraş sandığının üzerinde evin salonundan her gün gözlediğin ailenin büyük kızı Deniz. Her sabah aile bireyleri uyurken sessizce gelip karşındaki armut mindere kurulan ve çizgi film, dizi haber izleyen benim sana neden mektup yazdığımı şaşıracaksın. Karşına geçip seninle konuşarak da iletişim kurabilirdik. Ama ben bu mektubu belki diğer arkadaşlarına da gösterebilirsin, televizyon izleyen çocukların duygu ve düşüncelerini paylaşabilirsin diye düşündüm. Bir de benim birinci sınıftan sonra başka kente taşınan bir arkadaşım var onunla sürekli mektuplaşıyoruz. Telefonla konuşmaktan, MSN de görüşmekten daha mutlu oluyorum. Mektup çok özel bir iletişim aracı ve ben seninle mektupla iletişimi kurmak istedim.

Sevgili ev arkadaşım, seninle ilgili duygularım çok karışık. Seni izlemem evde bazen sevinçle karşılanıyor, bazen bana kızıyorlar. Bazı davranışlarım televizyon izlememe ile cezalandırılırken bazen de ödül olarak televizyon izlememe izin veriliyor. Kafam karışıyor neden seninle ilgili bu çelişkiler. Sen anne ve babamı kızdıran bazen de ödül ve ceza olabilecek kadar önemli bir şey olabiliyorsun.

Sana kızamıyorum, uydular aracılığı ile dünyanın dört bir yanını evimize taşıyorsun. Milyarlarca insana göre hazırlanmış pek çok program izleyebiliriz ekranından. Bunlar yararlı olabileceği gibi bizim yaşımıza göre zararlı da olabilir. Bütün bunları senin denetleyerek bizim yaşımıza göre ayarlayan mümkün değil biliyorum. Ama ben çok yararlı olduğunu bildiğim uyarıcı işaretleri takip ediyor yaşıma göre olan programları izliyorum. Keşke bu işaretler her programda ve sürekli ekranın bir köşesinde yer alabilse.

Aslında biz televizyonda bizim için hazırlanan programlardan, anne ve babamızdan öğretmenimizden öğrendiklerimizi uygularsak seninle çok iyi dost olabiliriz. Dostlar birbirini geliştirir, yan yana çok güzel şeyler yapabilir. Ben seninle dost olmanın yolunu biliyorum, anlatınca eminim sende katılacaksın.

1. Öncelik derslerimde olmalı, derslerim bitmeden senin karşına geçmemeliyim.
2. Her programı izleyememeliyim.
3. Akşam uyku saatlerine dikkat etmeliyim.
4. Yaşıma uygun çizgi film, dizi, belgesel ve haber programlarını izlemeliyim.

Bunlar benim kendimce düşüncelerim, bunları uygulamaya da çalışıyorum. Böylece Dünya'nın başka ülkelerindeki çocukları tanıyorum, savaşın çocuklara neler yaptığını görüyorum, yaşitlarımın sorunlarını öğreniyorum. Okumayan kız çocukları, lösemili akranlarım için yardım kampanyalarına katılabiliyorum. Sana çok teşekkür ederim bana hayatın

güzelliklerini ve sahip olduklarımın değerini  ğretiyorsun. Tabi ben bir çocuğum yaramazlık yapmasam, söz dinlemesem nasıl anlaşılacak  ocuk olduğum. İşte bu yüzden, Yemekteyiz, Wipeout gibi programları da gizli gizli izliyorum, annem ve babamda nasıl oluyorsa bunu fark ediyorlar. Büyüklerin komik halleri beni çok eğlendiriyor. Ayrıca programların büyükler için de zararlı olduğunu düşünüyorum.

Sevgili televizyon, sana yazarken kafamdaki karışıklık da biraz azaldı. Bize yeterli eğitim veren iyi, güzel ve doğruyu öğreten aile ve öğretmenlerimiz bizim seninle olan ilişkimizden kaygılanmasına hala inanamıyorum. Sen benim okul dönüşü evimizin içine taşıdığın yaşıtlarımla yalnızlığımı paylaşan dostumsun. Seninle doğru zamanda doğru programlarla dost kalmaya devam edeceğim.

Hep dost kalmak dileğiyle...

Nihan Deniz KÖKSAL

4. Sınıf

Ahmet Andi en İ. .O. –  ankaya / ANKARA

II. Kategori Mansiyon İkindisi

Merhaba Kutucuk

Öncelikle mektubu yazmamın nedenini söyleyeceğim. Sana duygularımı, isteklerimi kısacası senin hakkındaki tüm düşüncelerimi aktaracağım. Ama sana “televizyon yerine kısaca “kutucuk” veya “telo” diye hitap edebilir miyim? “Evet” dediğini duydum sanki. Neyse kutucuk, şimdi sana anlatacaklarıma geçeyim.

Ben seni küçüklüğümden beri tanıyorum. Reklamlarını bile ezberledim. Ama senin zararlarında olduğunu öğrendim. Ama bu senin suçun değil. İnsanoğlunun suçu. Seni kötü amaçlar için kullanıyorlar. Sakıncalı programlar da koyuyorlar. Bir de radyasyon yayıyormuşsun. Neyse kutucuk, bunları anlatarak senin canını sıkmayayım. Tabii ki olumlu yönlerin de var. Bunlardan da bahsedelim. Sen bizi dünyadan haberdar ediyorsun. Ama doğrusunu söylemek gerekirse ben haberleri izlemeyi fazla sevmiyorum. Siyaset, seçimler... Ben bir şey unuttum farkında mısın? Kendimden hiç bahsetmedim sana.

Ben Ema. Halıkent İlköğretim Okulunda 5/D sınıfında öğrenciyim. Ayrıca voleybol takımındayım. Voleybola bu sene başladım. Ama sanki derslerimi etkiledi gibi. Benim bir ablam var. Sürekli kavga ederiz. Nedenli nedensiz... Annem ve babam öğretmen. Bunun bana avantajları da var. Derslerim konusunda, kendimden yeterince bahsettim galiba. Şimdi eski konumuza dönelim. Sen hayatımızın vazgeçilmezi oldun. John Logi Boird’in aklına senin gibi bir şeyi icat etmek nereden geldi acaba? Bunu merak ediyorum. Sen biliyorsundur heralde. Söylersin bana birgün. Eskiden insanların evinde hiç yokmuşsun. İnsanlar sohbet eder eğlenirlermiş. Sen icat edildiğinden beri bunlar görülmüyor. Seni üzmem için söylemiyorum. Düşüncelerimi bildiklerimi anlatıyorum. Kızma bana, ben seni zararların olsa da seviyorum. Çünkü yararların da var. Bunları da göz önünde bulundurmalıyız. Seninle iyi günlerim de oldu, kötü günlerim de... Sen bir gün yok olsan da unutmayacağım kutucuğum seni. Neyse, işi duygusallığa bağlamayalım. Senin yerini alacak yeni bir icadın olacağını sanmıyorum. Ama yine bir şey itiraf etmeliyim ki ben kitabı senden daha çok seviyorum. Beni anla. Bunu bildiğini sanıyorum zaten. Artık mektubuma son veriyorum.

Kendine iyi bak, seni çok seviyorum.

BENİM SEVGİLİ KUTUCUĞUM! Ema.

Havva Ema AŞKIN

5/D Sınıfı Halıkent İ.Ö.O.- Merkez / ISPARTA

II. Kategori Mansiyon Üçüncüsü

Arkadaşım Televizyon

Sevgili arkadaşım televizyon! Seni çoğu çocuk gibi izlemeye bayılıyorum. Çizgi filmleri gösterdiğinde ekran başından ayrılamıyorum. Bazen güzel bilgilerinle bilgi dağarcığım geliyor. Böyle bilgiler verdiğinde seni çok dikkatli izliyorum. Seni izlerken güzel hayallere dalıyorum. Kendimi oyun kahramanı zannediyorum. Bazen bir ses sanatçısı, bazen bir çizgi kahramanı oluyorum. Haber programlarından üzücü bir haber izlediğimde çok etkileniyorum.

Seni izlerken özellikle uzun sürede izlerken hem gözlerim rahatsız oluyor, hem de yaydığın radyasyon ile beynime zarar veriyorsun. Bunu bildiğim halde seni izlemekten kendimi alamıyorum, beni kendine bağlıyorsun. Seni izlemeye çok zaman ayırınca sosyal aktivitelere zaman kalmıyor. Ancak seni programlı izlersem derslerimi aksatmamış, okul başarımları da engellemiş olursun. Anne ve babamı da mutlu etmiş olurum. Senden en büyük isteğim şiddet ve korku içeren programları yayınlama. Bu sayede insanların birbirlerine ve kendilerine zarar vermelerine önder olma. Küçük çocuklardan başlayarak, bütün insanlara eğitici ve öğretici güzel programlar yayınlamanı istiyorum. Belgesel programlara geniş yer vererek, ülkemizi ve diğer ülkeleri pek çok özellikleri ile bizlere tanıtır.

Bütün bu dediklerimi yaparsan izleyici sayısı her geçen gün daha çok olacak. Seni daha çok sevecek ve izleyeceklerdir.

Sevgilerimle esen kal...

Seray DOĞAN

5/B Sınıfı

Pektim İ.Ö.O. - İZMİR

II. Kategori Mansiyon Dördüncüsü

MEDYA FIRTINASI

Ben Dilara ÖZMEN. 11 yaşımdayım. Tokat'ta yaşıyorum. Gaziosmanpaşa İlköğretim Okulu'nda 5/C sınıfında okuyorum. Televizyon izlemeyi seviyorum. Fakat televizyondaki programların çoğundan şikayetçiyim. Gerek büyüklerimin uyarısıyla gerek kendim fark ederek televizyondaki yanlışlıkları veya hataları artık rahatlıkla seçebiliyorum. Tabi ki sorun sadece televizyonda değil. Gazeteler, dergiler... hangi birini söyleyeyim?

Ben bir Türk çocuğuyum. Kendi ailemin yaşantısına bakıyorum. Etrafımdaki insanlara bakıyorum. Daireyi daha da büyütüp şehre bakıyorum. O zaman farkına varıyorum ki televizyondaki dizilerle, programlarla bizim yaşantımızın hiçbir alakası yok. Demek istediğim televizyondaki dizilerin, programların Türk aile yapısına uygun olmadığı, ahlaki kurallara uygun olmadığı ve çok abartılı olduğu kanısındayım. Magazin programlarının gençleri yanlış yönlendirdiğini ve sonucunun da hüsrarla bittiğini düşünüyorum.

Örnek aldığımız, onlar gibi olmak için çalışıp çabaladığımız devlet büyüklerimizin hoşgörülü, saygılı olmaları gerekir. Birbirleriyle kavga etmeden, hakaret etmeden de devlet işleri yürütülebilir. En azından bunları 75 milyon kişinin gözü önünde yapmamaları gerekir. Rekabet tabi ki de devam etmeli. Fakat ülkemiz için el ele vermeleri gerektiğini düşünüyorum.

Sevgili büyüklerim, ileride ben haber spikeri olmayı hedefliyorum. Yani içinizden biri olmak istiyorum. Ülkemizde haber denince felaketler, afetler aklımıza ilk gelen şeylerdendir. Güzel ülkemizin güzelliklerini, iyi yürekli insanları, misafirperver büyüklerimiz, becerikli annelerimiz yokmuş gibi davranamayız.

Gazeteler için de yukarıdaki konuların hepsi geçerli. 11 yaşındaki bir genç beynin düşüncelerine önem verirsiniz çok mutlu olurum. Değerli büyüklerime saygılarımla,

Dilara ÖZMEN

5/C Sınıfı

Gazi Osman Paşa İ.Ö.O /TOKAT

Sevgili Televizyonum,

Ben daha 10 yaşımda, 4. Sınıf öğrencisi olan küçük bir çocuğum. Okulum, ödevlerim ve arkadaşlarımla dışarıda oynadığım zamanlar dışında tüm vaktim senin. Seni en çok çizgi film ve belgesellerin için seviyorum. Ama bazen gördüğüm şeyler beni ürkütüyor.

Öğretmenim, dünyamız ve ülkemizdeki gündemi takip edebilmemiz için “Haberleri” izlemimizi istiyor. Ama ben bunu yaptığım çoğu zaman, geceleri kötü rüyalar görüyorum. Çünkü en çok savaşlar, ağlayan insanlar ve kötülükler var ekranda. Ben de büyüyünce hep ağlayacağımı düşünüp korkuyorum. Lütfen buna bir son ver.

Ben boş zamanlarımda senin karşında otururken; gülmek, eğlenmek, ilginç şeyler görmek ve birazcık da öğrenmek istiyorum. Annemin sık sık bu program “7+” ikazına rağmen “18+” olmalı deyip odamdaki televizyonu kapatmasından bıktım. Lütfen buna bir son ver. Sevgili Televizyonum, ben seni çok seviyorum. Lütfen artık sen de sesimi duy ve beni birazcık sevindir.

Sevgilerimle.

Ege KARAKAŞOĞLU

4/D sınıfı

Özel Toros İlköğretim Okulu - Yenişehir / MERSİN

CANIM TELEVİZYONUM

Bugünlerde seni eskisi gibi açıp uzun bir süre ailemle izleyecek zaman bulamıyorum. Hem dersleri hem de piyanoyu yürütmek artık eskisi kadar kolay olmuyor. Bu nedenle ne seni izleyebiliyorum, ne de bilgisayar oynayabiliyorum. İşte bunun için sana mektup yazmak istedim. Ve de senin hakkında yapılan şu adaletsiz tartışmaları seninle paylaşmak istedim. Senin bize zararlı olduğunu söylediler. Ama sen bize zararlı değilsin ki! Sen bilgisiz insanlara bilgi veriyorsun ve her gün bizi o gün neler olup bittiği hakkında bilgilendiriyorsun. Hem sen bana ve diğer düzgün insanlara zararlı değilsin ki sen izlemeyi bilmeyenlere zararlısın. Ve ben senin tarafındayım senin sayende bir an bile sıkılmıyorum. Her zaman olmasa da boş zamanlarımda mutlaka... Seni seviyorum herkesin bilgilenmesini istiyorum. Ama... “TARTI VAR, TERAZİ VAR” her şeyin bir zamanı var.

Ben bu sözü herkesin seni izlemesini ama herkesin sorumluluklarını aksatmadan yapmasını dilediğim için söyledim.

Yaz tatilinde daha uzun görüşmek dileğimle.

Sevgiler...

Simay ALTAY

5/A Sınıfı

İçel Koleji - MERSİN

Sevgili Televizyon,

Sana içimi dökmek için bu mektubu yazıyorum. Umarım yazdıklarımı okuyunca beni ve benim gibi düşünen arkadaşlarımı anlarsın.

Şimdi neden çift kişiliksın? Şaşırdın mı? Tabii senin hakkında konuşacağımı bilmiyordun! Bir yandan çok yararlısın. Haberleri izlemezsek ne olup ne bittiğini nasıl anlayabilirdik! Hava durumu olmasa nasıl hazırlıksız yakalanırdık? Eğitici programlarından ikisi olan belgeselleri ve bilgi yarışmaları olmasa bilgilerimizi nasıl pekiştirip kapsamlı bir şekilde yeni bilgiler öğrenirdik? Mesela ben bu genel kültürümü hep sana borçluyum. Belgesellerini çok seviyorum. Sportif faaliyetleri de unutmamak lazım. Ben ve babam koyu Fener Bahçeli'yiz. Benim derslerden zamanım olmasa da babam bütün Fener Bahçe maçlarını senden izler. Eğer bu programlar olmasaydı babam hep maça gitmek zorunda olurdu. Ama buna ne bütçe ne de zaman yeterdi. Daha bunun gibi birçok yararın var bize. Şimdi gelelim ikinci kişiliğine. O tam bir zarar abidesi. Bu kişiliğin içinde dövüş, şiddet, argo ve kötü sözler, ahlak dışı görüntüler vb. şeyler var. Gereksiz yere ve geç saatlerde yayınlanan çizgi filmler, normal ve zamanında olandan daha mı güzel? Çocukların uyanık olduğu saatlerde abuk sabuk bağımlılık yapan diziler yerine eğitici programlar yayınlansa ne olur? Çocuklar o saçma sapan şeyleri izleyeceğine ders tekrarı yapar, kitap okur.

Şimdi sana bir gerçeği sunacağım; sana anlattığım o güzel şeyler vardı ya, hani birinci kişiliğinle ilgili. Bunlar çok güzel şeyler değil mi? Peki ikinci kişiliğini beğendin mi? Belki hala çift kişilik olmakta kararsınsın. O zaman sana bir çift sözüm var ve emin ol ki sana bu söylediğimi birçok kişi hissediyor.

Korkmaz Ağabeyim; "Televizyondan almaya ihtiyacımız olanları almamız lazım." Demişti. Ben bu sözün anlamını şimdi anlıyorum. Yani, bize hayatta yardımcı olacak, günlük yaşamımızı etkileyecek, bize bilgiler kazandıracak şeyleri almalıyız. Televizyonda (yani sende) bir tek bu tür programlar olsa ne güzel olur! Ama senin bu ikinci kişiliğin buna engel oluyor. Kendine gel, şu çift kişiliği bırak artık mızıkçı! Tek kişiliğin olsun, o da yarar şaheseri olsun.

Dediklerimi düşünürsün umarım. En kısa zamanda bu değişimi görmek istiyorum.

Dilay ERDİL

4/C Sınıfı

Tevfik İleri İ.Ö.O. – Kurtuluş / ANKARA

Sevgili RTÜK üyeleri,

“Çocuklar beton gibidir; üstlerine ne düşse iz yapar.” Sözü nü sanırım sizler de duymuşsunuzdur. Bugünün küçüğü olan, yarının da büyüğü olacak bizlerin sağlıklı yetişmesi, yabancı etkilerin bizler üzerinde olumsuz izler bırakmaması için sizlere büyük sorumluluklar düşmektedir. Yaptığınız işin vebali çok büyük; bilmem farkında mısınız? Sizin gözünüzden kaçacak zararlı bir film ve yayın, kanser mikrobi gibi ülkemizin dört tarafındaki yetişmekte olan fidanların köklerini yavaş yavaş zehirleyecektir. Büyük bir sorumluluk altındasınız sayın başkan ve üyeler!

Sayın Büyüklerim, bir çocuk olarak ben de televizyon yayınları konusundaki görüşlerimi sizinle paylaşmak istiyorum. Bunun en uygun yolunun da mektup olduğunu düşündüm. Bu satırları sizlere yazma sebebim budur. Günümüzün en yaygın iletişim aracı olan televizyonun amacına tam hizmet edemediğini düşünüyorum. Televizyon yayıncılığı bilgi, birikim ve tecrübe gerektirir. Özellikle izleyici kitlesi olan halkımızın ihtiyaç ve istekleri doğrultusunda olmalıdır. Bu ihtiyaç ne kadar karşılanıyor? İsterseniz biraz bunu sorgulayalım birlikte.

Geleceğinizin garantisi olan biz çocukların izlediği çizgi filmlerin daha çok hayal güçlerini kullanmayı öğretecek, eğitici ve eğlendirici olması gerekir değil mi? Maalesef çocuklara yönelik yayınlarda savaş ve şiddet içeren filmler ön planda. Özellikle çizgi film karakterleri bizden çok uzak. İlâhi güçleri olan kahramanlar, ne için savaştığını, ideallerini anlayamadığımız çocuk savaşçılar bizim kafamızı karmakarışık ediyor. Ha bire savaşıp duruyorlar. Biz, bize yönelik yayınlarda şiddet istemiyoruz sayın büyüklerimiz! Bunlar bizi olumsuz etkilemektedir. Lütfen bunlara bir, dur deyin! Yetki sizin elinizde.

Bu şiddet içeren yayınlardan etkilenen ve psikolojisi bozulan çocuklar, gençliğe adım attığında arkadaşlarına, ailesine ve çevresine zarar veriyor; hatta öldürebiliyor. Ailesine şiddet uyguluyor ve ömrünün kalan kısmında da şiddet her zaman başarının ve mutluluğun önüne geçiyor.

Çocuklukta zihnimize ve gönlümüze atılan tohumlar nasıl yeşerip meyve verecek? RTÜK olarak sizden beklediğimiz biz çocukların gönlüne sevgi, barış ve dostluk tohumları atılmasına aracı olmanız. Atılacak bu tohumlar, ülkenin aydınlık geleceğe ulaşmasında en önemli adımlardan biri olacaktır. Bu sevgi, barış ve dostluk tohumları önce fidana sonra bir ormana dönüşecektir. Bu orman, ülkemizin geleceğini yeşertecek, insanlarımızın birbiriyle kaynaşmasını sağlayacaktır.

Tabi bu tohumların atılması sizin denetiminizde olacağı için son derece titiz davranmalısınız. Her şeyden önce bütün çocukları kendi evinizdeki çocuklarınız, kendi evlatlarınız olarak görmelisiniz ki bu iş başarılabilir. İşiniz zor, sorumluluk ağır; ama bir o kadar da kutsal.

Anne babalardan da bir isteğim var: Çocuklarının izlemesini istemedikleri programları lütfen kendileri de izlemesin. Çünkü bir çocuk 24 saat evin içinde annesinin ve babasının ne izlediğini çok iyi bilip, takip edebiliyor. Saklanan her şey her zaman çocuklarda ilgi uyandırır. Bu yüzden büyüklerimizden de televizyon programlarında seçici olmalarını istiyorum. Onların televizyon izlerken bizi unutmalarını istemiyorum.

Bir de dizi ve kadın kuşağı programlar var, sevgili büyüklerim. Aldatma, gözyaşı, çürümüşlük dolu içerik. Sunucuları hakkındaki yorumları da size bırakıyorum! Bu programlar, annelerimizi; hatta ninelerimizi bile etkisi altına almış. Bu programları izleye izleye başımıza doktor, psikiyatri uzmanı kesildiler. Oradan aldıkları yalan yanlış bilgilerle bizi bilgilendirmeye çalışıyorlar. Lütfen “imdat” çığlığımızı duyun ve bunlara engel olun. Durdurun bunları! Yoksa ailelerimiz parçalanacak!

Sevgili RTÜK'cü büyüklerim, sizden küçük bir isteğim daha olacak. Biliyorsunuz önümüzde 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı var. 23 Nisan günü büyükler koltuklarını sembolik de olsa bir küçüklere bırakıyorlar. Bir saatliğine de olsa ben de RTÜK BAŞKANI olmak istiyorum. Bu imkânı bana verirsiniz ne kadar sevinirim bilemezsiniz!

Sevgili büyüklerim, bu yazdıklarım sadece gönlümden geçenler. Söyleyecek çok sözüm var. İzin verirsiniz onu da 23 Nisan'da RTÜK başkanı olduğum gün bütün kanalların önünde dile getirmek istegindeyim. Satırlarıma son verirken saygılar sunuyor ellerinizden öpüyorum.

Aybike Elif İNAN

5/A Sınıfı

Bahçeleriçi İ.Ö.O. – Merkez / AMASYA

Sevgili Televizyon,

Ben Amasya'nın Gümüşhacıköy İlçesi'nin Işık İlköğretim Okulu'nda 4. Sınıf öğrencisiyim. Adım Emirhan KILIÇ. Yaklaşık on bir yıldır nefes alıyorum ve bu zaman sürecindeki anılarımın hepsini hatırlamasam da senin hayatımda her zaman var olduğunu biliyorum.

Seni seviyor muyum? Benim yaşımdaki birçok kişi gibi evet. Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Kimse bilemez. Herkesin gitgide yalnızlaştığı bu dünyada sen yalancı dost olmaya başladın bize. Hepimiz sustuğunda hepimizin bedeni dertlerden yorulduğunda artık gerçek dostlarla konuşmaya mecalimiz kalmadığında dinlenmeye çalıştığımız bir liman. Zamanlı bağımlılık yapan bir liman. En erdemli kişilerin bile kanmaya başladığı televizyona nasıl olsun da yaşlı dünyamızın genç çocukları kanmasın. Buna hepimiz kanıyoruz, biz kandırılıyorz.

Bazen aileme bakıyorum onlara –anneme babama- soruyorum. “Siz küçükken televizyon programları nasıldı?” cevabı “Biz küçükken televizyon yoktu ki!”. Anlatırlar bazen bir radyonun başında sevdiğimiz programın gelmesini beklerken sohbet ederdik. Böylesi daha mı iyi, bilmiyorum. Televizyonla ilgili anıları yok, bizlerin aksine. Sonrasında zaten okuldu işti derken televizyona zaman kalmıyormuş. Yine bizlerin aksine çünkü biz senin başından kalkamıyoruz. Bir bakıyoruz ki saatler geçmiş gün bitmiş zaman tükenmiş. Senin yüzünden okula zamanında gidemiyoruz, geç kalıyoruz. Sadece zamanın nasıl geçtiğini anlayamadığımızdan tıpkı hayatın nasıl geçtiğini anlayamayacağımız gibi.

Aslında doğru kişinin elinde çok yararlı bir alet olduğunu olacağını herkes söyler. Sanırım bunu henüz anlayamamışız. Çünkü bu yolda hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece konuşuyoruz düşünmeden. Buna belki de inanmıyoruz. Yapmadığımız için. Ama doğru olan bu. Neden mi seçici değiliz özellikle biz ve bizden küçükler önüne geleni izleyen bir topluma dönüşüyoruz. Atılan her yemi yutar gibi açınca televizyonu “ne çıkarsa şansına” demeye başladık. Biz öyle bir duruma geldik ki yakında bütün değerlerimizi kaybetmeye başlayacağız. Komşuluk ilişkilerimizi, arkadaşlarımızı, ailemizi ve kendimizi. Bu olasılığı ortadan kaldırmanın yolu o kadar basit ki çoğu insan buna inanmaz. Sadece bilinçlenmek gerçekleri görmek ve hayatı hissetmek. Televizyon şimdi bunu elimizden alıyorsa neden geri vermesin ki? Neden bize bu konuda yararlı olmasın. Biz bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Televizyonda yayınlanan bazı programlar gerçekten bize bir şeyler katıyor. Demek istediğim; bilim, kültür, sanat yayınları bizi eğitiyor. Toplumu anlatan programlar yapıyor yani bizi anlatan. Televizyon bizi aslı gidemeyeceğimiz yerlere götürüyor. Bir Afrika'daki yaban hayatı bir denizin altındaki güzel manzarayı bir kutuptaki zorlu yaşam şartlarını televizyonun sayesinde görebiliyoruz. Bize dünyayı tanıtıyor. Bu türdeki programlar arttıkça biz de beynimizi uyuşturan bize boşa zaman kaybı yaşatan programları izlemekten zamanla vazgeçeceğiz. Çünkü kimse aldatılmak istemez. Sonunda biz de o basit çözümü bulacağız. Bilinçleneceğiz. Gerçekten bu ülkenin ve dünyanın eğiten ve insanların ufkunu açan ve iletişimi hızlandıran televizyona ihtiyacı var.

Yukarıda senin ile ilgili sorunlarımızdan bahsettim. Bizim için şu hayattaki en önemli kişiler anne ve babamız. Sorunlarımıza çözüm getiren genellikle onlardır. Peki, bu sorun karşısında ne yapacaklar? Aslında her şey çocuğa bağlı, karar verecek olan o. Hayatı boyunca uyuyacak mı yoksa gerçekten hayatı yaşayacak mı? Bence aile evlatlarına sadece gerçeği anlatmalı yapacağı seçimin sonucunu ne olacağını söylemeli. En önemlisi de onu çok sevdiklerini ve her zaman yanında olacaklarını ona hissettirmeliler böyle olursa zaten biz doğruyu göreceğiz. Zor da olsa bunu başaracağız sadece yanımızda bizi sevenler ve bize güvenenler olduğunu bilelim. Bunu bilen insanları kim engelleyebilir? Cevabınız sanki “kimse”. Evet, benimki de öyle.

Kısacası sen hem melek hem de şeytansın. Hangisine dönüşeceğine ise biz karar veriyoruz. Ben bize inanıyorum senin gerçek önemini anlayacağımızı görebiliyorum. Bunu başarabiliriz. Seninle ilgili düşüncelerimi dikkate alacağını düşünüyorum. Bizlere doğruyu, iyiyi göstermen konusunda başarılar diliyorum.

Emirhan KILIÇ

4/A Sınıfı

Işık İ.Ö.O.- Gümüşhacıköy / Amasya

Değerli Radyo Televizyon Üst Kurulu Üyeleri

Ben size uzun zamandır bir mektup yazmayı düşünüyordum. Televizyon tüm dünyada insanlar tarafından yaygın olarak kullanılan bir iletişim aracıdır.

Türkiye’de televizyon yayınlarının kontrolünü siz yapıyorsunuz. Son zamanlarda çıkardığınız “Akıllı İşaretler” kampanyası çok güzel ve faydalı. Ama halkımız bu işaretleri yeterince tanımıyor. Bu işaretleri halkımıza tanıtmak ve çocukların olumsuz yayınlarından etkilenmesini engellemek için okullarda konferanslar verebilirsiniz. Bazı kanallarda yayınlanan çocuk programları da çok faydalı. Bu tür bilgilendirici ve eğlendirici programlar tüm kanallar tarafından yayınlanmalıdır. Okul çağlarındaki çocuklar için derslerini öğrenmelerini kolaylaştıracak eğitici programları yapılmalıdır. Biz çocuklara kültürümüzü öğretmek için örf ve adetlerimizi tanıtan programlara televizyon kanalları ağırlık verilebilir.

Türk polisini, askerini ve öğretmenini aşağılayan dizi ve programlar yayından kaldırılmalıdır. Bazı televizyon kanallarında yayınlanan cadılı ve perili diziler ile kavgalı, dövüşlü dizilerin kaldırılması gereklidir. Çünkü bu tür programlar biz çocuklara psikolojik ve fiziksel yönden zarar vermektedir. Çoğu dizi ve programlarda genellikle kötüler kazanıyor. Bu yüzden insanlar kötülük yapmaya başlıyorlar. Oysa iyilerin kazandığı gösterilmelidir. Çünkü biz çocuklar çevremizde gördüklerimizi örnek alırız.

İnsanlara hiç bir iş yapmadan para kazandıran programlar kaldırılmalıdır. Çünkü insanlara hiçbir emek şart etmeden bir takım ödüllerin verilmesi uygun değildir. İnsanlar bu tür programları izleyerek vakitlerini boşa harcıyorlar.

Bazı kanallarda yayınlanan dizi ve programlarda ayıp şeyler ön plana çıkıyor. Bu da biz çocukları kötü yönde etkiliyor. Bu yüzden toplumun ahlâki düzeni bozuluyor. Bu tür dizi ve programların kaldırılması uygundur.

Sigara, alkol gibi bağımlılık yapan maddelerin zararlarını anlatan programlara kanallar öncelik vermelidir.

Bu bu tür programları bize bildirebilmemiz için televizyon kanallarında size ait telefon numarası ve internet adresi verebilirsiniz. İsteklerimi dikkate alırsanız çok sevinirim. Şimdiden teşekkür ederim.

Furkan İLHAN

5/D Sınıfı

Cacabey İ.Ö.O - KIRŞEHİR

Sevgili Altın Kutu,

Sen, bize iyiyi, kötüyü, doğruyu, yanlış sunan bir cihazsın. Aslında televizyon icat eden John Logie Baird'e çok şey borçluyuz. Çünkü bu icadıyla bütün dünyaya çok güzel bir hizmet sunmuş oldu.

Ben koskocaman bir dünyanın kapısını açmak için seni kullanıyorum. Bunu yaparken de "altın anahtar" olan kumanda bana yetiyor.

Gelelim sana... Sana niçin mi mektup yazıyorum? Bunun birçok sebebi var. Sen büyüleyicisin. Çünkü bilgi yarışmaların, haberlerin, belgesellerin ve eğlendirici çizgi filmlerin sayesinde hayatım renkleniyor. Yeni çıkan kitapları, dergileri bana sen tanıtıyorsun. Görmediğim, gezmediğim yerleri bana gösteren yine sensin.

Bazı zamanlar ise bize olumsuz örnekler oluşturan bir "CANAVAR" oluyorsun. Aslında 7+, 13+, 18+ vb. uyarı levhalarına dikkat edilse ne kadar güzel olur.

Büyükler, sizlere sesleniyorum! Siz de çocuktunuz. Bize gösterdiğiniz kötü örneklerle mi büyüdünüz? Tabii ki hayır.

Birkaç yıl önce küçük bir çocuk televizyonda izlediği "Spiderman" adlı çizgi film yüzünden uçabileceğini düşünerek, yedinci kattan atlamış. Onu kurtarmak isteyen babası da peşinden... Çocuğunu havada yakalayıp kurtaran babanın ağır yaralandığı haberlerde konu edilmişti.

Ülkemiz ilerleyemiyorsa, suç oranları git gide artıyorsa şiddet içeren dizilerin yüzünden değil mi? Çünkü biz küçük beynimize dizilerdeki kabadayılardan, mafyaların kahraman olduğunu yerleştiriyoruz. Bizi bu karanlık dünyaya itemezsin. Dahası da var:

Reklamlarda gösterdiğin cips, şeker vb. ürünlerin, zararlı olduğu halde satılmasına sebep oluyorsun ve bizim sağlığımız ile oynuyorsun. Çok kıymetli zamanımızı ailemizle geçirmemiz gerekirken, aramıza giriyor, bizi birbirimizden ayırıyorsun.

Sevgili "Altın Kutu" ben ve benim gibi çocukları hayata hazırladığını sakın unutma. Bize her zaman iyi bir rehber ol. Güzel programlarınla reyting topla.

Sensiz olamadığımızı da unutma.

Melek Efşan ÇAĞLAR

4/A Sınıfı

Rauf Nail Akman İ.Ö.O. - NEVŞEHİR

Sevgili Televizyon,

Teknolojik gelişmeler ve bilim adamlarının merakından dolayı dünyaya geldin sen.

Televizyon nasıl bir alet hiç düşündünüz mü? Bir kutunun içinde sanki birçok insan hareket ediyor. Bu insana ilk bakışta çok garip geliyor. Fakat bir o kadar da eğlenceli. Çocuk programları, belgeseller, boş vakitlerimizi dolduracak film ve diziler var bu kutuda. Nasıl mı diyeceksiniz? Bizim haberleri daha kolay ve doğru öğrenmemizi, değişik bilgileri kazanmamızı, belgesel ve benzer programlardan yeni şeyler öğrenmemizi sağlayarak. İçeriği güzel bazı programlarla da boş vakitlerimizi doldurarak. Yayınladığı ders programlarıyla insanların eğitimlerini tamamlamaya yardımcı olarak...

Ayrıca eğitici çocuk ve gençlik programlarıyla, çocuk ve gençlerin yanlış yollara sapmamalarını, doğru davranmalarını sağlıyorsun. Ülkemizin ve başka ülkelerin çeşitli bölgelerini, oradaki insanların gelenek ve görenekleri ile yaşadıkları yerleri bizlere tanıtıyorsun. Çeşitli müzik ve eğlence programlarıyla zamanımızı güzel geçirmemizi sağlıyorsun.

Elbette bütün bu olumlu yanlarının yanında olumsuz yanların da var. En kötüsü yaydığın radyasyon. Bunun sonucunda bazılarımızın sağlığı olumsuz yönde etkilendi. Yayınladığın şiddet içerikli programlar çocukların ve gençlerin şiddete özenmesine ve argo konuşmasına yol açtı. İnsan ilişkilerini de etkiledin. Bunu en iyi elektrik kesildiği zaman insanların nasıl sıkıldığından anlarız. Çünkü insanlar seni seyretmekten birbirleriyle sohbet etmeyi unuttular.

Sevgili televizyon, senin sadece olumsuz etkilerini düşünmeyelim. İyi yönlerini de düşünelim ki dünyamız daha renkli olsun!

Fatma ER

5/A Sınıfı

Özel Toros İ.Ö.O – Yenişehir / MERSİN

Sevgili televizyon,

Öyle sihirli bir kutusun ki başına oturduğum zaman kalkasım gelmiyor. Dizilerin, filmlerin, çizgi filmlerin kısacası her şeyin bir harika.

Şu an yine senin karşıdayım. En çok sevdiğim kanal açık. Bil bakalım hangi kanal? Tabi ki de çocukların en çok sevdiği kanal TRT ÇOCUK.

“ÇANAKKALE GEÇİLMEZ” çizgi filmini izliyorum. Böylece Çanakkale Savaşı hakkında bilgi ediniyorum. Ayrıca bu kanalda yarışmalar, kültür haberleri bilgi edinmemi sağlıyor. Komik çizgi filmler eğlenmemi, eğitici çizgi filmler değişik bilgiler öğrenmemi sağlıyor. Anlayacağın, seni iyi kullandığım zaman bana birçok faydan oluyor. Ama senin başında saatlerce oturduğum zaman bana çok zararın oluyor. En başta da okulda öğrendiğim bilgileri unutturuyorsun, zamanımı boşa harcıyorsun, gözlerimi bozuyorsun, dikkat dağınıklığı yapıyorsun. Diğer kanallarında yayınlanan şiddet içerikli filmlerin bana kötü örnek oluyor. Oradaki oyunculara çok özeniyorum, onlar gibi olmak istiyorum. Eğlence programlarında konuşulan argo kelimeler beni rahatsız ediyor. Bazen de çocukların izlediği saatte uygun olmayan yayınlar çıkıyor. Bu saydıklarım sadece bana değil tüm çocuklara zarar veriyor.

Bu nedenle senden şunları istiyorum. Çocukların uyanık olduğu zamanlarda uygunsuz programların konulmamasını, argo kelimelerin konuşulmamasını, şiddet içerikli sahnelerin olmamasını, program aralarında senin bizi uyarmanı istiyorum. Böylece zamanında derslerime çalışır, yatağıma yatarım. Şimdiden teşekkür ederim.

Arkadaşın ERTUĞRUL

Ertuğrul GÜLMEZ

5/A Sınıfı

Özel Yamanlar Mustafa Şık İ.Ö.O. – Güzelbahçe / İZMİR

Sevgili televizyon.

Ben Mahmudiye İlköğretim Okulu dördüncü sınıf öğrencisiyim. Adım Ayşe ÖZTÜRK.

Öncelikle biz öğrencilere böyle bir fırsat verdiğiniz için teşekkür ederim. Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki bu benim için iyi bir fırsat oldu.

Televizyonda çocuk programlarının yetersiz olduğunu düşünüyorum. Gereğinden fazla dizi film çekiliyor ve bu dizilerin çocuklara yönelik olmasını istiyorum.

Çocuk içerikli programların artırılması, okuldan çıkıp eve gittiğimizde öğrendiklerimizin daha iyi pekişmesini sağlayacaktır. Çünkü biz onları dinledikçe daha da çalışkan ve zeki oluruz. Sadece ben değil eminim ki arkadaşlarımda bunu isteyecektir.

Hayvanları anlatan belgeseller beni ve arkadaşlarımı çok mutlu ediyor. Bu belgesellerin devamını istiyorum. Ülkemizi tanıtan gezi programları Sosyal Bilgiler dersini anlamamda bana yardımcı oluyor. Gidip göremediğim yerleri senin sayende görebiliyorum. Hafta sonları film izliyorum. Lütfen! Bunlar aşırı korkunç olmasın.

Çocuk şarkıları için sana teşekkür ediyorum.

Reklamlar sayesinde bizde faydalı olan ürünleri alabiliyoruz. Haberleri izleyerek dünyada ne olup olmadığını haberlerde öğreniyoruz. Haberler sayesinde bilgilerim artıyor. Bu da öğretmenimin çok hoşuna gidiyor. Ben de gelecekte haber sunmak istiyorum.

Duygu ve düşüncelerimi seninle paylaştığım için çok mutluyum. Bütün bu yazdıklarımın bana ve arkadaşlarıma faydalı olacağını düşünüyorum.

Sen de yazdıklarımı dikkate alırsan beni çok mutlu edersin. Her şey için çok teşekkür ederim.

Ayşe ÖZTÜRK

4/A Sınıfı

Mahmudiye İ.Ö.O – Niksar / TOKAT

Sevgili televizyon yapımcıları...

Bence televizyondaki akıllı işaretler pek işe yaramıyor. Çünkü ne kadar 7+, 13+, 18+ olsa bile hiç kimse bunu takınmıyor...

Bence bunları kaldırıp hep genel izleyici kitlesi olan programlar sunun...

Bir de İzdivaç programları, kadın programları var. Bunlar insanları adeta aşağılıyor...

Yabancı kaynaklı filmlerde de erkeklerin süper gücü varmış gibi gösteriliyor ve bizim yaşımıza uymayan hareketler yapıyorlar...

Bir de “Yemekteyiz” programı ile “Var mısın Yok musun” programı var. Çok kötü davranışlar gösteriliyor.

Bütün arkadaşlarım ve ben etkileniyoruz. Okula geliyorum akşam ne oynarsa arkadaşlarım onun etkisinde kalmış bir halde onların taklidini yapıyorlar. Biz iyi kötü veya ister istemez etkileniyoruz.

Lütfen kötü etki yaratacak filmleri kaldırıp yerine ailecek izleyebileceğimiz, eğitime ve bilime yönelik, eski Türklerin yaşantılarını ve felsefelerini anlatan, bize ışık tutan Türk Milletine yakışır programlar sunun...

TRT’de çizgi filmler oynuyor, eskiden hep şarkılar vardı. 3 saat şarkı, 3 saat çizgi film oynasa daha güzel olur...

Ama yine de “TRT Çocuk” için ve “Ayna” programı için TEŞEKKÜRLER...

Bizim olumsuz etkilenmemizi istemiyorsanız lütfen olumsuz etki yaratacak programları kaldırıp yerine örnek verdiğim gibi programlar sunun...

Canan Nur SAVRANLAR

TEŞEKKÜRLER

Canan Nur SAVRANLAR

4/E Sınıfı

Şükrü Malaz İ.Ö.O. - KAYSERİ

Sevgili benim sihirli kutum;

Duydum ki, öğrencilerden sana mektup yazmalarını istemişsin. Bana da okuldaki öğretmenlerim söyledi. Çok mu yalnız hissettin kendini? Oysa tüm dünyanın seninle olduğunu sanır herkes. Ben de öyle sanıyordum. Ama demek ki sen de insanlar gibi yalnızlık hissediyorsun. Ben de sana mektup yazayım dedim.

Zararlı mısın yararlı mısın diyerek insanlar hep senin tartışmanı yaparlar. Ne kadar da bunu tartışsalar yine kimsenin vazgeçemediği kesin. Ama sen de iyi biliyorsun ki insanlar seni zevk alarak izliyorlar. Senden bir zarar geleceğini hiç düşünmem. Ama keşke korku filmlerini hiç yayınlamazsan ne iyi olurdu. Hep çizgi filmler olsa. Dünya da aynı çizgi filmleri kadar güzel olsa...

Gerçi ben fazla film izlemem. Benim en sevdiğim filmler bez bebek, melekler korusun, acemi cadı filmleri. Ama özellikle çizgi filmlerde Tom ve Jerry, Uzun kulak ailesi'ni çok seviyorum.

Ha bu arada ben insanların senin değerini bilmelerini de çok isterim. Çünkü kazaları, olayları her şeyi senden öğreniyorlar. Sen hem işitsel hem de görselsin birseysin işte. Bence bilim adamları iyi ki seni icat etmişler. Seni keşfedeni tebrik etmeyi çok isterdim.

Ben gün içinde çok özel durumlar dışında televizyonu hiç açmıyorum. Aslında annem kızıyor seni çok izlediğimde. Haklı. Çünkü seni izleyince derslerimi unutuyorum. Senin yüzünden ne kadar fırça yesem de, ben seni çok seviyorum.

Neyse derslerimin başına dönmem gerek. Mektubuma burada son veriyorum. Sakın kızma olur mu? Ama kızmazsın sen, bilirim. Hadi kendine iyi bak. Güzel güzel çizgi filmlerden haber bekliyorum senden.

Berfin Sıla ŞAHAR

4/D Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O. - VAN

Merhaba Konuşan Kutu,

Dünyamıza ne zaman geldin tam olarak bilemiyorum; ama benim dünyama 10 yıl önce girdin.

Hayatımın ilk yıllarında sana ellerimle dokunmak istiyordum; ama hareketlerim kısıtlı olduğu için gözlerimle dokunabiliyordum. Bazen beni korkutuyordun, bazende gülmekten kendimden geçiyordum. Senin karşında zaman o kadar hızlı akıyordu ki birde baktım okula başlamışım. Aklım, bedenim, hayallerim benimle büyümüştü. Ama sen hala oracıkta evimizin en güzel köşesinde oturmuştun hiç değişmemiştin. Bazen tozlanıyordu üzerin annem seni özenerek siliyordu. Cansız ama konuşan arkadaşım bazen senin yüzünden babamla kavga ediyordum o haber diyor ben çizgi film diyordum. Ara sıra annemin sesi duyulur bu kavga zamanında “Benim çizgi filmim başlarsa kumandayı kimseye vermem...” Bu tatlı kavgamız sürer giderdi. Ve hep bu kavgada nedense annem galip geliyordu. Annemin istediği programı izliyoruz.

Cansız ama konuşan kutum son olarak senden dileğim şudur: Ben gelişme çağındayım. Beni Türk’ün kültür hamurunda yoğurarak Atatürk’ün göstermiş olduğu uygarlık ışığında bizleri yetiştirmeniz dileğiyle... Kendine iyi bak cansız ama konuşan kutum.

Feyzanur GÜRCÜ

4/B Sınıfı

Malatya Mehmet Topsakal İ.Ö.O - MALATYA

Günümüzün en iyi iletişim aracı televizyon,

Bu mektubu yazma amacım “RTÜK” yarışmasıdır. Televizyon, pek işe yararsız. İstersen başlayayım anlatmaya. Evimizin en güzel yerinde en güzel şekliyle durursun. Gönlümüzü çalmışsın. Neredeyse izlenmediğin gün olmuyor. Ama unutma ki!

Bir zamanlar mektup denen varlık varmış. Evlere neşe katan, herkesin sabırsızlıkla beklediği o varlık. Ama günümüz de o varlık, ne oldu da tarihe karıştı. İşte bende senin tarihe karışmandan korkuyorum.

Kısacası sana çok teşekkür ederim. Beni öyle büyülüyorsun ki hayal dünyam yeniden doğuyor. Bazıları interneti televizyondan daha üstün görüyor. Ama bil ki ben seninle daima beraber olacağım. İyi yayınlar dileğiyle Hoşça kal!

Kübra ŞUDAŞDEMİR

4/A Sınıfı

Kakuv İ.Ö.O. KARS

Merhaba Sevgili Arkadaşım;

Ben, Elif Yüstra UNUTMAZ. Özel Kardelen İlköğretim Okuluna gidiyorum ve on yaşımdayım. Seninle ilk tanışmamı ben hatırlamıyorum ama annemin dediğine göre altı aylıkken seni fark etmişim. Seni dört yaşlarında izlediğim çocuk programların (Tele tabiler, Tarçın ve arkadaşları, İni the Pooh vs..) dan tanıdım.

Seni neden bu kadar çok sevdiğimi biliyor musun?

Sen beni hiç gitmediğim yerlere götürüyorsun, hiç görmediğim ve göremeyeceğim şeyleri gösteriyorsun ve bana yeni bilgiler kazandırıyorsun. Seninle çok vakit geçirdiğim için sana arkadaşım demek istedim. Ben şehirde yaşayan bir çocuğum. Pek dışarı çıkamam sokakta çok fazla oynamadığım için zamanımın çoğunu evde geçiriyorum. Bu nedenle dersimden ve diğer etkinliklerden kalan zamanımı seninle geçiriyorum.

Annem çalıştığı için kısa süre de olsa evde tek başıma kalıyorum. İşte seni en çok o zaman seviyorum. Çünkü sessiz evde bana tam bir arkadaş oluyorsun.

Ben çoğunlukla çocuk programlarını izlemeye çalışıyorum. Bu arada özellikle hayvanlarla ilgili ve görmediğim yerleri anlatan belgesel programları da izlemeyi seviyorum. Kemal SUNAL'ın filmlerini izlemeyi de çok seviyorum. En çok eğiten, eğlendiren ve güldüren programlarında seni seviyorum. Yeni bilgiler öğrenmek, bunları görerek öğrenmek, yeni ülkeler görmek ve buralarda yaşayan insanları tanımak çok hoşuma gidiyor. Bu arada aklıma gelmişken benim gibi okuyan çocukların derslerine yardımcı olacak programların daha çok olsa diyorum. Örneğin; fen derslerinde deneylerin olsa biz de bunları izlese; konular daha çok aklımızda kalır diye düşünüyorum.

Ben arkadaşlıktan beni neler rahatsız ediyor biliyor musun?

Ben seni görüyorum, sen beni görmüyorsun. Ben seni duyuyorum, sen beni duymuyorsun; hep sen konuşuyorsun ben dinliyorum, oysa senin beni duymamın çok isterdim. Belki çocuk programlarını yapanlar benim gibi çocukları da programlarında çokça konuk etseler bu sorun ortadan kalkar, sen de beni duyarsın.

Bir de seninle zamanımı geçirirken hep oturmak zorunda kalıyorum, bu hareketsizlik de beni rahatsız ediyor. Laf aramızda tombul olmak istemiyorum. Gerçi bazen sen şarkı söylerken ben karşılaşıyorum. Anlayacağın biraz işim zor ve bizim arkadaşlığımız biraz farklı galiba.

Sevgili televizyon, ben korku, şiddet içeren dizi, film ve haber programlarını hiç sevmiyorum. Bu tür programların çocukların uyku saatinden sonra olmasını istiyorum. Gerçi "akıllı işaretler" program seçmede çok işime yarıyor ama gene de korku ve şiddet içeren programların bizim uyku saatimizden sonra olmasını istiyorum.

Senden istediklerim;

Sevgili arkadaşım, benim sayamayacağım kadar çok yüzün / kanalım oldu. Artık değişik yüzlerle / kanallarla karşıma çıkmaya başladın. Bu kanalların içerisinde çocuk kanalları daha çok olsa ülkemizi, tarihimizi, kültürümüzü tanıtan film, çizgi film gibi programların olsa diyorum. Bütün çocukların izleyeceği bir saatte, kitap okuma saati olsa, kitap ve yazarı tanıtıldıktan sonra kitap okunsa masalcı dedeler ve nineler çocuklara masal anlatsa diyorum.

İyi ki de John Logie Baird seni bulmuş. Daha güzel günlerde buluşmak üzere hoşça kal sevgili arkadaşım...

Elif Yüstra UNUTMAZ

4/A Sınıfı

Özel Kardelen İ.Ö.O.- Yenimahalle/ANKARA

TELEVİZYONA MEKTUP

Merhaba;

Ben Ali Şenyer. Isparta Gülbirlik İlköğretim Okulu 5/A sınıfında okuyorum. Onbir yaşındayım. Ülkemiz genelinde olduğu gibi televizyon seyredilen bir ailenin en küçük ferdiyim.

Sizlere ilk olarak teşekkür ediyorum. Akıllı işaretleri aileleri uyarmak ve çocukları korumak için koyuyorsunuz. İyi ki akıllı işaretleri koyuyorsunuz. Anneler ve babalar bilinçli olduğu için bazı film ve programları çocukların yaşı küçük, şiddet, korku, cinsellik ve olumsuz örnek oluşturuyor diye izletmiyorlar. Bunlar akıllı işaretlerin aileleri uyarması sayesinde oluyor. Ama bence bir yerde hata yapıyorsunuz. Çünkü her kanalda bir sihirli, perili diziler var. Çocuklar bu dizileri örnek alıyorlar. Ben peri oldum, ben “Batman” oldum, uçabilirim diye kendilerini yüksekten atlayıp sakatlanabiliyorlar. Sizden ricam bu perili, sihirli diziler yerine belgesellere daha çok ağırlık vermeniz. Belgeseller sayesinde görmediğimiz, gezmediğimiz yerleri öğreniyoruz.

Kısacası, eski Türk filmlerini, belgeselleri, genel izleyici kitlesini ilgilendiren programları, eğitici ve öğretici programları, kaliteli eğlence programları, bilgi yarışmaları, sağlık programları daha ağırlıklı olan kanalların kaliteli ve seviyeli programlar yapmasını arzuluyoruz.

Ali ŞENYER

5/A Sınıfı

Gülbirlik İ.Ö.O – ISPARTA

Arkadaşım Televizyon,

Şu anda sana bu satırları yazarken aslında biraz kızgıyım. Niye diye soracak olursan; dünyaya ilk gözümü açtığımda annemi gördüm. Beni evime getirdiklerinden itibaren sürekli seninle beraber oldum. Annemden sonra en çok seninle vakit geçirdim. Uyurken annemin ninnisi yerine senin sesin, uyanınca yine sen vardın karşımda. Belki o zaman hiç bir şeyin farkında olmadan sürekli seni izliyor ne olduğunu bilmediğim şeylerin hareketlerini takip edip oyalanıyordum. Tabi bu da anneme fayda sağlıyor, onu işinden alıkoymuyordum. Belki o zaman iyiydi.

Şimdi gelelim kızgınlığıma. Ben okula başladım televizyon kardeşim. Okulda farklı şeyler öğreniyorum. Bilgileniyor, düşünce kapasitem artıyor. Ama eve gelince açıyorum seni, gözümü ayıramıyorum. Beni kendine bağımlı yaptın çünkü. Sadece ben değil bütün ailemi. Annemi, babamı çaldın sen. Akşam annem ve babam diyor gözünü sonra. Bizim sorunlarımızla ilgilenmiyorlar. Sadece reklâm aralarında birbirimizle konuşuyoruz. O kadar girdin işte hayatımıza. Derslerime çalışmak yerine; sendeki sihirli, büyülü şeyler daha çok ilgimi çekiyor. Bunun için çok kızgıyım sana. Sadece ben değilim, bütün arkadaşlarım aynı. Bu sihirli şeylerden etkilenip onlar gibi çalışmak, onlardaki gibi peri bir annemin olmasını ve her dileğimin gerçekleşmesini istiyorum. Ama bunların hayal ürünü olduğunu, imkansız olduğunu anlatıyor annem bir anda hayallerim yıkılıyor. Çünkü onlara kendimi kaptırıp o dünyada yaşıyor gibi olurum. Gerçek olmadığımı görünce üzülüyorum.

Bak arkadaşım televizyon, insan arkadaşı için her zaman iyi şey düşünür ve arkadaşının iyiliğini ister. Sen bana iyilikten ziyade kötülük yapıyorsun. Sadece bana değil bütün çocuklara kötülük yapıyorsun. Sadece sihirli şeylerle değil vurdulu kırdılı dizilerle de etkiliyor bizi. Yine senden duyuyoruz. Okullarda olan silahlı gençlerin sevgilerini öldürdüğünü, sence bunlar iyi şeyler mi?

Benim senden ricam bize gelecek için daha kaliteleri, daha üretken, ülkemiz ve dünyamız için güzel gelecek hazırlayan bir nesil aramak yetişmemizde yardımcı olmandır. Dostluğun önemini bildiren, savaşlarda uzak, açlık ve sefaletten kurtulmanın yollarını ve çözümlerini tartışan program yapmandır.

Kusura bakma arkadaşım televizyon dost acı söyler, benim düşüncelerim bunlar. Yani bizi gerçek dünyadan uzaklaştırıp, sanal âlemlere götürmen ikimizin arasını bozar. Lütfen bunları iyi düşün ve kararını ver.

HOŞÇA KAL...

Melike ONGUN

4/D Sınıfı

Şehit Hasım Bey İ.Ö.O: - Askeriye Köyü / BURDUR

Sevgili Televizyon Dünyası;

Ben küçük bir dünyayım. Bu küçük dünyamda o kadar mutluyum ki. Annem, babam, kardeşim ve ben. Bir arada iken sanki bana güç yetecek hiç bir şey yok. Onlardan aldığım cesaret, onlardan aldığım bilgi onlardan aldığım mutluluk öğrenme, eğlenme ve büyüme hevesi...

Evet, büyümek ve gerçekleri öğrenmek istiyorum. Çalışarak kazanmak ve ödülleri hak etmek. Annem ve babam gibi büyümek istiyorum. Büyüklerime saygılı, küçüklerime sevgili. Amacıma ulaşabilmek için de var gücümle çalışıyorum... Çalışıyorum ki ülkeme yararlı bir insan olarak yetişeyim. Kendimi geliştirme için yararlanmaya çalıştığım kaynaklar arasında televizyonda var tabi ki. Ama inanın en sonda yer alan bir kaynak benim için. Neden diye soracak olursanız, anlatayım.

Açıyorum televizyonu geziyorum kanalları ya reklam ya da dizi film hep dizi film.

Olmayacak olaylar yaşanıyor. Oysa gerçek aileler böyle olmamalı. Mesela; Bez Bebek. İki kardeş ama anneleri yok. Evleri ve babasının işi inanılmaz şekilde güzel oysa gerçek yaşamda bu kadar abartılı olamaz bizi onlar gibi yaşamaya özendiren bir dizi olumsuz bir sürü davranış.

Çocukların yani Emre ile Yağmur'un gittiği okul bizim okula hiç benzemiyor. En baştaki müdürde bile disiplin yok. Yanlış örnek teşkil ediyor. Sonra asla gerçek olmayacak bir bez bebeğin gerçek dünya denilen dünyaya insan olarak gelmesi ve ölümlü olması. Ne kadar saçma! Zaten yaşadığımız bu dünya dışında başka bir dünya yok ki ve herkes zaten ölümlü. Bize lütfen gerçeğe daha yakın diziler yayınlayın.

Başka bir dizi Selena! Yine saçma sapan hareketlerle dolu bir aile. Yine sihirlerle dolu yaşamlar ve herşeyden habersiz bir baba ve amca. Yine çok güzel bir ev ve zengin bir yaşam.

Bir dizi daha Kayya Prensese, Sihirli Annem. Bazen sapıtıp düşünüyorum. Gerçekten sihir var mı? Ben yapsam olur mu? Bizimde villa gibi bir evimiz olsa keşke sonra zengin yaşantımız. Bir an sonra kendime geliyorum. Ben ailemle mutluyum. Ama ya kendine gelemeyenler!

Annem söylemişti. Kendilerinin zamanında Atom Karınca diye bir çizgi film varmış. O zamanlar çok çocuk kendini balkondan atmış. Ben atom karıncayım diye.

Bundan iki yıl önce de Kurtlar Vadisi vardı. Okullarda Mematiler, Polatlar türemişti.

Açıyorum televizyonu geziyorum kanalları para dağıtan yarışma programları bilgi içermiyor. Yemek yarışmaları. Sormuyorlar insanların yemek yapacak malzemesi var mı evinde. Bir sürü fakir insanı imrendiriyorlar.

Kültürümüze aykırı evlilik programları. Öyle evlendirilir mi hiç anlayamadım. Yoksa ben mi yanlış öğreniyorum, televizyon mu doğru...

Açıyorum televizyonu Başbakanımızı dinleyince anlıyorum başbakan olduğunu. Sonra TBMM'nde yer alan diğer büyüklerim. Ama hep kavga ediyorlar. Bizler için ne düşünüyorlar hiç duymadım daha. Oysaki ben eğitime geleceğime yönelik bana bilgiler veren aklımın bir köşesine gelecekte kullanmak üzere yazacağım şeyler izlemek istiyorum.

Bana kavgaları değil, barışları yayınlayın.

Bana kanları savaşları değil, barışları yayınlayın.

Bana sihirleri büyüleri değil, gerçekleri yayınlayın.

Bana yemek yarışmaları değil, bilgi yarışmaları yayınlayın.

Bana mafya dizileri değil, kardeşlik dizileri yayınlayın.

Bana gelecek nasıl kazanılır onu yayınlayın...

Gamze KARAASLAN

4/A Sınıfı

Refika Küçükçalık İ.Ö.O.- KAYSERİ

TELEVİZYONA MEKTUP

Merhaba Ekran Efendi,

Evet, birkaç gün önce okumuş olduğum bir yazıda senin için Ekran Efendi diyorlardı. Açıkçası biraz düşündürdü beni. Acaba ne demektir Ekran Efendi? Ve ben de sana sormaya karar verdim. Öğretmenimiz, geçen hafta sınıfa aklınıza ilk gelen teknolojik alet hangisidir diye sordu. Herkesin aklına sen geldin. Şunu anladım ki bizler için çok önemlisin.

Günlük yaşantımızın büyük bir bölümünde sen varsın. Yoksa tamamını mı kapsıyorsun? Niçin bizimle bu kadar iç içesin anlamadım. Sen sustuğun an konuşabiliyor, sohbet edebiliyoruz. Sen konuşmaya başladığında bizler susuyoruz. Bunun sebebini de açıklar mısın bana? Annem, babam belirli saatlerde seni izlemem konusunda beni uyardı. Özellikle bazı programları asla izlememeliymişim. Benim gelişimimi olumsuz etkilemiş. Ama sen bizlere dünyanın her yerinden haberler ulaştırıyor, bizleri bilgilendiriyorsun. Niye bizler için zararlı olasın ki? Geçen gün bize misafir geldi. Misafirlerimize ikramda bulunduk. Annem ve babam biraz sohbet ettiler. Sonra hep beraber seni izlediler. Anlayamadım misafirler sohbet etmeye mi geldiler yoksa televizyon izlemeye mi? İnsanlar hep seni suçluyor, televizyon bizleri tutsak etti diye. Galiba bunun için sana Ekran Efendi diyorlar.

Asıl suçlu sen misin? Yoksa seni efendi yapan, sana tutsak olan bizler miyiz?

Simla MUMCUOĞLU

5/C Sınıfı

Giresun Merkez Cumhuriyet İ.Ö.O.- GİRESUN

Sevgili Sihirli Kara Kutum;

Öncelikle belirtmeliyim ki yaşadığımız çağın en önemli buluşlarından birisisin. Neden diye sorarsan; çünkü sayende insanlar günlük haberleri alabiliyor, hava olaylarını önceden öğrenebiliyorlar, hatta hatta döviz fiyatlarını dahi öğrenebiliyorlar... Böylece insanların yaşamlarını kolaylaştırıyorsun. Bunun için sana çok teşekkür ederiz.

Ayrıca denizciler denize çıkarken bir gün önceden denizdeki fırtınanın şiddetini hangi yönden eseceğini senin sayende öğrenebiliyorlar. Denize çıkarken göz önünde bulundurarak ona göre tedbirlerini alıyorlar.

Yine tarımla uğraşan çiftçilerimiz senin sayende hava olaylarını önceden öğrenebiliyorlar. Bu sayede mahsullerini koruyabiliyorlar. Örneğin don olayını önceden haber verdiği için ona göre önlem alabiliyor ürünlerini koruyabiliyorlar.

Sevgili kara kutum buna benzer örnekleri çoğaltabilirim. Yine dünyanın neresinde olursa olsun bir haberi oturduğumuz yerden bize rahatlıkla ulaştırıyorsun. Yine insanları hem eğlendiriyor, hem de dinlendiriyor hem de günlük streslerini attırıyorsun. Kısacası hoş vakit geçirmelerini sağlıyorsun. Hatta yarışma gibi etkinlikleri takip edenlere bir miktar para bile kazandırıyorsun.

Ancak sevgili kara kutum bütün bu saydığım yararların yanında zararların da elbette vardır. Bunların başında insanlar bilinçsizce karşına geçip bütün gününü senin başında geçiriyorlar. Zamanını boşa harcama, bunun sonucunda tembellik, hareketsizlikten dolayı bazı hastalıklara yakalanmaları senin zararlı ışınlarına maruz kalarak sağlıklarını kaybetmeleri gibi zararlarını sayabiliriz.

Sevgili Kara Kutum, sonuç olarak başta da söylediğimiz gibi çağımızın en önemli buluşlarından biri olmana rağmen insanlarımızın seni yerinde ve doğru kullanmamaları sonucu tehlikeli olabiliyorsun. Onun için insanların seni yanlış tanımaları ve senden yararlanmaya olabiliyorsun. Onların seni yanlış tanımaları senden faydalanmaları için bilinçlenmelerini istiyorum.

Doğru ve bilinçli seyirler diliyorum.

Tolga GÖÇER

4/A Sınıfı

Servi Erdemoğlu İ.Ö.O. - GAZİANTEP

Sevgili Televizyon,

Bilmiyorum “Sevgili” demekte haklı mıyım. Çünkü yararların da var ama bazen zararların da. Bazı zamanlar başında saatlerce oturup, kalkmıyorum. Sanki ipe kumandaya ve sana bağlanmış gibiyim. Oradaki karakterler sanki “Ne olur, gitme! Bak, şimdi neler olacak!” diyor.

Aslında bazı programları seviyor, bazılarını da sevmiyorum. Özellikle komedi programlarını ve yaşıma uygun dizileri seviyorum. Ama korku filmlerinden ve vurdulu kırdılı filmlerden pek hoşlanmıyorum.

Bu arada senden bahsetmeyi unuttum. Sen dünyanın en iyi araçlarından ve iletişim araçlarından birisin. Ama biliyor musun, günde iki buçuk saatten fazla televizyon izlemek insanlarda zeka geriliği, içe kapanıklık ve görme bozukluğu gibi hastalıklar ortaya çıkarıyor. Ayrıca seni çok izlersek derslerimize de engel oluyorsun. Çok güzel, bilgi verici ve eğlendirici olmana rağmen bazı evlerde seni izlemek yasak. Bence günde az miktarda olursa seni izlemek hiçbir zarar vermez.

Bu arada senin rakiplerin gittikçe artıyor. Mesela “İnternet” sen çok iyi bir iletişim aracı olmana rağmen sana meydan okuyacak durumda. Senden çok sonra ortaya çıkmasına rağmen meydanı ona bırakacak mısın, ne diyorsun? Bence bırakma. Yani kendini geliştirmeye çalış.

Neyse, benden bu kadar inşallah başka zamanlarda böyle yarışmalar olursa sana içimden gelenleri sık yazarım. Bu bir televizyona ilk mektubundu. Bilmiyorum hatalarım olmuş mudur? Olmuşsa da senden çok özür dilerim. Hiç kısa devre yapmadan, bozulmadan, elektrik kesintisi yaşamadan, düğmelerin çıkmadan ve hurdalığa atılmadan sağlıklı bir yaşam dileğiyle...

Sonra belki görüşürüz. Cevap yazmayı unutma☺ Hoşça kal!...

Türkan SANDIKÇIOĞLU

5/B Sınıfı

Özel Tevfik Kuşoğlu İ.Ö.O - Talos / KAYSERİ

Sevgili Televizyon,

Öncelikle seni tebrik etmek istiyorum. Teknolojinin en gelişmiş ürünlerindensin, dünyadaki gelişmeleri bize aktarıyorsun, bizleri bilgilendiriyorsun. Teşekkür ederiz.

Her zaman iyi davranıyorsun diyemem. Çünkü yanlış davranışların oluyor, örneğin, şiddete dayalı filmleri yayınlıyorsun. İnsanlar seni örnek alıyor, toplum içinde de uyguluyor, insanları öldürüyorlar, kahramanlık yapmak istiyorlar. Kazalara neden oluyorlar. En önemlisi de kendilerini çok önemli toplumdan üstün bir varlık olarak düşünüyorlar. Sanal olan davranışlara inanıyorlar, toplumun dengesini bozuyorlar. Kötü olan eşyaların nasıl kullanacaklarını öğreniyorlar, silahları, uyuşturucuları...

Diğer bir sorun ise seni yanlış kullanıyorlar. Geç saate kadar seninle ilgileniyorlar. Görevlerini ihmal ediyorlar. Topluma zor ayak uyduruyorlar. Bunun için sana bir önerim var, belirli saatlerde açılıp kapanmalısın.

Dünyadaki bütün gelişmeleri bize aktarıyorsun demiştim ya bu yüzden sana teşekkür ederim. Ama bunda bir sorun var, iyi haberler verirken, kötü haberlerde veriyorsunuz. Ama bu kötü haberleri ailelerinden, yakınlarından öğrense insanlar daha iyi olur. Kötü haberleri vermemen gerekiyor.

Televizyon sen benim en yakın arkadaşlarımdansın. Ne zaman canım sıkılsa, yalnız kalsam, üzülsem, hep seni açıyorum. Sanki sen bir ilaç gibi geliyorsun bana. Bütün sıkıntımı, üzüntümü hatta korkumu alıyorsun. Seni çok seviyorum.

Yanlış davranışların çok az ama büyük sorunlar doğabiliyor. Ama ben seni yine de çok seviyorum, ileri ki yıllarda gelişme göstermeni bekliyorum. Hoşça kal. En iyi dileklerle.

Sümeyra ÇÖNGER
5/A Sınıfı
Karşıyaka İ.Ö.O - SİVAS

Sevgili Televizyon

Bu mektubu seninle ilgili olan dertlerimi ve sıkıntılarımı, aynı zamanda da seninle ilgili olan iyi düşüncelerimi anlatmak için yazıyorum.

İlk olarak dertlerimi ve sıkıntılarımı anlatacağım; mesela haberlerde Türkiye'nin hep kötü yönleri gösteriliyor. Tamam, halka haber vermek için göstermek zorundasınız ama en azından çoğunlukla iyi ve güzel yönlerini gösterebilirsiniz. Tek bu değil. Saçma sapan, insanlara kötü örnek olan ve onları yanlış yönlere sokan diziler, programlar, yarışmalar var. Bence böyle programların yerine, insanları tam aksi yönde etkileyen programlar olmalı. Ayrıca bu tür kötü programları erken saate almalısınız.

Şimdi gelelim iyi düşüncelerime;

Az önce söylediklerimin aksine iyi, yani insanlara güzel örnek olan diziler ve programlar var. Bu tür güzel dizi veya programların sayısının arttırılması daha olumlu olur. Kötü dizilerin ise sayısının azaltılması hatta mümkünse hiç yayınlanmaması lazım. Bir de 18 yaş artı korku içeriyor, şiddet içeriyor diye işaretler var ama bunlar hiç bir işe yaramıyor. Çünkü insanlar ya da çocuklar yine de o dizileri, programları ve yarışmaları izliyorlar. Bunlara daha iyi önlemler alınmalı. Ve çocukların izleyebileceği programlar da arttırılmalı.

İşte benim söyleyeceklerim bu kadar. Umarım ki bu söylediklerimi dikkate alır uygular ya da daha sonra ki programları bu yönde yaparsınız. Hoşça kal...

İrem SELVİ

5/B Sınıfı

Raşit Efendi İ.Ö.O. - EDİRNE

Canım Aletim Televizyon

Seni çok seviyorum. Bunu yazmamın nedeni “RTÜK” yarışmasını kazanmak. Ama ben mektup yazmayı daha çok bir hobi olarak görüyorum.

Duydum ki bir iki yaramazlığın varmış. Bir de radyasyon yaymasan... Ben senin eğitici, öğretici ve eğlendirici olmanı istiyorum. Senin kanallarında haber ve tartışma programı olmasını istemiyorum. Ekonomik krizden bize ne... Keşke sen de bizim gibi canlı olsaydın. Senle koşar, gezer, sinemaya giderdik.

He unutmadan... Sen kendin gibi kal. Yükselmeye çalışma. Sen böyle daha iyisin. Bir gün canlanırsan benim komikliklerimi izlersin.

Canlandıktan sonra bana bir mektup yaz. Sevgilerimle...

Kardelen ASLAN

4/A Sınıfı

Kaküv İ.Ö.O. - KARS

Sevgili Arkadaşım Televizyon,
Ben senin küçük bir izleyicimim. Sana, seninle ilgili duygu ve düşüncelerimi iletmek için yazıyorum.

Sen benim, “kimi zaman can sıkıntısından, kimi zaman vakit geçirmek için, kimi zaman da eğlenmek ve bilgilenmek amacıyla” seyrettiğim arkadaşımısın.

Sen, olumlu kullanıldığında çok faydalı, verimli kullanıldığında çok iyi bir eğitim aracısın.

Sen, dünyada olup bitenleri bize en kolay yoldan haber verebilecek, diğer insanlarla düşüncelerimizde benzerlik veya farklılık olup olmadığını anlayabileceğimiz, bütün bunların yanı sıra insanlarla ortak konular üzerinde konuşmamızı sağlayan (diziler, maçlar, haberler) ve bu anlamda insanı sosyalleştiren bir cihazsın.

Sen, işlerimizde de bize yardımcısın. Meselâ ertesi gün havanın nasıl olacağını senden öğreniriz ve buna göre önlemimizi alırız. Köprüde trafik olduğu söylenirse 2. Köprüden gideriz. Büyüklerimiz ekonominin gidişatı veya uğraştıkları mesleklerle ilgili bilgilere senin sayende sahip olurlar.

Sen olmasan futbol tutkunları maçları nasıl izlerdi? Zaten futbolu popüler yapan da senden başkası değildir.

Haberlerde fakir insanları görüp, onlar için içimizin sızlaması, senin duygularımızı da kontrol eden bir cihaz olduğunun kanıtıdır.

Sen, benim gerçek hayatta karşılaşma fırsatı bulamadığım, doğa ve çevre ile ilgili belgesellerle, okul bilgilerimi de görsel olarak destekliyorsun.

Sen, çocukların dil gelişimini hızlandıran, söz dağarcığını ve bilgisini arttıran, hayal dünyasını genişleten ve çocukların hayatında önemli bir yere sahip olan, çağımızın popüler iletişim araçlarından birisin.

Sevgili Arkadaşım Televizyon,

Senin karşında en savunmasız kalan ve zararlı programlardan en fazla etkilenen kesimin çocuklar olması, tabii ki senin tercihin değil. Ama bu konuda ailelerin yanı sıra sana da çok önemli görevler düşüyor.

Sen, modern yaşamımızın bir parçasısın. Seni olumlu kullanmak, iyi bir iletişim ve eğitim aracı olmanı sağlamak topluma yarar getirecektir. Bu nedenle, sende yayınlanacak programların şiddetten uzak, dayanışma ve yardımseverlikle ilgili, kültürel değerlerin korunmasına önem veren, tabiatı ve insanı seven çocukların yetiştirilmesinde katkısı olan konulardan oluşmasına dikkat edilmelidir.

Sen, benim ve diğer çocukların arkadaşısın. Arkadaşlarına zarar vermek istemediğini biliyorum. Ama yine de sana bunları hatırlatmak istedim.

Sevgilerimle.

Arkadaşın

Seçil BAĞRIYANIK

5/B Sınıfı

Halit Derviş İbrahim İ.Ö.O.- Eyüp / İSTANBUL

Sevgili Televizyon,

Size bu mektubu yazmamın nedeni televizyonda yayınladığınız filmler ve dizilerdir.

Dizilerin ve filmlerin bazılarında çocukların daha doğrusu herkesin ruhsal sağlığının bozulmasına neden oluyor. Elbette sevilen diziler, filmler olabilir. Bunların iyi ya da kötü olup olmadığını anlamamıza yardımcı olan belirli işaretler var. Benim bildiğim “Güzel izleyici yedi yaş üzeri on üç yaş üzeri, on sekiz yaş üzeri; cinsellik, şiddet ve korku” olacak. Bence buradaki “cinsellik, şiddet ve korku” kalkmalı. Kalkmalı derken önce o film ve dizilerin kalkmasını istiyorum. Ardından o işaretler kalsın. Biliyorsunuz ki “atv” kanalında yayınlanan, şiddet ve korku içeren bir dizi var. Ama siz şiddet ve korku yerine yedi yaş üzeri işareti koyuyorsunuz. O zaman da herkes izliyor.

Yayılan şiddet ve korku içeren dizi ve filmler yanı sıra sihir ve büyü ile ilgili bir sürü şey uyduruluyor. Erkek ve kız kardeşlerimiz de bunları neredeyse televizyon içine girecek kadar yakından izliyor. Bu böyle devam ederse kardeşlerimizin küçük yaşta hem gözleri, hem de ruh sağlıkları bozulacak.

Mektuba başladığımdan beri yayınladığınız kötü film ve dizilerden bahsettim. Şimdi ise size, yayınladığını birkaç iyi programdan bahsetmeliyim. Örneğin, “TRT ÇOCUK” adlı kanalda yayınladığınız “Zula Devriyesi” adlı çizgi filmi hayranlıkla izliyorum. Ayrıca yayınlanan belgeselleri de çok seviyorum. Ama yine bunların içerisinde de “şiddet ve korku” olabiliyor.

Benim söyleyeceklerim bu kadar. Umarım söylediklerimi dikkate alırsınız ve gerekeni yaparsınız. Saygılarımla...

Pınar KURMAÇ

4/A Sınıfı

Sivas Fevzi Paşa İ.Ö.O. - SİVAS

Sevgili RTÜK;

Düzenlediğiniz yarışmayı öğretmenlerimden öğrendim ve sizlere bir mektup yazmaya karar verdim.

Mektubuma evimizdeki televizyon hallerinden bahsederek başlamak istiyorum. Babam sabahleyin işe gitmek için evden çıkar. Ben de okula gitmek için saat sekiz gibi evden çıkarım. Annem ev işleriyle meşgul olur. Ayrıca kadınlara yönelik programları da hiç kaçırmaz. Kumanda genellikle annemde veya ablamda olur, akşam yemeği hazırlanıncaya kadar babam kanalları şöyle bir dolaşır. Biz ailecek akşamları haber veya film izleriz. Ben daha çok spor yayını yapan kanalları tercih ederim. Özellikle futbol ve basketbol. Ayrıca doğa belgesellerine de bayılırım. Fakat benim zevklerim evdekilerin istekleriyle pek uyuşmaz. Keşke herkes benim gibi sporu ve doğayı sevse, ilgilense...

Biraz da babamın anlattıklarından bahsedeyim. Dedemin üç tane eşi ve on çocuğu varmış. Televizyon yayınlarını izleyebilmek için çatılara kocaman antenler konulmuş. Çatı dediğimde toprak evin damı. Rüzgârdan anten döndüğü zaman evin en çevik ve cesur ferdi olan babam büyük bir kahramanlıkla anteni düzeltmek için çatıya çıkarmış. Görevini tamamlayıp çatıdan indiğinde bozuk para veya birkaç şeker ile ödüllendirilmiş. Babam o günlerde şimdiki çocuklara çok zor gelebilecek birçok işi keyifle ve özveriyle yaptığını belirtiyor. Bazen de şimdiki çocukların sorumluluk duygusundan uzak, bencil ve tembel olduğunu söylüyor. Haksız da sayılmaz yani. Bazen ekmek almaya bakkala gitmek istemediğimde babamın bu sözleri aklıma gelir ve utanırım, hemen koşup görevimi yaparak aileme yardımcı olurum.

Televizyon yayınlarıyla ilgili olarak ben dört-beş yaşından beri izlediğim programları, filmleri hatırlıyorum. Ailem biraz gelenek göreneklerine bağlı bir ailedir. Bu sebeple de ne zaman bir kanalda Türk filmlerinden Kemal SUNAL'ın, Adile NAŞİT'in, Şener ŞEN'in filmleri yayınlansa ailecek o kanalı izlerdik. Fakat son üç-dört yıldır bu filmler de çok az yayınlanır oldu. Kanalların çoğunda magazin, dizi film, eğlence programları... TRT'nin devlet televizyonu olduğunu biliyorum. TRT yayınlarının biraz daha ciddi ve seviyeli olduğunu düşünüyorum. Magazin programlarını hiç sevmiyorum.

Mektubuma son verirken bana böyle bir mektup yazma fırsatı verdiğiniz için sizlere çok teşekkür ediyorum.

Umut Can YURDAKUL

5. Sınıf

Yusuf Demir Bilim ve Sanat Merkezi – Merkez / KIRŞEHİR

BİR ARKADAŞ: TELEVİZYON

Merhaba, evimizin vazgeçilmez eşyası! En büyüğün salonda, ortanca oturma odasında, en küçüğün ise mutfağımızda. Ne kadar çoksun diye düşünüyorum ama zaman zaman hepinizin izlendiği de oluyor galiba. Şöyle ki; annem, babam ve ben bazı zamanlar farklı programlar izlediğimizde pek işe yarıyorsun.

Sensiz ev düşünemiyorum. Tatil günleri ilk “GÜNAYDIN!” salondaki televizyonumuza oluyor. Ama sana “İYİ GECELER!” dememe izin vermiyorlar. Babam geç saatlere kadar seni izlediğimde, okuldaki öğretmenlerimin bunu hemen hissedeceğini söylüyor. Seni seviyorum ama okulumu ve ödevlerimi daha çok seviyorum. Bu yüzden sana “İYİ GECELER!” diyemiyorum. Neyse ki annem ve babam her gece seninle vedalaşıyorlar.

Televizyonsuz ev düşünemiyorum demiştim ama annem benim yaşımda, babam da benden üç yaş büyükken tanışmışlar seninle ilk kez. Demek ki onlar harflerin ve rakamların hepsini ilk kez okulda görmüşler. Halbuki ben okula başlamadan çok önce çoğu harf ve rakamları senden öğrenmiştim. Tıpkı şu yaşımda bazı deneyleri, ilginç hayvanları, değişik ülkeleri ve farklı yaşam tarzlarını senden öğrendiğim gibi.

Ailem sana çok yakın olmama izin vermiyor. Filmlerini, dizileri izletmiyorlar. Halbuki ben iyi ile kötüyü ayırabileceğimi düşünüyorum. yine de benim farkında olmadan olumsuz etkilenebileceğimi söylüyorlar. Öyleyse onlar da olumsuz etkileniyorlardır değil mi?

Her neyse... Her şeye rağmen arkadaşlığın çok güzel. İzlediğim çizgi filmler, belgeseller, maç yayınlarıyla keyifli zamanlar geçirdim senin sayende.

Arkadaşlığın ve dostluğun hep sürsün. Hoşça kal!

Caner DEMİRER

4/A sınıfı

Özel Çakabey İ.Ö.O. - Çiğli / İZMİR

Sevgili TV,

Ben Ekrem, 11 yaşımdayım. Karşıyaka ilköğretim Okulunda okuyorum. 5. sınıfa gidiyorum. Nasılsın? İyimisin? Ben çok iyiyim. Düşünüyorum da, seninle ne zaman tanıştığımızı hatırlamıyorum. Seninle dostluğum, sanırım doğduğumdan beri var. İlk önce çizgi filmle başladı. Şimdi eğitim programları, spor programları ve aksiyon filmleri ile devam ediyor. İlerde ne seyredeceğimi bilemiyorum. Ama senden çok beklentilerim var. Daha gelişebileceğini düşünüyorum. Senden eğitim programları ve sağlık programları bekliyorum. Seninle arkadaşlığımız iyi ama annem fazla izleyince kızıyor. Bazen dostluğumuz kıskandığını düşünüyorum. Bazen de senin yüzünden kavgalarımız oluyor. En çok da kardeşim İkra ile kavga ediyoruz. O çizgi film seyretmek istiyor, ben ise futbol programları seyretmek istiyorum. Akşamları ise ayrı bir dert! Babam işten geliyor, kumandayı elimden alıyor, ben de çok sinirleniyorum. Ama her şeye rağmen seni çok seviyorum... Sana bağımlı olmak istemiyorum ama senden de ayrılmak istemiyorum. Her zaman arkadaşım olarak kalacaksın. Kendine iyi bak.

Sevgilerimle.

Ekrem.

Dursun Ekrem SEZER

5/A Sınıfı

Karşıyaka İ.Ö.O. - SİVAS

Merhaba sevgili televizyon,

Ben Gamze ASLAN- Sana Ağrı'nın Taşlıca ilçesinden yazıyorum bu mektubu. Amacım seninle arkadaş olup dertlerimi, sevinçlerimi paylaşmak. Dertlerin ne diye soruyorsun şimdi duyuyorum. Evet, bu yata bir çocuğun ne derdi olur ki diyorsun; ama biliyor musun ki ben ilçemizde yapılan İstiklâl Marşı okuma yarışmasında 2. oldum. Birinci olmadığımı çok üzüldüm. Hâlâ da üzülüyorum.

Sevgili televizyon ben 5. sınıfa gidiyorum. Öğretmenimi ve arkadaşlarımı çok seviyorum. Bazen sınıfta ders işlerken bize sen gerekiyorsun, öğretmenimiz hep:

- Keşke bir televizyonumuz olsaydı, diyor.

Senin ayakların olsa sınıfımıza gelirdin değil mi? Derslerimi işlerken bize yardımcı olurdu. Öğretmenimizin dediğine göre seni izlersek bazı konuları daha iyi anlayabilirmişiz. Gerçektende öyle aslında. Evde senden izlediğim programlarda verilen bilgileri hiç unutmuyorum. Hep aklımda kalıyor. Çok güzel eğitici konuların var, eğitici programların var televizyoncuğum. Ama bazen kötü programlarında oluyormuş, babam öyle söylüyor. Hem babam bana akıllı işaretleri de öğretti. İşaretlere dikkat ederek izliyorum seni. Yaşıma uygun, şiddet ve korku içermeyen programları izliyorum. Hem eğleniyorum, hem öğreniyorum. Biliyor musun arkadaşım televizyon bazen kanalların yüzünden kardeşlerimle kavgaya ediyorum.

Bizim evde senden 2 tane var, ama ikinciye açmamıza babam izin vermiyor.

- O benim televizyonum, diyor.

Anneme gelince o da hep kadın programlarını, yemek tariflerini veren programları ve dizileri izliyor. Bazen ağlıyor seni izlerken, bazen gülüyor bazen de bana:

- Kızım koş, kağıt kalem getir, şu tarifleri alayım, diyor.

İşte biz ailece seni böyle seviyoruz, canım arkadaşım. Bu arada unutmadan söyleyeyim: ben de bir programa çıkabilirim. TRT ilçemizde bir çocuk programı yapacakmış. Benim sunuculuk yapabileceğimi düşünmüş öğretmenlerim. Sonra TRT'de çalışan bir teyze okulu aradı. Bana bazı sorular sordu. Bende cevapladım. Eğer beğenirlerse sunuculuk yapacağım, çok eğlenceli olur değil mi?

Acaba heyecanlanır mıyım? Sende bana yardım edersen üstesinden gelirim. Ben kendime güveniyorum. Sen de bana güven olur mu. Hem böylece seni daha yakından tanıma fırsatım olur.

Neyse televizyoncuğum, canım arkadaşım, benim artık senden ayrılma vaktim geldi. Matematik dersinden sınavım var. Çalışmam gerekli. Bana kızma ne olur. İyi bir not alamazsam sınavımda çok üzülürüm. Annem üzülür, babam üzülür. Sende üzülürsün değil mi?

Şimdilik hoşça kal. Sende bana yaz olur mu? Sende yaz ki bende senin neler yaptığından, nasıl olduğundan haberdar olayım.

Seni çok ama çok seviyorum.

Kendine iyi bak.

Hoşça kal...

Gamze ARSLAN

5/B Sınıfı

Yavuz Selim İ.Ö.O - Taşlıca / AĞRI

Merhaba değerli RTÜK çalışanları,

Benim bu mektubu sizlere yazma amacım hem mektuplu iletişimin önemini anlamak, hem de televizyon hakkındaki düşünce ve duygularımı bu sayede aktarmaktır.

Kompozisyon ve şiir yazmıştım; fakat mektup yazmayı şimdiye kadar hiç denememiştim doğrusu. Mektubun nasıl yazılması gerektiği hususunda babamın fikirlerine başvurdum. Babam da bana kendisinin yazdığı mektupları göstererek yardımcı oldu. Genellikle “mektubuma başlamadan önce selam eder, büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim” diye başlıyordu mektuplar. Ben de bu mektubu size nasıl hitap ederek başlayabilirim diye düşündüm ve “merhaba” diyerek başlamak istedim.

Dedemin babam dâhil tam on bir çocuğu varmış. Babamların köyü Kırşehir merkeze bağlı Tosunburnu Köyü’dür. Babamın anlattığına göre 1970’li yıllarda köyde ilk televizyonu alan kişi köy muhtarı olmuş. Köyde her ailenin büyükleri toplanır, belli bir günde televizyon izlemek için muhtarın evine giderlermiş. Fakat babamları götürmezlermiş. Sadece evin büyük erkek çocuğu yalvar yakar gidebilirmiş televizyon izlemeye. Dedem sıkı sıkı da tembihlermiş nineme “sakın bu çocukları dışarı bırakma” diye. Babam da televizyon izleyebilmek için gizlice evden kaçarmış. O zamanlar köylerde evler genellikle tek katlıymış. Günlerden bir gün babam akşam vakti yine evden kaçmış ve birkaç arkadaşı ile muhtarın evinin yolunu tutmuş. Muhtarın evinin penceresinden gizli gizli televizyon izlemeye çalışırken muhtarın köpeği bağlı olduğu ipten kurtulmuş ve aniden babamların üstüne saldırmış. Babamı bacağından ısırılmış. Sesleri duyan büyükler telaşa evden dışarı çıkmışlar. Dedem hem babama kızmış hem de bu duruma üzülmüş. At arabasıyla şehre götürüp tedavi ettirmişler. Televizyon izlemek için büyüklerimizin eskiden nelere katlandıklarını sizlerle paylaşmak istedim.

Şu anda 2009 yılındayız ve teknoloji çok gelişti. Siyah-beyaz televizyonlar artık yok denecek kadar az. Televizyon kanallarının sayısı arttı. Özellikle diziler, yarışmalar, magazin programları... Sizlerin özellikle biz çocukları zararlı alışkanlıklardan, kötü yayınlardan, programlardan korumak için sürekli televizyon izlediğinizi öğrendim. Gerçekten de işiniz çok zor. Özellikle de kötülerin içinde iyilerini bulmak konusunda...

Hepinize başarılar diliyorum. Bence televizyon kanalları kurallara uymayan yayınlar yaptıklarında para cezası verseniz daha iyi olur. Çünkü bir dakikalık reklam yayınından bile çok büyük paralar kazandıklarını öğrendim. Ayrıca bazı magazin programları çocukları ve gençleri olumsuz etkiliyor. Zengin ve ünlü olan kişilerin yaşamları hemen hemen her gün televizyon ekranlarında gösteriliyor. Yeterli imkânı olmayan birçok genç, ünlü ve zengin olmak için kötü şeyler yapıyor. RTÜK olarak bu duruma bir “DUR” demelisiniz.

Mektubuma “merhaba” diyerek başlamıştım. Sözlerime son verirken eski mektuplarda olduğu gibi herkese selam eder, RTÜK’te çalışan amcamların ve teyzelerin ellerinden öperim.

Pınar Fatma KIZILIRMAK

5. Sınıf

Yusuf Demir Bilim ve Sanat Merkezi - KIRŞEHİR

Sevgili televizyon;

Ben televizyonu çok severek izliyorum. Televizyonu çok güzel ve çok ilginç olduğunu herkes bilir. Ama ben en çok haberleri ve çocuklarla ilgili olan şeyleri izlemeyi seviyorum. Ve bazen radyo da çıkan müzikleri dinliyorum. Ve bu da benim çok hoşuma gidiyor.

Beklentilerim:

Ben televizyondan bazı şeyler bekliyorum. Mesela biz çocuklar için bir bilgi yarışması hazırlayıp her gün belirli bir saatte sunarak ve bir hafta içinde birinci olan çocuğa bir bisiklet ve bir fotoğraf makinesi vererek hem biz çocukların bilgisini hem de onarın sevincini görmüş olacaklar hatta eğer elimden gelseydi ben televizyonda bir yarışma düzenlerdim. Ve tüm bilgisine güvenen çocuk arkadaşlarımı bu yarışmaya davet ederdim. Ama bunu televizyoncular da yapabilir. Ve bir şeyi unutmayalım. Her ne olursa olsun fakir ya da zengin ama bilgili olan çocuklar ayı gayrı olmamalı bunu herkes bilmeli. Ve ben bir şey daha istiyorum. Bir program hazırlayıp ve fakir olan herkesi arayıp, bulup bu programa getirip onlara maddi ve manevi yardımda bulunsunlar. Böylece hem o yardım ettikleri insanların duasını alırlar. Tabi ki bunu tek başına değil yardım eli uzatmak isteyenler de onlara yardım edebilirler. Eğer ki benim bu konuda düşüncemi sorsalar “Lütfen fakirlere yardım edin derdim.” Ben filmler hakkında da bir şeyler bekliyorum. Mesela içinde sihir olan filmlerin yayınlanmamasını yani yayından kaldırılmasını istiyorum. Ve bunun nedeni ise çocuklar o sihirli filmleri izleye, izleye dersleriyle ilgilenmek istemiyorlar. Biz çocuklar kendimizi sihirli sanıyoruz. Böylece bazı hareketler yaparak işte ödevim yazılsın, tüm bilgiler aklıma yazılsın, sınıfta en başarılı öğrenci ben olayım, öğretmenim en çok beni sevsin gibi şeyler yapıyorlar. Ben bunların psikolojimizi bozduğunu düşünüyorum. Ve bunların yayınlanmamasını istiyorum. Lütfen bunları yayınlamayın çocukların psikolojisi bozuluyor. Çünkü benim iki kardeşim var ve sürekli sihir yüzünden kavga ediyorlar. Biri ben iyilik meleğiymiş diyor, diğeri ise hayır benim diyor. Ve ben bu olaya çok üzülüyorum. Bu yüzden ben bu filmlerin yayından kaldırılmasını istiyorum. Ve bazı şiddet uygulayan filmler var ve bence bu filmler çok zararlı çünkü çocuklar kendilerini onlar gibi sanıyorlar. Ve bu da onların psikolojisini bozuyor. Benim istediğim ise eğitici, daha öğretici şeylerin yayınlanmasını bekliyorum. Ve çocuklar için çizgi filmler, yarışmalar, programlar ve oyunlar yayınlanmasını istiyorum.

Düşüncelerim:

Ben televizyonların çok fedakâr olduğunu düşünüyorum. Çünkü onlarda bizim bilgi sahibi olmamızı sağlıyor, onların bizim çocuk filmlerimizi çekinceye kadar soğuktan ölüyorlar ben onların içinde bizim yararlanabileceğimiz birçok bilgi var.

Sevda POLAT

4/A Sınıfı

Eşmeçayır İ.Ö.O. – Sarıkamış / KARS

SEVGİLİ TELEVİZYON

Ben doğduğumda sen dünyada çoktan izlenmeye başlamıştın, okulda teknolojik aletler ve icatlar konusu geçtiğinde senin de ne zaman icat edildiğini hem ben hem diğer çocuklar hepimiz öğrendik.

Sınıf öğretmenimiz sana bir mektup yazmamızı ve bu yazdığımız mektupla ödül alabileceğimizi söyledi, bu çok güzel bir şey, mektubu yaz ödülü al. Ben işin açıkçası mektubu yazmaktan çok, ödülü kazanırsam, alacağım bilgisayarın hayalini kurdum, ama madem ki sana mektup yazmak gerekli o zaman mektubu okumaya başla.

Sevgili televizyon; annemle senin hakkında konuştuk nasıl icat edildiğinden, ne için gerekli olduğundan, bana seninle ilgili çok komik hikayeler anlattı çok düşündürücü hikayeler de.

Ben doğmadan, çok çok önce sen, siyah beyaz rengindeymişsin, annemler çok küçükken, şimdi artık hem renkli gösteriyorsun hem de bir sürü kumanda cihazların var. Ne kadar çok değişmişsin, zengin olmuşsun, öyle derler ya, insanın giysileri güzelleşince çok havalı oldu, zengin oldu derler, sen de anladığım kadarı ile zenginleşmişsin.

Annemler çok çok küçükken her evde sen yokmuşsun bazı tek tük evde bulunurmuşsun ve seni izlemek için herkes toplanıp, filmler, şarkılar, türküler dinlemek, izlemek için bir araya gelirlermiş. Köylerde ise sadece kahvehanelerde seni izleyebilirlermiş.

Benim büyük büyük annem seni izlerken, haberleri anlatan sunucuyu dinliyormuş, sunucu haberleri okumayı bitirdikten sonra iyi akşamlar dileyip programı kapatırken büyük büyük annemde demiş ki “sağol oğlum sana da iyi akşamlar” deyince oradaki herkes gülmeye başlamış, “anneanne o adam televizyonda burada değil, seni duyamaz” deyince büyük büyük annem “iyi ama hep bana bakarak konuştu” demiş. Yine bir gün köyde televizyonu izleme sırası kadınlardaymış, televizyon haftada bir gün, kahvede, kadınlara ve çocuklara izletilmiş, reklamlar çıktığında diş macunu reklamı varmış ve dişlerinin beyazlığını gösterip gülümseyen bir erkek, reklam sırasında gözlerinden birin kırpınca, kadınlardan biri demiş ki”abo bana göz etti, bubanız beni eve almaz” deyip ağlamaya başlamış, sonra herkes kadına durumu açıklayınca, kadın rahatlamış, gördüğün gibi televizyon, seninle ilgili bir sürü hikaye öğrendim. Eskiden zaman zaman belgesel programlar, öğretici programlar yayınlarmışsın, bunların azaldığını söylüyorlar.

Bir gün ailemle birlikte komşu ziyaretine gitmiştik orada büyükler konuşurken duydum, benim yaşımdaki çocukların “Televizyon bozması, vitamin azması” olduğunu söylüyorlar. Bunun ne demek olduğunu anneme sorunca; annem, televizyondaki bazı programların, biz çocuklar üzerinde olumsuz etkisi olduğu için, öyle söylenmiş olabileceğini anlattı.

Biz çocukların en iyi arkadaşlarından birisin, ne zaman çizgi film çıksa ne zaman çocuk filmleri izlesem hemen canımın sıkıntısı geçiyor, ama seninle ilgili kötü bir anım da var bu yüzden biraz sana kızıyorum, bir gün arkadaşımın onun evinde oynuyorduk ve seni izlemeye başladık ve korku filmi vardı, biz arkadaşımın ikimiz onu izledik, onu izledikten sonra sürekli olarak duvardan canavar çıkacak diye düşünmeye başladım ve bu beni rahatsız ediyor, evde ya da odada tek başıma kalmaktan koruyorum o yüzden, beni, annem rehberlik öğretmenimle görüştürdü ama ben hala korkumu tam olarak yenemedim. Aslında böyle şiddet içeren filmler benim gibi birçok çocuğun üzerinde kötü etki bırakıyor, bunları seninle paylaşırsam belki iyi arkadaş olduğumuz için sen de bize göstereceğin filmleri daha dikkatli yayınlarsın diye anlatmak istedim.

Sevgili televizyon, sana yazdığım mektubu burada sonlandırırken, senden son olarak ricam bize her zaman öğretici, eğitici ve bizi hem eğlendiren hem dinlendiren programları yayınlaman, benim gibi başka çocukların bu yüzden korkmamasını sağlaman.

Sana şimdiden yayın hayatında başarılar diliyorum...

Arkadaşın Altan Kabar.

Altan KABAR
4/B Sınıfı
Cumhuriyet İ.Ö.O. - MANİSA

Sevgili Televizyon,

Hani eskiler anlatır ya hep, önceden bir evde televizyon olurdu. O evde toplanır seyredilirmiş. Hep düşünmüşümdür nasıl bir duygu olduğunu hiç yaşamadığım için. Çünkü artık teknoloji o kadar ilerledi ki evinde televizyon olmayan yok.

Ben televizyona olan duygularımı ifade edemiyorum aslında. Onu hem ihtiyaç olarak görüyorum hem de keşke olmasaydı diyorum. Belki bir ihtiyaç günlük haberleri öğreniyoruz. Ama şu günlerde duyduğumuz haberler hiç içi açıcı değil. Her gün üzücü haberler duyuyoruz. Biz çocuklara örnek olması gereken bir ülkede yaşıyorken hiç örnek alınacak bir olayla karşılaşmıyoruz. Ben üzücü haber görmek istemiyorum. Bizi bilgilendirecek, eğitecek programlar olmasını istiyorum. Beni ve toplumumuzu ilgilendiren güzel haberler duymak istiyorum...

Magazin programları değil, eğitici programlara daha çok yer verilmesini istiyorum. Benim magazin konularına değil, eğitici programlara ihtiyacım var. Çünkü “Ağaç yaş iken eğilir.” Ben bu yaşta iyi eğitilmek, ilerde ülkem için faydalı olmak istiyorum. Yaş gruplarına göre programlar olsun. Yaş sınırlı olmalı ki herkes kendine uygun şeyler izleyebilsinler.

Televizyonu gerektiğinde izlemek istiyorum. Çünkü toplumumuzun büyük sorunu olan iletişim en büyük engellerden biridir. İzlerken kitlenip kalıyoruz adeta. O an belki paylaşmak istediğim o kadar çok şey oluyor ki... Ama o anda küçücük bir şey giriyor araya. İşte buna çok üzülüyorum.

Televizyonu kötülemek değil amacım. Sadece biz çocukların beklentileri farklı şeyler. Böyle bir araç iyi ki icat edilmiş. Ama sesim duyulsun istiyorum. Sadece büyüklere hitap eden değil, biz çocuklara da hitap eden, eğitici yönü güçlü olan programların konulmasını istiyorum.

Alihan KELENDER

5/D Sınıfı

Cevdet Paşa İ.Ö.O. - Kadirli / Osmaniye

Televizyona Mektup

Merhaba Sevgili Televizyon!

Seni insanlar çok seviyor biliyor musun? İnsanlar seni çok kullandıklarında kendilerine zarar geleceğini bile bile seni çok kullanıyorlar. Herkes seni suçluyor, ama senin hiçbir suçun yok. Senin içindeki canavarı uyandırıyorlar. Kendine zarar geldiğin seni suçluyorlar. Seni hiç üzülmeye çünkü senin suçun yok. Şimdi senin faydalarını anlatacağım.

- Sen olmasaydın Denizli’de deprem olacağını öğrenemezdik. Hakkari Çukurca’ya çığ düştüğünü öğrenemezdik ve Gazze (Filistin)’e yardım edemezdik. Gülmeyi, eğlenemezdik. Kısacası senin faydalarının yanı sıra olumsuz yönlerinde var.

Şunlardan bazıları olumsuz yönlerin.

- Çok kullanıldığı zaman beynimizde tümör oluşuyor. Ama senin suçun yok beynimizde tümör oluşacağını bildiğimiz halde çok izliyoruz. Uzun süre kullanıldığında vücudumuza ve beynimize zarar geliyor. Yani buluşun büyüğü küçüğü yoktur. Ben tam olarak televizyonun faydaları yoktur, diyemem. Bu dediğim şey tüm buluşlar için geçerli. Son zamanlarda çıkan saçma sapan programlar sana olan düşmanlığı 1 kat daha artırıyor. Enin faydalarının yanı sıra seni çok kötü şeylere alet etmeleri beni çok üzüyor. İnşallah bir gün onlarda ne kadar kötü bir şey yaptıklarının farkına varırlar sevgili televizyon beni dinlediğin için teşekkür ederim.

Zehra KARAOĞLAN

4/F Sınıfı

Azize Abdulkadir Hamamcıoğlu İ.Ö.O. – Şehitkamil / GAZİANTEP

Sevgili Televizyon,

Seninle olan beraberliğimiz çok küçük yaşlarımda başladı. O zamanlarda da seninle vakit geçirmeyi çok seviyordum. En çok da reklamları seyredmişim (annem öyle söylüyor). Bir de bu insanlar bu kutuya nasıl giriyorlar bir türlü anlamazmışım. Fakat hala anlayamadığım şeyler var seninle ilgili. Mesela TV izleme saatlerim niye sınırlı? Çocuk kuşağı programları neden ben okula gidince yayınlanıyor? Tam servis geliyor Bez bebek başlıyor. Ben okula gidince annem seyretsinde gelince bana anlatsın diye mi? Zaten sihir diye bir şey de yokmuş. Ama nedense tam 6 tane içinde sürekli sihir yapılan film var. Hani televizyon eğiticiydi...

Eve dönüp tam televizyonun başına oturunca da “Yeter artık haydi derslerine başla” diyor annem. Derslerimi bitirip film izlemeye başlasam bile “geç oldu” diye sonunu getiremeden yatırıyorlar. Bu televizyon sadece anne babalar izlesin diye mi var? En sevdiğim dizilere gelince; Arka sokaklar, Adanalı, Gece gündüz. Bu dizilerde kavga, şiddet, silah varmış, ne anlıyormuşum? Anlıyorum işte, zaten başka dizi yok ki... Bütün dizilerde şiddet var. Hiç değilse çocuklar için eğitici ve eğlendirici belgesel programlar yayınlansa, merak ettiğimiz gidemeyeceğimiz yerleri tanısak, görsek güzel olurdu.

Gelelim en büyük sorunuma. Reklamlarda çikolatanın tadından, yemeğin kokusuna kadar her şeyi öyle detaylı anlatıyorlar ki insanın hepsinden canı istiyor. Bazen düşünüyorum da bu yiyecekleri seyredip te alamayan o kadar çok çocuk var ki... Hiçbir çocuk silahlı film izliyor diye katil olmaz. Ama canının istediği çikolatayı almak için başka hatalar yapabilir. Bence bu kadar özendirici reklamlar sınırlandırılmalı.

Sana son olarak senden isteğim haber kuşağının biraz geç yayınlanması. Çünkü yemek saatimiz de yayınlanan haberler yüzünden moralim bozuluyor. Yok, ekonomik kriz, yok bir sürü cinayet ve anlamadığım ama galiba kötü olan bir sürü haber. Bari haberlerde 7+ yaş üzeri olsun, o zaman izlettirmiyorlar ya.

Neyse sevgili televizyon aslında sana yazmak istediğim bir sürü şikayetim var. Ama ders çalışmam gerekiyor. Yarın yazılım varda. Keşke Nana gibi sihirlerim olsa da yarın çalışmadan 100 alsam şu yazılıdan.

Hoşça kal televizyon, bol bol çizgi film ve çocuk programları yayınlaman dileği ile...

Berke Can DEMİRCİOĞLU

5/A Sınıfı

Öncü Koleji - DÜZCE

SEVGİLİ TELEVİZYONUM...!

Sevgili televizyonum;

Evde en çok vakit harcadığım, vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadan bütün günümü bile harcamama neden oluyorsun hatta. İş yaparken; müzik dinlemek, okuldan gelince; çizgi filmlerini izlemek, akşamları severek izlediğim dizilerime bakmamı sağlayan sensin televizyonum.

Her yaşa hitap etmeyi sağlıyorsun, yaptığın programlarla, genç, yaşlı, çocuk herkese hitap edebiliyorsun sen. Sabah kalktığım gibi açtığım ve taa yatana kadar kapatmadan senin sunduğun programları izlemekle geçiriyorum vaktimi. Sen artık insanların hayatlarında vazgeçilmez bir parça oldun. Sanki aileden biriymiş gibi oldun. Mesela; fazla değil bir gün elektrikler kesilse, sen olmasan evimizde yani, hemen uğraşacak bir şeyler ararız. Evimizin sesi, neşesi olmaz çünkü canımız sıkılır.

Günümüzdeki sen; yaptığın programlarla yardımlaşmayı sağlıyorsun insanların arasındaki iletişimi sağlayan yine sensin. Bir yere bile gitsem geldiğim gibi hemen sana vuruyorum kendimi, o kadar bağılıyım yani sana. Benim için hayatımda değer ve senin yerin çok büyük. Zamanımın çoğu sensin. Benim için, ailem için hatta izlenimlerine ve gözlemlerine göre herkes için hayatımızın vazgeçilmezi oldun sen.

Evimizin, ailemizin sesi, neşesi oldun. Senin başında oturup elimde kumandamla vakit geçirmeyi çok ama çok seviyorum. İyi ki varsın.

Özge YILMAZOĞULLARI

5/B Sınıfı

Sokollu İ.Ö.O. - EDİRNE

Sevgili Televizyon,

Sana önce kendimi tanıtarak mektubuma başlamak istiyorum. Benim adım, Betül Akman. Öğretmen Mediha Mehmet Tetikol İlköğretim Okulu'nda 5-C sınıfında okuyorum. Bilgili, ateş topu öğretmenimin adı; Emiş Ergün. Bize gerektiğinden fazla bilgi öğretiyor ve bundan çok hoşlanıyorum. Ailemi çok seviyorum ve çekirdek aileyiz.

Ben artık yavaş yavaş konumuzu açmak istiyorum. Bence televizyonun hem olumlu hem de olumsuz yönleri vardır. Olumlu yönleri; dünyada olup bitenleri öğreniriz ve televizyon izlerken eğleniriz. Olumsuz yönleri ise; şiddetli, yaşımıza göre olmayan filmler vardır. Ama bunun içinde mesela; "Bu filmi 7 yaş üstü (7+) izleyebilir." gibi uyarılar yer alır.

Televizyon bizi kendisine bağımlı yapmaktan çok zevk alır ve bunun için de kendimizi kaptırıp, duruma yenik düşmemek için fazla televizyon izlememeliyiz. Ben, televizyon izlemeyin, demiyorum. Sadece, ona yenik düşmeyin ve zamanımızı iyi değerlendirin.

Çünkü televizyon her geçen gün birilerini daha kendisini tutsak ediyor.

Galiba televizyonun olumsuz yönlerinden çok konuştuk. İnşallah televizyonlar bu yazdıklarımın dolayısı küsmezler bana. Ama söylediklerim doğru. Televizyonların olumlu yönleri; boş vakitlerimizi iyi değerlendirmemizdir. Bir pasta dilimini düşününüz. Mesela birinci dilimde bir saat televizyon, sonra kalanını kitaba ayırabiliriz. Televizyonlar! Sizden rica ediyorum. Lütfen insanları kendinize bağımlı yapmayın.

Tabii ki bu konuda bizlere de önemli görevler düşüyor. Bunun sorumlusu sadece televizyonlar değil. Bizim de televizyondaki tüm programları izlememiz gerekmiyor ya! Bu konuda seçici davranıp bizi bilgilendirecek, bazen de güldürüp, eğlendirecek programları, televizyon karşısında fazla zaman harcamadan izlemeliyiz.

Umarım, televizyon yapımcıları da benim bu isteklerime kulak verirler. Satırlarıma burada son verirken, tüm televizyonlara sevgi ve selamlarımı sunarım.

B. Akman

Betül AKMAN

5/C Sınıfı

Öğretmen Mediha Mehmet Tetikol İ.Ö.O. - TEKİRDAĞ

Sayın Büyüklerim,

Sizlerin dikkatini önemli bir konuya çekmek istiyorum. Bu konu dizilerin toplum üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileridir. Toplumumuzu gelecekte temsil edecek çocukların programlar tarafından yanlış yönlendirilmesini göze alamayız.

Yapılan araştırmalarda dizilerin ve sinema filmlerinin insan üstünde ne kadar büyük bir etki oluşturduğunu biliyoruz. Görüyorum ki bazı programlarda kavgı ve ahlaksız davranışlar ön planda. Böyle programlar gelişim çağında olan çocukları etkileyip ruh sağılıklarının bozulmasına sebebiyet verebilir. Fakat bu demek değıldir ki yayınlanan her program olumsuz örnek oluşturur.  lkemizi tanıdan programlar yeni yetişen neslin  lkemiz hakkında daha fazla bilgi sahibi olmasını sağılar; çocuğun büyüyüp ergen olduğunda topluma daha yararlı birey olmasına katkıda bulunur. Yarışma programları pratik zekamızı geliştirip genel kültürümüzü arttırabilir.

Sevgili yöneticiler ve dini yapımcıları;

Sizlere yayınlarınız hakkındaki görüşlerimi kısaca özetledim. Programlarınızın eğıtim öğretime dayalı olmasına ve sağılıklı kişiliğı desteklemesine  zen gösteriniz.  lkemiz daha gelişmiş ve ahlaki değerlerinizi kaybetmemiş olması için yayınlarınızın olumsuz örnek içermemesine dikkat ederseniz sevinirim.

Saygı ve sevgilerimle...

Neslihan BOZKURT

5/B Sınıfı

Fatih Sultan Mehmet İ. .O. - EDİRNE

SEVGİLİ TELEVİZYON,

Her şey senin bozulup tamirciye gitmenle başladı. Sen gittikten sonra evde büyük bir karmaşa yaşandı. Sanki evimizden bir cenaze çıkmış gibi hepimiz suspus olduk ne yapacağımızı bilemedik. Sudan çıkmış balığa döndük. Meğer sen bizim için ne kadar da önemliymişsin. Sana duyduğum ihtiyaç, seninle ilgili duygularımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu.

Senin yokluğundan en çok etkilenen kardeşim Bilge oldu. O, her sabah kahvaltısını yaparken senin TRT ÇOCUK programını izlerdi. Seni izlerken bazen kendini öyle kaptırır ki etrafındaki her şeyi unuttur, adeta başka bir dünyaya giderdi. Özlerini hiç kıpırdatmaz, ağzı hafif açık durup, izlediklerini neredeyse yaşırdı ve biz bunu onun yüz ifadesinden anlardık.

Ya anneanneme ne demeli? Yemeği pişirirken izlediği programların, onun en yakın arkadaşı olmuştu. Kimi zaman sana çok dalınca, yemeklerin ocakta yanması söz konusu olurdu. Kimi zaman gözleri yaşarır senin yüzünden, acı çeken insanların durumunu yaşar, kimi zaman onlarla kahkahalar atardı senin sayende.

Gelelim dedemi; O, haber programlarını ve hava durumunun saatini hiç kaçırmaz, yarım saat arayla aynı haberlerini izlemekten sıkılmazdı. Hele hava durumu bilgilerin onun için çok önemliydi. O anda odadan ayrılacak olsa, oturanların hava durumunu kaçırmamaları için ikaz ederdi.

Annem ise odaya girince “Bu akşam film var mı? Varsa beni uyarın derdi.” Hatta filmin başladıysa hep aynı soruyu sorardı:

- Yeni mi başladı?

Babam belgeselleri ve teknolojideki gelişmeler ile ilgili programlarını hiç kaçırmazdı “Ya gördün mü? Neler yapıyor insanoğlu?” diye yorumlarını belirtirdi.

Galiba artık sıra bana geldi. Benim için sen çok önemlisin. Bana uygun programlarını izlerken çok güzel şeyler öğreniyorum, bunları ödevimde kullanıyorum. Bazen ders sonlarında senin güzel dizilerini izlemek benim için bir zevk oluyor, benim rahatlamamı sağlıyordu. Tabii küçük kardeşim Bilge’den ve büyüklerimden bana fırsat kalırsa. Bunu fark eden babam bizim bazı programlarını izlememizin uygun olacağını, büyüklerin seyrettiklerinin bize uygun olmadığını söyleyerek odamıza senden bir tane daha almaya karar erdi. Ben ve Bilge bunu duyunca sevinçten havalara uçtuk. Artık odamızda bize ait senin bir kardeşin olacak. Şüpheden olmasın onu da en az senin kadar seveceğiz.

Sevgili televizyon; sen insanların birbiriyle iletişimini sağlayan eğlendirici, bilgilendirici bir aletsin. Fakat öyle bir aletsin ki yokluğunla hayatımızı zindana çeviriyorsun. Ancak seni çok sevmeme rağmen çok izlediğimden bana zarar verebileceğini de biliyorum. Onun için uygun zamanda ve yeterince izlemem gerektiğini biliyor ve ona göre hareket etmeye çalışıyorum. Dilerim diğer çocuklar da benim gibi düşünür ve senden zarar görmezler.

Bir daha bozulmamı dileğiyle sevgilerimi sunuyorum.

17.03.2009

Buğra Bilhan BİRİNCİ

5/A Sınıfı

İnönü İ.Ö.O. – Boyabat / SİNOP

Bursa, 17 Mart 2009

Sevgili Televizyon Kardeş,

Seninle tanışalı tam 11 yıl oldu. Bebekken yemeğimi yemediğim zaman, annem beni senin karşına oturtmuş. Ben seninle birlikte eğlenirken annem de karnımı doyurmuş.

Okul öncesi dönemimde de seninle çok güzel vakit geçirdik. Birlikte izlediğimiz çizgi filmler sayesinde hayal gücüm gelişti. Birlikte bol bol gülüp eğlendik.

Sonra yaşım büyüdü. Okulumla tanıştım. Ödevlerimden arta kalan zamanlarda, yine birlikte hoşça vakit geçirdik. Giderek sana öyle çok alıştım ki bazen ödevlerimi bile ihmal ederek seninle olmayı tercih ettim.

Seninle birlikte olabilmek için uykusuz kaldığım bile oldu.

Şimdi 11 yaşındayım. Doğruyu yanlış daha iyi görebiliyorum. Üzgünüm ama seni eskisi kadar çok sevmiyorum. Beraberken beni eskisi kadar eğlendiremiyorsun.

Her yanına geldiğimde bana kötü olaylardan, kazalardan, cinayetlerden ve savaşlardan bahsediyorsun. Benim küçücük mutlu dünyamı bu haberlerle karartıyorsun.

Artık şunu anlıyorum ki sen benim için iyi bir dost değilsin. Meğer senin hakkında bilmediğim ne çok şey varmış...

Babamdan etrafa yaydığın radyasyonla sağlığıma zarar verdiğini duydum. Hatta uzun süre seninle beraber olduğum için yeni arkadaşlar edinmeme de engel olduğunu söyledi. İçerdiğin şiddet dolu görüntülerle de ruh sağlığıma bozuyormuşsun. Sağlıklı büyümemi engelliyormuşsun.

İşte bu nedenlerden dolayı sana kırgınım. Bundan sonra benim en iyi dostum, bana her zaman doğruyu gösteren kitaplarım olacak. Seninle de ara sıra görüşür hoşça vakit geçiririz inşallah... Bana kızma olur mu? Hoşça kal...

Uğur Can ÇOKRAN

5/C Sınıfı

Ahmet Uyar İ.Ö.O - BURSA

Sayın RTÜK yöneticileri,

Ben birkaç gün önce izlediğim dizide genel izleyici kitlesi işaretini gördüm. Filmi izlemeye başladım. Ancak filmde birkaç kişinin kokain ya da uyuşturucu kullandığını gördüm. Bundan çok etkilendim. Sonra da bir adamın boğazının kesildiğini gördüm. En çok bundan etkilendim. Televizyondaki dizi, film vb. programlarda sigara içilen sahnelerde buğulama yaparak bu kötü alışkanlığın bizler tarafından görülmesini engelliyorsunuz. Ancak sigaradan daha kötü olan içki, kumar uyuşturucu gibi kötü alışkanlıklarda da yapmanızı bekliyorum. Hatta tüm dünyada yanlışlığı kabul edilen tüm kötü davranışlara karşı değişik uyarılar koymanızı bekliyorum. Bu arada yerli film ya da dizilerde Türk adet ve gelenekleri ile uyuşmayan (eve ayakkabı ile girmek, her gelen misafire içki sunmak gibi.) davranışların olmaması için yapımçı ve yönetmen gibi kişilere bilgi verilmesini ve konunun öneminin anlatılmasını istiyorum. Affınıza sığınarak sizlere bir tavsiyede bulunacağım. İçinde sigara içilen, içki içilen, uyuşturucu kullanılan vb. biz çocuklara zararlı olabilecek davranışların olmadığı filmlere ödül verin. Böyle filmlerin başında örnek film logosu koyun. Ayrıca tüm film boyunca işaretlerin kalmasını sağlayın. Çünkü filmin ortasında iken nasıl bir film olduğunu anlamadan izliyoruz. RTÜK'ün bizleri düşünüp bu işaretleri uygulaması (şiddet ve korku, genel izleyici kitlesi, 7 yaş ve üzeri, 13 yaş ve üzeri, 18 yaş ve üzeri, cinsellik içerir) çok güzel. Başta bizleri düşünerek çalıştığınızı biliyor ve "önce çocuk" sloganı ile çalışmanızı bekliyoruz. Bunun için şimdiden size yüzlerce, binlerce hatta milyonlarca kez teşekkür ederiz. Sizi yani RTÜK yöneticilerini çok seviyorum. Siz RTÜK (Radyo Televizyon Üst Kurulu) olarak bizler için tüm film, dizi, çizgi film vb. gibi şeyleri denetliyorsunuz. Ben film, dizi vb. gibi çoğu şeyi izliyorum. Çoğunlukla komedi filmlerini seviyorum. Komedi filmlerini izlerken çok fazla eğleniyorum. Filmlere işaretleri nasıl koyduğunuzu hiç anlamıyorum. Ben olsaydım işaretleri koymak için aşırı derecede zorlanırdım. Bu da sizin ayrı bir meslek yeteneğiniz olmalı.

Ben futbolu seviyorum. Televizyonda en azından milli maçların ve yabancı takımlarla olan maçlarımızın şifresiz yayınlanmasını istiyorum. Yoksa maç sebebi ile uygun olmayan ortamlara gitme alışkanlığı başlayabilir.

Bizim okulumuzun köy okulu olduğu gibi şartlarımız kısıtlı. Bu yüzden akşamları bazı programlarda içinde ders konularının da olmasını istiyoruz.

SİZLERİ ÇOK SEVİYORUZ.

Abdullah Veli ÖZCAN

4/B Sınıfı

Kaççılar Mescit İ.Ö.O. - KASTAMONU

Sevgili Televizyon;

Seni seyretmeyi çok seviyorum. Sen olmasaydın Türkiye’de ne olup bittiğini bilemeyecektik. Her gün senden yayınlanan haberleri, belgeselleri, çizgi filmleri izlemeyi çok seviyorum. Bilmediğim, merak ettiğim bir çok bilgiyi, sadece bir düğmeye dokunarak, senden öğreniyorum. Sayende sanki bütün dünya evimin içinde.

Yalnız bazı programlarından memnun değilim. Senden sihirli dizileri televizyona koymamanı, bize örnek oluşturan dizileri koymanı rica ediyorum. Böyle sihirli dizilerin biz çocuklar için iyi olmadığını düşünüyorum. Bunlar bizim kafamızdaki hayalleri daha da güçlendiriyor. Zararlı sonuçlar doğurabiliyor. Bizler için ufkumuzu geliştirecek programlar koyulduğunda daha iyi olacağını düşünüyorum.

Kendinin çok şanslı olduğunu da unutma. Benim gibi birçok çocuğun en iyi arkadaşsın. Herkesin evinde yerin başköşede hatta bazı aileler kendi yüzlerinden çok seni görüyorlar.

Seninle her gün bir saat ilgilenen Başhoroz İlköğretim Okulu’nun 4/A sınıfı öğrencisi;
Şehnaz
Sevgilerimle...

Şehnaz KARAKUŞ

4/A Sınıfı

Başhoroz İ.Ö.O. – Boğazlıyan / YOZGAT

Televizyona Mektup

Sevgili Televizyon,

İki hafta önce öğretmenimiz bize bir yazı yazdırdı. Bu yazıda senin gibi olan ilk televizyonun 1925 yılında icat edildiği yazıyordu. Eski televizyonları çok merak ediyorum. Annem bana sürekli eski televizyonların ana benzemediğini, siyah beyaz gösterdiğini ve küçük olduğunu anlatır. Bazen buna inanamıyorum. Böyle zamanlarda annemi şaşkınlıkla dinliyorum. Annem, sık sık şöyle bir anısını anlatır. Eskiden dedem, annem ve teyzelerim televizyon aldıkları zaman televizyonu izlemesinler diye televizyonun kablosundan fişini kesermiş. Annem ve teyzelerim de dedem gidince tamir edip televizyonu izlemeye devam ederlermiş. Dedemin eve gelme saati geldiğinde televizyonun fişin tekrar keserlermiş. Tabi en sonunda kablo çok küçülmüş. Şimdi sende izlemekten en çok hoşlanacağım kanalları sırasıyla yazacağım; Bunlar kısaca TRT Çocuk, Atv, Kanal D ve Diskavri kanalı bunun yanı sıra diğer çocuk kanalları. Özellikle çocuk kanalları, daha çok ilgimi çekiyor. Annem ve babam seni fazla izlemememi öğütüyorlar. Ben de, bu konuda onlarla aynı düşüncüyü paylaşıyorum. Umarım sen de bizim gibi düşünüyorsundur. Ve bana karşı kırgın değilsindir. Şu anda senin de bizim hakkımızda düşünebileceğin en önemli husus; sende, yayın programlayanların topluma en yararlı konuları sunmaları ve zararlı olan kötü örnekleri yayınlamamalarıdır. Böylece televizyonumuz olarak sen de bize ideal olan her güzel hususu yansıtmanla bizler de daha huzurlu ve birbirimizi daha çok seven ve çok çalışan bireyler olabiliriz. O nedenle sen hem bir karakutu, hem de aydınlık bir ekransın. Teşekkürler televizyon...

Gölnur TASMACI

4/C Sınıfı

Abdurrahman Vardar İ.Ö.O.- BURSA

Sevgili Televizyon,

Ben Onur Özeri. Aslında seninle uzun zamandır tanışıyoruz. Bundan yaklaşık 80 yıl önce yani ben doğmadan önce icat edildiğin için çok şanslıyım. Bence sen yüzyılın en popüler icadısın.

John Logie Baird seni icat ettiğinde, insanların seninle ilgilenmeyip hiçbir işe yaramayacağını düşündüklerini duyduğumda çok şaşırdım. Bu gün her evin bilgi ve eğlence kaynağısın. Hem sen olmasan ödevim bitince nasıl zaman geçireceğim, dünyadaki olaylardan nasıl haberim olacak, nasıl eğlenerek, izleyerek öğreneceğim? Ama bunun dışında kötü programlarda var. Mesela çocuklarda bağımlılık yapan, ders çalışmamıza engel olan kanallar var. Bazı çocuklara uygun olmayan programları da erken saatlere koyuyorlar. Bunları engellemeni isterim. Biz televizyondan zarar değil yarar alalım. Aslında eskiden televizyon daha yararlıydı, değişik uydular çıkınca kötü kanallar da çoğaldı. Biz çocuklar savaş haberleri ve kötü olaylar görmek istemiyoruz. Bize güzellikleri ve iyilikleri göster. Bir de yapabilirsen daha az radyasyon yaymaya çalış çünkü radyasyon insan sağlığına zararlı. Unutmadan senin sayende kardeşim ağlamıyor, teşekkürler.

Sonuç olarak, sen benim için rengarenk, bambaşka ve dopdolu bir dünyasın ve iyi ki varsın. Sadece yararın olması, zararlarını göstermemen dileğiyle...

Tekrar görüşmek üzere hoşça kal.

Onur ÖZERİ

4/A Sınıfı

Uşak Bahçeşehir Koleji - UŞAK

Değerli Başkonuk,

Bu mektubumda sana üzüntülerimi, mutluluklarımı, beğenilerimi, önerilerimi anlatmak istiyorum.

Sen her evin baş konuğusun. Seni izlemek, dinlemek uğruna artık eş, dost, akraba ziyaretleri daha az yapılır oldu. Onun için senden bazı şeyler talep etme hakkına sahip olduğumu düşünmüyorum.

Şimdi istersen seninle biraz dertleşelim. Büyüklerimiz seni bize çoğu zaman zararlı olarak gösteriyor; yaptığımız yanlışları senden öğrendiğimizi söylüyorlar. Belki biraz haklılar ama ben o kadar doğru olduğumu düşünmüyorum. Çünkü senin içinde yüzlerce kanal var ve çoğunda eğitici, öğretici, eğlendirici programlar var. Biz çocuklar tercihimizi bunlardan yana yapmalıyız. Sadece bizler değil, büyüklerimiz de öyle yapmalı. Ama burada ana da düşen görev çok büyük.

Biz 21. yüzyılda yaşayan çocuklar olarak, bizim televizyon izleyebileceğimiz saatler içerisinde belgeseller, şiddet içermeyen, izlerken eğiten ve eğlendiren çizgi filmler ve hayatın içinden filmler, her yaşın düzeyine uygun yarışma programları, spor programları, içinde çok fazla şiddet olmayan haber programları ve özellikle ülkemizle ilgili her konuda yapılan tartışma programları görmek istiyoruz.

Şimdi sesini duyar gibi oluyorum: “Ama Hakan bunlar zaten var.” Diyorsun. Ben de biliyorum ama biz çocukların ve büyüklerimizin en değerli saatleri, izdivaç programları, çoğu kalitesiz kadın programları, şiddet içerikli çizgi filmler, her gün bir öncekinin benzeri dizi filmler, gelin kaynana yarışmaları, ülkemizde çoğu insana açken yapılan ve büyük israf içeren yemek programları ve bunun gibi sayılabilecek pek çok programlar çalışıyor. Eğer bunlar gerçekten saatlerinde bir değişiklik yapılmalı. Düzeyli programları erken, bana göre gereksiz olan bu programlar gecenin ilerleyen saatlerine alınmalı diyorum.

Biliyorum, senin kabahatin yok. Seni de yöneten yapımcıların ve üst kurumların var. Benim adıma onlardan rica etmeni istiyorum.

Eğer biz çocuklar bugünün küçükleri, yarının büyükleri isek bugünden bazı şeylerin bilincine varmalıyız. Hayatta iyi şeyler yapabilmek için senin de bize yardımcı olacağına inanıyorum.

Her şeye rağmen televizyon izlemeyi seviyorum ve televizyon programcılığının her gün daha seviyeli programlarla ileriye gideceğine inanıyorum.

Sevgilerimle.

Hakan AYDIN

5/C Sınıfı

Giresun Merkez Cumhuriyet İ.Ö.O. - GİRESUN

Merhaba Sevgili Televizyon,
Ben İbrahim Furkan YÜCE. Özel Pendik İkbāl İlköğretim Okulunun 4-A sınıfı öğrencisiyim.

Senin hayatındaki yerin çok büyük. Elimden geldiğince sana vakit ayırmak istemiyorum, ancak gene de zamanımın çoğunu alıyorsun.

Sevdiğim tarafların olduğu gibi hoşuma gitmeyen, beğenmediğim hatta zaman zaman beni kızdıran, üzen yanların da var.

Örneğin; bir kanalı açıyorum yemek programı... Diğer kanala geçiyorum bir yemek programı daha... Bir başka kanal, gene aynı tür program... Soruyorum sana bu ülkede herkes mutfakta, yemek başında mı yaşıyor?

Haberleri zevkle izliyorum. Saat 20:00 olunca bir dizi başlıyor. O bitiyor, ardından bir dizi daha... Saat oluyor 23:00 diziler bitmek bilmiyor. Peki, televizyon, ben ne zaman belgesel izleyeceğim? Ne zaman kültürel, eğitici programlarla kendimi geliştireceğim? Bu tür programlar yok mu? Var elbette, ama ya benim uyku saatimde oluyor ya da paralı kanallarda...

Bazen, oğlu şehit düşmüş ya da herhangi bir nedenle çocuğunu kaybetmiş bir aileyi alıyorsun içine. Öyle sorular soruyorsun ki daha da kanatıyorsun yaralarını. Biraz daha merhametli ol kara kutu.

Senden etkileniyorum; çünkü ben bir çocuğum. Benden küçükler, daha fazla etkileniyor senden. Senin gösterdiğin şeyleri yapmak isteyebiliyoruz bazen. Bize her zaman doğru şeyler yaptır. Bizi doğru kişilerle tanıştır ki biz de doğru insan olma yolunda ilerleyelim. Ne dediğini anlamadığım kişileri değil de güzel Türkçe’mi güzel konuşan insanlar çıkar karşıma.

Kimin, kimine, nerede, ne yaptığını değil, dünyada ne olduğunu, kendimi hayata nasıl hazırlayacağımı bilmek istiyorum ben. Evlenmek için sıraya girmiş insanları görmek istersem annem beni nikâh dairesine götürür. Sen benim için yararlı şeyler göster bana.

İşte böyle kara kutu... Artık, düğmeni bir daha açmamak üzere kapatmamızı istemiyorsan, sen de mektubumu okuduktan sonra kapatıp koyma. Bir daha, bir daha oku! Mektubuma vereceğin değeri ve cevabı sabırsızlıkla bekleyeceğim.

Sevgiler...

İbrahim Furkan YÜCE

4/A Sınıfı

Özel Pendik İkbāl İ.Ö.O. - Pendik / İSTANBUL

Selam Hayatımızın Vazgeçilmezi

Ben, Gamze Sena Özdemir. Doğu Karadeniz Bölgesinin incisi olan Giresun'da oturuyorum. Aynı şehirde Cumhuriyet İlköğretim Okulu 5/C sınıfına gidiyorum. Ailem dışında, bilgisayar, kitaplar ve televizyon hayatımın vazgeçilmezleri arasındadır.

Sevgili Televizyon, sen hayatımın vazgeçilmezleri arasında yerini gittikçe sağlamlaştırıyorsun. Gelecekte başarılı, dürüst ve iyi bir insan olmak istiyorum. Bunun yolu ise çok çalışmak ve iyi bir eğitimle mümkün olabilir. İyi bir eğitim, önce aileyle, sonra okulla, daha sonra da kitle iletişim araçlarıyla sağlanabilir.

Sevgili Televizyon, senin kitle iletişim aracı olarak üzerimde çok büyük bir etkin var. Sen bu etkinin iki türlü kullanabilirsin:

Birincisi; her gün teklifsizce girdiğin hayatımı karartabilirsin. Şöyle ki, şimdi yaptığın gibi kültür ve eğitim programlarını bir tarafa atarsın. Onun yerine bizleri gerçek dünyadan uzaklaştırıp, sihirlere, büyülere ve emek vermeden başarı sağlanabileceğine inandırırısın.

İkincisi; bize hayatın gerçeklerini anlatan belgeseller, kültür ve eğitim programları yayınlamanızdır. Şunu çok iyi biliyorum, eğitim ve belgesel içerikli programların izlenme oranları çok iyi değildir. Fakat benim sizden isteğim, güldürürken düşündüren, eğlendirirken eğiten ve bizlere kim olduğumuzu unutturmayan tarihi kahramanları tanıtan programların gösterilmesidir.

Lütfen, yarınların geleceği olan biz çocuklara daha fazla önem ve kulak ver. Bu duygu ve düşüncelerimi önemse.

Gamze Sena ÖZDEMİR

5/C Sınıfı

Giresun Merkez Cumhuriyet İ.Ö.O - GİRESUN

Sevgili Televizyon,

İlk başta sana karşı olan duygu, düşünce önerilerimi anlatmak istiyordum. Tabi ki ben televizyon izlemeyi seviyorum. Ancak bazı programlar herkes için çok zararlı. Fakat bunlar için tv'ye uygun işaretler var. Ama ne kadar işaret olursa olsun bazı kişiler buna uymuyor. Bu yüzden yanlış davranışlar oluşuyor. Halkımızı bu konuda bilinçlendirmeliyiz. Ama buradaki asıl görev sana düşüyor. Sen de bizlere zarar veremeyecek o programları yayınlamalısın. Şairlerimizle, yazarlarımızla, Türk sinema oyuncularımızla ilgili ve hatta en önemlisi Atatürk ile ilgili programlar yayınlamalısın. Belgeseller bize zarar vermiyor. Bu yüzden belgesel yayınlatabilirsin. Bu sayede derslerimizde de başarılı oluruz. Ayrıca az da olsa ders verici, öğüt verici çizgi filmler yayınlamalısın.

Ayrıca en büyük istediğim reklam yayınlamamandır. Çünkü reklam yayınlayarak vaktimizi çalıyorsun. Kriz yüzünden on beş dakika program, yirmi dakika reklam yayınlıyorsun.

Evet, kriz var ama reklamları daha da azaltmalısın. Eğer bu önerilerimi uygularsan, zararın değil, faydan olur. Uyguladığın an çok sevinirim. Sevgilerimle...

Dilara ÖZTÜRK

4/B Sınıfı

23 Nisan İ.Ö.O. Merkez / ÇORUM

Sevgili Televizyonum,
O güzel kanallarına öpücükler yolluyorum. Sözlerime nereden başlayacağım konusunda kararsız kaldım.

Sen 1926 yılında John Logie Baird adında bir mucit tarafından icat edildin O mucit seni icat etti biz rahatladık. Çünkü sen icat edilmeden önce dünyada neler olduğunu görüntülü ve sesli öğrenemiyorduk. Dünyanın bir ucundan haberleri senden öğrendik, gördük. Bilgiler edindik, hayatı tanıdık. Bunlar hakkında eleştiri ve yorumlar yaptık.

Bazen seninle bile eğleniyoruz, gülüyoruz. Nasıl mı? Şarkı dinleyerek, dizi izleyerek eğleniyoruz. İşte bu mucizeler beni çok sevindiriyor. Ben seni izlemeyi çok seviyorum ve eğleniyorum. Evimizin en güzel, en değerli yeri senin için ayrılmış.

Hep seni övdüm birazda zararlarını söyleyeyim. Neler mi? O güzel filmlerin insana alkol ve sigara gibi bağımlı yapıyor. Hele o “Selena”, “Bez Bebek” gibi sihirli filmlerin biliyorum onlar kalksa belki az izlenirsin, ama bunun yanında birçok faydası olur. Bu diziler yönünden birçok çocuk psikolojisi bozuluyor. Kendilerini, yaşantılarını onlara benzetiyorlar. Gerçekleri görmezden gelip bir hayal aleminde yaşıyorlar.

Hayatımıza öyle bir girdin ki sanki senden önce yaşam yokmuş gibi... Annem “Yaprak Dökümü”nde dökülen yaprakları sayarken, babam futbol maçlarında atılan golleri sayarken, abim kendini süper kahramanlara benzetirken her şeyi unutuyorlar. Bazen evde bir aile olduğumuzu unutup o mucizelerine dalıyoruz. Bu bizi olumsuz yönde etkiliyor.

Sen aslında tüm dünyaya ulaşabilen bir eğitimcisin. Bu kadar büyük bir görevini neden iyi şeyler öğreterek değerlendirmiyorsun? Bunu anlayamıyorum. O siyah kara kutu görünümünün içine bir Dünya sığdırıp bize yol gösterebilirsin.

Ama istersen!..

Artık şu mucize kutusunu kapatıp uyumak zorundayım. Her şeye rağmen iyi ki varsın, iyi ki hayatımdasın.

Annem “Yat uyu” diyor. Ama biliyorum ki yarın yine tüm aile senin başında buluşacağız.

Herkesin akıllı işaretlere uyararak seni izlemesi dileğiyle.

İyi geceler...

Ebrar KUZU

5/C Sınıfı

Bigadiç Cumhuriyet İ.Ö.O. - Bigadiç / BALIKESİR

Çocukların En Sevdığı Arkadaşı Sevgili Televizyon,

Seninle daha çok küçükken tanışmıştım. Bu dünyadan göçüp gidene kadar da her zaman yanı başımda olacaksın. Bu durum sadece benim için geçerli değil, dünyadaki pek çok kişi için de geçerli. O zamandan beri eğitici programların ile eğitim düzeyini arttırıyor, dünyanda verdiğin haberlerin ile insanları birbirine bağlıyorsun. Televizyonu diğer eğitim araçlarından ayıran en önemli özellik, eğlendirirken farkında olmadan da eğitebilmesidir. İnsanlar sadece eğitim almaktan sıkılabilirler ancak eğlence ile birlikte olduğunda sürekli seyretmek isterler.

Örneğin benim en çok sevdiğim programlar: “Deney Bahçesi”, “Gezelim Görelim”, “Ayna” gibi programlar ve belgeseller. Tabii ki çizgi filmleri de çok seviyorum; çünkü onlarda her zaman doğru, dürüst ve haklı olan kazanıyor. Bu da bize, bu değerlere sahip olursak bizim de sevilen, kazanan ve beğenilen kişiler olacağımızı gösteriyor. Bizim değerlerimize sahip çizgi filmler yapılabilir. Bu filmlerin gerçeğe sıkı sıkı bağlı olması gerekmiyor; çünkü çok gerçekçi olursa da sıkıcı olabiliyor. Çocukların hayal dünyası ile bizim değerlerimizi birleştiren çizgi filmler olmalı. Örneğin; Nasreddin Hoca çocukları zor durumdan kurtaran şakacı bir cin olabilir. Masal Saati ve Deney Bahçesi’nin Türkiye’deki çocukların deneylerine yer veren bir benzeri yapılabilir. İlkokullarda yapılan değişik deneyler tanıtılabilir. Gezi programlarını da seviyorum ama hep büyükler yapıyor. Çocuklar da gezi programlarına katılabilir. Örneğin; televizyonlar izcilere destek olursa, izciler değişik bölgelere kamp yapmaya gidebilir, bu kamplar ve kamp çevresi tanıtılabilir. Gene televizyonların destek olduğu çocuk yaz kampları veya değişik yörelere okul gezileri yapılabilir. Bu geziler de televizyonlarda yayınlanabilir. Eğer kendi okul gezisini bir öğrenci televizyonda seyrederse o programı sürekli seyredecektir. Ayrıca Barış Manço’nun daha önce çocukları televizyona çıkarıp şarkı, şiir vb. okutması da çok izlenen bir programdı. Bunun bir benzeri de yapılabilir. Türkiye’nin tarihi eserleri, çocuklar ile tanıtılabilir; ancak bu programlarda sadece tarihi eserleri göstermek yerine o tarihi eserler ile ilgili bilgiler, programın üzerinde görülen iki çizgi karakter tarafından verilebilir.

Benim şu anda aklıma gelenler bunlar. Umarım çocukların ufuklarını açıcı birtakım öneriler sunabilmişimdir. Aklıma gelenleri daha sonra size ulaştırabilmem için de bir e-posta adresi olursa, sürekli güncel fikirleri toplayabilirsiniz.

Sevgilerimi tüm çocuklara gönderiyorum...

Ege ERGİNEL

5/B Sınıfı

Özel Atayurt İ.Ö.O - ESKİŞEHİR

Sevgili Televizyon;

Sana karşı “sevgili” deyip dememek arasında tereddütlüyüm. Çünkü senin bizden aldığın o kadar çok şey var ki. Bunların en başında zamanımızı alıyorsun. Yine de evlerimizin olmazsa olmazı, bazen eğlence kutusu, bazen hüzünlendirici, bazen eğitici, bazen düşündürücü, bazen haber veren, kimi zaman siyaset aracı; fakat genellikle vaktimizin çoğunu boşa geçiren bir cihazsın sen.

Aynı anda milyarlarca insanı oyalayabilen, aynı anda yüz binlerce insana iş imkanı sağlayabilen, ciddi anlamda elektrik tüketip hatırı sayılır miktarda radyasyon yayabilen bir cihazsın sen.

Tüketim toplumunda insanları tembelliğe iten, geri dönüşemeyen parçalar nedeniyle çevre kirliliği yaratan, dünyanın teknoloji çöplüğü olmasına en çok katkıda bulunan elektrikli cihazlardan birisin sen.

Keşke diyorum, seni gerekti kadar izleyip, gerekmediği zamanlar kapatabilsek. Keşke sadece insanlığın yararına olabilecek eğitici programlar, belgeseller ve filmler için kullanılsan. Keşke nice insanlar, benim gibi seninle gereksiz zaman harcamasa.

Senden öne insanlar daha mutluymuş. Daha çok komşuluk, arkadaşlık yapıyorlarmış. Aileler daha çok muhabbet edip, pikniğe gidiyorlarmış. Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun? Seni izlerken seyrettiğim bir bayram reklâmını. Büyüklerin evlatlarını beklerken hüzünle geçirdikleri bayramları.

Keşke sen bize hükmetmesen de biz sana hükmedebilsek. Keşke tüm yaşantımızı planlayabilsek ve senin açma ve kapanma saatlerini de. Bir toplum seninle tembelleşiyor, ruh sağlığını, beden sağlığını bozuyor. Anneler seni izlerken daha çok yemek yakıyor, babalar seni izlerken çocuklarını, ailelerini unutuyor. Yanlış bilgiler, yalan dünyalar insanlara kendilerini daha mutsuz hissettiriyor. Pek çok çocuğun ailesiyle bağı kopuyor, pek çok evlilik senin yüzünden sona eriyor.

Yoksa seni çok mu kırdım? Eğer konuşabilseydin neler söylerdin? Özür dilerim. Biliyorum içinden ben bu kadar mı kötüyüm diyorsun. Haklısın sen kötü değilsin. Seni kötülüğe iten, amaçlarına alet eden yine biz insanlarız. Seni sadece iyilik ve güzellik için kullanabilirdik. Ama ne yazık ki yapamadık. Bu durumdan belki senden çok biz sorumluyuz. Seni kötü emellerine alet edenleri büyüklerimiz yeterince protesto edemedi. Düğmeye basıp kapatmayı bilemedi. Seni kırdıysam tekrar özür dilerim. Önce senden, sonra belki de bir çizgi film uğruna kalbini kırdığım kardeşimden, benden yardım isterken beklettiğim canım annemden, babamdan, ödevlerimi düzgün yapmadığım için öğretmenimden özür diliyorum.

Biz insanların unutmaması gereken en önemli şey zamanımızın kıymetini bilmek. Seninle konuşurken şunu öğrendim aslında, bizi sen yok etmiyorsun biz kendi kendimizi yok ediyoruz.

Üzgünüm ama seninle de sensiz de.

Enes Bahadır ŞEKER

5/B Sınıfı

Bursa Özel İrem İ.Ö.O – Mustafa Kemal Paşa / BURSA

Sevgili arkadaşım televizyon,

Seninle ilk doğduğumda tanışmıştık. Evde anne ve babamın sesinden başka senin sesini duymuştum. Renkli görüntülerin çok ilgimi çekmişti, senden gözlerimi ayıramıyordum. İyi bir arkadaş olacağımızı o an anlamıştım. Seninle olmak isteyen o kadar insan vardı ki devamlı seni kurcalayan insanları gördükçe, senin ayrıca vazgeçilmez biri olduğuna inanmaya başladım.

Arkadaşlığımız iyi gidiyordu fakat bazen söyleniyordum sana, çünkü canımın çekeceğini bile bile güzel yiyecekleri gösterdiğinde dayanamıyordum. Babama köyün bakkalından alması için ısrar ediyordum. Ama aldığım ürünlerin bazıları hiç senin gösterdiğin gibi çıkmıyordu, sana sinirleniyordum o vakit kendi kendime soruyordum. Arkadaşlıkların temeli güvenle kurulmaz mı?

Korkunç görüntüler görüyor ürküyorum çoğu zaman. Senin küçük arkadaşlarının seni izleyip korkabileceklerini düşünmüyor musun? Arkadaşlığımız bu şekilde giderse, bitecek gibi görünüyor. Zaten öğretmenlerim de seninle arkadaşlık etmemi istemiyor.

Senden gittikçe uzaklaşıyorum. Neden böyle oldu oysaki biz çok eskiden tanışmıştık birbirinizin yanlışlarını söyleyerek arkadaşlığımızı devam ettirmeye çalışalım. Şimdi kulağını aç beni eğitecek yayınlar yap. Çizgi film sevdiğimi biliyorsun ama sen canavarlar, yaratıkları, tuhaf insanlar gösteriyorsun. Filmlerinde benim gibi sarı saçlı mavi gözlü çocuklar olsun dolaşsın yaylalarında Türkiye'min. Dedeler olsun ak sakallı, nineler olsun güler yüzlü, çok şey mi istiyorum senden? Beni anladığını söylesene hadi. Biliyorum seni üzme istemezdim ama diğer arkadaşları da hep bu şekilde düşünüyor. Bazen düğmelerine acımasızca basıyorum canın acıyor belki de, dikkat edeceğim artık birbirimizi üzmeelim.

Sana yine mektup yazacağım. Söylediklerimi dikkate al. Arkadaşlığımızın uzun yıllar sürmesi temennisiyle küçük kızdan kucak dolusu sevgiler...

Bağdagül BAYRAM

5/A Sınıfı

Kirazlık Cumhuriyet İ.Ö.O – Torul / GÜMÜŞHANE

Sevgili Televizyon,

Yüzyılın en büyük icatlarından olan sen, bilgi kaynağımız, eğlencemiz, yalnızlığımızı paylaşan dostumuz, vazgeçemediğimiz... Evlerimizde neredeyse her odada başköşede yer aldın. Babama göre başlangıçta tek kanalın varmış. O zaman daha herkesin evinde de yokmuşsun... Herkes seni konuşur, seni izlemek için heyecan duymış. Programların eğitici ve öğreticiymiş. Herkes senden çok şeyler öğrenmiş.

Ben de senden çok güzel ve yararlı bilgiler öğreniyorum. Hem artık tek kanallı da değilsin. Her kanalda değişik değişik programların var. Ama bazı programların var ki izlerken çok utanıyorum.

Senin kanallarının sahipleri ve yöneticileri para kazanma ve güçlü olabilme hırsıyla eni insafsızca kullandılar. Sırf bu yüzden yararlı, eğitici ve düşündürücü programlar yerine toplumumuzun ruh sağlığını bozan, kültürel değerlerimizi yok eden içi boş, saçma sapan, şiddet dolu, taraflı reytingi ağırlıklı programları tercih ettiler. Bunu yaparken vicdanları sızlamadan toplumu ve özellikle benim gibi geleceğin sahibi biz çocukları hiç düşünmediler.

Sevgili televizyon,

İnsanlığa yapmış olduğu bu büyük icadı için John Baird'i sevgi ve saygıyla anarken senin kanallarını yönetenlere buradan seslenmek istiyorum:

Sayın Yöneticiler,

Lütfen geleceğimizi olumsuz etkilemeyin! Lütfen bizim aydınlık geleceğe yürümemize engel olmayın! Lütfen kişisel çıkarlarınız uğruna toplumsal değerlerimizi yok etmeyin. Bize saygı duyun, zengin dilimizi katleden spikerlerinizle, kaliteden yoksun programlarınızla artık bizi daha fazla oyalamayın.

Eğer bizi doğru yönlendirip, bize destek olursanız bizler de sizlere her zaman minnettar kalacağız.

Hoşça kal sevgili televizyon. Daha güzel programlarla görüşmek dileği ile sana sevgilerimi sunuyorum.

Başak OĞUZ

5/B Sınıfı

Bahariye İ.Ö.O. – Kadıköy / İSTANBUL

Merhaba;

Bu mektubu size Niğde’den yazıyorum. On bir yaşındayım ve İnönü İlköğretim Okulu beşinci sınıf öğrencisiyim. Bu mektubu yazmaktaki amacım, yapılan bazı yayınların bende bıraktığı etkilerdir.

İnsanlar, özellikle de çocuklar gördüklerini taklit eder ve öğrendiklerini yaparlar. Çünkü yayınlanan programların çoğunda biz çocuklara kendi kültürümüz dışındaki alışkanlıklar ve zevkler öğretilmeye çalışılıyor. Örneğin yabancı bir dizide çocuk annesine ve babasına isimleri ile sesleniyor. Liseye giden gençler anne ve babalarından gayrı yaşamaya başlıyorlar. Bizler de bu dizileri ve filmleri izledikçe kendi kültürümüzden uzaklaşmaya başlıyoruz.

Film ve dizilerdeki şiddetler normalmiş gibi gösteriliyor. Çocuklar silah kullanmaya, insan öldürmeye heves ediyor böylece. Çocuklara yönelikmiş gibi yayınlanan bazı dizilerde perilerin, hayaletlerin ve gerçek olmayan şeylerin sanki gerçek hayatta her an karşımıza çıkacakmış gibi gösterildiğine tanık (şahit) oluyoruz. Gün içerisinde devam eden evlendirme programları, kadın programları ve yemek programları çocukları hiç de olumlu yönde etkilemiyor.

Bu programlar yerine, biz çocuklarda tarih sevgisi ve milli kültürü öğretecek yayınlar yapılırsa daha bilgili ve başarılı nesiller yetişmiş olur. Sadece belirli günlerde görüyorum ben bu programları. Atatürk’ü sadece 10 Kasım’larda, 29 Ekim’lerde anmayalım. Çanakkale Savaşı’nı. Kurtuluş Savaşı’nı unutmayalım. Mehmet Akif Ersoy’u ve İstiklal Marşı’nı 12 Mart’ta hatırlamayalım sadece.

Çocukları iyi bir şekilde yetiştirmede Türkçe’yi iyi kullanan bir öğretmenin etkili olacağını düşünüyorum. Sadece büyükler var yarışma programları yapılmasın bizler içinde yarışma programları yapılsın istiyorum.

Barış Manço’nun sunduğu “Adam Olacak Çocuk” adlı program anlattı halam bana. Çocuklara ispanak yemenin ne kadar faydalı olduğunu anlatırmış. Barış Manço. Onlara ne olacaklarını sana şarkı söyler, şiir okutmuş. Şimdi ise böyle bir program yok, bende ancak anlatılanları dinlemekle yetiniyorum.

Bu mektubumla, hayatımızın önemli bir parçası olan televizyondan istediğim şey; Biz adam olacak çocuklara bir avuç gökyüzü sunması.

DÜŞLERİMİZDEKİ BİR AVUÇ GÖKYÜZÜNÜ BİZE GETİRMENİZ DİLEĞİYLE.

Nurgül Buse ÜÇLER

5/A Sınıfı

İnönü İ.Ö.O. - NİĞDE

III. KATEGORİ

6.,7. Ve 8. SINIFLAR

SEVGİLİ DÖRT KÖŞE CAM KARDEŞİM

Biliyor musun? Kaç saattir düşünüyorum. Ama işin içinden çıkamıyorum. Sen doğduktan sonra hayatımızdan neleri çaldın, hayatımıza neleri kattın? Hangisi daha fazla? Çaldıkların mı, yoksa kattıkların mı? Bir türlü karar veremiyorum. Bu soruya en güzel cevabı; annem verebilir, beni bu dertten kurtarabilir diye ben de ona sordum. “Anne; bu cam kardeş hayatınıza girmeden önce ve girdikten sonra neler değişti?”

Annem, hiç düşünmeden cevapladı: “Senin sayende dünyadaki olup bitenleri (haber, hava durumu, spor, siyaset, magazin), akla gelen hemen her şeyi, bazen anında, bazen gecikmeli de olsa senden öğrenmişler. Bunlar senin güzel yanlarınmış. Bunun yanında da, olumsuz etkilerin; daha fazla olmuş hayatlarında.

Eskiden; soğuk kış gecelerinde, bir araya gelir, yanan kızgın soba üzerinde; kestane kavurulurken, tombala, kızmabirader, firdöndü gibi oyun oynarken, bir yandan da sohbet ederlermiş. Şimdi ise komşuluk ilişkileri bitmiş; gidip gelmeler azalmış. İşleri güçleri sen olmuşsun. Vakitlerinin çoğunu, seni izlemeye ayırmışlar.

Geçenlerde, bir komşumuza annemle birlikte gittik. İnanır mısın? Yarım saatliğine gittiğimiz komşumuzda on dakika sohbet bile edilmedi. O akşam senin bir kanalından, bir dizi vardı. Komşumuz sana bakmaktan benim hatırıma bile sormayı unuttu. O zaman, işte o zaman dedim ki: Hakikaten, sen insanlara çok büyük zarar veriyorsun. Biz çocuklar gibi büyükleri de bağladın kendine, faydalı ve zararlı yanlarınla. Sadece bununla kalmıyorsun. Radyasyon yayıyorsun, gözlerimizi bozuyorsun. İyi ki kuralcı bir ailem var. Senin karşında fazla durmama izin vermiyorlar. Bu nedenle, senin zararlarından çok fazla etkilenmiyorum.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen; seni çok seviyorum. Sana mesafe koyduğum için umarım bana gücenmezsin, büyüklerimi senden mahrum etme. Tamam mı, canım?

Seni seven izleyicin.

Emre TANRIVERDİ

5/B Sınıfı

Utku İ.Ö.O. – Ereğli / ZONGULDAK

II. Kategori Mansiyon Beşincisi

Merhaba sihirli kutu,

Mektubuma başlarken seni çok sevdiğimi ve vazgeçilmezim olduğunu belirtmek isterim. Ayrıca sadece benim değil arkadaşlarımın ve ailemin de tutkususun.

Sen bazen canımı çok sıkıyorsun, bazense çok sevecen görünüyorsun gözüme. Akşam oluyor, hep beraber oturup sohbet ediyoruz, bir de üzerine misafir gelirse tadından yenmiyor sohbetimiz. Ocaktan yeni inmiş çay da yanına... Bundan iyisi Şam'da kayısı. Herkes birbirine bir şeyler anlatıyor, çocuklar cıvı cıvı bir oraya bir buraya koşturup duruyorlar. Ne oluyorsa senin kumandan birinin eline geçtiğinde oluyor. O kumandanın tuşu sanki büyülü. Çocuklar teker teker sıraya dizilip karşına geçiyorlar. Onlarla da kalmıyor tabii ki. Büyükleri görsen; sohbet kesiliyor, ağızları bir karış açık büyülenmişler gibi karşına diziliyorlar. İşte tam o anda seni kucaklayıp sokağın ortasına fırlatasım geliyor ama elden ne gelir! Sana öylesine tutsak olmuşlar ki yanlışlıkla bırak sokağa atmayı önünden geçsem, herkes bana öcü gibi bakıyor. Eee bu durumdan da gıcık oluyorum sana. Bir kaşık suda boğasım geliyor. Hani derler ya “El mahkum” diye bende sana mahkumum. Nasıl becerdin bilmiyorum ama yedi yaşındaki çocuğun da yetmiş yaşındaki dedenin de vazgeçilmezin.

Bu kadar tutsak olduğumuz için de sana epey görev düşüyor tabiki. Madem insanları bu adar bağladın kendine, olar için daha faydalı şeyler yap mesela. Aile içi iletişimin ne kadar önemli olduğunu, barışın ve kardeşliğin güzelliğini anlat. Senin karşından her ayrıldığında bana bir şeyler kattığını hissedeyim. Annemin okur-yazarlığı yok, kitaplardan alamadığı o aydınlığı sun önüne, masallarımız, şiirlerimiz uçuşsun ekranında. Sana baktıkça daha da aydınlansın sevgili ülkem.

Göreyim seni televizyon kardeş, insanları uyutan, onları kendine tutsak eden aptal kutu imajından kurtar kendini... Ne yapman gerektiğini sen de benim kadar biliyorsun aslında. Valla yapmazsan kendini her an sokağın ortasında bulabilirsin... Benden söylemesi...

Yıldız BARAKLI

8/A Sınıfı

Mustafa Erman İ.Ö.O. - Şahinbey/GAZİANTEP

III. Kategori Birincisi

Sevgili Televizyon;

Hayatımın vazgeçilmez unsuru, en yakın arkadaşım, yaşamımdan bir türlü çıkarıp atamadığım, her seferinde seni eleştirip sensiz de olamadığım nesnel varlığım merhaba!

İsterdim ki, hayatımda bu kadar büyük yeri olan bu varlık yani sen bana hep dost olsan, beni eğitsen, bana bilmediklerimi yalansız, dolansız anlatsan.

Evet, seni izlemeyi seviyorum ama dost acı söyler; bizleri eğlendirmek, dünyada olan biten her şeyden haberdar etmek adına bir takım programlar yapıyorsun. Ama bazı programların biz çocuklar tarafından izlenebileceğini unutup; psikolojimizi olumsuz yönde etkileyebilecek tutum ve davranışlar sergiliyorsun. Şimdi “Bu çocuk hangi programımdan bahsediyor” diyebilirsin. Mesela; en basitinden evlilik gibi kutsal bir müesseyi sanki millete şeker dağıtırcasına basite alıyorsun. Her kanalında sabahtan akşama kadar bu ve buna benzer programlar sunuyorsun. Bunu izleyen ben ve bütün akranlarım evliliği çok basit bir şey olarak görüyor. Bunun da bizim ilerideki çekirdek aile kavramımızı olumsuz yönde etkileyeceğini inanıyorum. Üstelik cahil, kültürsüz insanlara program yaptırıp bunun adına da halkın seviyesine iniyorum diyerek beni aldatıyorsun. O zaman ben ve benim gibi insanların okumasına ne gerek var! Eğer beni eğlence adı altında uygunsuz, seviyesiz programlarla avutursan yanlış yönlere sapabilirim.

Bazı programlarında insanı tembelliğe itebiliyorsun. Buna örnek ise; yarışma programlarıdır. Mesela; “Var mısın Yok musun” adlı programında insanlar kendilerini kolay para kazanmaya öyle bir kaptırmışlar ki, istediği miktarı alamayanlar göz yaşlarına boğuluyor. Ben bunları izledikçe çalışmadan da para kazanabileceğini düşünüyorum. Böyle yıllarca okumaya ya da çalışmaya ne gerek var diyebiliyorum. Eminim benim gibi düşünen bir çok insan vardır. Beni üretken olmaya yönelt, hazırcılığa değil. Hep hazırcılığa alışırsam tembellikten kurtulamam. Diğer bir yarışma programında da insanların zekalarıyla alay edilmesine izin veriyorsun. Bu programda sarışınların aptal olduğuna insanları inandırmaya çalışıyorsun. Elli sarışın bayanın karşısına bir erkek çıkıyor. Bu bana neden sarışınlar diye düşündürüyor. Esmerler, kumrallar ya da erkekler değil de neden sarışın bayanlar? Orada kadınlarımızı niçin bir nesne olarak kullanıyorsun? Oysa kadınlarımız annelerimiz, kız kardeşimiz, arkadaşımız... Bu kadar kutsal bir varlığı niçin gözümüzde küçültüyorsun!

Değerli arkadaşım; programlarında şiddet, korku ve argo söylemlerin yer aldığı filmlere ya da dizilere yer veriyorsun. Oysaki, ben yaştaki çocukların eğitim seviyesini düşürdüğünü bilmen gerekir. Güzel, eğitici, öğretici dizilerin ve filmlerin arasına dakikalarca reklam yerleştiriyorsun. Bu da insanların zaaflarından yararlanmak oluyor. Özellikle de reklamları çocukların izleyeceğini düşünerek yiyecek ve içecek gibi malzemeleri özendirici bir biçimde gösteriyorsun.

Dizilerden konu açılmışken, biz çocuklara hitap edecek programlar yapıyorsun. Ama bu programlarda gerçeklerden uzak hayali bir ortam görüyorum. Sihirlerle, büyülerle, büyücülerle bir takım olayları değiştiriyor, hayatı kişilerin ve karakterlerin isteği doğrultusunda çeviriyorsun. Beni ve akranlarımı sihirli programlarla, büyücülerle uyutmasan, avutmasan; çünkü ben uyursam geriye giderim, geriye gitmem seni de üzer.

Son olarak da isimlerinin bir çocuğunun yabancı kelimelerden oluştuğunu söylemek istiyorum. Örneğin; Flash, Star, Fox, Show tv gibi. Ama neden?

Sevgili arkadaşım; iyi yönlerini de göz ardı etmiyorum. Çizgi filmlerinde çok iyi vakit geçiriyor, belgesellerinde hayvanlar ve bitkiler alemini yakından tanıyor, haberlerinde yurttan ve dünyadan, her konudan haberdar oluyorum. Ufkum genişliyor, kendime olan güvenim artıyor, yarınlarıma umutla bakıyorum. Yurdumun güzelliklerini anlatan belgeselleri izleyip, yaşadığım yerleri tanıyabiliyorum. Yöresel programlarıyla türkülerimi tanıyorum, gelenek ve göreneklerimi öğreniyor, kendimden bir parça bulduğum için bu programlarını izlerken mutlu oluyorum.

Değerli dostum; seni izlemeyi seviyorum ve sevdiğim konulara daha çok eğilmeni, sevmediğim konulara da daha fazla özen göstermeni istiyorum. Senin eğitici ve öğretici programlarının boş zamanlarımda bana yararlı olmasını diliyorum. Ne olur beni aptal yerine koyacak dizilerinden uzak tut, bana bir güneş ışığından bakmayı öğret, bana doğruluğu, dürüstlüğü öğret, öğret ki insan insana zulmetmesin, öğret ki insanlar sevgiyi, barışı, hoşgörüyü, insanca yaşamayı bilsin. Çünkü seni ben besliyorum, ben beslemezsem seni kimse izlemez sende yok olursun! O halde biz birbirimize muhtaçsak, muhtaç olacaksak sen bana doğruları anlat, üretmeyi, sevmeyi, güzel yaşamayı öğret ki ben de seni daha iyi besleyeyim! Çünkü okuldan da etkilisin, annemin, babamın söylediklerinden de, etkilisin! O nedenle bu etkilerini iyi yönde kullan!

Görüşmek dileğiyle hoşçakal.

Eyyup YETİM

8. Sınıf

Nurçin Sayan İ.Ö.O. – Çankaya / ANKARA

III. Kategori İkincisi

Sevgili Televizyon Kardeş,

Gözümü açtığımda seni gördüm. Beyaz camda renkli görüntülerle adeta büyüledin bizi. Rüyalarımıza girdin uyuduğumuzda. Gündüzümüzde ise bize arkadaş oldun. Madem sen bizim arkadaşımızsın. Sana duygularımı açmak istiyorum. Bu yüzden mektup yazmaya karar verdim sana.

Bilmiyorum sana amca mı desem, yoksa baba mı. Teyze mi desem yoksa anne mi. Karar veremiyorum bir türlü. Ben 14 yaşındayım. Babam seni ben 3 yaşındayken almış, ara sıra nazlanmışsın. Görüntün kaybolmuş, sesin gitmiş, tamire götürmüş babam seni. Buldum; sana Televizyon Kardeş diyeceğim. Biz evde üç kardeşiz, bir de sen, olduk dört. Anne ve babamla birlikte yedi kişiyiz. Artık sen de bizim bir aile ferdimiz sayılırsın. Hele sana babam ayrı bir değer veriyor. Sen konuştuğun zaman babam bizi hiç konuşturmuyor. Annem dizi izlerken odadan çıkarıyor bizi. Bazen aklıma geliyor bizim içimizde anne ve babam en çok seni seviyorlar. Geçen gün hastalandım. Babam “Senin ki soğuk algınlığı, iki üç gün sonra geçer, doktora gitmeye değmez.” dedi. Ama sen Televizyon Kardeş hastalandın, babam hemen seni komşumuzun arabasıyla hastaneye götürdü. Bakıyorum sana ayrı bir değer veriyor. Anlayacağın bizden üstünsün...

Televizyon Kardeş, sen mucizevî bir teknoloji aletsin. Seni kim dünyaya getirdi ise tebrikler. Bunca yıldır bizi aydınlattın, bizimle konuştun, bıkmadan usanmadan. Bilgi yarışmalarını ben hiç kaçırmıyorum. Annem de eğlence programlarını. Babam ise haberleri, küçük kardeşim de çizgi filmleri. Küçükken çizgi film izlemeye bayılırdım. O çizgi filmler o kadar inandırıcı gelirdi ki rüyamda bile onlarla oynardım. Hala öyleyim aslında.

Vakit geldi mi ev halkı koltuklara dizilir, pür dikkat seni izlerdik. Bazen güldürürdün, bazen ağlattın, hatta korktuğun günler bile oldu. Sen hayatımın önemli bir kısmını aldın. Ama dur!.. Sen bizim evlerimize, odalarımıza kendin gelmedin ki. Seni biz getirdik, koyduk başköşeye. Gündüzleri üzerini oyali bir örtü ile kapattık, gece yoruldun, biraz uyu da dinlen, diye.

Bir defasında babaannem bizdeydi, onun sevdiği birini gösteriyordun. Baabaannem kalktı, ekrandan öptü onu. Çünkü sevdiği insanı başka nasıl görebilirdi ki... İyiliklerin saymakla bitmez. Uzun kış geceleri bizi eğlendiren, üşüyen bizlere sınırsız dünyalar açan vefalı bir dost, gecenin ilerleyen saatinde kapısını açtığımızda rahatsız olmayan bir arkadaşsın sen. Bazen sana kızdığım da oluyor. Neden mi? Devamlı sen konuşuyorsun, bazen ben de sana konuşayım diyorum. Ses veriyorum, duymuyorsun beni. Madem arkadaşız, benimle biraz konuşsan ne olur...

Senden en çok etkilenen çocuklar, Televizyon Kardeş. Daha sokak oyununun zevkine varmadan önce senin kucağına düşüyorlar, senin kölen oluyorlar. Aslında onların suçu yok. İyilik yaptıklarını sanıyorlar babalarımız annelerimiz. Yaz günleri mahallede saklambaç oynamak ne kadar tatlıydı, ne kadar bizleri eğlendirirdi. Oyunu unutturdun bize. Sakın bana kızma, yıllarca biz seni dinledik, şimdi de sen bizi dinle. Madem kardeşiz, duygularıma saygı duy. Ne dostlarımız bize geliyor ne de biz onlara gidebiliyoruz. Gidersek dizileri kaçırmışız. İnsanlığımızı kaçıırıyoruz haberimiz yok.

Bak bahar geldi. Her taraf yemyeşil, hava da güzel. Güneşin sıcaklığını, doğanın güzelliğini, çiçeklerin kokusunu, suyun, rüzgarın sesini biraz da canlı olarak seyretmek istiyoruz. Senin karşında çok yemek yedik. Biraz da piknik yapalım bir ağacın altında. Dostlarımızı çağıralım, alalım yemeklerimizi, gidelim o eşsiz güzelliklere. Dolduralım hayatımızı oyunlarla, doğayla, kitapla ve insanlarla...

Bana ayrılan yer doldu. Yayın hayatında başarılar diler, saygılarımı sunarım efendim.
Hoşçakal Televizyon Kardeş!...

Kübra ASLANKAYA

8/B Sınıfı

Nuri Has İ.Ö.O. - Melikgazi / KAYSERİ

III. Kategori Üçüncüsü

Can Arkadaşım,

İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Ben daha küçüktüm, sen de çok büyük sayılmazdın hani. Şimdi düşününce hatırlıyorum da o günden bu güne on beş yıl geçmiş ve biz neler yaşamışız. Ben Temel Reis, Şirinler, Red Kit ve Dalton Kardeşler ile senin sayende tanıştım. Senin sayende tanıdığım Temel Reis gibi güçlü olmak için ıspanağa hiç hayır demedim. Ben yine senin sayende Betüş ve sihirleriyle tanıştım ve hayatın aslında çok güzel ve eğlenceli olduğunu anladım. Ama şimdi ise biz eskisi gibi görüşemiyoruz arkadaşım. Benim de sınavlarım olduğu için daha çok onlara çalışıyorum. Ancak sakın sana vakit ayıramıyorum diye seni unuttum sanma. Aksine hep aklımdasın. Seninle görüşemediğim zaman evdekilere, arkadaşlara hep soruyorum televizyon nasıl diye. Aldığım haberlere göre gayet iyiymişsin ve benim yokluğumda yeni yeni arkadaşlar edinmişsin. Yeni arkadaşlarınla yarışmalara, programlara katılıyormuşsun. Yalnız televizyon arkadaşım açık olmak gerekirse birçoğunda yanılmışsın ve benim gibisini bulamamışsın. Geçen gün onların bazılarını gördüm de birbirleriyle canavar gibi kavga ediyorlardı. Kavga dedimse de öyle dövüşlü değil. Birbirlerine çok ağır sözler söylüyorlardı. Bunları görüp, duymak beni çok üzdü. Demek ki bensiz olmak sana yaramamış arkadaşım. Bundan sonra arkadaşlarını seçerken daha seçici ve dikkatli olsan eminim ki her şey daha güzel olacaktır.

Ah, bir de ünlü bir modacının tasarladığı kıyafetleri giyiyorsun artık. Kıyafetlerin üzerinde gerçekten çok akıllı olan işaretler var. Bunlar çok ilgimi çekti. Hem böylece sen daha bir şık ve koruyucu olmuşsun, biliyor musun arkadaşım? Bazı gecelerde de bilgi yarışmalarına katılıyorsun ya, onlar gerçekten çok güzel. Bu haftaya kadar ben de kesin katılıyorum diyordum ama karşılaştığım bir yarışmadan sonra tereddüte kapıldım. Çünkü bu yarışmada insanlar birçok kişi arasında çok küçük düşürülüyorlardı hatta resmen aşağılanıyorlardı. İşte bunu görünce çok korktum. İçimden ya bana da böyle yaparlarsa dedim.

Aklıma gelmişken söyleyelim. Sen yarışmalar dışında spor faaliyetlerine de katılıyorsun. Ben seni anlayamıyorum. Bunca iş arasında ona nasıl vakit ayırıyorsun? Ben bir türlü yapamıyorum. Bunca iş arasında buna vaktin kalır mı bilmem ama şu işin sırrını bana da anlattırsan çok sevinirim.

İşte böyle canım arkadaşım. Seni unuttuğumu sanmanı istemem. Ben seni hep takip ediyorum. Senin yaptıklarına sevinyorum ama üzüldüğüm yanların da yok değil. Üzüldüğüm yanlarını da düzeltmen için sana bu yazıyı yazdım. Çünkü beni hep mutlu etmeni istiyorum.

Sevgilerimle...

Dostun Elif...

Elif GEÇİT

8/C Sınıfı

Yekta Baydar İ.Ö.O.- Keşan/EDİRNE

III. Kategori Mansiyon Birincisi

Sevgili Vazgeçilmezim,

Nasıl olduğunu sormama gerek yok diye düşünüyorum. Hergün evimizin değişmeyen köşesine, tahtına kurulmuş sultan gibi yerleştin. Saltanatın küçücük dünyamda gördüğüm kadarıyla gittiğim her evde hüküm sürmekte. Tahtını yıkmaya çalışanın eli kırılır düşüncesiyle kimse seni mutlu mesut yuvanda rahatsız etmiyor. Ben ise bu mektubumla saltanatına göz dikmemekle birlikte tahtının ihtişamına rağmen isteklerimi ve şikayetlerimi anlatacağım.

Sana olan bağlılığımızın her geçen gün artması beni endişelendiriyor. Evde bazı saatleri “televizyonsuz saat” ilan eden anne ve babama tepkimin anlamsızlığını şimdi daha iyi görüyorum. İletişim araçlarından biri olmana rağmen iletişimsizliğimizin sebeplerindensin. İçilen sıcak bir çayın yanında, sıcak aile sohbetiyle günlük hayatımızın sıkıntılarından uzaklaşmak varken; sıcak çayın yanında odanın her bir köşesinde dinlenmek adı altında uzatılmış ayaklar, televizyona yani sana sabitlenmiş donuk gözler, bizim bizden koptuğumuzun göstergelerinden olsa gerek. Sevgili sultanım, evdeki herkesin ilgisi bende diyerek gurur duyuyor musun?

Çocukların boynunun bükük kalmasından memnun musun?

Bunun gibi sorular zihnimden geçiyor, geçiyor... Cevabının “evet” olduğunu duyar gibiyim. Ne de olsa evimizin hala baş tacısın.

Belki bunlardan senin pek de suçun yok. Suçun yarısı da seni izleyenlerde. Bize tabak içinde yemeklerimizi sunuyorsun; acısını, tatlısını, ekşisini... Seçmek bizim elimizde olmasına rağmen iyi-kötü, doğru-yanlış, eğlence-mantık konusunda ayırım yapamıyoruz. Geçen yıl öğretmenimizin medya okuryazarlığı diye bahsettiği derste bu konuda bilginecekmişiz. Seni derste öğrenmek ne güzel olurdu. Böylece sonunu merak ettiğimiz ama “az sonra” diyerek araya giren reklamlara rağmen nefes nefese beklediğimiz programlardan kendimizi uzaklaştırma metodunu öğrenebiliriz. Konu buraya kadar gelmişken söylemeden geçemeyeceğim. Televizyonda evlenme, katilleri kanal aracılığıyla bulma, kaçanları, kaçırılanları herkese bağıra bağıra ilan etme sonra da bunların buluşma anını dakikalarca uzatma da ne oluyor? Hem şu işlenen cinayetlerin, intiharların medyada bu kadar gündeme oturması beni, rahatsız ediyor. Bu kadar olaydan haberdar olmamız gerekiyor mu? Aklına gelmeyen insanların aklına getiriliyor.

Kara bir görünüşün vardı, anlattıklarım ile içini daha da kararttım vazgeçilmezim, vazgeçemediğim. Ne yapayım ben de çok dolmuşum. Aklımdakileri söylemeden yapamadım. Yararlı birçok programın yanında çıldırmış yayınlar karşısında susmak istemedim. Umarım beni anlıyorsundur.

Zihnimizi olur olmaz her konuyla doldurunca giderek dolan ama anında boşalan makinelere dönüşmek istemiyorum. Seni makine olarak mağazadan seçen elimizin, evimizde

gözlerde devreye girdiğinde aynı seçiciliği uygulaması dileğiyle sana sevgilerimi gönderiyorum...

Şeyma SÜKUT

8/C Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O.- ERZİNCAN

III. Kategori Mansiyon İkincisi

Sevgili Sihirli Kutu,

Her ne kadar beni tanımasan da, gözünü açtığı ilk günden beri senin ekranına bakarak büyüyen neslin, milyonlarca üyesinden biriyim ben. Boş zamanlarımda veya bilgilenmek istediğimde hep ilk adresim oldun. Hatta bazen öyle etkiledin ki beni, resmen yapıştım ekranına. Kapatma tuşuna basmak gerçekten acı verici oldu. Benim için iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım hiçbir zaman. Duygularımı da bu mektubumda seninle paylaşmak istedim.

Seni uzun yıllardan beri tanısam da yıllar geçtikçe hakkındaki düşüncelerim değişti. Henüz daha küçücük bir bebekken, parlak renklerine bayıldığım ve içinde bir sürü insanın bulunduğunu zannettiğim bir kutuydun. Benim için büyüleyici bir haldeydin. Yayınladığın programlar kimin umrundaydı ki? Senin görevin sadece benim sana ilgi duymamı sağlamak ve beni eğlendirmektir. Bunu da en güzel şekilde yerine getirdiğin için teşekkür ederim. Aradan biraz zaman geçince işler değişti. Artık okuma yazmayı biliyor ve karşımdaki insanları anlayabiliyordum. Halâ küçücük bir çocuktum ama senin asıl var oluş nedenini anlayacak seviyedeydim. Çizgi film adı verilen yayınlarını izliyordum devamlı olarak. İzlerken mutlu hissediyordum kendimi. Belki kendi hayatımda yapamadığım şeyleri, o karakterlerde görüyordum. Koşmam, oynamam, zıplamam ve yaramazlık yapmam gereken zamanı, senin o çizgi filmlerindeki karakterleri izleyerek geçirdim. Beni mutlu ediyordun çünkü hiç yorulmadan eğlendiğimi zannediyordum saatlerce karşında oturarak. Aradan biraz daha zaman geçince artık kafamdaki şeyler biçimlenmeye başlamıştı. Artık diziler, filmler ve değişik kişilerin sunduğu programlar vardı benim için. Bunları izleyerek kendimi büyük gibi hissediyordum belki de.

Okulumun benim için önem kazanmaya başladığı o yılları, her hafta kaçırmadan izlediğim dizilerle harcadım. Zaman zaman güldüm, zaman zamansa hüznlendim. Senin o dizilerini, filmlerini izleyeceğim diye kendi hayatımın, yaşanması gereken bir film olduğunu unuttum. Başrolünü benim oynadığım bu hayatı doya doya yaşamaktansa, senin içindeki o sahte kahramanlarla yaşamaya çalıştım mutlulukları ve acıları. Spor yapmam gereken zamanı, büyük bir tutkuyla senin spor programlarını izleyerek harcadım. Toprağa dokunup yağmurun altında ıslanıp ağaçlara tırmanacağıma, uzun uzun senin o belgesellerini izledim. Belki içimdeki cevherle haber olacağım yerde, senin haberlerini izleyerek ya üzüldüm ya sevindim. Bana yararın mı dokunuyor zararın mı bilmem ama bu çağımı da sana bağlı kalarak geçirdim. Beni çok da kötü etkilemedin ama çok oyaladın be sihirli kutu.

Gel zaman git zaman şimdiki hâlimi aldım ve artık kendimi büyük biri olarak görüyorum. Sen de dünyayı bir kumandayla bana ulaştıran bir araç oldun. Sadece zaman geçirmek için kullandığım bir araç değil, bilinçli bir şekilde kullandığım bir araçsın artık. Çok

daha önemli bir yere sahipsin benim için çünkü senin ne kadar yararlı olduğunu yeni anlıyorum. Gerekli gereksiz her diziye izlemeyince, filmlerde seçici olup kalitelilerini büyük bir zevkle izleyince bunların benim için olumlu olduğunu anlayabiliyorum. Çok sevdiğim spor programlarını ve belgeselleri izlemeyi de artık abartmıyorum. Benim için önemli olan kısımlarını izledikten sonra seni kapatmasını biliyorum. Bilinçli kullanıldığın zamanlar ne kadar işe yaradığını şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Bazen bizleri kendine o kadar sıkı bağlıyorsun ki senden uzaklaşmak elde olmuyor, işte böyle zamanlarda çok can sıkıcı oluyorsun. Belki suç bizde, dilin olsa “Beni yanlış kullanıyorsunuz, doğru kullansanız dünyanın en yararlı aletiyim.” diyeceksin ama sende de bizi kandırıp, kendine çekmenin yollarını çok çok iyi biliyorsun. Bu bağımlılık yapma huyundan vazgeçmediğin sürece de bize zarar vermeyi sürdüreceksin ne yazık ki.

Sevgili sihirli kutu, her ne kadar beni sosyal hayattan kopardıysan da, çocukluğumun en güzel geçebilecek günlerini senin karşında boş boş geçirmemi sağladıysan da, beni her zaman sıkıntıdan kurtarmayı başardın. Hayatı ve insanları öğrenmeme yardımcı oldun. Değişik insan tiplerini görmemi sağladın. İyiyle kötüyü ayırt edebildim sayende. Bilgilerimi tazelememi ve gidip görmemin mümkün olmadığı yerleri görmemi sağladın. Bu yüzden sana sonsuz teşekkür borçluyum. Seni eleştirmek hiç de kolay değil, çünkü seni eleştiren herkes aradan biraz zaman geçtikten sonra koltuğuna oturup yeniden seni izliyor. Çünkü herkes biliyor ki “Ne seninle ne sensiz...”

Ozan ERSAN

8/H Sınıfı

TED Ankara Koleji Vakfı Özel İ.Ö.O- Gölbaşı /ANKARA

III. Kategori Mansiyon Üçüncüsü

Merhaba Minik Dünyamız;

Sen bizim minik dünyamızsın (!) Aslında sana minik demeğe hiç hakkımız yok. Çünkü istediğimiz zaman sen bütün kâinatın bilgilerini önümüze seriyorsun. Adeta bir sergideyiz. Yüzlerce, binlerce kanalından sadece birini seçme gibi muhteşem bir imkân sunuyorsun bizlere... Senden ne istersek karşımızda, yanımızda ve yanı başımızda... Farz edelim ki ben çok üzgünüm ve neşelenmeye ihtiyacım var. Senin kanallarından en komik programı bulurak ya da en komik dizini açarak bütün evi kahkahalar boğabilirim. Ya da canım deliler gibi dans etmek istiyorsa, çaresi yine sende. Senin yüzlerce müzik kanalından birini açarak istediğim kadar, (tabiri caizse) ayaklarımın kara sular inene kadar dans edebilirim, eğlenebilirim.

Aslında seni kullanmamız bunlar gibi basit amaçlar ile sınırlı değil. Seni para kazanmak için bile kullanıyoruz. Hatta sadece bu amaç için, para kazanmak amacı için, özel kanallar bile var. Senin sayende kanalı arıyoruz, sorunun cevabını söylüyoruz ve daha sonra anında para kazanmış oluyoruz. Bazen senin adına çok üzülüyorum. Çünkü sen bizde çoğu zaman kötü etkiler bırakıyorsun. Keşke senin gibi bir teknoloji harikası bizde böylesine kötü etkiler bırakmasa... Keşke bağımlısı olmasak senin gibi masum (!) minik dünyanın... Bazıları “Televizyonun bağımlısı mı olur? Uyuşturucu mu bu sanki?” diyorlar. Onlar senden en fazla etkilenenler. Çünkü senin bıraktığın izlerin farkında değiller. Sen diyeceksin ki “Madem ben bağımlılık yapıyorum haydi ispatla o zaman!” Başlıyorum! Her hafta ellerimize koca bir tabak çekirdeği ya da kocaman aile boyu cipsleri alıp acaba dizim, programım ne zaman başlayacak diye beklerken çekirdek ve cipslerin neredeyse tamamını bitiren, beş dakikalık molanın bitmesini iple çekip “En heyecanlı yerinde nasıl reklam olabilir?” diye öfke fıçısına dönen, işlerimiz ne kadar önemli olursa olsun “Kaçmıyor ya dizim/programım bitince yaparım” diyen “Televizyon kolikler” bizler değil miyiz? Senin başında sabahlayan ya da bir programını dahi kaçırdığımızda gözlerine uyku girmeyen, geceler boyu o programını düşünüp rüyalarına o program giren “Senin hayranların, bağımlıların” bizler değil miyiz? Cevap belli. Evet, biziz. Şimdi inandın mı bana, bağımlılık yarattığına minik dünya? Fakat bu artık çok normal olmaya başladı. Çünkü artık sen her yerdesin. İstesek bile kurtulamayız senden. Sana öyle bir yayın akışı belirliyorlar ki senden kopamıyor adeta seninle beraber yaşıyoruz. Bir kere daha inandırayım mı seni? Başlıyorum! Sabahları işe erken gidenler için sabah haberlerin, daha sonra ev hanımları için kadın programların, öğle haberlerin daha sonra incik boncuk programların, okuldan gelen öğrenciler ve çocuklar için çizgi filmlerin, “yemekteyiz”lerin, akşam haberlerin ve herkesin evde olduğu saatlerde de bağımlılık yapan dizilerin... Bu senin tarihinde var. Kurulu düzenin bu senin... Böyle devam etti, böyle devam eder; böyle geldi böyle gider...

Evet, sen artık her yerdesin. Cep telefonlarımızdasın, arabalarımızın koltuk başlarındasın, hatta ve hatta küçük kol saatlerimizdesin. Senden etkilenmemek veya seni takip etmemek mümkün değil! Artık sen hayatımızı sarmaşıklar gibi sarmış ve bizi esir almış durumdasın. Bu esaretten kurtulana madalya takılmalı...

Televizyonlu Kalmak Üzere...

Hande BURAK

8/B Sınıfı

60. Yıl İ.Ö.O. – Darıca / KOCAELİ

III. Kategori Mansiyon Dördüncüsü

“OLMAZSA OLMAZ”IMIZ

Elektronik yolla iletilmeyecek kadar değerli, nice özel duygular vardır. Ne cep telefonları ne internet, bir mektubun satırları kadar etkileyemez yürekleri. Ne var ki teknik yaşam, esir aldı her şeyimizi. Yarışma adına da olsa, “mektup” gibi bir nostalji yaşamak, çok keyifli!..

Günümüz insanı artık yalnız. Yol, trafik sorunu ve yorgunluk, çocuğumuzu eve mahkûm kılıyor. Koşullar, hobilerimizin gelişmesine olanak vermiyor. Herkesin bir kanalı var, dizisi. Televizyon tek eğlencesi, vazgeçilmez. Dost ziyaretleri, aile sohbetleri de ekrana teslim şimdi. Okuma saatlerimizi çaldı, yemek düzenimizi... Renk renk, çeşit çeşit... Bir ziyafet sofrası gibi. Zevk ve beğenimize seslenen, ne ararsan var çünkü. Görgü ve deneyimlerimize çok şey katıyor. Sanat, kültür, politika, spor, eğlence... Uzak ülkeler, değişik coğrafya ve iklimler... Bitki örtüsü, gelenekler... Ne ucuz ve rahat bir turizm! Yorulmadan ve oturduğumuz yerden... Dayatma yok; teklif var, ısrar yok!...

Anneannem, kaç gündür yanımızda. Koltuğu da televizyonun karşısında. Elinde kumanda; o kanaldan bu kanala!.. Ne yapsın? Hem yaşlı hem hasta. Ayağına dek hizmet. “Gezelim Görelim”lerle nice yörelere seyahat!.. Program ve izleme saatleri ailelerin kontrolünde olursa, alınacak güzel öğretiler var televizyonda. Evimizin neşesi ve eğlencesi olan dostumuza haksızlık etmeyelim; bilgi kutumuza, televizyona!

Küçükler ve gençler adına kaygı vermiyor da değil. Kolaycı, bencil ve tüketici yaşam modelleri. Vurdulu kırdılı gösteriler. Seviye dışlıklar, yanlış yönlendirmeler...

İzleyici önünde olumsuz tartışmalar. Güzel Türkçemizin kullanımında, özensizlik ve yozlaşmalar... Eğlenme, bilgilenme aracı olmaktan çıkma durumu. İşte, kaygılarımız bunlar!...

Televizyonların sosyal sorumluluk gibi bir derdi olmalı. Yaşamın renklerini yansıtırken, geleceğin çiçekleri olan çocukları soldurmamalı. Programlar, değerleri tüketip, ruh sağlığı bozuk genç ve erişkin ordusu yaratmamalı. Diziler, korku üretmek yerine, ülkemizi kardeşlik bahçesine dönüştürmeyi hedeflemeli. Bireyin ve toplumun tek vazgeçilmezidir umut. Güvensizlik tohumları ekmek yerime; televizyon, şiddetin kaynağı değil, panzehiri olmalı. Toplumun ruh sağlığının da sigortası!... Bir misyon takınmalı diziler. Cesur işler yapılmalı. Hayatı yaşanılır kılmalı.

Toplumsal ilerleme ve çağı yakalamanın pusulasıdır eğitim. Pusula bozulursa, tutturamayız yolu. Türkiye’nin çağdaş yüzü olan gençlerin eğitiminde, oldukça büyüktür televizyonun işlevi. Kültürle beslenmeyen eğitim, kökü çürük bir ağaç gibi. Bize tutulan bir aynadır TV. Neyi yaşıyorsak toplumca, onu gösteriyor bize. Neşeyi, hüznü, düş kırıklığını,

güveni... Kırmızı çizgimizi koruyabilmeyi. İçimizdeki cıvıltıyı şarkıya dönüştürmeyi öğretiyor, beyin açılığımızı gidermeyi!...

Sahibine göre değişir her şeyin değeri. Yarar görürsek iyi, zarar görürse kötü!.. Madalyonun iki yüzü var elbette. Yaşamımıza renk, anlam ve hareketlilik katıyor olmasına karşın; aileler olarak, “denetim, özen, duyarlılık” ihmallerimizi koyup bir yana... Hakkımız var mı, topu hep TV ekranına atmaya?!..

RTÜK, hazır olda her zaman, gerekeni de yapıyor. Toplumsal zedelemelere karşı kanalları uyarıyor, daha ötesi... Kapatıyor. Başına buyruk değil her şey. İşine gelmeyen programlarda, sen de kapatı ver düğmesini. İzlediklerim, sanki yaşamın kendisi değil mi? Öyleyse; neyi, kimden ve niçin saklıyoruz ki!..

Seviyorum TV’yi. Nereye, ne zaman ve ne kadar bakacağımı bilmem önemli. Herkes, bireysel yanlışlarından çıksın yola; televizyonları suçlayacağına. Tüm dünyaya odamızdan açılan bir penceredir o!.. Kitap gibidir; aç, aç oku!.. Kıymetini bilip haksızlık etmeyelim. Onsuz yaşamı bir düşünelim: Koca bir boşluk ve anlamsızlıktır saran odayı... Gözümüz kulağımızdır, kolumuz kanadımız... “Olmazsa olmaz”ımız. Dar bütçelerimizin kısılcacında tek avuntumuz, özgürlüğümüzdür o!..

Bizi kanallardan koparmak yerine, kanalların önünü tıkayan çakılları, taşları, çalı çırpıları temizlemek, suyun gürül gürül akışını sağlamak daha mantıklı değil mi? Ülkemin geleceğine tek yatırımdır eğitim. İhmalinde; yarınlar hepimizden hesap sorar!.. Aileler, sanatçılar, program yapımcıları, tüm görsel ve işitsel medya! Aleyhimize işlemesin zaman. Haydi, iş başına!..

Saygılarımla.

Berkcan BALDİL

8/B Sınıfı

Bursa Özel Final İ.Ö.O. Nilüfer / BURSA

III. Kategori Mansiyon Beşincisi

Kendi Küçük, Adı Büyük Arkadaşım Merhaba,

Gün ağarırken oradasındır, gece karanlığında yine orada. Sıkılsam ilk sana koşarım, mutluousam yine sana. Benimle olmaktan ne yakınır ne sıkılırsın; derdimi, kederimi hafifletir, içimi ferahlatırsın. Bundan gayrı ne bekler ki insan arkadaşından.

Kâh çingırdaklı oyuncağım kâh en yakın sırdaşısın. Annemin yemek hocası, babamın futbol arkadaşısın. Alemde herkesin yüreğinde bir yerin var. Amcam Voltran’la birlikte kuvvet doğacağını; dayım, Himen’le gölgelerin de bir gücü olduğunu senden öğrenmiş. Ben de annemin sesinden dinlediğim masal kahramanlarıyla önce senin sihirli camında tanıştım.

Şu anda on üç yaşındayım ve sen on üç yıllık yaşamımın her safhasında benimle birlikteydin. Ailemden biri gibisin desem yeridir. Babamın söylediğine göre ölkemizi de ilk olarak 1968’de bir saatlik deneme yayınları ile başlamış serüvenin. O günlerde bir kutunun içinde kilometrelerce uzaklıktaki insanların görünebilmesi hem de seslerin işitebilmesi bir mucize ile eşdeğermiş. Nereden nereye! Şimdi o mucize ile her an birlikteyiz.

Bazen sana “aptal kutusu” dediklerini duyuyorum, bu büyük bir haksızlık bence. Evimizin salonunda rahat kanepelerimize oturup okyanusun dibindeki yaşamdan tutun da uzaya; Avustralya’daki Aborji’den tutun da Afrika’nın yerli halkının yaşantısına dair bir şeyler öğrenebiliyor, ufkumuzu genişletebiliyorsak, bu senin sayende. Elbette bunları kitaplardan da öğrenebilirim. Okumanın verdiği keyif tartışılmaz fakat görme duyumuz algıda her zaman daha etkilidir, bunun da farkındayım.

Şurası da bir gerçek ki bazıları seni kullanmayı gerçekten bilmiyor. Seçici davranmadan ne olursa izleyenler var. İşte onlar için olsa gerek “aptal kutusu” haline dönüşebiliyorsun. Allah bize akıl-fikir vermiş. Bizim için neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt edebilme yetisine sahibiz. Ayrıca aile büyüklerimiz ve akıllı işaretler, program seçme konusunda bize doğru yolu gösteriyorlar. Yeri gelmişken Radyo Televizyon Üst Kuruluna akıllı işaretlerle bizlerin daha program başlamadan fikir sahibi olmamızı sağladıkları için teşekkür ediyorum. Ailelere düşen görevi bir kez daha vurgulamak istiyorum. Yayın seçme bilinci ancak onların katkılarıyla çocuklar da oturacaktır.

Bazen de sana kızmıyor değilim. Şiddet içeren filmler, diziler bizlerin de izleyebileceği saatte yayınıyor. Belki ben izlemiyorum ama bazı aileler çocukları ile birlikte bir güzel izliyorlar bu filmleri. Sanki böcek öldürür gibi insan öldürüyorlar ve bunları izleyen özellikle erkek çocuklar ölüm konusunu kanıksıyorlar. Son yıllarda yaşanan okul saldırıları ve katliamlarında şiddet içeren filmlerin, bilgisayar oyunlarının etkisi olabileceğini söyleniyor.

Aile içi iletişimin kopmaması, aile bireylerinin kaliteli zaman geçirmesi, televizyon karşısına mahkum olmamak konusunda yine görev aile büyüklerinin tavrına bağlı. Bilinçli bir gelecek ancak bilinçli anne-babalardan geçer.

Ölkemizde son günlerde yaşanan bir yenilik var ki bu bana çok doğru bir adım gibi geliyor. Kürt vatandaşlarımız içinde pek çoğu Türkçeyi tam anlamıyla konuşamıyorlar ve anlamıyorlar. Bunun sonucu sunulan yayınlardan yeterince yararlanamıyorlardı. Artık TRT-Şeş sayesinde anlayabilecekleri bir dilde yayınlı gündemi, gelişmeleri doğru olarak takip edebilecekler.

Sevgili Televizyon kardeş, sözün kısası: çizgi filmlerle hayal gücümün gelişmesine olan katkılarından; ölkemi, dünyayı ve evreni tanımam konusundaki uğraşından; gündemden haberim olası için sunduğun haberlerden; ölkemizi yurt dışına tanıttığın tanıtım filmlerinden; birlik, beraberlik, kardeşlik ve barış fikirlerinin yayılmasını sağladığın programlarından ve ruh sağlığımın gelişmesine gösterdiğin hassasiyetten ötürü sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Zehra AYDIN

7/C Sınıfı

Damat İbrahim Paşa İ.Ö.O.- Merkez / NEVŞEHİR

Merhaba Televizyon,

Günlük yaşantınızdaki yerin ve önemin tartışılmaz. Her evde, her iş yerinde hatta araçlarda bile hep sen varsın.

Seninle vakit geçirmekten çok hoşlanmıyorum. Dünya'yı seninle geziyorum, seninle görüyorum. Değişik ülkelere seninle yolculuğa çıkıyorum. Gidemediğim, göremediğim her yeri görüyorum tanıyorum. Eğitici, öğretici programlarından birçok bilgiler ediniyorum. Bilgi dağarcığım geliyor. Belgesellerinle hayvanlar âlemini, denizin altındaki ilginç yaşam serüvenlerini, yörelerimizi, gelenek ve göreneklerimizi, tarihçemizi öğreniyorum. Çizgi filmlerini, çocuk programlarını izlemek bana keyif veriyor. Her ırktan, her milletin insanları sayende daha iyi tanıyorum. Değişik animasyonlu filmler izliyorum. Dizilerini takip ediyor, programlarıyla eğleniyorum. Seninle ağlıyor, seninle gülüyorum. Haber turunla Dünya'da olup biteni öğreniyorum. Hayatımda, dünyamda iyi ki varsın diyorum. Ulaşamayacağım bütün kapıları bana sen açıyorsun.

Tamam... Yararlısın, iyisin, güzelsin, hoşsun. Peki, hiç sakıncalı yönlerin, zararlı tarafların yok mu? Tabii ki var. İlk olarak yaydığın radyasyona ne demeli? Korku, şiddet içeren filmlerin, olumsuz ve sakıncalı davranışlara örnek olan, aile yaşantımıza uygun olmayan, ahlâki değerlere aykırı olan, başkalarının hayatına özendirme meylinde olan magazin programların sevmediğim yönlerinden bazıları. Hele hele o reklamlar. Biz o reklamlarda çıkan birçok şeyi alabilecek miyiz acaba? Abartılı, özendirici ve yanlış yönlendiren reklamlar... Bu yaşta her şeye çabuk özenir, etkileniriz. Kolayca yönlendirilebiliriz. Ama katkılarını da unutmamalıyız. Alacağımız ürünler hakkında bilgi verici, tercih şansını yapmamızı kolaylaştıran yönü olduğunu da unutmayalım. Fakat bizi ekran başına bağlayıp hayattan koparmana, sosyal yaşamdan, toplumsal hayattan, ailede sıcak bir paylaşım ve iletişim kurabilme şansından uzaklaştırmama, derslerimden çaldığın zamana ne demeli?

İşte böyle sevgili Televizyon. Temennim bizi aydınlatan, ufkumuzu genişleten, toplumsal değerlere sahip çıkan, bize olumlu şeyler aşılayan iyi yayınlar yapmanı dilerim. Düzgün ve kaliteli yayınlar yapman dileğiyle...

Sevgiler

Özge DAĞCILAR

7/A Sınıfı

Mehmetçik İ.Ö.O. - GAZİANTEP

SEVGİLİ TELEVİZYON,

Merhaba. Ben, senin insanlara sağladığın yararları ve zararları bilen bir kişiyim. Seni, senden daha iyi tanıyorum ve senden söz etmek istiyorum. Sen hayatımızda önemli bir yere sahipsın belki oyalamak içinsin, belki güncel haberleri takip etmek için ve belki de görsel açlığımızı bastırmak için varsın. İnsanoğluna yararların ve zararların var. Zararlarını bildiğimiz halde yararlarınla bir o kadar övünüyoruz ki zararlarını unuttuk.

Eskiden sadece gücü olanların evinde bulunurken artık evde bir tas yemeği olmayan insanların bile evinin en başköşesinde. Bu durumda sen mi, aileler mi önemlidir, bilinmiyor... Seni yaratan insanların akıllarında iyi düşünceler olduğunu biliyorum, haklılar ama zararların görmezden gelinemez. Sen her evin televizyon masalarında hatta insanların arasındaki sohbetlerin tam ortasındasın. Senin sayende güncel haberleri takip edebiliyor, öğretici programları izleyebiliyoruz. Bu saydıklarımı yapmak isteyen o kadar az insan var ki, alakasız dizilerini ve pek çok gereksiz yarışmayı seyreden insanlar kadar bile olamıyor. Bu ülkenin ilerlemeye, edebiyata ve kültüre dayalı işler yapmaya çok ihtiyacı var ama denildiği gibi “aptal kutusuna” yani sana bakmaktan ilerlemenin ne olduğunu unuttular. Sen hayatın akışını bir şekilde değiştiriyorsun ama sana baktıkça hayatımız sanal bir hale geliyor. Gülümsediğimiz zaman bu sanal bir tebessüm, ağladığımız zaman ise sanal gözyaşları akıyor gözlerimizden... Geçmişin insanı bugün kendini bir kutuya hapsedmiş, kurtarılmayı beklemeden için için çığlık atıyor. Her an sana bakıyor ve biz yeni cümleler kurmanı bekliyoruz. Senin efendin olacağımız yerde sen bizim efendimiz oldun ve bizde senin kölen olduk. Bu daha ne kadar devam edebilir? Bizi avucuna alıyorsun ama bazı istisnalar var ve onlar kitaplar sayesinde sana yenilmeyeceklerini biliyorlar. Yararlarından çok zarar veriyorsun. Radyasyon yayıyor, komşulukları bitiriyor ve aileleri birbirinden koparıyorsun. Geçmişte aileler ve komşular iç içe yaşarken zamanla kölen haline gelen insanlar birbirlerini unuttular. Anne ve babalar çocuklarını, komşular ise en iyi arkadaşlarını dediği insanları unuttu. Ele alınan sorumluluklar bir anda hayallere dönüştü. Çünkü insanlar yapacakları işler olduğunu unutmuşken, kendilerini bile hatırlamaları mucizedir. Hayatlarımıza bir deprem etkisi yapıyorsun. Ne iyi, ne de kötüsün... Her sohbette ismin geçiyor dedim. Çünkü insanlar sana o kadar bağlandı ki, senin yüzünden yaşayacakları bir ortam kalmadı ve konu her zaman sana döndü. Seni evde görüyoruz ve zararlarını biliyoruz ama içimizde sana karşı hala bir umut kırıntısı olduğunu hissediyoruz. Sana karşı değiliz ama sana bağımlı bir hayat sürmeye dayanmamız mümkün değil. Başta da söylediğim gibi; seni senden daha iyi tanıyoruz.

Bundan sonra insanların da gözlerini açıp gerçeği görmesini umuyorum. Sende gördüklerimi görseler bir daha seni izleyeceklerini pek sanmıyorum. Ne sen efendimizsin, ne de biz senin köleniz diyorum. Karşında eğiliyorum majesteleri ama senden korkmuyorum. Ben bağımlıyım, biliyorum ama bağılılığım sana değil; yazıya, kaleme ve kitaba... Umarım herkes iyileşir sonunda, gözleri açılır ve umutla bakarlar dünyaya. Sen varsın her zaman hayatımızda, uyansın Türk milleti, kalmasın boyunduruk altında... Bağımsızlığın bizim elimize geçmesi dileğiyle.

Özge TEZİŞ

8/D Sınıfı

Merkez İ.Ö.O.- ANTALYA

TELEVİZYONA MEKTUP

Televizyon Efendi,

Herkesin hayatında olduğu gibi benim hayatımda da elbette önemli bir yere sahipsin. Hatta artık toplumca öyle bir duruma geldik ki televizyonsuz yaşamak neredeyse imkansız gibi görünüyor.

Biliyorsun okul, dersler, ödevler derken çok sıkılıyorum. Gülmek, eğlenmek, bilgi edinmek istediğim anlarda birden karşımda buluveriyorum seni. Alıyorum elime kumandayı, kapıyorum odanın en rahat köşesini ve kuruluyorum karşına. Aaaa! Bir de ne göreyim! Saçma sapan diziler, seviyesiz programlar v.s. çıkıyor karşıma. Eğleneyim derken daha çok sıkılıyorum; ama içlerinden en anlamlı olanı bulana kadar da pes etmiyorum.

Alınma sakın bu sözlerime. Her programına sözüm yok tabi. Gerçekten eğitici, bilgilendirici programların da var. Belgeseller, bilgi yarışmaları, haber programları gibi. Fakat bu tür yayınların sayıları yetersiz kalıyor.

Hem daha gelişmiş bir toplum olmak istiyoruz hem de saçma sapan programların karşısında vakit öldürüyoruz evet ekran efendi, senin o kadar çok tutsağın olmuşuz ki bazen birbirimizi bile unutuyoruz. Kızma ama bazen insanları sana bu kadar bağlanmamaları konusunda uyarıyorum. Çünkü sabahtan akşama kadar senin başında vakit geçiren insanlar sosyal hayattan uzaklaşıyor. Hatta gün geliyor aileler kendi aralarında sohbet bile etmiyorlar. Gerçi bu konuda sen masumsun. Çünkü biliyorum ki bunun önüne ancak insanları bilinçlendirmekle geçebiliriz.

Benim senden isteğim toplumu eğiten, bilgilendiren programlara ağırlık vermen. Tabi eğlence programları da vazgeçilmezlerimiz. Bunların da seviyeli bir şekilde yayınlanmasından yanayım. Unutma ki seni büyük küçük herkes izliyor. Özellikle de şiddet ve korku içerikli programların yayın saatlerine dikkat etmeni bekliyorum. Bir de güzel dilimiz Türkçemizin kullanımına ayrıca özen göster istiyorum.

Her şeye rağmen sensiz bir hayat düşünemiyorum. Tavsiyelerimi dikkate alırsan her şeyin daha güzel olacağına inanıyorum. Neyse artık ben seni seyircilerle, kendimi de derslerimle baş başa bırakayım. Güzel programlarda görüşmek üzere... Hoşça kal!

Sevgilerle,

İlknur BATUMLUOĞLU

8/A Sınıfı

Aydın Merkez Işıklı İ.Ö.O. - AYDIN

Sevgili Televizyon;

Sana karşı olan ilgimi, yakınlığımı yazıya dökerken ne kadar zorlandığımı bir bilsen... Sen “Acaba bunlar nasıl oluyor da beni hem bu kadar seviyor ve benden nefret ediyor?” dersin.

Dedem bizlere eskilerden bahsederken -televizyon henüz evlerde başköşede yer almazken- kişiler arası sevginin, saygının, muhabbetin ev ziyaretlerinin, komşuluk ilişkilerinin çok güzel olduğunu söylerdi. Babam da çocukken Adile Teyze’nin “Kuzucuklarına” masal anlatışından bahsederdi. Şimdi de hikaye ve masal anlatan kanallar var fakat nedense eski tatlarının olmadığını söyler annem...

Bizler dünyaya gözlerimizi açtığımız zaman evin başköşesinde duran, sabahtan akşama kadar açık olan kavgaya eden, savaşı, ölen, yaralanan insanları görüyoruz hep. Daha önceden “Akıllı İşaretleri”de yoktu. Ama artık gerek annem gerekse babam akıllı işaretlere göre program izletiyor bizlere.

Sevgili Televizyon;

Okuduğum bir kitapta “İnsanlar yabancılar eve girmesin diye kapılarına kilit vururlar, daha sonra televizyonun karşısına geçerler” diye bir yazı okumuştum. Gerçekten de öyle değil mi? Hiç tanımadığımız, bilmediğimiz insanların bize farklı gelen söz ve davranışları her gün oturma odamızın başköşesinde bizlere misafir olmaktadır.

Sana karşı çok haksızlık yapıyorum galiba... Yararlı, güzel yönlerin de mutlaka vardır. Onlara da değineceğim ama önce sana karşı olan düşüncelerimi bir dökeyim dedim.

Sevgili Televizyon;

Lütfen benim izlediğim saatlerde daha çok benim yararına olan, gelişimime destek olan programlar yayımla. Eğitimimi ve gelişimimi olumsuz etkileyecek programlardan ekranını temizle. Bu yaşıma kadar annem, babam ve öğretmenimden öğrendiklerimin yanında senden de çok şey öğrendim. Bundan sonra da öğreneceğimi biliyorum.

Bütün çocuklara güzel ve faydalı yayınlar yapman dileğimle...

İyi Yayınlar!

Hatice Sultan ALÇIK

8/A Sınıfı

Dülük İ.Ö.O. - Şehitkamil / GAZİANTEP

Sevgili Sihirli Kutu,

Seni çok seviyorum ama aynı zamanda da seni çok ama çok kıskanıyorum. Yaşım daha sekiz. Yaşımın zorluklarını en iyi sen bilirsin. Benim daha çok ilgiye, daha çok sevgiye ihtiyacım var. Ancak bizim evde en çok ilgiyi sana gösteriyorlar. Annem, senin yüzünden saatlerce kadın programı izliyor, bana “Acıktın mı oğlum?” diye hiç sormuyor. Babam akşam işten eve yorgun argın geliyor ve direkt haberleri dinleyip yatıyor. “Oğlum okulda ne yaptın?” diye sormasını bekliyorum ama nafiye.

Aslında suç annemde veya babamda değil. Ben de senin karşında çeşit çeşit, güzel güzel çizgi filmler izliyorum ve çok keyif alıyorum. Ben de televizyon izliyorum, annem ve babam da. Ben izliyorum hiçbir zarar görmüyorum. Demek ki annem ve babam da zarar görmüyor hatta hoşlanıyorlar. Bu sebepten dolayı annem ve babama kızamam ki zaten kızmak istesem de kızamam. Sonuçta onlar benden büyük ve olgunlar. Her şeyin en iyisini onlar bilirler. Keşke senin yerine ben geçsem, evdekiler saatlerce bana bakıp yaptığım hareketlere içten gülümseyerek cevap verseler. Ama bu olanaksız bir düşünce. En iyisi daha gerçekçi, olabilecek, daha çeşitli çözüm bulmak. Tamam, işte buldum. Sen evden gidersen annem, babam bana ilgi gösterecektir. Bu iyi bir fikir. Ama sen bu evden nasıl gidebilirsin ki? Bizim evde en çok sen sevilirsin, seni hayatta evden atmazlar. Evet, bunu da buldum. Sen bozulursan, senin yokluğuna dayanamayıp seni tamire götürecekler ve bu arada bana ilgi gösterecekler.

Gelelim seni nasıl bozacağıma. En iyisi ben babamın iş çantasından bir kerpeten alıp senin damarlarını keseyim. Damarların kopunca da hasta olup hastaneye gideceksin. İşte bu çok iyi bir çözüm. Şimdi babamın iş çantasını bulmalıyım. Kim bilir şimdi nerededir? Hemen aramaya başlamalıyım. Önce çatı katından başladım. Başlar başlamaz da kerpeteni buluverdim. Asıl iş şimdi başlıyor. Televizyonun damarlarını kesmem gerekiyor. Annem görürse yanarım. Neyse ki anneme yakalanmadan televizyonun damarlarını kestim. Babam akşam eve geldi. Haberleri dinlemek için televizyonu açmak istedi ama açamadı. Babam televizyonun bozulduğunu görünce yarın tamire götüreceğini söyledi. Söylediği an sevinçten havalara uçtum. Amacıma ulaşmıştım. Yaptığım bunca şeye değdi. Babam benimle konuşup şakalar yaptı. Annem yanıma gelip ödevlerime yardım etti. İçimden “Bunu daha öne yapmalıydım” diye geçirirmeden de edemedim. Hayatımda geçirdiğim en güzel geceydi. Sen olmasaydın önceden geçirdiğim gecelerin hepsi, şimdiki kadar güzel olacaktı. Anladım ki her şey senin yüzündenmiş. Annemle ödevlerimi yaptıkları sonra gün içinde yaptıklarımızı konuştuk ve çok mutluyduk. Bu mektubu sana tamircinin çırağı Mehmet Ağabeyle gönderiyorum. Yeni sahibinle sana mutluluklar dilerim.

Volkan YEŞİLTEPE

8/D Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O. - TUNCELİ

Sevgili Akıl Kutusu,

Eskiden dedelerimiz sana aptal kutusu derlermiş, sözüm ona insanların boş vakitlerini çalarmışsın. İnsanoğlu tembellik yapıp bütün gün seni izlermiş. Aslında bana göre sen aptal kutusu değil akıl kutususun. Kişi bence senin sayende aklını nasıl kullanması gerektiğini öğreniyor. Her sabah, her akşam kısacası her gün hiç durmadan bana bir şeyler söylüyorsun. Bazen sana bir ad bulamıyorum. Canlısın, konuşabiliyorsun; cansızsın, kıpırdamıyor beni duymuyorsun. Yine beni duymayacağını biliyorum; ama sana içimi dökmek istiyorum.

“Her şey sevmekle başlar” diyor şair. Bu sözleri sende duydum. Çıkarsız, hesapsız; hatalarıyla, günahlarıyla insanları sevmeyi öğrendim. Düşünce dizi kanayan çocuğun “geçecek” diyerek yarasını üfleyen annesini sen de gördüm. O zaman seni sevdim. Çünkü bana Yunusça düşünmeyi öğrettin:

“Ben gelmedim dava için
Benim işim sevgi için
Dostun evi gönüllerdir
Gönüller yapmaya geldim.”

Sonra bana savaşı gösterdin. Savaşlarda ezilen küçük çocukların haykırıışlarını, üzerlerine dökülen kan lekelerini gördüm. Oysa gülünce yüzleri bayram yeri olan minik yüreklerin hayata tutunma mücadelelerini de yine sen de görmüştüm. Sahip oldukları tek şey sevmek ve sevilmek. Onlar hep senden öğrendikleri o şarkıyla mutlu oluyor, mermi seslerine o şarkıyla direniyorlardı:

“Orda bir köy var uzakta, o köy bizim köyümüzdür.
Gitmesekte görmesek de o köy bizim köyümüzdür.”

3 yaşındaki kardeşim ne kadar da mutlu sayıyordu o sayıları “10, 12, 13, 15” diye. Meğer senden öğrenmiş, bir atlayıp bir saymayı, uykuya dalarken “Gece bahçesi’yle” uyumayı. Kardeşim sana öyle bir bağlanmış ki “Elma Kurdu’nu” seyrederken başka kanala geçmek için bile kavga edip sonra kardeşimle “Elma Kurdu’nu” sevmeyi sen de sevdim akıl kutusu.

Reklamlarında gördüm o en çok sevdiğim çikolatayı; sonrasında da alsın diye babama yaptığım tatlı kandırmacayı. Boyum uzansın diye içtiğim sütleri, çilekli dondurmayı sende gördüm. O zaman seni çocuk kalbimle çok sevdim.

Kavga eden anne babadan korktum. İktidar kavgası için birbiriyle yarışan liderlerden utandım. Kapanmanı istedim. Bana küs açılma istedim. Çünkü küsenleri gördüm, ihaneti duydum. Tekrar açtığımda da annemle babamın o en çok sevdiği şarkıyı dinledim senden;

“Benzemek kimse sana tavrına hayran olayım.” Şimdi anladım ki kişi televizyonda neyi görmek isterse onu kendi aklıyla seçmelidir. İşte bu yüzden sana akıl kutusu diyorum. Sevdiğimizi seçip alırken sevmediğimizi de yine sana söylememiz için RTÜK’ü de seninle öğrendim.

Sevgili akıl kutusu,

Sözlerimi burada sonlarken ben senden her zaman güzel ve iyi olanı alıp saçıma papatya gibi takıyorum. Kötü olanı sana veriyorum. İçine gömülsün minik kalbim üzülp yorulmasın. Kötülüklerle şimdilik büyüklerim ağlasın, isyan etsin benim daha büyümeme çok var. Şimdi oyuna gidiyorum. Arkadaşlarımla körebe oynayacağız. Hoşça kal akıl kutusu! Ha, laf aramızda kalsın körebeyi senden öğrenmiştim biliyor musun?

İrem AKSOY

6/A Sınıfı

Çankırı Eldivan 100. YIL İ.Ö.O - ÇANKIRI

Renkli Kutum,

Sen benim en değerli dostlarımdan biri ve rengarenk dünyamsın. Et tırnaktan ayrılmaz derler ya, ben de senden ayrılamıyorum. Seni hayatımda en sevdiklerimle bir tutuyorum. Sen sevinçliyken ben de sevinçli oluyorum, sen üzgünken ben de üzgün. Nedense senden bir türlü ayrılamıyorum. Senin yüzünden annem, babam ve kardeşimle tartıştığım bile oluyor. Bir daldım mı sana cenneti görmüş gibi oluyorum; derslerimi, kitaplarımı, oyunu bile gözüm görmüyor. Tek zararın da bu, ama kim dört dörtlük olabilir ki!

Şu an mektubumu da sana bakarak yazıyorum. Sanki bütün cevherler sende toplanmış. Bazen sana dalıp yazmayı da unutuyorum. Aslında bize her türlü uyarıyı yapıyorsun: “yedi yaş ve üstü”, “on üç yaş ve üstü”, “şiddet ve korku”... Bazen bu uyarıları dikkate almayıp her çıkan programı izlediğim oluyor. Sonra da annem, haklı olarak, başlıyor: ders çalış, kapat, sana göre değil... Ama renkli kutum hiç merak etme, bundan sonra hem senin, hem annemin uyarılarını dikkate alacağım. Bu sayede annem de senin aslında iyi bir dostum olduğunu anlayacak.

Senin aslında benim ne iyi bir dostum olduğunu geçenlerde bir kez daha anladım: Ertesi gün sınavım vardı, ama içimden hiç ders çalışmak gelmiyordu. Ben de en iyi dostumu (seni) açtım. O kanal senin, bu kanal benim gezinip durdum. Sonunda, tam da bizim sınav konularıyla ilgili sorular çözüp açıklayan bir kanala denk geldim. Merak edip önce şöyle bir baktım, ardından ben de cevaplamaya başladım. Bir, iki, üç derken onlarca soru çözmüşüm. Hem doğrularına seviniyordum, hem de yanlışlarıma. Çünkü açıklamaları can kulağıyla dinliyordum. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Ertesi gün sınavım çok iyi geçmişti. Eve gelir gelmez bunu ailemle de paylaştım. Onların da aslında senin bana yararlı bir arkadaş olduğunu görmesini istedim.

Evet, renkli kutum... Sana içimden geçenleri yazmak ta beni çok rahatlattı; tıpkı güzel bir film izlemiş gibi. Seninle gülüp eğlenmeye devam edeceğim, çünkü seni çok seviyorum. Şimdilik hoşça kal.

Ezgi Nur ÇELEBİ

7/C Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O. - Merkez / KIRŞEHİR

Merhaba Sevgili dostum Televizyon!

Seninle tanışmamız yıllar öncesine dayanıyor! Daha küçükken çizgi filmlerinle tanıdım seni. Ne zaman canım sıkılırsa, kumandaya basar, o renkli dünyanda gezinirdim saatlerce. Derken yıllar geçti, biraz büyüdüm. Çizgi filmlerin yerini diziler ve filmler almaya başladı... Ben senin tiryakin olmuştum. İşte o zaman kendimi ve seni sorgulamaya başladım “Ne kadar süreye seninle beraber olmalıydım?” “Neleri izlemeli, neleri izlememeliydim?” “Acaba senin karşında fazla mı boş vakit harcıyordum? Bu vakitlerimi nasıl değerlendirebilirdim?

... Ve sonra düşündüm. Aslında ne kadar faydalı olduğunu fark ettim. Evet, faydalı ve büyük bir aletsin! Sen konuşunca herkes susuyor ve seni dinliyor. Sessizliği bozanlar uyarılıyor, adeta çıt çıkmıyor. İnsanlar sen ne desen inanıyorlar. Sevgili dostum bence bundan istifade edebilirsin. Tüm dünyaya adalet, doğruluk ve dürüstlük aşılayabilirsin. Bir düşünsene kardeşlik, sevgi ve saygı temelleri üzerine oturmuş bir dünya. Her şey güllük gülistanlık olurdu. Fakat dostum sana biraz dargınım neden diye sorarsan, günün büyük bir bölümünde, insanları kendine boşu boşuna kitliyorsun. Bilgisiz yarışmalar, dağılan aileler, bol cinayetli ve kavgalı filmler, aldatmalı filmlerle bize ne verebilirsin ki? Mesela ben sadece seni meraktan izliyorum, vakit geçip gidiyor. O zaman sen icat edilmesen derslerimde daha başarılı olacağımı düşünüyorum. Seni fazla izlemesem daha çok kitap okuyacağım, sosyal faaliyetlere daha çok zaman ayıracağım ve arkadaşlarımla koşup oynayacağımı düşünüyorum.

Sevgili televizyon kısaca özetlersem, seni hem çok seviyor, hem de çok kızıyorum. Senin karşında hem eğlenmek eğlenirken de öğrenmek istiyorum. Umarım beni anlarsın. Sana bir şey söyleyeyim mi? Aslında sen çok tuhaf bir aletsin, adeta sihirlisin, bu nedenle büyüdüğümde seninle ortak hareket edip, insanların senden daha fazla yararlanmasını sağlayacağım. Bunun için de çok çalışacağımı, seviyeli ve kaliteli programlar için sana yardım edeceğime söz veriyorum. Bana güven arkadaşım. Birlikte birçok başarılarla imza atabiliriz.

Senden ayrılamayan arkadaşın.

Enes KABAKÇILI

7/A Sınıfı

Ahmet Yenice İ.Ö.O – Keşan / EDİRNE

On Beş Yıllık Dostum, Sevgili Renk Kutucuğu,

Sana mektup yazmak daha önce hiç aklıma gelmemiştir. Ama büyüdükçe anladım ki; sen hayatımızın vazgeçilmez bir parçasısın. Seninle yatıyor; doğan güne seninle “merhaba” diyoruz. Hüzünlerimiz oluyorsun kimi zaman. Ninemi, dedemin, ailece hepimizin gözünden dökülen yaşların sebebi oluyorsun. Her izleyişimizde aynı hüznün var o eski Türk sinemalarında. Hep ayrılık mı olmalı Nejdet ile Nevin’e? Yıllardır içimizde nefret beslediğimiz Erol Taş; neden hep kötü rolde? Bizi ağlatmak için mi, yoksa hayatın gerçeklerini önümüze sermek için mi? Hep düşünürüm bunları. Vazgeçilmez dostum yanlış anlama sakın! Sen sadece hüznünden ibaret değilsin elbette.

Nasıl unuturum Kemal Sunal’ı? İnek Şaban karakterini her seyredişimde katıla katıla gülmekten kendimi alamam da; annemin yeter artık çok uzattın deyişiyle kendimi toparlarım. Ya benim tombul yanaklı Adile Teyze’m. Hayatı tüm açıklığıyla seriverir önümüze. Derdimiz, kederimiz ne varsa unutuveririz o an. Sayende her akşam konuk oluyorlar evimize. Yoksa dört duvar arasında ne yapardık? Kimimiz bir Türk Sanat Müziği ya da bir Türk Halk Müziği aşığıydır belki de. Belki de en büyük emelimizdir; Müzeyyen Senar’ı, Neşet Ertaş’ı görmek, dinlemek. Ama hayat bu ya; kimimiz tatlı peşindeyken; tuzu bile olmayanların evine nasıl da konuk ediverirsin bu sanatçıları. O an soluksuz izleriz onları, etrafımızda kim varsa sustururuz. Ya benim yumurta kırmasını bile bilmeyen ablama ne demeli? Daha dün iki yumurtayla şekeri karıştırmasını bile bilmeyen ablam bugün; keklerle, pastalarla çıkmış karşıma. Bir de benimle alay etmekte; sanki her şeyi kendi kafasından yaptı hiç seni karıştırmıyor araya. He bu arada kediye, köpeği tanımayan, nasıl ses çıkardıklarını bilmeyen kardeşim Ahmet de sayende artık; dinozorları, su aygırlarını, develeri ve daha birçok hayvanı öğrenmiş. Öğrenmiş de bunları annemle babama anlatıyor. Onlar da seviniyorlar tabi Ahmet’in böyle faydalı şeylerle karşılaşmasına gelmesine. Ahmet ile ablamı bir yana bıraktım da; ben de hep Çin ve Amerika’yı merak etmişimdir. İnsanlarını, yaşayışlarını, evlerini hep düşünüyordum. Şimdi bana onu da mı gördün diyeceksin. Evet, renk kutucuğu hepsini sende gördüm. Çin’de insanlar çekik gözlüymüş ve bizim dokunmaya bile korktuğumuz hayvanlarla besleniyorlarmış. Amerika’da ise evler büyük büyümüş. Tıpkı rüyalarındaki gibi yani.

Evet, benim on beş yıllık can dostum renk kutucuğum, görüyorsun değil mi, faydalarını? Fayda dedim de aklıma geldi bu konuya değinmeden geçemeyeceğim. Ara sıra sana kızmıyor değilim hani; bazen bize hiçbir faydası olmayan programlarla çıkıyorsun ya karşımıza işte o zaman sana darılıyorum biraz. Ama biz bilinçli seyirciler; ne kadar faydalı şeyler izlersek, sen onları sunacaksın biliyorum. Mektubuma burada son veriyorum renk kutucuğu. Seni çok seviyor ve çok faydalı programlarla karşımızda bekliyorum. Kendine çok iyi bak; hiç kimsenin sözünden etkilenme tüm hızınla yoluna devam et. Her şey için çok teşekkür ederim...

Nermin BAHTİYAR

8/B Sınıfı

Emek İ.Ö.O. - Yıldırım / BURSA

Merhaba ailemizin vazgeçilmez ferdi,

Ben 13 yaşında bir kızım. Küçük bir mahallede kalabalık bir evde yaşıyorum. 5 kardeşim var. Babam, annem ve babaannem ile birlikte sekiz kişiyiz. Bir de evimizin olmazsa olmazı sen var. Bütün aileyi başına kenetleyip saatleri emin altına alabiliyorsun. Bazen şaşıyorum sana, bunca insanı nasıl kendine bağlıyorsun?

Ey sevgili televizyon insanlar hiç usanmadan 12 saat seni izleyebiliyorlar ama 12 saat kitap okuyan çok az. Tamam, belki çok güzel programların var ama yine de sana fazla bağlanmak 2 saatten fazla bir zaman diliminden seninle olmak çok yanlış, sen aşırı izlendiğinde seni sevenlere zarar veriyorsun. İnsan hiç sevdiğine zarar verir mi? Ah sevgili televizyon bir de ahlakımızı zedeleyici, kültürümüzü bozucu, dimağlarımızda çirkin mefkureler bırakan programların olmasa... Sahi sen nasıl beyinler yetiştirmek merakındasın. Çevrede gördüğüm çoğu insan senin kahramanlarını örnek alıyor. Kimi dizilerinde masalardan hiç eksik olmayan alkole özeniyor. Ailesi ile problem yaşayanlar kendini uyuşturucuya ya da intihara sürüklüyor kimi de senin kahramanlarından cesaret alıp okumaya çalışıyor. İşte tatlım hepsi senin eserin. Bu kadar olumsuz şeyi söylediğim için bana kızıyorsun belki ama ben senin gerçek dostunum. Gerçek dostlar ne pahasına olursa olsun yalan söylemezler, dostlarının hatalarını düzeltmeye çalışırlar, dürüstlükten asla taviz vermezler. İstersen dürüst olmayayım iltifat dolu sözler söyleyeyim ama inan bunlar kara bir yalanını doğuracağı daha kara bir televizyon doğuracaktır.

Sevgili televizyon insanlar arasında eşsiz bir yerin var. Şimdi herkes birbirinden çok seninle vakit geçiriyor, sen insanların hedefi olmuşsun. Oysa ben senin öğrenme yolunda bir araç olmanı ahlaklı, terbiyeli ve uslu olmanı istiyorum. Eğer böyle olursan değerini asla yitirmezsin. Tabi böyle olman için de ilk adımı atmalısın. Mesela milli kültürümüzü zedeleyen, etik değerlerimize zarar veren, bizi yanlış idealler peşinde koşturan, kötü alışkanlıkların batağına iten, aklımızı hayallerle yoğurarak gerçekleri görmemizi engelleyen, hayatın tozpembe olduğuna inandıran, şiddet ve korkuyu güzel bir şeymiş gibi gösteren, birlik ve beraberliğimizi bozan, insanlara şeytani düşünceler aşılayan, gençlerimizin beyinlerini iğrenç ilişkilerle dolduran programlarına son vermekle başlayabilirsin işe bir de kendine hedef koymalısın nasıl insanlar yetiştireceğine dair. Ben başına buyruk, vurdumduymaz, ahlaksız, hürriyetini ve kuvvetini kötüye kullanan, topluma zarar veren insanlar yetiştirmek istiyorum diyorsan sana başka lafım yok. Ama ben vatan, millete hayırlı, edepli, namuslu, yardımsever, akılcı, yenilikçi, sorumluluk sahibi, fedakar, çevresine duyarlı insanlar yetiştirmek istiyorum diyorsan ver elini elime, birlikte aşalım sıkıntıları. Yeni dünyaya genç beyinler yetiştirelim. Sevgi, saygı ve hoşgörü ile dolu barış meydanlarından oluşan bir dünya kuralım, birlikte göğüs gereyim her zorluğa. Zorluk lafını duyar duymaz hemen yeis'e düşme, bunları başarmak o kadar da zor değil, beraber olursak ve inanıp gayret edersek aşamayacağımız meşakkat yok canım televizyonum. Kendini bir değiştiriver hele bak ne kadar çok değer kazanacaksın o zaman. Hem için rahat olacak, insanlara iyi örnek olmanın verdiği mutluluğu tadacaksın. Neyse başını fazla ağrıtmayayım ben. Sen iyiyle kötüyü ayırabilecek kapasitedesin. Bu arada eğer kalbini kırdıysam çok özür dilerim. Bizlere güzel şeyler öğrettiğin için de teşekkür ederim sevgili televizyonum.

Akşamların mutluluğu,

Şimdi insanlığa örnek olmak senin elinde, ister iyi ister kötü ol. Ama unutma yetiştirdiğin her insan senin karakterini yansıtan bir ayna olacak. Haydi, be televizyon artık ayağa kalk da çeki düzen ver kendine. Dünyayı güzelleştirme projesinde senin de bir tuzun olsun. İstekli olursan güzel şeyler başaracağına inanıyorum. Yine de her şey senin vicdanına kalmış. Eğer varım diyorsan aramıza HOŞGELDİN. Allah yardımcımız olsun. Yeni görevinde başarılar dilerim. Kendine iyi bak sevgili dostum.

HOŞÇA KAL

Selma SEZER

8/A Sınıfı

İhsangazi YİBO – KASTAMONU

Sevgili Televizyon Arkadaşım,

Sen icat edildiğinden beri Dünya’da birçok değişiklikler oldu. Dünyalılar senin faydalı mı zararlı mı olduğunu bir türlü çözemiyor.

Şunu söyleyebilirim ki: Sen evlere girdiğinden beri biz çocuklar dışarıdaki arkadaşlarımızı ihmal eder olduk. Okula gidenler içinse tam bir kabussun, her zaman seninle ödevlerim arasında kalmaktan, seni seçip annemden azar işitmekten bıktım. Bir de o çocuk filmlerini neden peş peşe gösteriyorsun; bazen yemek yemeği bile ihmal ediyorum. Reklamlar diye bir icat olmasaydı açlıktan ölmüştüm herhalde. Çocuk filmi diye bize gösterdiğin o filmlerde zararlıymış, öyle diyor öğretmenlerim. Zararlı ise, bizim gelişmemize bir yararı yoksa neden gösteriyorsun, onları. Diyorum ya televizyon kardeş dost musun düşman mısın anlayamadım gitti.

İtiraf etmeliyim ki seninle de çok hoş vakit geçiriyorum. Evde kimse yoksa ya da kimse benimle ilgilenmiyorsa en yakın arkadaşım sen oluyorsun. Yansızlığımı seninle paylaşıyorum. Çünkü mahalledeki benim yaşımdaki çocuklarda seninle arkadaş. Yani anlayacağın dışarıda da kimse yok. Babam hep anlatıyor, önceden bütün mahallenin çocukları toplanıp hep beraber oynarlarmış, şimdi arkadaşla bir araya gelemiyorum.

Çünkü hepimiz ödevlerimiz dışındaki bütün zamanımızı seninle geçiriyoruz. Dünya’da olup biteni sen olmasan kim evimize kadar getirirdi. Savaşı, barışı, depremi, seli hep sende öğreniyoruz. Bazı bilgi yarışmalarında bilgilerimizi yarıştıırıyoruz. Yani çok iyi tarafların da var. Düşündüm de televizyon kardeş insanlar bunca yıldır boşuna kafa yoruyor senin hakkında. Çünkü sorun bizde, biz seni nasıl kullanmamız gerektiğini bilmiyoruz. Seni suçladığım için üzgünüm ama ne olur sen de biz çocukları düşünerek programlar yap.

Benim diyeceklerim bu kadar artık gerisi sana kalmış. Hoşça kal Televizyon Kardeş. Tekrar görüşmek üzere.

Barancan KURT

7/A Sınıfı

Kâzım Karabekir Paşa İ.Ö.O – Merkez / KARS

ARKADAŞ BİLDİĞİM ARKADAŞIM TELEVİZYON,

Merhaba! Sana bu mektubu hasta yatağımda yazıyorum. Nasılsın diye sormam sanırım saçma olur; çünkü nasıl olduğunu her gün görüyorum. Belki sen beni tanıyorsun; ama ben seni çok iyi tanıyorum.

Öğretmenim demişti ki: “Sana faydalı olan, sana değer veren, senin iyiliğini isteyen senin gerçek arkadaşındır.” Bir türlü karar veremiyorum, sen benim gerçekten arkadaşım mısın?

Bizim eve ilk geldiğin günleri hatırlıyorum: oysa ne kadar sevinmişim, nereden bilebilirdim böyle olacağını. İlk zamanlar sana mesafeli durmaya çalışmışım. Yenisin ya, yabancısın ya. Ama gün geçtikçe sana alışmaya başladım; o kadar alıştım ki neredeyse senin esirin oldum. Hatta gizli gizli de seni kıskanmadım değil. Çünkü herkes sana değer veriyordu. Evinin en güzel köşesine seni koyuyordu. Sen geleli annem bile benimle ilgilenmez olmuştu. Fark etmedim değil. İstiyordum ki bana da ilgi gösterilsin...

Ne yapayım ben de kaptırmışım artık kendimi sana. Okuldan gelir gelmez çantamı fırlattığım gibi sana koşuyordum sevgiliye koşar gibi. Sanki bana işveren, aş veren, karnımı doyuran sendin. Ailemi, arkadaşlarımı en önemlisi de derslerimi unutmuşum sayende. Ne kadar da uğraşsam araya mesafe koymaya çalışsam da olmuyordu. Günlük birkaç saatim karşında boş oturmakla geçiyordu. Dizileri, yarışmaları izlemekten ödevlerime zaman ayıramıyordum. Yerimden kalkmak istemiyor, yemeklerimi bile senin karşında (reklam arasında) yiyordum.

Ne oyun oynamak ne de sokağa çıkmak bende bir merak uyandırmıyordu. Zaten son zamanlarda da aşırı kilo almıştım. Arkadaşlarımdan da utanıyordum. Zaten arkadaşlarım ve ailem umurunda bile değildi. Sanki sen geldikten sonra birbirimizden kopmuş gibiydik. Kimse kimseyle konuşmuyor sadece seni izliyordu. Ha bu arada ihtiyaçlarımızı da reklam aralarında gideriyorduk. (Kardeşim Reklamı bekleyince altına kaçırmıştı da annem çok kızmıştı...)

Artık eski sohbetlerimiz, şakalaşmalarımız, kucaklaşmalarımız olmuyordu. Birbirimizin dertlerini, sıkıntılarını, sevinçlerini paylaşamaz olmuştuk. Zaten konuştuğumuz konuların çoğunluğu da seninle ilgiliydi: şu dizi şöyle... Şu programda şöyle oldu... Öyle de yapılır mıymış?... Kıza yazık olmuş... Nasıl da öldürmüş adamı...

Küçük kardeşim dört yaşında. Senden (benden sonra) en fazla etkileniyor. Tüm dizileri ezbere biliyor. Annem hiç sormuyor: “Kızım okulda ne yaptın?” “Günün nasıl geçti?” diye. Ben büyüyorum farkında değil, sadece sendeki karakterlerin sorunlarıyla ilgileniyor. Hatta bazen kızıyor, bağırıyor. Ağlarken bile gördüm dizideki kızın biri sevdiğine kavuşamadı diye.

Babam işten gelince doğru senin karşına geçiyor, ayaklarını uzatıyor, yemeğini de orada yiyor. Sonra da uyuyor. Kavga bile ettiğimiz oluyor bazen senin için! (kumanda savaşları, ele geçiren galip...)

Geçenlerde yine senin karşına geçmiş oturuyordum. Bir taraftan da yemek yiyorum. Ne oldu anlamadım, birden vücuduma bir ağrı... Dayanamadım. Anneme seslendim (Annem de diğer odada seni izliyor.) “Ölüyorum anne!”

Ne dese beğenirsin: Reklam girsin de geliyorum.

Hemen hastaneye kaldırdılar, doktorun dediğine göre sorun: Hareketsizlikten kaynaklanan aşırı kilo... Her geçen gün vücudumdaki ağırlık daha da artıyor.

Ha bu arada sana “aptal kutusu” dediklerini duydum. Sanırım burada aptal olan biz oluyoruz. Aslında bu yaşananların hiçbirinde senin suçun yok. Biz seni kullanmasını bilemedik. Ne verdiysen aldık, yararlı veya zararlı, ayırmadık. Oysaki bilinçli kullanıldığında çok daha faydalıydın tüm teknolojik araçlarda olduğu gibi.

Aslında sana yazacağım o kadar çok şey var ki... Ne desem boş...

Bir karar aldım ve bu kararımı seninle paylaşmak istiyorum. Yanlış anlama ama bundan sonra seninle arama mesafe koyacağım. Vaktimin çoğunu seninle geçirdiğim için çok pişmanım; ama hiçbir şey geç değil.

Yine de sen üzülmə. Ben sana mesafe koysam da sana bakan, sana tutsak olan, seni seven, seninle ilgilenen birileri her zaman olacaktır.
Hoşça kal, birçok anımı paylaştığım televizyon!
Hoşça kal, “aptal kutusu” hoşça kal!

Zeliha ÇAKAN

7/A Sınıfı

Vali Sabahattin Çakmakoğlu İ.Ö.O - Toroslar / MERSİN

Sevgili Arkadaşım Televizyon,

Bir süredir ayrıyız bildiğin gibi. Bu zorunlu ayrılık bana senin bizim hayatımızda ne kadar önemli bir yer tuttuğunu gösterdi, bir kez daha. Seni çok özledim... Bu mektubu da duygularımı dile getirmek için yazıyorum.

Sevgili Televizyon, seni özlemesine özledim ama artık sevgili olduğun konusunda bazı şüphelerim var. Gittiğin günden beri aile olduğumuzu daha iyi anladım çünkü... Merak etme, seni orada bırakacak değiliz. Sana haksızlık etmek istemem. Tamir edildiğinde yine birbirimize kavuşacağız, evimizdeki yerini alacaksın. Annem, elleriyle ördüğü dantel örtüyle süsleyecek seni. Yine başköşeye kurulacaksın, fakat daha az görüşeceğiz seninle.

Gidişin bazı şeyleri anlamamıza yardımcı oldu. Meğer evde kimsenin kimseden haberi yokmuş. Yemek esnasında yapılan kısa sohbetlerden başka kime birbiriyle konuşmuyormuş. Şimdi hatırlıyorum da; akşamları kumandayı eline alan babamın haberleri açmasıyla salon sessizliğe bürünürdü. Çaylarımızı karıştırma sesinden başka ses çıkmazdı evde. En ufak bir seste "Hişşşt, sessiz olun!"lar başlardı. İzlediğimiz haberlere büyük annemin gözyaşları eşlik ederdi çoğu zaman. Bize de onu teselli etmek düşerdi. Bu konuda da sen yardımcı oldun bize. Annem hemen kumandayı kapar, kanalı değiştirirdi. Sende kanal çok çünkü... Seçilen bir komedi programıyla birlikte büyük annemin ağlayışı yerini önce tebessümlere, sonra kahkahalara bırakırdı. Çay-çekirdek ikilisiyle birlikte güzel filmler izlerdik. Eğlenirdik... Evet, bir aradaydık ve birlikte bir şeyler yapıyorduk. Ama aile içi iletişimimiz sıfırdı. Kendimizi avutuyorduk sadece.

Sen tamire gittikten sonraki akşam kimse konuşmuyordu. Salonda sessizlik hakimdi. Sessizliği bozan ben oldum. Büyük annemden dedemle nasıl tanıştıklarını anlatmasını istedim. O kadar güzel anlatıyordu ki salondaki herkes çıt çıkarmadan onu dinliyordu. Annem de babamla tanışma hikâyesini anlatmaya başladı. Nostaljik hikâyeler peş peşe anlatılıyordu, eğleniyorduk. Bu sefer gerçekten eğleniyorduk. Babam biraz daha sessiz olmamızı istedi. Komşularımız evi çınlatan kahkahalarımızdan rahatsız olabilirdi.

Babam, saate bakarak yatma vaktimin geldiğini söylediğinde ben odama gitmek istemedim. Oturduğum yerde kıvrılıp, gittiğinde boşalan sehpana bakarak düşünmeye başladım. Neyi mi? Söyleyeyim. Senin bizi kendine nasıl esir ettiğini, bizi birbirimizden nasıl kopardığını, böyle güzel akşamlar geçirebilecekken nasıl sana kilitlendiğimizi, sana neden o kadar çok zaman harcadığımızı... Aslında sana da haksızlık etmemek lazım. Sen de böyle olmasını istemezsin biliyorum. Bu senin suçun değil, biz insanların bilinçsizliği. Sana bu kadar bağımlı olmamalıyız. Seni daha kontrollü kullanmalıyız. Yoksa paylaştıklarımızı, yakın arkadaşlığımızı kim inkâr edebilir! Bilgi yarışmaların, bizi dünyanın bir ucundan bir ucuna götürüşlerin, verdiği haberler, güzel güzel filmler... Dediğim gibi seninle iyi geçinmek bizim elimizde.

Yokluğunun beşinci gününde seni özlüyoruz. Ama geldiğinde her şey çok farklı olacak bunu bil... Bundan sonra daha iyi anlaşacağımıza inanıyorum. Güzel ve faydalı programlarda görüşmek üzere...

Hoşça kal...

Sümeyye ŞAHİN

8/A Sınıfı

Ahmet Uyar İ.Ö.O - BURSA

Sevgili Televizyon,

Evimizin başköşesinden hiç düşürmediğimiz bir aygıt olup çıkıverdin. Sabah kalkıyoruz, seni açıyoruz ta ki gece yatana dek. Bu yüzden hayatımızın azımsanmayacak bir bölümünde sen varsın. Bu da demek oluyor ki duygu ve düşüncelerimizde, hâl ve tavırlarımızın belirlenmesinde sen büyük bir etkiye sahipsın. Ne de olsa “Kır atın yanında duran, ya huyundan ya suyundan...” diye boşa dememiş atalarımız. Sen çocuklara çizgi film dünyası, gençlere ise dizi rüyasısın. Televizyon programlarının yapımcıları ellerindeki bu büyük silahın (senin) farkında olarak yayın yapmalıdırlar. Aksi halde zaman içerisinde milli benliğini kaybeden, yozlaşmaya başlamış, suç oranı artmış bir ulusa döndürebiliriz. Bu da zaten bir ülkenin yok olması için yeterli bir sebeptir.

Ama iyi yayınlar yaparak, millî birliği ve beraberliği güçlendirerek, insanları iyiye yönlendiren, barışın ve sevginin tema olarak seçildi programlar yayınlayarak bir ülkenin geleceğini zirveye çıkarmak da mümkün. Sevgili televizyon, lütfen bu büyük kozunu doğru kullanıver. Çocukları şiddete yöneltecek, ahlâk dışı yayınlar yayınlamaktan vazgeçiver. Bu ülkenin geleceğini yakmayıver.

Ağacı yaşken eğit. İnsanların beynini saçma programlarla uyuşturma lütfen.

Kadın programları şiddeti, etik dışı hareketleri, tembelliği maharet sayan dizileri; ya düzeltiver ya da yayınlama.

Bunun yerine daha eğitici, hayal gücünü geliştiren ulusumuzun etik kurallarına uygun yayınlara ağırlık verelim. Yayın saatlerini düzgün ayarla. Yani çocukların izlediklerini büyükler, büyüklerin izlediklerini ise çocuklar izlemesin. Özellikle bu konuya hassasiyet göstermeni senden rica ediyorum. Aksi takdirde çok vahim neticelerle yüz yüze kalabiliriz ve iş işten geçilmez bir hâl alacaktır. Senden sadece biraz daha dikkat, bu konulara biraz daha hassasiyet göstermeni istiyorum. Çocuk olarak çocukça programlar izleyelim. Şiddetin, tembelliğin, serseriliğin hoş görüldüğünü anlatan filmlerle ve diğer insanların hayal gücünü kıran, beyinlerini uyuşturan filmleri en azından azaltmanı istiyorum. Bu sefer de Japonlar yanılsın. Zira onlar senin için “aptal kutusu” demişlerdi ya. Biz onlara seni vakit geçirmek için değil kendimizi geliştirmek ve eğitmek için kullandığımız bir araç olduğunu gösterelim.

Bize yardımcı olacağına, ona, tüm kalbimle inanıyorum.

Sevgilerimle...

Özge BAŞARAN

8/A Sınıfı

İbn-i Kemal İ.Ö.O.- Turhal / TOKAT

Merhaba Sevgili Dostum,

Şöyle düşünüyorum da gerçekten hayatımızın içine giren ve kimi zaman çoğu insanın tek dostu olmayı başaran tek gözlü bir dev olduğuna inanıyorum. Dev deyince aklına sadece ebat olarak büyüklük gelmesin. İçine dalınca bizi götürdün diyarlar, tanıştırdığın yepyeni hayatlar ve bize açtığın ufuklar senin dev olduğunun göstergesidir. Günümüzden elli altmış yıl öncesine kadar belki de çoğu insanın hayalini bile kuramadığı, görse de gözlerine inanamayacağı yarı canlı bir varlıksın. Yarı canlı diyorum çünkü insanları nasıl da etki altına alıyor ve kimi zaman onları yönetiyorsun. İnsanlıkla ilk tanıştığın zaman hayata siyah beyaz bir pencereden baktırdın onlara. Sabırsızlıkla açılacağı saati beklediler. Seninle gülmeyi ve seninle ağlamayı öğrendiler. Birlikte paylaştıkları duyguların başında senden öğrendikleri geliyordu. Zamanla birbirlerinden çok sana bağlanır ve seninle yaşar oldular. Hatta o kadar bağlandılar ki adeta sende yaşar oldular. Bu kimi zaman onları mutlu etti, kimi zaman mutlu olduklarını sanırken aslında onları tek tek en sevdikleri şeylerden kopardın. Belki de sana bağlanmanın dozunu ayarlayamadılar. Oysa sen insanlara dünyanın penceresini açan ve onları oturdukları evlerinden tüm insanlığa ulaştıran bir köprü oldun. Herkesin her gün sinemaya, tiyatroya gidecek parası ve zamanı yoktu. Ama senin sayende her gün uçsuz bucaksız diyarlara ve duygulara kanat çırpıyorlar. İnsanlar dünyada olup biten her şeyi senden öğrenmeye başladı.

İyi, kötü, doğru, yanlış aktarırken ne yapmamız gerektiğini ve ne yapmamamız gerektiğini en ince ayrıntısına kadar yaşarcasına anlatır oldun. Bir kanaldın binlerce kanala doğru yol alırken inanılmaz değişimler yaşadın. Siyah beyaz pencereden gökkuşağına takılarak rengarenk oldun. Hemen hemen her saniye ne istersek vermeye başladın. Haberlerle çevremizden, ülkemizden, dünyadan ve hatta dünya dışından bile bilgiler verdin. Belgesellerle kültürümüze yeni ufuklar açtın. En yüksek zirvelerden en derin denizlere, en evcil canlıdan en yabaniğine kadar yanı başımıza getirdin, tarih içinde yolculuk yaptırdın. Dünyanın her noktasına ulaştırdın. Yarışmalarla hem eğlendirdin hem de eğitim ve bilgimize bilgi kattın. Müzik programlarıyla ruhumuzun gıdasını verdin. Eğlencelerle yüzümüzde güller açtırdın ve gönlümüzün pasını aldın. Filmlerle maceradan maceraya atıldık, kimi zaman duygusallaştık, kimi zaman üzüldük, kimi zaman hiddetlendik. Merak ettik, sabırsızlandık ama en sonunda sona ulaştık. Dizilerinle yarını beklemenin heyecanını tattırdın. Küçük arkadaşlarımızı da unutmadın ve yüzlerinde güller açması için sayısız ve türlü türlü çizgi film ve çocuk programları ile hayallerini süsledin. Yediden yetmişe her insan sende kendinden bir şeyler buldu. Her duygudan ustalıklarla bir parça tattırdın. Hatta kimine doyumsuzluğu bile yaşattın. En küçük yokluğunda hayatlarında çok büyük boşluklar yaşadılar. Hiç unutmuyorum küçükken köyde bulunduğum bir gün bozulmuştun da tamir edilene kadar hayatımda inanılmaz bir boşluk yaşamıştım. Sanki o günü yaşamadan geçirmiştım.

İnsanların ufkunu geliştiren ve her yönden onları donatan sevgili dostum; inanıyorum ki şu an misafiri olmadığın hiçbir ev yoktur. Herkes seni evinin başköşesine büyük bir itina ile yerleştirirken evinin düzenini bile sana göre dizayn ediyor. Evlerine girdikleri zaman sanki senin varlığından yoksun kalmamak için seninle buluşuyorlar. Her şey güzel hoş da inan sevgili dostum bazen sana çok kızıyorum. İnsanlığın en güzel icatlarından biri olan ve belki de insanlara inanılmaz faydalar sağlayan sen, kimi zaman onlara zarar veriyorsun. Seni nasıl kullanacağını bilemeyen kimi insanlar arada bir birbirleriyle bile konuşmadan seninle baş başa kalmak istiyorlar. Aynı evde olmalarına rağmen onların aralarında büyük uçurumlar açıyor. Küçük arkadaşlarıma kötü örnekler sunuyor ve onları yaşlarından büyük davranışlara özendiriyorsun. Çok da örnek alınmaması gereken bazı insanların hayatlarını çok açık ve pek de hoş olmayan şekillerde önümüzde getiriyorsun. Ailelerin sosyal ilişkilerini zayıflatıyorsun. Ne yazık ki senin yüzünden birbirimize zaman ayıramaz olduk.

Dostum, yanlış anlama yeni nesil hayatını tamamen sana bağlamış durumda. İnsanların gerçek hayattan koparıp sanal aleme sürüklenme çok üzülüyorum. Yüzyılın icadı sen, belki de bilinçli kullanılsan ve sevgili RTÜK'ün sana gösterdiği güzel yoldan yürürsen insanlara çok

faydalı olacaksın. Yeni neslin daha aydın, daha bilinçli ve gerçekçi yetişmesi için senden çok şey alması gerekiyor. Lütfen onların kişiliklerine ve hayal dünyalarına zarar vermeden, onlara gerçek dünyanın kapılarını aç ve daha mutlu bir gelecek için üzerine düşen görevi titizlikle yerine getir. Unutma ki her an, her yaşta insan tarafından kolaylıkla ve çok dikkatli bir biçimde takip ediliyorsun. Öyle bir yolda yürü ki arkadan gelen bizler, yolun yarısında düşüp onarılmaz yara almadan; soran, sorgulayan, düşünen, iletişim kurabilen, insanlara değer veren, hayatı seven, kendini ve değerlerini sayan, sağlam kişilikli insanlar olarak geleceğe doğru daha bilinçli ve emin adımlarla yol alalım.

Sevgili dostum en güzel ve yaşanılır gelecekleri de birlikte yaşamak dileğiyle...

Ahmet Mert KAHRAMAN

8/B Sınıfı

Dirayet Süren İ.Ö.O.- Buca / İZMİR

Sevgili Televizyon;

Hayallerimdeki dünyanın görkemli renklerini, başka başka güzelliklerle sunuyorsun bana. Bazen çok uzaklara gidiyorum seninle, bazen en yakına. Sihirli bir dünyanın kapılarını aralıyorum. Güneş vuruyor gözlerime, gözlerim kamaşıyor.

Bazen tarihin sayfalarında geziniyorum. Geçmiş zamanların sultanı oluyorum. Eskimiş dar sokaklarından geçiyorum zamanın; bir zamanların yaşanmışlıklarını içinde taşıyan, şimdi öylesine boynu bükük kalmış tarih kokan evlerine bakıyorum.

Bir gökkuşağının tüm renklerini tabiatın kucağında sunuyorsun bana. Yeşilin büyüsunü, güneşin batışının hüznünü, tomurcukların güle dönüşünü, dağların ovaların uçsuz bucaksız ihtişamını, denizle ufkun birleştiği yerde dalgaların kıyıyı dövüşünü... Doğayı seninle sevdim ben.

Bazen de yaşadığım dünyadan farklı diyarlarının kapısını açtım seninle. Eyfel Kulesi'ni tepesinden bulutları seyrettim. Piramitlerin gizeminde kayboldum. Nil Nehri boyunca uzayan sessizliğe ezgiler söyledim. Babil'in Asma Bahçeleri'nde gezindim.

Bulut oldum, yağmur oldum, kar oldum, bahar oldum; ama en çok Türkiye'mi sevdim ben. Aşık Veysel gibi gönül gözüyle görmeyi, Yunus dilince sevmeyi, dünyayı Mevlana gibi kucaklamayı seninle öğrendim.

Bunlar hep güzeli, iyiyi, sevgiyi sundu bana. Ama son yıllarda yüreği avucunda bir kuş gibi çırpınıyorum. Umudun türküsü olması gereken dizilerinde yalan, dolan, açgözlülük, hırs, ihtiras. Benim ve benim gibilerin yaşamak istemediği şeyler. Oysa model olmalı kimlikler gelecek kuşaklara. Bazen de üzüyorsun beni; ama karamsar değilim.

Haberlerinde Türk ve dünya gerçekleri çarpıtılmadan yansıtılsın istiyorum. İçimi acıtan görüntüleri izlemek istemiyor, kafamı çeviriyorum. Sabahın serinliğinde yapraklarının üzerindeki çiğ taneleri gibi şeffaf olmalı, akmalısın gönüllere.

Birbirine benzeyen diziler ve yarışma programlarından başka bir şey kalmayacak mı yoksa? Oysa ben yaşamın birleşim taşları olan sinema ve tiyatroyu seninle sevdim. Sanatın o ince çizgisinde Türk kültürünü ve benliğimi tanıdım. Tüm bunları kaybetmek istemiyorum.

Her şeye rağmen iyi ki varsın televizyon. Her zaman da olacaksın dünyamda, seninle kaynatıp uçacağım özgürce, diyar diyar güzellikler dolu yarınlara.

Hoşça kal...

Ceren YILMAZ

8/B Sınıfı

Özel Ülkem İ.Ö.O - MANİSA

Sevgili Televizyon,

Bugün yine pek çok kişi başında sabahladı, çok seviliyorsun; ama fazla şımarma nasıl olsa senin üzerine bir şey icat edilir ve pabucun dama atılabilir. Radyonun başına gelenleri biliyorsun: Şimdi bir rafa kaldırıldı, eski günlerinin hasreti ile yaşıyor. Gerçi senin yerin hayatımızda bir başka öneme sahip... Sana biraz kendi kalemimle seni anlatmak istiyorum.

Bazı yazarlar sana “ekran efendi” derken bazıları “aptal kutusu” demeyi tercih ediyorlar. Ben ikisini de kullanamıyorum senin için... Çünkü bir anın bir anını tutmuyor. Öyle bir zaman geliyor ki boş zamanlarımızı katleden bir “aptal kutusu” oluyorsun; öyle bir zaman da geliyor ki bu, bizim seni nasıl kutlandığımızla alâkalı bir durum... Yani seni işe yaramaz, vakit çalan, evde boşa yer kaplayan gereksiz bir kutu yapmak da bizim elimizde; dünyayı ayağımıza getiren, bizlere yeni ufuklar açan, kültürlü ve bilgili bir hâle getiren bir “efendi” yapmak da...

Sensiz bir ev, sensiz bir oda, sensiz bir insan düşünmek çok zor artık. Hayatımızda ailemizin bir ferdi kadar yerin ve önemin var. Büyüklerimden duyduğuma göre ilk çıktığın zamanlarda senin içindeki kahramanların da ev ahalisini görecekları zannediliyormuş. Senin karşına geçen nineler dedeler üstlerine başlarına çeki düzen veriyorlarmış. Çok gülmüştüm bu duyduklarıma... Şimdi en dağınık en rahat halimizle elimizde kumanda yayılıyor karşında...

Evlerimizin en çok hürmet gören elektronik aleti olduğun için kendinle gurur duyuyor olmalısın. Sana bu haklı gururu yaşaman için de herkes yeterince fırsat tanıyor zaten...

Artık eskiye göre daha akıllıca işler yapıyorsun. Ne demek istediğimi anlamış olmalısın: Akıllı işaretlerinden bahsediyorum. Yayınların kimlerin seyretmesine daha uygun olduğunu gösteriyorsun bizlere... İnan bu çok hoşuma gidiyor.

Bu dünyada canlı cansız bütün varlıklar insanların hizmetine sunulmuş... Sen de bunlardan birisin nihayetinde. Her varlığın aşırı kullanılması, gereksiz yere değerlendirilmesi elbette sonunda zarar getirir. Hayatımızdaki yerini ve önemini biliyor, bilinçli ellerde bizlere hep fayda ve mutluluk sağlayacağını biliyoruz.

Oturma odamızın en güzel yerini tek sahibine sevgilerimle...

Esra UÇAR

7/C Sınıfı

Sarayönü Merkez İ.Ö.O. – Sarayönü / KONYA

Sevgili Televizyon,

Bir ağacı soymuşlar içine bütün dünyayı koymuşlar? Bu bilmece ile başlamak istedim. Seni anlatıyor bu bilmece. Gerçektende öylesin dünyayı, evreni, doğayı daha birçok şeyi sen bize anlatırsın. Senin ile çocuklar çizgi filmler izleyerek çevreyi, hayvanları korumayı öğrenirler küçük yaşlarda birer çevre dostu olurlar. Eğitici ve öğretici programların sayesinde bizler bilgi edinir, bunları hayatımızda uyguluyoruz. Bilgi üstüne bilgi ekleriz.

Sevgili Televizyon!

Bir bu yıl yeni bir eve taşındık. Elektrik olmadığından sen de çalışmıyordun. O zamandan dünyada olup bitenden haberimiz yoktu, hiçbir şey bilmiyorduk, ödevlerimi bitirdikten sonra canım sıkılıyordu. Savaş olmuş, küresel ısınma artmış ama bizim haberimiz yoktu. İşte senin en çok bizi dünyadan haberdar etmeni seviyorum. Sen olmazsan hiçbir şeyden haberimiz olmazdı.

Üzülerek söylemem gerekir ki bize verdiğin bilgiler yanında bir de senin olumsuz yönlerin var. Eskiden insanlar bir yerde toplanır sohbet ederlerdi. Sevinçlerini birbirleriyle paylaşıyor, üzüntülerini anlatırlardı. Böylece dostluk bağları kuvvetlenirdi, çocuklar dedelerinin, ninelerinin onlara masal anlatmasını ister, dinlemek için sabırsızlanırlardı. Ama sen geldikten sonra sohbetler geride kaldı, kimse kimseyle bir şey paylaşmaz, birbirine hiçbir şey anlatmaz oldu. Dostluk bağları hep zayıf kaldı. İnsanlar sıkıntılarını içlerine gömdüler. Çocuklar ninelerinin dedelerinin yakasını tutmaz “Bize masal anlat” demez oldular. Artık her çocuk bir bağımlı. Senin bağımlıların... Değerlerimiz de kaybolup yok olmaya başladı. Herkes seni izlemeyi bir alışkanlık haline getirdi. Sanki sabah, öğle, akşam yemeğiymiş gibi alışkanlık yaptın herkeste. Tabi bu durum beni çok rahatsız ediyor.

Son olarak şunu da belirtmeliyim ki: her yaşta eğitimin olması gerektiği bilinciyle, eğitim programlarına ağırlık vermeni istiyorum. Bu isteğim gerçekleşirse birçok kişi için boş bir kutu olmaktan çıkacağına inanıyorum.

Hoşça kal!

Nazan YEŞİL

8/A Sınıfı

Karahamza Zekeriya Atilla İ.Ö.O – Selim / KARS

Sevgili Kara Kutu;

Sana ilk böyle hitap etti dedelerimiz ninelerimiz. Sen geldin dünyamızı altüst ettin. Sen yokken insanlar birbirlerine gider, sohbet eder, birbirlerinin değerini bilirlermiş. Elektriksiz köy gecelerinin karanlıklarını aydınlatan insanların samimi ve sıcak sohbetleriymiş.

Ne zaman ki geldin ve biz seni evimizin en değerli başköşesine oturttuk o ondan sonra güneşi bile boğdun. Komşuluk, samimiyet, hoşgörü bitti. Habersiz kaldık birbirimizden.

Ey Televizyon;

Suçlu sen değilsin aslında. Seni kullanamayan bizlerde suç. Biz yaratılmışlar içerisinde akla sahip tek varlık iken aklımızı kumanda tuşlarına emanet ettik. Lakin o emaneti bir daha olmamak üzere terk edip gittik.

Benim hiç yararlı yönlerim yok mu? Diye sorduğunu duyabiliyorum. Tabi ki var, çocuklar eğitici programlar yaparak bizi geliştiriyorsun. Çok teşekkür ederim. Ama bizleri eğittiğin gibi sihirli diziler, ahlaksız yarışmalar ve şiddet filmleriyle aklımızı bulandırıyor. Bunu neden yapıyorsun?

N'olur akıllı işaretlere uy ve bizim gibi gelişme çağında olan çocukların aklını bulandırıp ahlaklarını bozma.

Sena Nur GUZAY

7/A Sınıfı

A. Halim Bezircilioğlu İ.Ö.O. - Melikgazi / KAYSERİ

Sevgili Televizyonum,

Bir varmış bir yokmuş diye başlarmış hep masallar.

Ve mutlu sonla bitirmiş, en karmaşık, en kötü başlangıçlar. Benim mutlu sonumsa gelmedi henüz, serüvenim hala devam ediyor.

Titreyen parmaklarım televizyon kumandasında dolaşıp duruyor. Şu anda. Ve ben karmakarışık duygular içindeyim.

Beni neden kimse anlamıyor, benimle neden kimse konuşmuyor? Boyumdan büyük sorularım neden büyüklerimin canını sıkıyor? Birazdan en sevdiğim program başlıyor. Ve düşünüyorum da artık onu da beklemez olmuşum son zamanlarda.

Peki, televizyon sen neden beni yalnız bıraktın. Eskiden olsa yardımına koşardın böyle durumlarda.

Şimdiyse sadece büyüklerle ilgilenir olmuşsun, hiç büyümeyen büyüklerle.

Her şeye rağmen gene de yakın hissediyorum seni kendime. Çünkü küçük kafamdaki büyük düşüncelere biraz da sen sebep oluyorsun. Her hayat aslında biraz da sorularımın cevabı oluyor. Keşke şu parmaklarımın arasında tuttuğum kumandayla istediğim her şeyi sorabilseydim sana. Gökyüzü neden mavi? Neden kuşlar gibi özgürce uçamayız biz?

Dünyayı dolaşmak istiyorum ne yapmalıyım, ya okuduğum masaldaki Peter Pan gibi masal dünyasına nasıl gidebilirim. Seninle çok güzel vakit geçiriyorum bazen, hatta o anlarda seni ne kadar sevdiğimi söylemeliyim. Oysa büyüklerim bana bu kelimeyi hiç söylemezler acaba onlar benimle güzel vakit geçirmiyorlar mı?

Televizyonum, kapalı olduğunda bile bana çok şey anlatan televizyonum... Sen bari beni bırakma, çocukça sorularıma cevap ver, beni heyecanlandır çünkü ben çok sıkılıyorum, meraklı gözlerim cevap ararken her şeye, benden ve sorularımdan sakın sırımla.

Bana en başta kendimi, kendimi dinlemeyi; sonra ailemi, bana vermeye çalıştıklarını, oyunları anlat, daha önce hiç görmediğim diyarları... Anlat ki ben de çocuk olayım, anlat ki ben de diğer yetişkinler gibi sadece çocuk kalmayayım.

Canım televizyonum önce seninle başladım konuşmaya. Anne ve babamın beni konuşturmak için harcadığı çabayı harcadım sen de. Bana dilimi öğrettim. Ama televizyonum, şimdi okula gidiyorum ve çok sevdiğim öğretmenim, senin Türkçeme olan vefasızlığını söylüyor. Ben de görüyorum, sen çok hata yapıyorsun.

Türkçemi artık daha bir seviyorum. Eskiden seninle konuşurken ben de önemsemezdim dilimi. Artık anne babam gibi senin de hatalarını görebiliyorum;

Çünkü büyüyorum televizyonum. Bunca yıl belki bana yanlış şeyler de öğrettin; belki dünyanın bunca büyük oluşu ve sende küçülüşü de bir yalandı.

Bunca insanın ağlamalarını gördüm hep sende; ama savaşlarda atılan bombaları havayı fişek gibi parlak ve masum gösterdin. Ölen bunca insanın, bunca kardeşimin yasını tutturmadın bana. Hayatı sende izlediğim kadar renkli ve eğlenceli bulmadım ben. Sahici hayatın acılar ve eşitsizliklerle dolu.

Ama gene de seninle büyüdüm ben, nankörlük edemem. Her zaman seni çok sevdim. Yalnızlığımı paylaştın, beni okşayan, seven, eğlendiren arkadaşım oldun. Şimdi ben de sana artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını yazıyorum. Zaten arkadaşlık da bu değişimlidir; birbirini eleştirebilmek her zaman benimle kalman ve beni sabırla dinleyebilmen dileklerimizle,

Buse SAKARYA

7/B Sınıfı

Hisar İ.Ö.O. - Hayrabolu / TEKİRDAĞ

Sevgili Kocaman Evreni Küçücük Görüntülerine Sığdırılabilen Ekran,

Bakıyorum da bugün işini yine dört dörtlük yapmışsın! Annem Tülin ile Caner'in bir türlü kavuşamadıklarından bahsediyor, günümün nasıl geçtiğini merak etmiyor bile. Babaannemse, elinde bir tabak çekirdekle, çoktan karşına kurulmuş yine. Bu yıl üniversite sınavına girecek olan ablam kıymetli vaktinin iki saatini hiç düşünmeden senin uğruna israf ediyor. Babam için, senin yerine apayrı. Yaşamı boyunca hayallerini süsleyen ama bir türlü gidemediği o uzak ve cazibeli ülkeleri senin renkli görüntülerinde hayran hayran izliyor, bir taraftan da "Ah şu parasızlık olmasa!" diye iç çekiyor.

Sen artık hayatımızın üçte birini ele geçirmiş, bizleri ise kendine köle yapmış durumdasın!

Kalbinden rahatsızlığı olan birine, kötü haber hep sona saklanır ya, tıpkı onun gibi şimdi olumsuz etkilerini görmezden gelemim...

Kimine göre teknoloji harikasısın, kimine göre bir alışkanlık, hastalık hatta başa belası.

Ama her şeyden önce; dünyanın, milletimin, insanların sesi, gözü, dilisin. Yani başımızda kan ağlayan bir ülkenin çığlıklarını kilometrelerce uzağa taşıyan sensin!

Bilgiye, kelimelere, düşüncelere aç olan çocukları besleyen, kültürümüzü geliştiren, ailemizle ortak bir ilgi alanı ve birlikte harcanabilecek vakit sağlayan da sensin.

Türk Milli Futbol takımımızın maçlarını, sayende görüyor, izliyor, senin karşında nefeslerimizi tutuyor, heyecanlanıyor, seviniyor ve utanmadan ağlayabiliyoruz. Yarın hava durumu nasıl olacak diye düşünmek zorunda değiliz. Veya acaba yarın karayollarında ne gibi sorunlar var diye... Ekonominin gidişatını, yeni çıkan kitapları, filmleri, albümleri... Kısacası hayatta sahip olduğumuz tüm değer ve zevkleri seninle takip ediyoruz.

Türk milletinin duyarlı, yardımsever ve cömert insanları, sayende dayanışma içerisinde olabiliyor; İzmir'deki Ardahan'daki kardeşine, Rize'deki Antalya'daki yurttaşına yardım edebiliyor.

Bu kadar olumlu, bir o kadar da önemli nitelikler taşıyan "sen", maalesef uyuşturucunun bir bağımlıyı yavaş yavaş ve hissettirmeden zehirlemesi gibi bizi yavaşça zehirliyor, etkin altına alıyorsun.

Çoğu insanın ruh hali seninle olumsuz etkileniyor; yaşadığımız topraklarda toplumsal bozukluklar meydana geliyor. Birçok ülkede eşi benzeri bulunmayan Türk kültürü, gelenek ve görenekleri, basit programlarla hiçe sayılıyor. Artık kız istemeye gelince kahve yapan gelin adaylarının yerini, yarışmalardaki gelin adayları almış durumda.

Çocuklar, sende gördükleri her şeyi taklit etmekte, denemekte ve bu başta ailelerine daha sonra insanlara zarar vermekte. Kaliteli programların, haber bültenlerinin sayısı ise oldukça az.

Aşırı beslenme sendromu, göz bozukluğu ve beslenmeden dolayı oluşan yüksek kolesterol gibi hastalıklar bile oluştu. Bunun yanı sıra hormonal dengesizlikler arttı, bağışıklık sistemi zayıflamaya başladı, uyku problemleri ve vücuttaki yağ miktarının artması gibi olumsuz etkiler ise bir hayli çoğaldı. Hazır bilgiye alışan öğrencilerin okuma kültürünü azaldı. Tembelleşme ve uyuşukluk da kendini göstermeye başladı.

Sosyal bağlarımız zayıfladı. Kendi hayatımdan örnek vermem gerekirse, gün boyu yaşadıklarımı ailemle paylaşmak isteğimde onlarla iletişim kuramadığımı söyleyebilirim. Televizyonun karşısında hipnotize olmuş bakışlarla otururken, kafalarını sallayıp beni geçiştiriyorlar; bazen de benim farkıma bile varmıyorlar. Kısacası, etnik yapımız, sosyal bağlarımız, kültürümüz, gelenek göreneklerimiz, yaşamsal faaliyetlerimiz oldukça olumsuz etkileniyor.

İnsanlığın hizmetine sunulmuş bu teknolojik makine, maalesef saydığım olumsuz sonuçlarla kirleniyor; rengarenk ekranı, gözümüze 80'lerdeki siyah beyaz ekran olarak görünüyor. Bence Türk milleti böyle kötü sonuçların gölgesi altında kalmayı hak etmeyen bir

buluş olan televizyonu, kaliteli ve gerçekten eğlendirirken eğiten, insanlara yaşama sevincini ve iyimserliğini aşılayan yayınlarla anmak istiyordur.

Elleri öpülesi öğretmenlerimizin, büyüklerimizin, küçük çocukların, milletimizin bekçisi olan gençlerimizin hafızasında hayatımızı uyuşturucu gibi, hissettirmeden zehirleyen bir güç olarak değil de, yararlarıyla bize katkı sağlayan “teknoloji harikası” olarak kalman dileğiyle...

Lütfen bilinçli bir televizyon izleyicisi olalım! Bu çocuklar, bu insanlar, bu ülke bizim!
Duyarlı Bir Türk Genci

Nazlı PALA

8/A Sınıfı

Kürşadbey İ.Ö.O. - Yenimahalle / ANKARA

Sevgili Televizyon, sevgili Sihirli Kutu,

Sana aptal kutusu diyorlar bunu daha öncede duymuşsundur. Bu eleştiriyi yapanlar neye göre böyle söylüyorlar bilmem. Hâlbuki her şeyi senden öğreniyorlar. Dünyanın öbür ucundaki bir olaydan senin sayende haber alıyorlar. Sen sanki her evin bir bireyi gibisin. İnsanlar senin sayende bilmedikleri yerleri görebiliyorlar. Senin insanlığa olan hizmetin aslında öyle çok ki mektubumda bunların hepsine değinmem neredeyse olanaksız.

İnsanların seni bu kadar sevmelerine rağmen oldukça sert bizimde eleştirmenlerinin bir sebebi olsa gerek. Okul gazetemizin senden sıkılacağını söylemiş birisi. Bu sözün kimin ne zaman söylediğini sonraki mektubumda yazarım. Evet, insanlar seni hem seviyor hem de eleştiriyor. Bu eleştirilere göre sen o kadar ileri gidiyormuşsun ki insanlar çocuklarını senden korumak için önlemler alıyormuş. Bunun için birkaç yıl öncesinde “akıllı işaretler” diye birtakım işaretler çıkarmışlar. Bu işaretlere göre insanlar senin programlarını seyrediyormuş. Senin olduğun evlerde insanlar birbiriyle muhabbet etmiyormuş. Sen komşuluk ilişkilerini neredeyse yok etmişsin. Sen insanlara kolay para kazanmayı nasihat ediyormuşsun. Çocukların ders çalışmasına engel oluyormuşsun. Bazı programların o kadar saçma ve işe yaramazmış ki sadece vakit kaybı imişsin. İnsanlar senden örnek alıp cinayet bile işliyormuş. Bütün bunlar doğru mu acaba? Eğer böyle ise sen çok zararlı bir şeysin. Ve hemen senin hakkında bir şeyler yapılmalı. Mesela suçlu bir insana ne yapıyorsa sana da aynısının yapılması lazım değil mi?

Bana şöyle cevap verdiğini duyar gibi oluyorum. “Beni insanlar yaptı. Ben, insanlar benden ne isterse onu gösteriyorum yoksa kendi başıma bir şey yapıp da insanlara gösterdiğim yok. Ben suçsuzum.” Evet, sen suçsuzsun. Ben de biliyorum. Benimle birlikte herkes biliyor. Hatta seni suçlayanlar da...

Biz insanlar seni suçluyoruz ama asıl suçlu biziz. Seni elimizde bir silaha dönüştürdük. Kendi kuyumuzu kendimiz kazdık. Sende iyi, yararlı güzel bir şey olduğunda biz izlemedik. Nerede işe yaramaz programın varsa onu açtık karşısında saatler geçirdik. O programlar öyle saçma olmaya başladı ki hepsi saçmalıkta birbiri ile yarışıyor. Şarkıcı yarışmaları, hepsi birbirinin taklidi diziler, yemek programları, aklın ve düşüncenin değil de sadece şansın kazandığı yarışmalar daha neler neler... Sonra seni suçlu ilan ettik. İnsanlar değişmedikçe sen de değişmeyeceksin bence. Ne zaman insanlar değişir sen de değişirsin.

Ben gelecekte umutluyum. Biz büyüüp yarının büyükleri olunca seni değiştireceğiz. Ben kendi adıma söz veriyorum. Her şeye rağmen isteyenler sende güzel şeyler bulabiliyor. Kendine iyi bak, Televizyon.

Abdülmalik BUHARA

8/A Sınıfı

Mehmet Çelik İ.Ö.O. - Yeniçağa/BOLU

Sevgili Televizyonum;

Her şeyden önce seni çok seviyorum, seninle ne zaman tanıştığımızı bile hatırlamıyorum, ama ben kendimi bildim bileli sen varsın. Ben hayatta bildiğim her şeyi bir annemden, bir babamdan, bir öğretmenimden bir de senden öğrendim. Senin içinde sevgiyi, hüznü, komediyi, korkuyu, mutluluğu tanıdım. Hiç görmediğim yerleri, hayvanları, bitkileri ilk defa sende gördüm.

Aslında sürekli seninle vakit geçirmek istiyorum ama önümde kocaman acımasız bir SBS var. Tabii bir de annem ve babam. Aslında onlarda seninle çok sık vakit geçiriyorlar beni anlamaları lazım ama seni aşırıya kaçmayacak kadar izlemem gerektiğini eğer aşırıya kaçarsam derslerimde başarısız olacağımı da biliyorum ama ne yapayım ki aklım hep sende kalıyor. Bu da senin iyi olmayan yönün dizilerinin, filmlerinin, eğlence programlarının ardı arkası kesilmiyor hepimiz işimizi gücümüzü bırakıp seninle vakit geçirmek istiyoruz bazen evde kumanda kavgaları bile yapıyoruz. Olsun ben yine de seni çok seviyorum. Senin için her şeye değer; benim neşe kaynağımsın, sensiz bir hayat düşünemiyorum.

Önceden önüme gelen her türlü programı izlerdim ama şimdi senin akıllı işaretlerin var. Babam, senin işaretlerin ekranda görününce gözüme bakıyor, ben de benim için uygun değilse istemeye istemeye de olsa kalkıyorum.

Birde haberler var tabii dünyada olup biteni kimden öğrenirdim olmasaydın, ben Galatasaraylıyım maçları nasıl izlerdim bilmiyorum, ama bazen sevmiyorum seni alınma, kızma ama hiç beklemediğimiz zamanda karşımıza gelişimimizi etkileyecek, etik olmayan; reklamlar, programlar çıkarıyorsun. Unutma biz dostuz, bunları dostluğumuz hatırına söylüyorum.

Annem, küçücük kardeşim yemek yemediğinde onu bile seninle kandırıyor. O reklama dalınca yemeği ağzına dolduruyor. Çok gülüyorum o zaman. Dedim ya neşe kaynağımsın sen benim.

Kalbin yok ama insan gibisin, beynin yok ama eğiticisin, kelimenin tek anlamıyla sen bir bilgi hazinesisin. Sensin benim tek adresim, dünyadaki haber merkezim. Güle güle televizyon, güle güle ☺

Musa BEKDEMİR

7/A Sınıf

Reşat Akyön İ.Ö.O. – Yerköy / YOZGAT

Canım Televizyoncuğuma;

Seninle doğdum doğal tanışıyoruz. Bu yüzden belki şanslı belki şanssızım. Şanslıyım çünkü bazıları seni kırkıdan sonra tanımış ama ben öyle mi? Doğunca evime ilk gittiğimde dolaptaki o yerinden bana hemen “Hoş geldin.” Dedin. Tabii o zamanlar senin ne olduğunu bilmiyordum. Sonra eşyaları tanımaya başladığımda ilk dikkatimi çeken sen oldu. Çünkü o kadar renkliydin ki hemen gözüme çarpmıştın. Küçükken seni çok ellerdim, camın hep parmak izlerimle dolardı. O zamanlar adını da tam söyleyemezdim. “Telivzon telivzon” diye dolanırdım ortalarda. Gelen misafirlere de seni göstererek “Bak bizim evde telivzon var, sizde de var mı?” diye sorardım. Ben misafirlğe gittiğimde de “Telivzonu açın, telivzonu açın!” diye yalvarırdım, daha hızlı ikna edebilmek için de ellerimi kavuşturup, surat asardım. Seni açtıklarında da hemen karşıdaki koltuğa geçer oturdum. Hatta bir gün seni izlerken çizgi filmdeki bir çocuk “Şişko” diye bağırıyordu. Ben de ayağa kalkıp, ellerimi belime koyup ardından da “Sen bana mı diyon?” diye bağırıp sana vurmaya başlamıştım.

Çocukluk çağlarımda ise en sevdiğim çizgi film “Scooby Doo”ydü. Her sabah erkenden kalkardım, yorganımı yavaşça sırtıma alırdım, sessizce sürtünerek oturma odasına gider, seni açardım. Sonra da tam önüne yorganımla yatar, çizgi filmimi izlemeye başlardım. Pür dikkat seni izlerdim, gözlerimi bile kırpmazdım. Hatta bu yüzden gözlük bile kullandım. Bütün günüm seninle geçerdi: çizgi filmler, çocuk programları... En çok sevdim film ise “Gulyabani”ydi. Filmin yarısını korkudan gözlerim kapalı izlerdim ama yine de severdim. Sonra “Şirinler” sırf şirinleri görmek için kardeşime çok iyi davranırdım ve bütün mantarların altına bakardım. Bir gün belki için Şirin vardır diye bir mantar yemeye kalkmıştım da az kalsın zehirleniyordum. Bu da kötü yanın işte! Küçükken yanlı gerçeği ayırt edemiyoruz. Sende olanları hep gerçek sanıyoruz ve bazen de bu gerçekler büyük yanlışlıklara yol açabiliyor. Bu yüzden ailelerin bilinçli olup çocuklara sende her gördüklerinin gerçek olmadığını anlatıp onları buna inandırmaları lazım ki, doğrusu bu pek kolay olmuyor. Diğer sevmediğim yönün de reklamların ve haberlerindi ki reklamlarını hala sevmiyorum.

Evet, sevgili dostum hep iyi yanlarından bahsedemeyiz ya! Şimdi gelelim acı ama gerçek olan yanlarına. Çocukların dikkatini çekmekte çok başarılısın, bu konuda seni gönülden kutlarım. Bu gerçekten güzel. Çocuk eğitimi için güzel başarılarla imza atıyorsun fakat madalyon tek yüzlü değildir. Çocuklar bir süre sonra sana bağımlı hale geliyorlar ve başka hiçbir şey yapmıyorlar. Oyun nedir, yeşillik nedir, toprağın kokusu nasıldır bilmiyorlar. Çünkü dışarı çıkmıyorlar. Gerçi günümüzün beton yığılı şehirleri içinde bu pek de mümkün değil ama seni izlemekten oyuncaklarıyla bile oynamıyorlar. Bir süre sonra hantallaşmaya başlıyorlar ve senden çok etkileniyorlar. Hem sonra büyükler, ev hanımları bütün gün sendeki kadın programlarını izliyorlar. Akşam da babalar o kanal senin, bu kanal benim dolaşıyorlar. Durum böyle olunca da aile içi iletişim bitiyor. O aile sohbetlerini mumla arar oluyoruz. Ee hal böyle olunca da bir anda aptal kutusu olup çıkıyorsun. Oysa buna hiç gerek yok. Bence akıl kutusu olmak sana daha çok yakışıyor, sadece akıl kutusu olmak, anlaştık mı?

Sevgili dostum, her şeyin bir sonu olduğu gibi mektubumun da sona geldik. Sana veda edemeyeceğim, kendine iyi bak da demeyeceğim çünkü hep benimlesin zaten. En iyisi birkaç saat sonra görüşürüz demek.

Büşra KÖSEOĞLU

8/A Sınıfı

Şevket Yardımcı İ.Ö.O. – RİZE

Merhaba Sihirli Kutu,

Derinlemesine ve olabildiğince geniş düşünmemiştim üzerinde, bana senin hakkında sana bir mektup yazma fikri duyuruluncaya kadar. Düşüncelerimi sana bu mektupla açmak istiyorum.

Önce zenginlerin, zaman içerisinde de fakirlerin evlerine mahcup ve ürkek bir edayla misafir olduğunu o yılları yaşayan aile büyüklerinin sohbetlerinin satır aralarında öğrendim. Taş üzerine metal çivilerle yazılar gibi o yıllarda ki insanların zihinlerine nasıl kazındığını öğrendim.

Sevgili Dostum,

Hayatımıza bir girdin, pir girdin. Evlerimizin en güzel yerlerine sen kuruldu. Oturma biçimimiz sana göre düzenlendi. Genç kızların ve ev hanımlarının el emeği, göz nuruyla işledikleri oyalı örtülerle süslendin. Çeşit çeşit marka ve kalitelerde, irili ufaklı ekranlarıyla hayatımızda yaşamını sürdürmekte. Bu yönünle teknolojik araç ve gereçlerin sistematik topluluğundan ibaretsin. Bir yönünle de ah o bir yönün var ya, senden öğrendim, bilginin kutsallığını, önemini, değerini ve yaşamımızdaki yerini. Senden öğrendim, o bilginin insanlığın aleyhine nasıl kullanıldığını. Senden öğrendim, çalışmanın, emeğin, alın terinin, göz nurunun değerini. Senden öğrendim, bunların nasıl ustalıkla çalışıldığını. Kapısından bile geçemeyeceğimiz devlet başkanlarını, ünlüleri, dünya çapından bilim adamlarını sen misafir ettin evimize, çayımı yudumlarken koltuğumun üzerinde. Senden öğrendim, açlığımı, susuzluğu, hastalığı, cehaletin ve ümitsizliğin bol gezdiği, insanlık dramlarını. Senden öğrendim, tonlarca israf edilen suyun, ekmeğin hoyratça çöpe atılışını senden öğrendim, ilerlemiş ve kalkınmasını tamamlamış ülkelerin uzayı paylaşma kavgalarını... Senden öğrendim, geri kalmış, cahil toplumların kısır çekişmelerle zamanlarını boşa harcamalarını. Senden öğrendim, milleti millet yapan değerlerin önemini. Senden öğrendim, bu değerleri acısızca eleştirenleri. Senden öğrendim, ellerine ve alnına kınalar yakılarak vatan borcu için kışlalara gönderilen Mehmetçiğin onurunu ve gururunu. Senden öğrendim, vatan borcundan kaçmak için kırk dereden su getirenleri. Senden öğrendim, Atatürk'ün önderliğinde şaha kalkmış Türk milletinin kahramanlık destanını. Senden öğrendim, Türk vatanını ve Türk milletinin birlik ve bütünlüğüne göz dikmiş hain elleri ve bakışları. Senden öğrendim, gitmediğim yerlerdeki güzellikleri, tarihi eserleri, yaşantıları... Senden öğrendim, o yerlerdeki insanların da dünya gezegeninin evlatları olduğunu. Senden öğrendim, bir hayat kurtarmanın tüm insanlığı kurtarmak kadar değerli olduğunu. Senden öğrendim, hırsları, çıkarları uğruna hayatları karatanları. Senden öğrendim, baş tacı edilen, elleri öpülen, ayaklarına cennet serilen anaları. Senden öğrendim, çeşitli saat ve hilelerle kandırılıp kadın tacirlerinin eline düşürülen kadınları. Senden öğrendim, kâinatın uçsuz, bucaksızlığını. Senden öğrendim, bu uçsuz, bucaksızlığın içindeki akılları baştan alan muhteşem dengeyi. Senden öğrendim, ekolojik dengenin bozulmaması için her düzeydeki insanların çırpınışlarını. Senden öğrendim, geçici çıkarları için gelecek nesilleri tehlikeye atan ekolojik denge düşmanlarını. Senden öğrendim, kıyıya vuran balinaları kurtarmak için seferber olan insanları. Senden öğrendim, nesli tükenmekte olan hayvanların kürklerini gösteriş uğruna giyenleri. Senden öğrendim, sanat adına yapılan güzellikleri. Senden öğrendim, sanat adı altına yapılan çirkinlikleri. Senden öğrendim, alkolün, sigaranın, uyuşturucunun zararlarını. Senden öğrendim, bunların kullanılışını, dizi adı altında, film altında.

Aziz Dostum,

Yalnızlığımı, sıkışmışlığımı seninle paylaştım. Zaman zaman gülen yüzüm, akan gözyaşım, sevincim, hayallerim, hasretim, sevgim, nefretim oldun. Kanaatime göre; biz okumayı ve araştırmayı emreden bir medeniyetin, okumayı ve araştırmayı pek sevmeyen hatta eğitim ve öğretim kurumlarında bile okuma alışkanlığını henüz yeterince kazandıramamış, bir milletin çocuklarıyız. Biz bilgiye dayalı, haberlerden çok yorumlara, kanaatlere, kulaktan duyma bilgilere daha çok itibar ederiz.

Sevgili Televizyon,

Benim kaygım da bu noktada başlıyor. Sende iyilik ve kötülük adeta yarışıyor. Ben iyiliği istiyorum. İyiye ve kötüyü ayırt edecek fikri olgunluğa henüz erişemedim. Ben ilköğretim

ağında gencecik bir fidanığ. Güzel yurdumda benim gibi milyonlarca fidan var. N’olur fidanlar kötülük taşımasığ. Çünkü bu toplumun yarınları biziz.

Demet DAĞCI

8/B Sınıfı

Yenieşme İ.Ö.O. – Merkez / NEVŞEHİR

Dünya'yı içinde barındıran kavanoz,

Seni ilk gördüğümde, işte dedim hayallerimin oyuncak kutusu. O benim olmalı. İçinde çeşit çeşit renkler, bebekler, arabalar... Tüm eşyalarımı ona koymalıyım dedim kendi kendime.

Çocukluğumun en mutlu vakitlerini seninle geçirdim. Çocukluğumun en güzel yanlarını, en güzel fırsatlarını seninle yakaladım. Hayatın bir sevgi ve oyun alanı olduğunu hissettim. Şeker Kız Candy'den öğrendim mutlu olmayı. Heidi'den öğrendim dostluğu ve arkadaşlığı. Dünya çocuklarını, hayvanları senin sayende tanıdım. O anda belirdi gelecekte yapmak istediğim meslekler. Bir gün astronot olmak istedim, bir gün doktor.

Hep içimde hayatı sevmekle ilgili çocukça tebessümler ve amaçlar taşıdım. Sonra biraz daha büyüdüm. Gençlik dizilerinde buldum kendimi. Öğrendim arkadaşlık ve sevginin yanına çocuksu aşkları da koydum. Kimi zaman bir prense, kimi zaman genç bir doktora aşık oldum.

Sen sadece benim değil etrafımdaki herkesin yaşamına tanıklık ettin. Seninle büyüdüm tüm düşünceler. Ağabeyimin ilk heyecanlarını yaşadığı kavanozsun. Haberlerle ve haber programlarıyla olgunlaştı o da. Fikirleri üretti seninle, uzak diyarları göz göze gezdiniz. Çocukluğunun verdiği masumiyet yerine, uçarılıkla karışık dünyaya karşı tepkilerini ortaya koymaya başladı.

Ablam üniversite yıllarında senden aldığı bilgilerle tavrını ortaya koydu. Senden gördükleriyle kendi kişiliğini ve amacını edindi. Hayatın en mutlu, en dramatik anlarını anlamaya başladı. Artık ablam, yetişkinler gibi mutluluğun ve mutsuzluğun biraz kendine bağlı, bir de bütün haberlerini senden aldığı dünya olaylarına bağlı olduğunu fark etti.

Kendime örnek aldığım olay ve insanların, kendimce yaptığım yorumlarla daha güzel olduğunu fark ettim. Senin kuzeyden güneye, doğudan batıya, saatlik dakikalık kısacık anlarda bir birey olarak sadece beni değil, içinde benim de olduğum yaşamı nasıl değiştirdiğini her geçen gün daha iyi anlıyorum.

Bireyler seni, sen kitleleri yönlendirdin. Kimi zaman mutluluk, kimi zaman acı verdin. Sen bizi yansittin, biz de senden aldıklarımızı. Doğru kullanılmadığında tek gözlü bir canavar olsan da biz, suçun sende değil insanlarda olduğunu bildik. Benim çocukluğumun renkli oyuncağı, büyüklerimin bilgi kutusu oldun. Benim çocukluk kavanozum...

Melisa Beste ÖZALAN

6/B Sınıfı

Özel Kardelen İ.Ö.O. - NEVŞEHİR

Sevgili RTÜK,

Önce kağıdı kalemi elime aldım, düşündüm tarttım sonra anladım ki bu mektubu yazmaktaki amacımı açıkçası ben de bilmiyorum. Fakat yine de size bu mektubu yazma ihtiyacında bulundum.

Neyse ben yine reklam araları gibi çok uzatmadan konuya gireyim. Açıkçası bu televizyon denen canavardan hiç memnun değilim. Tamam, bazı olumlu yönlerin olsa da bence olumsuz yönlerin daha fazla. Mesela ben bu yıl çok önemli olun SBS' ye gireceğim ve benim gibi bu sınava girecek binlerce kişi olduğundan eminim. Fakat televizyon öyle sihirli bir kutu ki başına geçtiğim anda aklımda ne sınav kalıyor ne de gelecek kaygısı. Sonra bu televizyonun aile içi ilişkilere de çok olumsuz etkisi var. Size şunu söyleyebilirim ki “Bizler televizyona annemizin yüzüne baktığımızdan daha fazla bakıyoruz.” Hazır anneden laf açılmışken bir de bu işin ev hanımları boyutu var. Bu renkli cam öyle bir şey ki ev hanımları televizyon ile yatıp televizyon ili kalkıyor. Şu ana kadar söylediklerimde bizim de payımız var tabi ki. Kendimizi kontrol edemiyoruz. Ama sadece televizyonun da suçlu olduğu durumlar var. Mesela bir dizi izliyoruz ikide bir “biiiiiip” diye sesler geçiyor. Bence kötü sözleri böyle sansürlemek yeterli değil. Mesela kötü davranışları sergileyen dizilere para cezası gibi ağır yaptırımların uygulanması lazım.

Televizyonda yayınlanan eğitici programların sayısı yok denecek kadar az. Benim 1. sınıfta bir kardeşim var. Ödevlerini yaptıktan sonra haliyle televizyon izlemek istiyor. Yok, efendim sazlı sözlü evlilik programları, kameralar karşısında ayılıp bayılan gelinler-kaynanalar, asarım keserim tarzı damatlar, ısıtılıp ısıtılıp halkın önüne sunulan haber programları... İşte sizlere bizi olumsuz yönde etkileyen programlardan örnekler. Televizyon kanallarına baktığımızda adeta lüks bir restoranın mutfağına girmiş gibi oluyoruz. Malzeme çok, fakat olmaya konan menü çürük sebzelerle yapılan bir salataya benziyor.

Şimdi de sizin çalışmalarınıza gelem. Birçok televizyon kanalı, radyo kanalı, binlerce program, yerli yabancı diziler, filmler... Bütün bunları denetlemek gerçekten de zor olmalı. Bence televizyon kanalları şımarık, yaramaz çocuklar; RTÜK yani siz de bu yaramaz çocukları bazen sevgi ve şefkatle bazen de kaşlarınızı çatarak doğrulukları ve güzellikleri öğretmeye çalışan vefakâr ve sabırlı babaları gibisiniz.

Yine çok uzattım değil mi? Reklamlardan kapılan bir alışkanlık işte... Olsun yine de söylemek istediğim şeyler var. Bence sizin RTÜK olduğunuzun yani bir denetim yaptığınızın insanların birçoğu farkında değil. Ama farkında olanlar da var tabi ki. Yine de çalışmalarınızdan dolayı siz RTÜK ailesine çok teşekkür ediyorum. Size yazdığım mektubu sonlandırmadan önce Mümin SEKMAN'ın bir sözünü söylemek istiyorum:

“Bir ülkenin gelişmişliği balkonlardaki çanak anten sayısı ile ters orantılıdır.”

Bana bu mektubu yazma fırsatını veren RTÜK ailesine çok teşekkür ederim.

Ayşe Merve YILMAZ

8. Sınıf

Yusuf Demir Bilim ve Sanat Merkezi – Merkez / KIRŞEHİR

TELEVİZYONA MEKTUP

Sevgili Televizyon;

Sana bu satırları yazarken, en içten duygularımı ve düşüncelerimi ele alıyorum. Küçük bir kutu gibi görünsen de içinde dünyaları barındırıyorsun... Doğudakini batıya, kuzeydekini güneye iletiyorsun ve her geçen gün izleyici kitlen artıyor. Yediden yetmişe insanlar boş vakit bulduklarında fırsattan istifade senin önüne oturuyorlar. Ve o içinden çıkmak imkansız hayal dünyana girip; orada o farklı dünyada kendilerine birer ev kiralyorlar. Kısa bir zaman sonra sen insanlar için vazgeçilmez, olmazsa olmaz bir cihaz durumuna geçiyorsun. E tabi insanların hayatlarında bir parça olman, onların günlük yaşantılarını da etkiliyor. Bu normal dünyadan uçup, senin dünyana takılıyorlar. Bedenleri burada olsa da akılları, gözleri, kulakları sende; ellerinin bağımsızlığı da yardımcın kumanda oluyor. İzleyicilerin günlük hayatlarını seninle yaşıyor. Programların, onların günlük planı oluyor. Ne kadar eğlendirici, dinlendirici, bilinçlendirici olsan da kötü yanlarını da görmek gerekiyor.

Sende belirle boyutlarda dünyayı gören bizler, kafamızı kaldırıp sınırsız bir şekilde sadece önümüzü, çevremizi görsek kendimiz için en iyisini yapmış oluruz. Hayatımıza renk katmış, seni vakit doldurmak için değil, ihtiyaç olduğu zaman kullanmış oluruz. Şimdi kendini çok kötü hissettin galiba... “ben insanlık için bu kadar kötü bir cihaz mıyım?” dedin... Suç sende değil! Senin yapılış amacın insanlar arasındaki iletişimin kuvvetlenmesinin kolaylaştırılmasıydı... Bu amaca bakıldığında ortalıkta hiçbir kötülük görülüyor değil mi? İşte suç insanlıkta!

İnsanların çoğu seni iletişim aracı olarak değil, kendinde az da olsa bulunan iletişimi yok etmek için kullanıyorlar... Ama birçoğu da bu şekilde bilinçsiz değil. Bu bilinçsiz olmayanlar, yani seni ihtiyaçları doğrultusunda kullananların kendi elleriyle hazırladıkları planları var. Senin programlarını plan yapmıyorlar. Hayatlarının farkındalar! Onlar seni ders almak için, istedikleri konuda bilgi edinmek için kullanıyorlar. Ülkemizde her evde var senin akrabalarına kardeşlerinden. Dışları farklı olsa da içinde aynı şeyler var.

Aynı kanallar... Aynı haberler... Aynı diziler... Aynı filmler... Ülkemizde bulunan görüş birliğine de katkınız var. Bu yüzden...

Evet televizyoncuğum... İnsanlığın nereye gittiği ortada. En geçimsizi, kimseyi dinlemeyeni, yedisindeki yetmişindeki, iyisi, kötüsü herkesin tek bir ortak yanı var. Bu sensin... Başına buyruk, kimseyi dinlemeyen biri bile seni izliyor ve izlediklerinden anladıklarını hayatında uyguluyor. Senden tek istediğim, bu kadar insan seni izliyor, dinliyorsa ve herkesin evinde seni bulundurmak için çabalıyorsa; sende onlar için bir şey yap. Bizlere iyiliği, güzeli göster. Ekranına gereksiz saçma şeyler değil, yaşamımızda karşılaştığımız önemli şeyler bulundur. Kendini kaybetmiş halkımızın yol rehberi ol...

Sana bu mektubu izleyiciler hakkında yaptığım gözlemler sonucu yazdım. İzleyici kitlen ortada bu kitleyi yöneten sensin. Umarım söylediklerimi önemser kişiliğimize yön verirsin. Yepyeni kanallar, güzel projeler görmek umuduyla...

Ecem ESER

8/C Sınıfı

Mehmet Fatih İ.Ö.O. - Akdeniz / MERSİN

Sevgili Televizyonum,
Sana mektup yazıyorum. Çünkü sana verdiğim değeri, iletişimdeki önemini senin de bilmeni istiyorum.

Televizyonum, siyah beyazla başladı hikayemiz. Sen olmadan önce hayatımda renk yoktu. Saatler geçmiyordu. Bir radyon vardı başköşede. Bütün gün cızır cızır ötüyordu. O da sen gibi yurttan ve dünyadan haber veriyordu. Ama görüntü olmadan bir hayalle yanlış anlaşılabilirdi.

Sonunda hayatıma sen geldin. Diziler, filmler, şarkılar, bin bir türlü kanallar var sende. Yurttan, dünyadan hem görüntülü hem sesli haber veriyorsun. Ağlarken güldürüyor, güldürürken ağlatıyorsun. İçinde barındırdığın dizi ve filmlerin ile ders veriyor, hayatı anlatıyorsun.

Başta, hiçbir şey değilsin gibi geliyor. Bomboş bir kutu gibi. Ama seni elektriğe bağlayıp çalıştığında ise bir mucize gibi geliyorsun, beni farklı dünyalara götürüyorsun. Bir an bile olsa tüm dertlerimden arındırıyorsun.

Kimi için boş bir kutu, kimi için vazgeçilmez bir nesne... Ama hayatımın her anında, her saniyesinde sen varsın. Belki gözlerimle görüyor, beynimle algılıyorum ama ben seni her an kalbimin bir köşesinde ufak bir tebessümle hatırlıyorum.

Bazen hüzünlü, duygulu dizilerin, filmlerin oluyor, üzülüyorum. Daha sonra canlı bir programla kendime geliyor, müzik kanalında rahatlıyorum.

Gökyüzünde uçan, süzülen kuşlar gibi ben de senin güzelliklerin ile uçuyorum. Bazen, hatta çoğu zaman filmlerinde hayatın gerçeklerini, zorluklarını görüyor, beynimle algılıyorum ama ben seni her an kalbimin bir köşesinde ufak bir tebessümle hatırlıyorum.

Bazen hüzünlü, duygulu dizilerin, filmlerin oluyor, üzülüyorum. Daha sonra canlı bir programla kendime geliyor, müzik kanalında rahatlıyorum.

Gökyüzünde uçan, süzülen kuşlar gibi ben de senin güzelliklerin ile uçuyorum. Bazen, hatta çoğu zaman filmlerinde hayatın gerçeklerini, zorluklarını görüyor, sonra kendi hayatıma bakıyor ve mutlu oluyorum.

Sevgili Televizyonum! Sen benim mutluluk kaynağım, yaşam enerjimsin. Sıkıtlığın zaman neşemsin. Güldürdüğün, hüzünlendirdiğin, rahatlattığın için; ama her şey için çok teşekkür ederim...

Emine KAÇAR

7/A Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O - Sivash / UŞAK

Benim Plastik Çerçevesi, Siyah Kumandalı, Siyah Yürekli Televizyonum,
Ey dibine girerek izlediğim... Ses düzeyi sona ayarlı, en sevdiğim kanalları üst sıralarda olan, bir cümleyi paylaşmadan izlediğim televizyonum... Bu mektubu sana İstanbul'dan yazıyorum. Bir cümleyi bile paylaşmıyoruz belki ama hani bir ihtimal okursun diye yazıyorum.

Ben henüz küçük bir çocukken keşfetmiştim seni. Yaşımın gereği çizgi filmlerini izlerdim, hatta annem bile izlerdi. Belki de başından hiç kalkmadan altı saat izlemişliğim bile vardır hani. Sonra büyüdüm. Bir yaş ve bir yaş daha... Artık o denli uzunca bakamıyordum sana. Yetişkinliğe erdikçe sorumlulukların artmıştı. Okula başlamıştım. Çizgi filmlerin saatleri bana uymuyordu. Sonra başka programlar aradım. Dünyanın öbür ucunu gösteren programlar vardı. O yerler bize çok uzaktı. Ben, kumsalda bir kum tanesi kadar küçük kalıyordum dünyada. Fakat şimdi karşımdaydı işte kocaman Afrika. İlçemden uzağa gidemem derken kıta kıta dolaştım. Sen dış dünyayı bana bahsetmiştin.

Ancak tüm bunlara rağmen her şey çok değişti. Sen bizim gibi garibanlara acımayan, adımızı koyup sınıflandıran oldun son birkaç yıldır. On iki yaşındayken "On üç yaş ve üzeri" akıllı işaretini ekranın sağ üst köşesinde gördüğüm an yıkılmıştım. On dört yaşına bastığımda ise on sekiz yaş ve üzeri işaretiyle başa çıkamaz olmuştum. Beş kişilik çekirdek ailemizde hiçbir zaman bir programı birlikte izleyemedik misal. Genel izleyici kitlesi bize yetmedi. Ama ben seni yine de sevdim.

Çoğu kez seni kötöleyenler oldu yaşamım boyunca. Seviyesiz programlar varmış her yanında. Ben, bilmiyordum o yaşlarda reyting meselesinin ne olduğunu. Aynı programın bir değişik sürümünün bir başka kanalda yayınlanmasına neden olan şey güç kaygısıymış. Oysa programları yapan sen değildin ki. Sen bir vesileydin. Ama ben şunu iyi biliyorum. Eğer kendi kendini yönetebilseydin bizim için en doğrusunu yayınlardın.

Sen bozulduğunda çığına döndüm ve böylesine kurnaz olmamı sağlayan sen oldun. Kurnazdım çünkü bozulduğunda annem bir fincan şeker istiyor bahanesiyle komşunun evine kendimi güçlkle kabul ettirip akşama dek seni izledim. Kumandalar farklıydı belki ama önemsememeye çalıştım. Senin kumandanda parmaklarımın yayıldığı güçlü kıvrımlar vardı. Komşunun kumandası ise bende yalnızca bir tahta tutuyormuşum hissini uyandırdı. Ve biliyor musun değişen kumandalar değildi aslında, yeni yeni farkına varıyorum. Değişen sendin. Zamanla oldu belki ama değiştin. İlk tanıştığımızda on beş kanalın vardı. Sonra çanaklı bir cihaz geldi evimize kanal sayısını altmışa katlayan. Peki, biz birbirimize yetmiyor muyduk? Yetiyorduk elbet. Ama sen daha fazlasını istedin. Herkes seni izlemeliydi. Ben nefret ettim. Aynı saç modelini yetmiş kişide görerek kuaförlerden nefret etmek gibi bir şeydi. Sustum. İçimdeki nefret yüzüme yansıdı. Elimdeki kumanda yere düştü. Sana son kez baktığımı sandım. Sandım ki az önce elimden düşen kumandanı seni öldüren emir bakışıydı. İzlememeyi denedim, başaramadım. İrade sahibi olmak yetiyor muydu hala bilemiyorum.

Ey siyah plastik çerçevesi, siyah kumandalı, siyah yürekli televizyonum. Hayat ağır. Sığınılacak limanımsın. Beni duyuyorsun biliyorum. Ama keşke gerçek, gerçekten bir yaşamın olabilseydi. O zaman seninle iki çift laf etmek için neler vermezdim.

Ebru ÖZTÜRK

8/F Sınıfı

Zeynep Bedia Kılıçlıoğlu İ.Ö.O.- Bağcılar/İSTANBUL

Merhaba!

Ben Tokat ilinde yaşıyorum ve altıncı sınıfa gidiyorum. Tokat'ın sosyal açıdan sınırlı imkânlarla sahip olmasından dolayı televizyon izleyerek benim dışımda yaşayan insanların hayatlarından haberdar olmaya çalışıyorum. Haberler vasıtasıyla insanların ne zorluklar çektiklerini, nasıl yaşam mücadelesi verdiklerini öğreniyorum. Öyle acıklı ve aklın hayalin almayacağı olaylar oluyor ki bazen bunlardan ders alıp hayata dört elle sarılıyorum, bazen de toplum olarak nereye gideceğimizi ve sonumuzun ne olacağını düşünüyorum. Bunun dışında televizyonda yayınlanan diziler ilgimi çekiyor ve bütün dünyayı unutup o diziler içinde yaşamaya başlıyorum. Aslında sadece ben izlemiyorum ailemle birlikte izliyoruz, diziler ve dizilerdeki kişiler çoğu zaman bizimle aynı evde yaşıyorlar. Hatta bazı akşam misafirlerimiz geldiğinde bile oturup pür dikkat dizi izliyoruz. Annem Yaprak Dökümü'nün kaçırdığı bölümlerini Ayla teyzeye sorarken, Ayla teyze büyük bir heyecanla anlatıp sanki gerçekmiş gibi gözleri dolu dolu oluyor. Annem susuyor, ayla teyze başlıyor. Ayla teyze susuyor, annem başlıyor... Yaprak Dökümü bittikten sonra sıra Aşk-ı Memnu'nun kaçırılan bölümlerine geliyor. Bütün bir akşam dizilerin anlatılıp tartışıldığı evimizde, babamlar ise bir köşeye çekilmiş futbolcular hakkında atıp tutuyorlar. Anlayacağınız sohbet konularımız bunlardan öteye gitmiyor. Annem bazen ödevlerimi yapmam için beni zorladığında dizi izlememi yasaklıyor. Oysa annem kendisi dizilerin bölümlerini kaçırmamak için yemek saatlerimizi bile ona göre ayarlıyor.

Şimdi ben sizlere soruyorum, televizyonda bu kadar dizi varken ve sadece bizim evin değil, bütün toplumun hayatına girmişken benim neden dizi izlemem yasaklanıyor. Hangi kanalı açsam annem: "Dur! Benim dizim başladı" diyor. Elimiz mahkum o kanalı açıp he birlikte izliyoruz. Televizyon olmadan o akşamı nasıl geçirdiğimizi düşündüm de bir an büyük bir boşluk oluşurdu hayatımızda herhalde. Oysa bu diziler, magazin programları, acayip acayip yarışmalar olmasa, yerine belgeseller, çocuklar için eğitici programlar, aile içi iletişimi güçlendirecek filmler olsan ne kadar güzel olurdu. Sanırım ne demek istediğimi anladınız, bunun üzerine daha fazla şey söylemek istemiyorum. Bu konuda kimlere nasıl ulaşacağımı bilmiyorum; benimle aynı durumda olan pek çok çocuk var. Ben onlar adına size bütün dünyamızı işgal eden bu dizi bağımlılığından toplum olarak nasıl kurtulacağımızı soruyorum. Çocukları eğitecek televizyon programları dileğiyle! Sevgi ve saygılarımla...

Meysure Gül AVŞAR

6.Sınıf

Tokat Bilim ve Sanat Merkezi - TOKAT

Merhaba Arkadaşım,

Seninle duygularımı paylaşmak için bu kağıdın başındayım. Seni ve o kocaman aileni ne kadar çok sevdiğimi söylemek, duyduğum gururu paylaşmak için buradayım.

“Burası Türkiye değil mi?” diye sorarak başlamak istiyorum. Kirlenen Türkçesi ile unutturulmaya çalışılan kültürüyle, tarihiyle. “Evet” dediğini duyar gibiyim. Üzüldüğünü, bunu değiştirmeye çalıştığını biliyorum. Türkiye’nin değerlerine sahip çıkmaya çalıştığını biliyorum. Lütfen vazgeçme kendini adamaktan, lütfen yayınlarınla korumaya çalış değerlerimi.

Karşı çık yanlışlıklara, isyan et! İsyan et ki yanlışlıklar yok olsun. Anlat bana geçmişimi, anlat ki bileyim kim olduğumu. Karşı çıkanlara savaş, savaş ki başkaları mahrum kalmasın doğrulardan.

Yaşamım böylesine dağılmışken o güzel renklerinle gül bahçesine çeviriyorsun hayatımı. Sana bakarken zaman bana hizmet ediyor. Uyandırılmaktan korktuğum bir rüya oluyorsun birden. Hiç bitmesin istediğim. Mutlu olmayı senden öğrendim. Mutlu olmak için her şeyi istemek yerine, sahip olduklarımla yetinmeyip öğrettin. Herkesin eşit haklara sahip olmadığını ama herkesin eşit haklara sahip olması gerektiğini de senden öğrendim. Bütün insanların bir gün eşit olacağı, o güzel masalı senden dinledim, inandım.

Teşekkürler arkadaşım televizyon. Toprağımız gibi bereketli ve cömertsin. Hayat kadar gerçeksin. Sen her şeyisin. Sen bayrağımsın dilimsin, değerlerimin şekli kültürümsün, geçmişimin aynası tarihimsin, halkımın sesi milletimsin.

Sana ve kocaman ailene teşekkür ediyorum. Büyük şehrin onca hengamesinde ve günlük dertler arasında bizi sosyalleştirdiğin için, değerlerime sahip çıktığın için teşekkür ediyorum. Sen farklısın, hep böyle farklı kal.

Sevgilerimle...

Melisa ACER

8/C Sınıfı

Kültür İ.Ö.O.- BOLU

Merhaba Sevgili Dostum Televizyon,

Sana bu mektubu yazıyorum çünkü sana söyleyeceğim çok önemli şeyler var. Biliyorum merak ettin ve sen bu duruma pek alışkın değilsin. Çünkü her zaman seni konuşuyor, hareket ediyor ve beni kendime bağliyorsun. Ben seni izlemek zorunda kalıyorum. Ama ne olur bugün sen beni dinle!

İnsanlar seni ilk ürettiklerinde acaba bugünleri tahmin ettiler mi? Yani senin başından hiç ayrılmayan sabahtan akşama kadar sana bağlı Hayatların olabileceğini düşündüler mi? Senin insanları eğitmenin dışında insanlara zarar verebileceğini biliyorlar mıydı? Bu soruların cevabını gerçekten merak ediyorum. Seninle ilk tanışmamız reklamlar, çizgi filmler yolu ile oldu. Sen küçükken bizim için çok güzel ve masrafsız bir bakıcıydın. Bizleri adeta büyüledin. Biz de ağzımızı açıp sana hayran gözlerle gülümseyerek bakardık. Sonraları gördük ki anne ve babalarımız da seni çok seviyor. Hatta misafirlerimiz de. Çünkü onlar bize geldiğinde de hep sen konuşurdun. Anne ve babalarımız söze bazen katılırlardı. Ama onlarla birlikte seni izlemekten pek hoşlanmazdım. Nedeni mi insanların bağırması, kavga etmesi bir sürü olumsuz sahne. Senden bazen korkardım. Aklımdan çıkmayan sahneler gözümde canlanırdı. Beni niye korkuttuğunu, bana o çirkin görüntülerini niye izlettiğini henüz anlamış değilim. Ama olsun sen yine de benim bilgisayarla birlikte en iyi arkadaşımydın. Canım sıkıldığında o kanal senin bu kanal benim dolaşır dururdum. Hem vaktin de nasıl geçtiğini bir türlü anlamazdım. İyi ki varsın benim sihirli kutum.

Bak sana ne güzel içimi döküyorum. Seni kırmıyorum değil mi? İtiraf edeyim senden korktuğum anlar olsa da beni her zaman korkutmadın. Çizgi filmler, belgeseller ve eğitici programlar bana bir şeyler kattı. Keşke bu tür programlar daha fazla olsa. Karşıma bu yüzle çıksan seni daha çok severim ve senden hiç ama hiç korkmam.

Sen insanlar için çok değerli bir arkadaş olmalısın çünkü her evde senden en az bir tane var. Sensiz bir yaşamı düşünmek bile imkansız. Düşünsene bütün insanların sana bir hafta boyunca küstüğünü. Ne kadar ilginç olur değil mi? Belki aile ziyaretleri, sıcak ilişkiler artar, insanlar zamanını okumaya ayırır, spor yaparlar, stresten uzak olurlar ve olumlu işler yaparlar. Böylece tembelliğin o sinsi kışkacından kurtulmuş olurlar. Sakın ha kızma bana! Bütün bunların olmaması senin suçun değil. Sen durduğun yerde duruyorsun. Kimseye gidip de beni izle demiyorsun. Suçluluk duymana da gerek yok.

Senin için diyorlar ki insanların düşünmesine engel oluyor diye. Ne alaka! Sanki insanlara düşünecek oldular da sen olarak düşünme dedin. Aksine gösterdiğin bin bir türlü şeyle insanları düşündürmeye zorladın. Dünyanın bir bir türlü hali var bunu gösterdin herkese. Ders almayan varsa bu onların sorunu.

Biliyor musun sevgili arkadaşım bu mektubu sana yazmak için seni kapattım. Sensiz sana bu mektubu yazıyorum. İnşallah okurken bazı şeyleri düşünür bundan sonra bana ona göre davranırsın. Merak etme ben sana bundan sonra daha farklı yaklaşacağım. Her anımı seninle geçirmeyeceğim. Dünyada başka şeylerin de olduğunu anlayacağım. Neylersin hayat sadece senin gösterdiklerinden ibaret değilmiş.

Kendine iyi bak ve biz çocuklara zarar verme. Bizleri sev. Bu iyiliğini unutmayacağım.

Gülçin AKTEMUR

7/A Sınıfı

Uzunlu Atatürk İ.Ö.O. – Boğazlıyan / YOZGAT

KAAN'DAN RTÜK'e

Küçük bir çocuğum, hayattan ve insanlardan beklentilerim olduğu kadar, sizlerden de beklentilerim var. Taze bir beyin taşıyorum. Geleceğimi çizmeye, sınırlı tecrübelerimle elimden geldiğince az yanlış yapmaya çalışıyorum. Etrafımdaki insanların yaşadığı bugünüme

bakıyorum, baktıkça yaşamaktan soğuyorum. İşte ben RTÜK'e yürekten sesleniyorum. Kuruluşunuzun sesime kulak vermesini istiyorum!

Televizyonun karşısına geçip koltuğa kurulduğumda arkamdan bir çığlık! Annemin sesi. "Kalk çabuk zaman öldürme dersine çalış!" kulaklarımda çınlıyor. Neden zaman öldürmek diye ifade edilir ki televizyon izlemek. Aslında bugün için haksız da sayılmazlar. Niye mi? Elime kumandayı alıp kanalları gezmeye korkuyorum. Her kanalda senaryoların temel mantığı aşk meşk, ayrılık, ihanet olan birbirinden boş diziler. Ben genç beynim. Beynimi saygıyla, sevgiyle, dürüstlikle, araştırma aşkıyla, bileyebilmek için mücadele verip erdemli bir insan olma yolunda hareketlerle doldurmam gerekiyorken; Ayşe'nin Aysel'e ihanet emiş. Mehmet'in kendisinin sandığı çocuğu aslında Ahmet'tenmiş. Bu ve bunlar gibi bir dolu saçmalık. Faydalı, tartışma, araştırma programlarını işe göremiyoruz bile. Neden mi? Gece yarısını geçtikten sonra yayımlanmaya başlıyorlar da o yüzden. Gece yarısı ben uykumun ikinci kısmına geçerken ihtiyacım olan, ufkumu genişletecek olan programlar yeni başlıyor. Ben küçüğüm erkenden yatıyorum. Annemlere soruyorum onlar da o saatte kadar çoktan uyumuş oluyorlar. Kime bilgi veriyor bu programlar, kimleri düşündürüyorlar? Nereye gidiyoruz, nasıl bir hızdır bu, neden gözlerimiz kapalı, niçin gerçekleri göremiyoruz, ya da gerçeklerin görülmesine neden engel oluyoruz? Ne yapmaya çalışıyorlar anlamıyorum. Yaşım küçük olduğu için anlayamadığımı sanmıyorum, bunun tek sebebi birilerinin gerçek anlamda küçük beyin taşıması. İstemez miyim televizyonu boş kutu olarak değil de yeri geldiğinde eğlendiren, yeri geldiğinde öğreten, yeri geldiğinde araştırmaya sevk eden, kültürel değerlerimizi koruyan gereksinim olarak görmeyi. Allah aşkına söyleyin soruyorum sizlere; bizim kültürümüzde evlenmeden yapılan çocukların, birini severken diğeriyle tek gecelik ilişkiler yaşamamanın, komşu ve akrabayı unutup gecelerde kopmanın yeri varmı. Bizleri aşına haline getiriyorlar sırf biraz daha fazla para kazanabilmenin uğruna. Küçük çocuk ailesiyle birlikte akşam televizyon izliyor. Çoğu kanalın mantığı aynı olan dizilerden bindir çeşit sahtekarlık öğreniyor. Bu çocuğa birileri bunların yanlış olduğunu öğretmezse büyüdüğünde hırsızlık da yapar, namussuzluk da. Toplumun yavaş yavaş yontulma aşamalarını görüyoruz işte. Lise gençliğimize bakın. On yıl öncesinden çok farklıymışlar. Bunu bana bir öğretmenim söyledi. Hatta o öğretmenime okul çıkışı bıçak çekerek not için tehdit etmişler. On yıl öncesinde öğretmen ne yaparsa yapsın, öğrenci önünde saygıyla eğilmekten iki kat olurmuş. Bu değişimin sebebi nedir bir düşünün! Toplarla, mermilerle bölünmeyen vatanımız poplarla, toplanla bölünmeye yüz tutuyor. Ben mecbur değilim falanca mankenin kaç sevgili değiştirdiğini bilmeye. Bana başarı öyküleriyle tarihe geçen büyüklerimi anlatın. Haberlerimizin kalitesine bakın: üfürükçü hoca akimleri okuyup üfledi, kapıdan başımız açık mı girelim kapalı mı? Bırakın artık insanları oyalama zamanlarını. İnsanlar 1967 yılında aya ayakbastılar. Biz aya gitmeyi bırakın, küresel girdabın içine düşmüş, kurtuluş kulaçları atıyoruz. Bırakın lütfen dış görünüşü, aşkı, estetiği. Benim ve benim gibi insanlar için daha önemli konular var. Ülkeme üzülen bir Türk genciyim. Görev ve sorumluluklarımı iyi biliyorum. İleride ülke yönetiminde söz sahibi olabilmek için çalışıyorum. Televizyonların, insanların, yöneticilerin de birazcık da olsa bölünmez bütünlüğümüzü kuvvetlendirici, bizleri bilgilendirici çabalar sarf etmesini istiyorum. Bunu istemek en doğal hakkım. Ayaklarımı uzatıp uzaya yolculuğu seyretmek mümkün olursa, ileride belki bunun gibi bir ilki yaşatmak isterim kendi ülkeme. Dünyayı tanıtan programlar istiyorum. Irkçılıktan, çalma mantığından uzak, barışçı programlara ihtiyacımız var. Devletin bütçesinden yoksullara gizli yardım edilmesini istiyorum. Kendinizi televizyonlara çıkıp ağlayan, yardım isteyen insanların yerine koyun ne demek istediğimi o zaman anlarsınız. Onlar ister mi böyle olsun. Yardımlarımızı televizyonlar önünde yapmak zorunda değiliz. İstersek her koşulda ihtiyaç sahiplerine yardım edebiliriz. Yöneticilerin kavga ve atışmalarını değil, birlik olup ülkemizi yükseltme çalışmalarını izlemek istiyorum. Uyuşturucu, alkol özendirici değil; onlardan nefret ettirici programlar izlemek istiyorum. Ayşe'nin Ali'yle yaşadığı aşkı, gizli yaşamalarını istiyorum. Yazacak çok şeyim olduğundan da şüpheleniz olmasın. Bana bu fırsatı verdiğiniz için sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Yazdığım mektup patlamak üzere olan bir volkanın az da olsa enerjisini aldı. Yazdıklarımda en ufak bir saygısızlığım olduysa özür dilerim.

Yıl 2020 her şey çok güzel. Araştırma programları hat safhada. Arada eğlence olsun diye bir iki mantıklı diziler gösteriliyor. Ülke yöneticileri artık birbirleriyle çekişmeden vatan için birleşiyor; sıcaklıkla, saygıyla kucaklaşıyor, başı açık olan da kapalı olanda söz konusu olmuyor, yardımlar gizli yapılıyor, sanatçılar sadece sanatlarını yapıyor, ders çalışan gençlere anneleri bağırıyor “Yavrucum, azıcık da televizyon izle bak ne güzel şeyler öğretiyorlar.” Diye. Bunların sonucunda dünya bile bizi izliyor! Dilek ve şikayetlerimize kulak veren RTÜK’e teşekkür ederiz. Neden hayalde varolsun ki. Bizim güvendiğimiz sizler bunu hayal olmaktan gerçeğe taşıyacaksınız. Yeni neslin bundan hiçbir şüphesi yok. 2020’de televizyon karşısında bulunmak dileğiyle...

Kaan SEVİNTİ

8/B Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O - Taşköprü / KASTAMONU

Merhaba Televizyon,

Gelişinle hayatımızda yepyeni bir çığır açtın. Ufkumuzu genişlettin, hayatımızı renklendirdin. Ancak seninle iletişim kuramadığımız zamanlar bizlere büyük zararların da oldu.

Örneğin; yoğun bir iş temposunun ardından senin haberlerini izlemek çok yararlı ve zevkli oluyor. Dünyanın her yerinde gelişen olayları bizlere görüntülü olarak veriyorsun. Eğitici, öğretici, ders verici olayları senden öğreniyoruz. Muhakeme gücümüzü geliştiriyor; bizleri her konuda bilinçlendiriyorsun. Ancak bu yararlarının yanı sıra birçok zararlarında var.

Mesela; seni izlerken zaman kavramına, yayınladığın dizi ya da filmlerin içeriğine, seni izleme mesafesine dikkat ruh ve beden sağlığınıza zarar veriyorsun.

Çalışma performansımızı düşürüyor; ahlâkımızı bozuyorsun. Dolayısıyla kişiye, aileye ve topluma zararlı oluyorsun.

Yukarıda saydığım bu olumsuzluklardan dolayı seninle olan ilişkimde aramızdaki mesafeyi korumak zorundayım. Her zaman ve her yerde ve her yayını izleyemeyeceğim. Benim koyduğum sınırlar çerçevesinde hayatıma girebileceksin.

Son olarak senden de daha kaliteli ve verimli yayınlar sunmanı istiyor ve sevgilerimi yolluyorum.

Hande TAŞER

8/C Sınıfı

Demir Kamancı İ.Ö.O. - Melikgazi / KAYSERİ

Sevgili Hayal ve Gerçek,

Seninle iki buçuk yaşındayken tanıştım. Renkli bir dünyaydın. Nasıl bir varlık olduğunu o küçük yaşında anlamıyordum. Sana dokundum. Elimde hafif bir titreşim ve saçlarımda çekilme hissettim. Bu neydi peki? Sonradan öğrendim ki etrafa yaydığın elektrik akımıymış. İçindeki canlıları tutmaya çalışıyordum. Hiçbirine dokunamıyordum. Sadece hissedebiliyordum. Peki, sen neydin? Hayal miydin yoksa gerçek miydin?

Şimdi on iki yaşındayım. Bazen bana zarar veriyordun benim dış dünyayla bağımlı kesip beni kendi içine hapsediyordun. Sana bağımlı hale geliyordum. Gerçek hayattaki görev ve sorumluluklarımı unutuyordum. İşte o zaman hayalsin.

Öte yandan beni bilgilendiriyorsun. Herkese güvenmemem gerektiğini anlatıyorsun. Bazen o kadar iyi oluyorsun ki karşımdaki sanki sen değil dünyalar tatlısı şefkatliler şefkatlisi annem. Bazen o kadar ilgi çekici konulara değiniyorsun ki kendimi tamamen orda ilgi çekici olayların içinde hissediyorum. Çoğu zaman beni o kadar güldürüyorsun ki adrenalin hormonum yükseliyor. Bir dostun güldürmesi tabiki çok güzel. Ama senin tavırların çok çelişkili. Niye mi diyorsun? Çünkü çok değişken kişiliksin. Bir kanalda cinayet işliyorsun derken bir kanalda özel hayata giriyorsun. Bir kanalda oturdukları yerde eğlenirlerken bir kanalda evlenebilirler. Az kaldı hep birlikte yemeğe gidecekler. Bir kanalda hayvanlar alemi diğer kanalda doğruluk, dürüstlük üstüne bilgiler. Bir kanalda cıvı cıvı çocuklar bir diğer kanalda yirmi iki kişi top peşinde. Sana iyisin ya da kötüsün diyemiyorum. Bu insanların bakış açısına bağlı. Biz seni nereye çekmek istersek ordasın.

İyi ve kötü yan yana. Biz insanlar aklımızı kullanarak iyiyi veya kötüyü seçeriz. Sen aslında benim sihirli kutumsun.

Unutma! Ben olmazsam sen olmazsın. Ama sen olmazsan ben yine buradayım.

Dilara GÜLTEKİN

6/D Sınıfı

İleri İ.Ö.O - Akdeniz / MERSİN

Merhaba Sevgili Dostum,

Bu mektubumda sana başımdan geçen ilginç bir olaydan bahsetmek istiyorum. Her şey geçen haftaki Türkçe dersinde başladı. Öğretmenimiz performans ödevlerimizi veriyordu. Bu kez her zamankinden farklı bir konu seçmişti: Televizyon ve televizyon yayınlarına ait düşüncelerinizi anlatan bir yazı yazınız... İlk anda hepimize çok kolay bir konu gibi gözükmüştü, fakat sonradan kafamızda soru işaretleri oluşmaya başladı: Televizyon tam olarak neydi? Bizim için ne ifade ediyordu? Tüm bu soruların cevabını kendi dünyamda keşfetmem gerekiyordu...

Eve gittiğimde her zamanki gibi televizyon açıktı. Annem her hafta içi düzenli olarak yayınlanan gündüz kuşağı programını seyrediyordu. Konu her zamanki gibiydi: “Kim, kiminle, nerede, ne zaman, ne yapmış?” Bir sürü bayan bir araya toplanmış, sanki çözülmesi gereken başka hiçbir problem yokmuş gibi bunlardan bahsediyorlardı. Annemse merakla programı izliyordu? Geldiğimi fark edince gözlerini televizyondan ayırmadan: “Hoş geldin kızım, günün nasıl geçti?” diye sordu. İsteksizce cevap verdim. O gün yaptıklarımın bahsettik ve sonra odama çıktım. Üstümü değiştirip aşağıya indiğimde annem hala aynı programı izliyordu. “Bu programlarda ne buluyor?” diye sormaktan kendimi alamadım.

Bir şeyler atıştırmak için mutfaka geçtim. Mutfaktaki televizyon da açıktı. Bu kez televizyonda bir müzik programı vardı. Önce bir sunucu çıktı. İzleyicilerden gelen yarı Türkçe, yarı İngilizce sözcükler içeren anlamsız ve bir o kadar da boş mesajları okudu sonra da yarım yamalak Türkçesiyle program akışı hakkında bilgi verdi. Ardından şarkı çalmaya başladı. Bir ara kendimi müziğin havasına kaptırıp, ritim tutmaya başladım. Şarkının sözlerinin başlamasıyla birlikte kulak kesilip, dinlemeye başladım. Sözlere anlam yüklemeye çalıştım ancak kelimeler o kadar anlamsız ve basitti ki... Hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Şarkının klipi de sözleri kadar anlamsız ve basitti. Tüm bunların emek ve zaman israfından başka bir şey olmadığını düşündüm. Televizyonlarda böyle seviyesiz programların yer almaması gerekiyordu. Bir süre daha şarkıyı dinledikten sonra başka bir kanala geçtim. Öğle arası haberlerinin yayınlandığı bir kanal dikkatimi çekti. Gün ortasında yaşananlar ve tüm dünyadan haberler aktarılıyordu. Yayınlanan bu tür programların insan hayatını ne denli etkilediğini düşündüm. Olaylardan haberdar olabilmek için televizyon programları çok iyi bir iletişim aracıydı.

Akşamüzeri babam geldi. Hep beraber yemek yemek için masaya oturduk. Her zamanki gibi televizyonumuz açıktı. O günkü gelişmelerden haberdar olabilmek için haberleri izliyorduk. Spiker düzgün Türkçesi ile haberleri sundu. Daha sonrasında ise o gün yaşananlarla ilgili görüntüler ekranda belirdi. Haberler ilerledikçe “Bugün hiç iyi bir şey olmadı mı?” diye düşünmeye başladım. Yaşanan her şey o kadar olumsuzdu ki... Sağlık, teknoloji ve bunun gibi yenilikler dışında yaşananlar kavgalara, olumsuzluklara ve mutsuzluklara yol açmıştı. Yemek boyunca televizyondaki haberleri izleyip, yurttan ve dünyadaki gelişmeler hakkında bilgi sahibi olduk. Programların devamını, spor ile ilgili haberler ve hava durumu izledi. Ertesi günün hava yağış durumu hakkında bilgi sahibi olduk. Sonrasındaysa uzun uzadıya süren reklamlar başladı. Birçok markanın ve ürünün tanıtımı yapıldı. Markalar arası rekabeti fark etmemek elde değildi...

Yemekten sonra hep beraber oturma odasına geçtik. Babam televizyonu açıp, kanalları gezmeye başladı. Her kanalda farklı bir program vardı. Kimisinde dizi, kimisinde bilgi yarışması, kimisinde film, kimisinde ise müzik programı... Tercih etmek için o kadar çok seçenek vardı ki... İnsanların zevklerine, ilgi alanlarına ve iç dünyalarına hitap edebilecek nitelikte birbirinden farklı birçok seçenek yer alıyordu televizyon kanallarında...

Biz ilk olarak tercihimiz yerli diziden yana kullandık. Bir süre izledikten sonra kanalı değiştirmeye karar verdik. Dizideki olaylar, kahramanlar ve yaşananlar insanlar üzerinde olumsuz davranış oluşturabilecek birçok unsur içeriyordu. Kullanılan kelimelerin özensizliği, oyuncuların hal ve hareketleri, yayının amacı ve gidişatı bir hayli kötüydü. Babam bu kez bilgi

yarışmasının olduğu kanalı açtı. Program, yetişkinlerin genel kültür üzerine kendilerine sorulan soruları cevapladıkları bir yarışmaydı. Sunucu hal ve hareketleri ile insanlar için mükemmel bir örnekti. Programın amacı ve formatı da yayını izlenmeye değer kılıyordu. Sorulan sorular içerisinde biz de bilmediğimiz bir hayli şey öğrenmişti. Bu gibi programların izleyenlere büyük katkıları bulunuyordu. Ne de olsa bilgi sonsuz bir deniz gibiydi ve biz ne kadar çok öğrenirsek o kadar iyiydi...

Bilgi yarışması sona erdiğinde saat bir hayli ilerlemişti. Ben ise farkında olmadan bütün bir gün gözlemlemiştim çevremdeki insanları... Hepimiz bir bakıma televizyona bağımlı olmuştuk. Hayatımızın bir yerinde, küçük de olsa bir köşesinde mutlaka vardı televizyon... Kimi zaman boş zamanlarımızı değerlendirdiğimiz, kimi zaman eğlenmek için izlediğimiz, kimi zamansa yurttan ve dünyadaki olaylardan haberdar olabildiğimiz, kısacası hayatımızın vazgeçilmezi olan bir iletişim aracı haline gelmişti. Önemli olan bu iletişim aracını doğru amaçlarla, doğru şekilde kullanabilmektir. Bizlere bir şeyler katabilecek, bizi geliştirebilecek olan yayın ve programları izleyebilmektir. Yaptığım bu gözlemin üzerine harika bir kompozisyon yazdım. Ne de olsa en güzel örnek, yaşanmış ve gerçek olandır...

Evet, Sevgili Dostum... Görüyorsun ki çağımız teknoloji ve bizler her gün yeni bir şeyler keşfediyoruz. İlerleme hiç durmadan devam ediyor; her dakika, her saniye... Biz insanlar da bu gelişime ayak uydurmaya çalışıyoruz. Artık dünya küçük bir yer haline geldi. Herkes istediği anda, istediği yere ulaşabiliyor. Bu büyük bir gelişme... Bizlerin yapacağı tek şey; bu gelişmelerden olabildiğince yararlanmak... Sakın unutma dostum; kullanmayı bilene her şey mükemmel bir araçtır, televizyonu da bilinçli kullanarak, bilmediğin her şeyi araştır.

En kısa zamanda görüşmek dileğiyle...

Zeynep ÖĞRETMEN

Namık Kemal İ.Ö.O. – Merkez / TEKİRDAĞ

Sevgili Radyo ve Televizyon Üst Kurulu,

Bu yarışmayı öğretmenimden ilk duyduğumda pek umursamamıştım. Çünkü televizyon doğduğumdan beri hayatımda vardı ve hiç üzerinde oturup düşünmemiştim. Ama doğduğumdan beri varsa ve biz insanların vazgeçilmezi ise oturup düşünmeliydim. Aklıma ilk gelen bir anı oldu.

4 bilemedim 5 yaşlarındaydım. Televizyonu yeni tanımaya başladığım sıralardı. Kara kutunun başından hiç ayrılmazdım. Her gün, her saat, her dakika televizyonla iç içe bir yaşantım vardı. O yaşlarda en çok merak ettiğim şey ise televizyondaki insanların o küçücük, sıradan gibi gözüken, kapalı ve anlamsızca baktığım kutuya nasıl girdikleriydi. Acaba arkasında bir kapı mı vardı ya da onun için taksi, otobüs gibi araçlar mı kullanıyorlardı? Cevap bekleyen ve anlamsız soru işaretleriyle dolu olan bu çocuk aklım, bu anlamsız sorulara bir cevap veremezdi. Bir yandan şaşkınlıkla bakar bir yandan da sorularıma cevap bulmaya çalışırdım. Artık yaşıım gelmişti ve ilkokula başlayacak, televizyonun ne olduğunu, o insanların oraya nasıl sığdıklarını, nasıl girdiklerini öğrenecektim. Ve böylece küçük beynimi kurcalayan bu sorulara bir cevap bulabilecektim.

O günden bu güne televizyon hakkındaki düşüncelerim de çok şey değişti. Aslında değişmedi. Yani sadece fikirlerim gelişti. Çünkü televizyon hakkında çok şey öğrendim. Hayatımda daha önemli bir yere sahip oldu. Canım sıkıldığında, eğlenmek istediğimde, yeni bilgilere sahip olma ve yeni yerler tanımak istediğimde bana en yakın olan ikinci dostuma yani televizyona başvururdum. Ve hala da bu böyle devam etmekte... Artık televizyon benim için sıradan ve basit gözüken bir makine değil hayatıma renk katan, bana çok şey öğreten bir öğretmen ve kılavuz da... Sadece bir tuşla bütün dünyayı gezebiliyor ve dünyada olup bitenleri öğrenebiliyorum. Ama bu günlerde daha doğrusu uzun zamandır dostum bana sırt çevirmeye başladı. Şiddet, korku, aşk içeren filmlerle doldu taşı. Nereye baksam, hangi kanalı açsam aşk içeren ya da yabancı isimler başta olmak üzere şiddet, aksiyon, macera içerikli filmler karşıma çıkıyor. Ben artık gerçekten t televizyondan soğumaya hatta bilhassa nefret etmeye başladım. Çünkü eski filmler, diziler, yarışmalar yok artık. En çok izlenen kanallarda genellikle yeni devrin filmleri ön planda... Sizin de bildiğiniz gibi şiddet, aşk, 18 yaş üzeri filmler izlenmekte daha çok... Bu filmler, biz gençler için olumsuz örnek teşkil etmekte. Belki biraz da alıştık bu tabloya ama en azından bir kanalda olsun. Mutlaka izlemek isteyenler izlesin. Yaşıımıza uygun programları izleme hakkımız olsun. Benim küçükken başından ayrılmadığım televizyon böyle miydi “Hayır tabiki!” dediğinizi duyar gibiyim. Peki, neden hala o filmlerin ve kötü örnek oluşturabilecek görüntülerin yayınlanmasına tahammül ediyorsunuz. Televizyonu sadece biz değil siz ve çocuklarınız da izliyor, istemeyerek de olsa örnek alıyorlar ve alıyoruz.

Gelelim yabancı filmlere... Biz daha doğru düzgün Türkçemizi kullanamıyorken, yabancı filmlerde gördüklerimizi kendimizde kıyaslayarak uygulamaya hatta güzel dilimize bile yabancı kelimeleri sokmaya ve yarı Türkçe, yarı yabancı olarak saçma sapan konuşmaya çalışıyoruz. Böyle oldukça Türkçemiz önemini yitiriyor farkındaysanız... Benim televizyonda yaptığım takiplere göre insanların zamanlarını boşa harcamak için artık tek yönlü programlar ağır basıyor. Bu programların ağır basması kadınların genellikle izdivaç, tartışma, yemek programlarına ilgi duymalarıyla ve merakla sanki bir şeyler öğreniyormuş gibi bakmalarıyla reytinglerinin artması sonucu oluyor. Bu tek yönlü programların ne amaçla yapıldığını ve neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum. Sabah programlarından tutun da izdivaç programların kadar her saat, her dakika, her kanalda bu böyle. Ve televizyon izlemek istesem bile adam akıllı program, en basitinden eğitim programları bile bulamıyorum. Çünkü kadın programları bütün kanalları hatta televizyonu işgal etmiş durumda. Bu tür programlar oldukça ev hanımlarını televizyona bağlamak zor olmuyor. Ev hanımlarını televizyona bağlayıcı özelliği olan bu programlar bazen evde tartışmalara bazen de ev işlerinin aksamasına neden oluyor. Bu programlar, diziler o kadar uzun oluyor ki zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyor. Bu yüzden kari

koca arasında tartişmalar oluyor. Ve bu tartişmalar kötü sonuçlarla noktalanabiliyor. Aile ortamı bozuluyor ve kavgalar, tartişmalar boy gösteriyor. Hem de sebepsiz yere...

Ben artık bunların olmamasını istiyorum. Bazılarına göre şu anki programlar olmadan televizyonun tadı çıkmıyor. Oysa ben ve benim gibiler bu düşünceye kesinlikle katılmıyor. Ben yaşımıza, kültürümüze uygun, eēitimimizi destekleyici programlarla da izleyici kitlesi yaratabileceēinize inanıyorum.

Sizden bir üst kurul olarak, televizyonun bu kadar kirlenmesine izin vermemenizi istiyorum. Ben para tuzaēı dolu yarışmalar, saçma sapan konular içeren filmler, dizi filmler istemiyorum. Ben eēitim programları, bilgi yarışmaları istiyorum. Alnı ak, başı dik bir gençlik istiyorsanız, şiddet içeren, müstehcen, saçma sapan konular içeren filmler, programlar televizyonda yayınlamayın. Ya da herkesin televizyonunda yayınlayın ama benim televizyonumda yayınlamayın... Çünkü ben eski dostumu istiyorum. Bana bilgiler veren, yeni yerler keşfettiren, hayatıma renk katan, eēlendiren, güldüren, kimi zaman da aēlatan dostumu istiyorum...

Televizyonumu ve televizyonları bu tür baēımlılık yapan, bulaşıcı, özendiren programlardan uzak tutun. Lütfen...

Dilek GÜZEL

8/C Sınıfı

Nurullah Narin İ..O. – Çerkezköy / TEKİRDAē

Sevgili Televizyon,

Düşündüm de seninle tanışalı uzun zaman olmuş. Aslında karşına geçip sana hayran hayran baktığım ilk günü hatırlamıyorum. Neden mi? O günlerde yürümeyi hatta konuşmayı bile öğrenmemiştim doğru düzgün, sadece desteksiz oturabilecek kadar büyümüştüm. Seninle yaşadığım ilk maceraları da annemle babam anlattı bana. Annemden, babamdan önce sana bir şeyler anlatmaya çabalamam; yalnız benimle konuştuğunu düşünmem, reklamların başladığında kanal değiştirildiyse çılgılığı basmam... Bunlar şimdi aklıma gelenler.

Sende biliyorsun ki herkes seni çok seviyor. Bana soracak olursan ben de seni çok seviyorum ama kendine biraz çeki düzen vermen gerektiğini düşünüyorum. Bana kızma ne olur. İnsan sevdiğinin iyiliğini istediği için eleştirir onu. Seninle tanışmamış olan atalarımın çok anlamlı bir sözü var: Dost acı söyler.

Kanlı görüntülerle dolu filmler, haberler; yemek, izdivaç programları; gereksiz diziler gösterip duruyorsun. Bunları sevenler de çok fazla aslında. Her ne kadar şikayetçi gibi görünsem de bazılarını hiç kaçırmadan ben de izliyorum. İçinden şunu dediğini biliyorum: Böyle programlar izlenmeseydi onları yayımlamazdım.

Bizi kendine o denli bağlamışsın ki izleyeceğimiz programı seçme zahmetine bile girmiyoruz ya da bunu zaten istemiyoruz. Nasılsa senden bize zarar gelmez! Ben senin ekranında çocuklar için hazırlanmış belgeseller, öğretici çizgi filmler, eğlendirici, bilgilendirici programlar görmek istiyorum.

Öğrenciler derslerine yeterince çalışmıyor, işten gelenle uyumak istedikleri halde uyamıyor. Sebep mi? Dizinin bu haftaki bölümünde olacakları kaçırmamak istememeleri. Maazallah ya bizden habersiz bir şey olursa?

Peki, o küçük çocukların niçin gözlük taktıklarını biliyor musun? Çünkü onlar mümkün olduğunca sana yakın olma gayreti içindeler.

Şimdiye kadar söylediklerimle seni “aptal kutusu” gibi göstermiş olabilirim ama olumlu yönlerinde yok değil. Mesela dünyanın herhangi bir köşesinde her ne olursa bizi haberdar ediyorsun, yalnız kaldığımızda bize arkadaşlık ediyorsun. Az da olsa bize yararlı dokunan programların var. Sanırım sayabileceklerim bunlarla sınırlı.

Sana duyduğum güvenin sarsılmasına yol açan nedenlerden biri de yayımladığın reklamlar. Onlarla bizi kandırdığını anladım birçok defa. Kardeşimle bir içeceğin insanların kanatlarını çıkardığını duymuştuk senden. Bakkaldan gidip söylediğin markayı aldık ama uçamıyorduk. Ne kadar büyük bir hayal kırıklığıydı... Bununla ilgili senden ricam bizi kandırmayan ve aşırı tüketime yönlendirmeyen reklamlar yayımlaman.

Düşünüyorum da tek suçlu sen değilsin. Belki de biz seni yerinde ve zamanında kullanmayı bilmiyoruz.

Eğer gerçekten sen de bizi dostun olarak görüyorsan zaman kaybetmeden kendini değiştirmeye, yenilemeye başlamalısın. Çünkü dostlar birbirlerine zarar vermezler.

Sevgiyle kal, seni o güzel ekranından hasretle öpüyorum.

Hatice PÜSKÜLLÜ

8/A Sınıfı

Akören Köyü Ümit Aksun İ.Ö.O. - Silivri / İSTANBUL

Televizyona Mektup

Sevgili Televizyon,

Ben yedinci sınıf öğrencisiyim. Seninle doğduğumdan beri tanışıyoruz. İlk dikkatimi çeken renkli, müzikli reklamlardı. Onları iki gözümü kırpmadan izlerdim. Hatta annem daha küçükken reklamları seyrederek yemek yedirdiğini söylüyor. Daha sonraları bütün kanallardaki çizgi filmler, benim arkadaşım olmuştu.

Günümüzde sen bizim vazgeçilmez bir konduğumuz oldun. Aslında seni seviyorum, seni seyretmeye başlayınca dünyadan kopmuş gibi oluyorum. Bazen ablam sesleniyor duymuyorum, yapmam gerekli işleri unutuyorum. Akşamları ailemle sohbet etmek istiyorum, sen konuştuğun için biz susuyoruz. Sen söylüyorsun biz dinliyoruz. Sen her geçen gün kendine bağlıyorsun bizleri. Hayatımızın vazgeçilmezi oluyorsun. Kendine tutsak ediyorsun. En kıymetli şeyimizi vaktimizi bizden alıyorsun. Seninle vaktin nasıl geçtiğinin farkına varamıyoruz. Seni çok mu eleştirdim bilmiyorum ama doğru söylediğimi sende biliyorsun. Senin zararlarını yine senin ekranlarından öğreniyoruz. Hırsızlığı, saygısızlığı, şiddetli hareketleri senden öğreniyoruz. Sen cesaretlendiriyor, bazen suça itiyor sonra da sahip çıkmıyorsun. Aslında sen iyi bir arkadaş değilsin. Bazen bizi mutlu eden haberler veriyorsun. Dünyanın dört bir bucağından haber veriyor, bilgi ve kültürümüze katkıda bulunuyorsun. Eğitici programlar da sunuyorsun. Bizi uyarıyor, kumandan elinizde beni iradenizle iyi amaçlar için kullanabilirsiniz diyerek kendini biraz affettiriyorsun. Bu yönünle seni bazen takdir ediyorum. Seni evimizin başköşesinde bulunduruyoruz. Dünyaya açılan sihirli bir sandıksın. O sandıktan eğitim, bilgi, kültür aşılansın. Güzellikler paylaşılсын!

Süeda Nur KERİMOĞLU

7/D Sınıfı

Süleyman Türkmani İ.Ö.O. - KIRŞEHİR

TELEVİZYONA MEKTUP

Sevgili Televizyon,

Sen, önemli bir aygıtsın. Her ne kadar “Aptal Kutusu”, “Boş İşler Müdürlüğü” denilse de sana, hayatımızın büyük bir bölümünde yer alıyorsun. İncelenmeye, üzerinde çalışılmaya, sorgulanmaya değersin bunun için.

Seni bir ülke gibi düşünüyorum. Çünkü içinde birçok insan, birçok hayat barındırıyorsun. İnsan ve toplum için var olmuştun sanki bizim için çalışıyorsun. Haber alıp vermeyi, iletişim kurmayı, olayları yeri ve zamanında yaşamayı, kimi zaman sevinmeyi, üzülmeyi, gülmeyi, soru sormayı, eğlenmeyi sağlıyorsun bizlere.

Her şeyden çok beğendiğim yanan çocukla çocuk, gençle genç, yetişkinle yetişkin, yaşlıyla yaşlı olabiliyorsun; yani tüm yaş gruplarına rahatça ulaşabiliyorsun. Hatta anne ve babaların acil servisi olup çocukları oyalayıp eğlence dünyasına gönderiyorsun onları. Hiçbir çocuk karşı koyamıyor sana. Çok etkilendiğimiz büyücü kadın bile olabiliyoruz ekranına yaklaşıp saçlarımızı çekince sen. Biz büyüdükçe ülken de, insanların da değişiyor sanki. Haberler veriyorsun, daha farklı konulara değiniyorsun.

Bizim için başka ne işlere yarıyorsun?

Televizyon yeni bir yıldır. Yeni yıla tüm dünya seninle girer. Televizyon; coşkudur, paniktir. Saati kaçacak diziye yetişmenin paniği içinde, tüm zorlukları aşmaktır. Tutulan takımın galip gelmesiyle sevinçten deliye dönerek koltukta zıplamaktır. Kalp spazmı geçirterek ölüme sebep olabilir, böylece yastır. Gülmekten tıkanıp alamadığımız son nefes ile karşısında can vermektir. Ekranında “Şok Haber!” gülmekten televizyon karşısında ölen...” diye haberimiz bile çıkabilir.

Kimi insanlar herkesten çok seninle zaman geçiriyor. Bu yüzden bağımlılık yapıyorsun. Bir kerecik görmedik mi seni, içimizi fareler ordusu kemirmeye başlıyor. Reklam yayınlarıyla bizi alışveriş yapmaya yönlendiriyorsun kesemizi boşaltıyorsun. Yalnız kalmaya da hiç gelemiyorsun. Karşında şekerleme yaptığımızda ya ilgilenmiyoruz seninle diye uyandırıyor sun ya da kalk yerine git diyorsun. Bazen hırçınlaşıyorsun, sertleşiyorsun ama bitkilerden sonra en hisli varlık da olabiliyorsun. Biraz da numaracısın. Bozuldun diye korkuyoruz ama içini veya dışını okşadık mı yine eski haline geliyorsun.

Kimi zaman yararlı bir kutusun, kimi zaman zararlı. Ben, eğitici ve öğretici, kimi zaman eğlendirici yönünü seviyorum; ama her şeyden biraz olmalı sende diye de düşünüyorum. Birçok insan, birçok hayat nasıl yaşatılır sonra?

Ezgi AŞKIN

7/A Sınıfı

Saadet Emir İ.Ö.O.- Buca / İZMİR

Merhaba Büyülü Kutu,

Sen benim en yakın arkadaşısın. Henüz üç dört yaşlarındayken tanıştım seninle. Evinizin en güzel köşesinde yerini almış ve bana arkadaşlık ediyordun. O günden bu gene yıllar geçti ve sen hep bir tuş uzağımdaydın. Senden ayrılmak, sensiz vakit geçirmek inan çok zor. Çünkü çok alıştım sana diğer birçok insan gibi.

Bir gün senin hakkında annem ve babamla sohbet ediyordum. Çok ilginç şeyler söylediler bana. Onların çocukluklarında sen tek kanalmışsın. Sadece TRT varmış. O da siyah beyaz olup yayınları saat 18.00'de başlayıp 24.00 bitiyormuş. Ama buna rağmen insanların günlerde de senin başından kalkmıyor. Programlarını dikkatle takip ediyorlarmış. Hatta seni izlemek için aileler bir araya geliyorlarmış. Hele haftada bir yayınlanan Türk filmleri adeta kapalı gişe oynuyormuş. Kısacası tek kanal olmana rağmen o günlerde de büyük bir çekiciliğin sarmış. Programların da çok kaliteliymiş.

Gelelim bugüne. Yıllar geçtikçe tüm alanlarda olduğu gibi televizyon yayıncılığında da birçok gelişmeler olmuş. Tek kanaldan çok kanallı döneme geçilmiş. Bazı kanallar sadece haber, spor, müzik, belgesel, eğlence kanalı olarak yayın yapar hale gelmiş. Bununla birlikte senin şeklinde de birçok yenilikler yapılmış. İşte seninle tanışmam bu yıllara rastlıyor.

Ben şimdi 6. Sınıftayım. Bu yıl Medya Okur Yazarlığı dersi görüyorum. Bu derste senden sık sık söz ediyoruz. Senin doğru kullanıldığında ne müthiş icat olduğunu öğreniyorum. Senden nasıl faydalanabileceğimizi seni nasıl izlememiz gerektiğini kavramaya çalışıyorum. Yaşıma uygun olmayan programlardan artık uzak duruyorum. Seviyesiz, kalitesiz programları izlemiyorum. Daha seçici davranıyorum. Bu konuda TRT'ye teşekkür ediyorum. Çünkü TRT biz çocukları düşünen seviyeli, kaliteli, eğitici, öğretici programlara yer veriyor. Devlet kanalı olarak üzerine düşeni fazlasıyla da yapıyor. Biz çocukların gelişimi için zararlı olan şiddet, korku, cinsellik içeren programlara yer vermiyor. TRT Çocuk'u ilgiyle izliyorum. Oradan birçok şey öğreniyorum. Ayrıca yarışma programları ve belgeseller çok hoşuma gidiyor. Bunları da TRT'de bulabiliyorum. Böyle kanalların olduğu için çok şanslısın televizyon kardeş.

Sana yazacağım çok şey var aslında ama şimdilik bunlar yeterli olur sanırım. Sen gerçekten büyülü bir kutusun. Ailemizin bir parçasısın. Senin olmadığın bir gün düşünemiyorum. Doğru kullanıldığında da çok faydalısın. Seni yanlış kullananlar da önce kendilerini eğitmeliler diye düşünüyorum. Kendine iyi bak ve hep kaliteli, güzel programlarla karşımızda ol. Selamlar, sevgiler...

Aygül AKKAYA

6/C Sınıfı

Karaelmas İ.Ö.O. ZONGULDAK

Sevgili TV kardeş;

Sana bu mektubu yazarak hayatımıza kattıklarını hatırlatmak istedim; çünkü hayat temposundan birçok kişi bunu unutmuş ve seni sadece zaman geçirme aracı olarak görüyor ki bu çok yanlış.

Sen ki; dünyanın bir ucundan haberi alıp da kumanda düğmesiyle ulaşabilecek kadar yakına getiriyor. Sen ki; ülke gündemine ulaşmamızı sağlıyor. Sen ki; gerçek hayatta görmenin mümkün olmayacağı insanları evimize, soframıza konuk ediyorsun. Genel kültürümüzü bir nevi sona borçluyuz. İnsan duyduğunun % 10'unu, gördüğünün % 20'sini, yaşadığının % 50'sini hatırlar derler. Biz seninle duyuyor, görüyor ve olaylarınla yaşıyoruz. Sona belki kriz günlerinde en önemli özelliğin İş imkânına sağlıyorsun. Senin arkanda kaç kişi bu mesleğin ekmeğini yiyor. Hem de armut piş ağzıma düşle değil, ekmeği taştan çıkararak.

Bir de senden bahseden anne-babalar var ki ben onları izledikçe gülmekten kırılıyorum. Neymiş efendim "Televizyon çok zararlı. Hiç yararı yok"muş. Öyle diyor ama baba akşamları TV'de maç yorumlarını, anne dizileri kaçırmıyor.

Sen onlara bakma. Sonuçta bazıları göz ardı ediliyor ama bu ülke sen olmasaydın ne bu kadar kültürlü, nede bu kadar kendinden emin olurdu. Çünkü olayları biliyoruz, kulaktan daha değiliz. Unutma! Varlığının kıymetini bilenler hala var. Birazda kafa dağıtmak içinde olsa sana ihtiyacımız var. Doğruları verdikçe de hep olacak.

Gamze ÖNDER

7/E Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O - AKSARAY

Merhaba Sihirli Kutu,

Sana sihirli kutu diyorum çünkü gerçekten bir mucize gibisin. Bir sihirbaza benziyorsun. Yedi gün yirmi dört saat gösterisini yapan, her zaman seyircisinin karşısına çıkmaya hazır bir sihirbaz.

Hayatımıza çıkmamak üzere girmişsin. Radyonun alçak gönüllüğünü sen bütün çekiciliğinle unutturmuşsun. Evin en güzel köşesinde en güzel dantel örtülerle daha gösterişli hale getirmiş annem seni.

Hastanede doğup ta da eve geldiğimde beni karşılayanlardan biride sendin. Durgun bir su gibi ağır akan hayata inanılmaz bir hareket ve heyecan getirerek süslediğin için evimizde başköşedeydın. Zaman zaman kesini kıstılar uyanmayayım diye. Zaman zaman da sesini sonuna kadar açtılar oyalanıp ağlamamayım diye...

Seninle ilk yolculuğumuz Susam Sokağı ve ardından Telatabuies ile başlamıştı. Daha iki üç yaşlarındayım sanırım. Hayal meyal da olsa hatırlayabiliyorum. Renkleri, meyveleri, sayı saymasını senden öğrenmiştim. Kurabiye Canavarı sayesinde kurabiyeyi sevmeyi Temel Reis ile birlikte ıspanak yemeyi. Ve firinler... Hayatımdaki en sevdiğim çizgi film. İyiyi ve kötüyü öğreten, birlik ve beraberlik duygularını hissetmemi sağlayan bir dünyaydı onlarınkisi.

Şimdi büyüdüm. Daha farklı programlar izliyorum artık. İzlerken de daha bilinçli oluyorum haliyle. “Akıllı İşaretler”den bahsediyorum. Bence çok iyi bir uygulama. Bu sayede ailelerin bilinçlendiğine inanıyorum.

Sen, yazımın başında belirttiğim gibi sihirli bir kutusun gerçekten. Çünkü seni izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama bazen seni izlemeye o kadar dalıyorum ki aileme ve kendime yeterli zaman ayıramadığımı görüyorum. Bu konuda ailemle beraber izleme zamanları ayarlayarak bu sorun ortadan aldırmaaya çalışıyorum.

Dünyada neler oluyor? Mutsuz muyum? Eğlenmek ve gülmek mi istiyorum. Bunların hepsine seninle yanıt buluyorum seni çocukluğumdan beri en çok vakit geçirdiğim vazgeçilmez bir arkadaşsın. Ancak şunu da biliyorum ki arkadaşlar da bazen farkında olmadan kötülük yapabilirler. Önemli olan bunun farkına varmak ve önlem almak değil mi?

Hayat akıp giderken sende evimizin bir köşesinde hep bizimle ol. Gösterilerini bize sunmaya devam et! Çünkü sessiz bir ev ortamı ve hayat düşünemiyorum bile...

Sevgili televizyon ben sana karşı hissettiklerimi, benim için ne kadar değerli olduğunu anlattım. Peki, sen seyirlerin için ne düşünüyorsun? Karşında oturup her programı izleyenler mi, yoksa yaş, senin gözünde. Lütfen izleyicilerin daha bilinçli davranmaları konusunu işleyen bir programa yer verir misin gösterilerinin birinde?

Daha nice yıllar birlikte olmak ve güzellikleri mutlulukları, başarıları paylaşmak dileğimle sevgilerimi sunarım.

Ecem HANAY

Fatih İ.Ö.O. - Susurluk / BALIKESİR

Sevgili Televizyon Yöneticileri ve RTÜK Üyeleri

Küçük bir televizyon izleyicisi olarak size televizyonda izlediğim bazı programlar sebebiyle bu mektubu yazıyorum.

On üç yaşında bir kız öğrenci olarak izlediğim programlarla ilgili endişe korkularımı anlatmak istiyorum sizlere. Umarım çözümler bulursunuz. Okula giderken gelirken korkmaktan, okulda ders esnasında tedirgin ders dinlemekten, annemle alışveriş yaparken acaba zarar görür müyüz endişesini taşımaktan çok sıkıldım. Böyle olmamın nedenini herhalde tahmin etmişsinizdir. Televizyon kanalları a kadar çok olmasına rağmen gereksiz ve seviyesiz programların da çok olması gerçekten endişe verici. Şiddet, savaş katliam, cinayet ve sapıklıklar, kavga ve sataşma içeren haberler, uzaylı dizileri, evlilik programları beni ve ailemi inanin çok etkiliyor. Özellikle ailem bu gidişten çok rahatsız. Haklılar; çünkü geleceğimden endişe ediyorlar. Ben korkmayayım diye sürekli beni kontrol etmeleri, kendime olan güvenimi kaybetmememe neden oluyor. Haksız da değiller, özellikle haberleri izlerken ben korkmayayım, tedirgin olmayayım diye sürekli kanal değiştirmeleri, psikolojim bozulmasın diye her fırsatta beni rahatlatan konuşmalar yapmaları sizce normal mi?

Aslında her şeyden haberimizin olması, her şeyi bilip Öğrenmemiz ne kadar doğru, ben de çözmüş değilim. Şiddet içeren dizi ya da programlarla kavgacı ve sorunlardan uzak bir gençliğin yetişmesine sebep olmuyor musunuz? Anlamsız evlilik programlarıyla nasıl bir yuva kurulum, nasıl çocuklar yetiştirilir ben de anlamış değilim.

Televizyon ve televizyon programlarının eğitim konusundaki gücünü, insan üzerindeki etkisini bilmeyen yoktur. Oysa düşünme gücümüzü geliştirecek bizi olumlu yönde yönlendirecek programlar ne kadar da az. Cinli, perili, cadılı dizilerle çocukların zihinleri nasıl allak bullak oluyor biliyor musunuz? Argo ve küfürlü sözlerle çevrilen filmler ne denli doğru yayınlamak için. Ya kocaman insanların tanışma programlarında kavga ve hakaretlerle birbirlerine laf yetiştirmeleri sizce doğru mu? Örnek almamız gereken bu kişilerin, büyük izleyici kitleleri Önünde bir birlerine savaş açmaları, sırf hırsları yüzünden bizlerde kavgacı duygulan körüklemeleri ne kadar kötü. Dünyaya örnek bir Ülkeye ve kültüre sahipken televizyon dizileri ve programlar yüzünden gülünç ve zor durumlara düşmemiz gerçekten çok acı değil mi? Bu gidişe lütfen bir son verin,

Tarihimizi ve geçmişimizi anlatan dizi ve filmler yapsak, bilgi yarışmalarına ağırlık versek, ülkemizin güzelliklerine biraz daha Önem veren belgeseller üretsek, eğitici ve öğretici tartışma programlarını çoğaltsak gerçekten çok güzel olacak. Bir an önce ve hiç vakit kaybetmeden bir çözüm yolu bulmanızı, çeşitli kanatlardaki bizi olumsuz yönde etkileyen programları kaldırmanızı diliyorum sinlerden.

Umarım benim ve benim gibi düşünenlerin bu dileğini yerine getirirsiniz. Güvenle, huzur içinde ve korkmadan geleceğe bakmak istiyorum. Yolumuza ışık olmanızı ve benim bu sesime kulak vermenizi diliyorum. Saygılarımla,

Hilal ÖZKAN

7-B Sınıfı

Mustafa Kemal İ.Ö.O. - ÇANAKKALE

Sevgili RTÜK Başkanı,

Öncelikle böyle bir mektup, yazdığım için gerçekten mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Sizlerin çalışmaları ve uygulamaları sayesinde televizyonun zararları azaltıldı

TRT'nin Türkçeyi güzel kullanması ve çocuklara uygun programlar yayınlanması gerçekten çok güzel. Akıllı işaretler benim çok hoşuma gidiyor. Bu sayede çocuklar artık yanlış programlar izleyerek yanlış davranışlarda bulunmuyorlar. Birkaç yıl önce çocukların televizyonlarda izledikleri programlardan etkilenecek özel güçleri olduğunu düşünüp yanlış davranışlarda bulunduklarını biliyoruz. Silahı oyuncak, uçmayı insana özgü bir davranış, kavgayı cesurluk zanneden çocuklar yanlış programların kurbanı oldu.

Son zamanlarda bütün kanallarda yemek programları yayınlanıyor. Sadece yemek yapsalar güzel olabilir. Fakat kötü eleştiriler, hakarete varan sözler hiç hoş değil. Bence bunların önüne geçilmesi gerekir. "Mehmet Ali Erbil ve 50 Sarışın" programında izlenme oranlarını arttırmak için yapılan espriler hiç seviyeli değil. Bu tür konuşmalara izin verilmemelidir. "Kurtlar Vadisi Pusu" dizisinin de gençleri şiddete ve çete kurmaya özendirdiğini düşünüyorum. Sihir olan çocuk dizileri ise çocukları etkileyerek sihire yönlendiriyor. Gerçek hayatta sihir olduğunu sanarak yanlış düşüncelere yönlendirilen çocuklar tehlikeli davranışlarda bulunabiliyor. Bence evlilik programları da televizyon ekranlarımızı kaplayan bir başka kötü program.

Yayınlanan dizi, film, yarışma ve tüm programları büyük titizlikle denetlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü ülkemizin geleceği, toplumumuzun sağlıklı büyümesi için biz çocukların ve gençlerin eğitilmesinin ne kadar gerekli olduğunu biliyorum. Aydınlık ve güvenilir bir gelecekte yaşamak isteyen bir çocuk olarak televizyonu güvenilir bir hale getirmenizi diliyorum.

Seher YÜKSEL

7-A Sınıfı

Uşak Bahçeşehir Koleji / UŞAK

Sevgili Televizyon,

Yıllar önce ben küçücük bir çocukken, henüz hiçbir şey bilmezken, doğru dürüst konuşamazken seni tanıdım. Evimizin başköşesinde renk renk görüntülerin, şarkıların, konuşmalarınla beni kendine bağlamıştın. Senin karşına oturup saatlerce çizgi filmlerini seyrederek, masallarını dinleyerek büyüdüm. Okula gitmeden senin eğitim programlarından harfleri, sayıları öğrendim. Ana dilimi geliştirdim.

Sonra okula başladım. Okulda öğrendiğim bilgileri senin sayende daha da geliştirdim. Senin filmlerin, haberlerin, belgesellerin, bilgi yarışmaların olmasaydı kültürümü geliştiremezdim. Yalnız ben mi? Kardeşim annem ve babamda senden faydalandı. Hava durumu, ekonomi, siyaset, din, ahlak, sağlık, yemek, çocuk eğitimi vb. konularda kendilerini yetiştirdiler.

Ailece, eğlence programlarında eğlendik, hoşça vakit geçirdik. Sıkıntılı günlerimizde sen bizi rahatlattın, avuttun. Bizimle birlikte yaşayan bir aile ferdi gibiydin. Seninle ağladık, seninle güldük, seninle düşündük, seninle öğrendik. Dünyayı, doğayı, insanları, hayvanları, hayatı tanıttın. İyiyle kötüyü, doğruyla yanlış, faydalıyla zararlıyı örnekleriyle gördük, ayırt ettik. Kendimize dersler çıkardık. Bizlere evimizin içinde ikinci bir okul ve öğretmen oldun.

Her güzelin bir kusuru vardır ya, sende bazı kusurların var elbette. Seni uzun süre, hareketsiz seyredersek bedenimize ve gözlerimize zararlı olduğunu unutmamalıyız. Yaşımıza uygun programların dışındaki programları seyretmemeliyiz. Bunlar bizim eğitimimizi kötü yönde etkileyebilir. Seninle birlikte olduğumuz zamanı iyi kullanmalı, görevlerimizi, işimizi unutmamalıyız. Sınırlarımızı, sorumluluklarımızı bilirsek dostluğumuz ömür boyu sürer.

Hayatımızı güzelleştirdiğin, renklendirdiğin ve bizi bilinçlendirdiğin için sana sonsuz teşekkürler...

Gülşah DİLEK

8-E Sınıfı

Ahmet Tütüncüoğlu İ.Ö.O – Merkez / MANİSA

Merhaba Televizyon,

Nasıl başlamalı bilemiyorum ama seninle konuşmak, senin hakkında bir şeyler yazmak istedim. Geçmişini öğrenmek için seni araştırdım. Baktım ki seninle insanlık, uygarlık alanında merdivenlerin en yüksek basamağına çıkmış. Uzakları yakın, yalnızlıkları yok etmiş, sevinç ve mutlulukları beraberinde getirmişsin. Dünyadaki bütün gelişmelerden herkesin haberi olmuş. Bu da dünyayı çok küçültmüş, bir köye çevirmiş.

Kültür, sanat, edebiyat ve belgesellerle dünyamızın tarihini, güzelliklerini, insanlığın gelişimini herkese sunmuşsun. Bunu annemden, babamdan ve büyüklerimden duydum. Sansürsüz ve şifresiz yayın yaptığın yıllarda, herkes tarafından sevilir bir halin varmış. Dizilerin, insanların yaşamlarından alıntıları yansıttığı için zevkle izlenirmiş. Buraya kadar her şey çok güzelmış. Öyle bir zaman gelmiş ki sen de herkes gibi değişmişsin. Bu değişim ile seni sevenleri üzmüş ve unutmuşsun. Evlerinde oturduğun insanların sorunlarını görmezden gelmeye başlamışsın.

Dizilerin gerçek olmayan olayları, durumları yansıtmaya başlamış. Bizi gerçekten alıp hayal dünyasına sürüklemiş. İnsanları bilimden uzaklaştırmış. Emeğe saygısız, köşe dönmeçi, kan ve intikam dolu, şiddet içeren konular yer almış ekranlarında. Reklamların bizlerin alım gücünden daha fazla olan ürünleri tanıtıyor. Bizlerin yemeye ekmeği yok, sen pasta reklamı yapıyorsun. Ne olursun rica ediyorum senden; isteğim gerçekçi ve dürüst olman, gözünü açman ve gerçeklerle yüzleşmen gerekiyor. Temel amaç azınlığa değil, toplumun bütün bireylerine yönelik bilimsel ve insanlığa layık bir yayın yapmak olmalı.

Ben senin bir izleyicin olarak senin bunları yapacağına inanıyorum. Neden dersen, sen büyük bir teknolojisin. Az sevgiler seni mutlu etmez. Çok sevgi kazanmak için de yapman gereken çoğunluğun gerçek hayatını ekranlarında yansıtırsan bir sevgi seli oluşur. Bu sevgi seni herkesin evine misafir olarak almanı salar. Ben bunu kendim ve benim gibi yaşayan milyonlarca insan adına senden istiyorum. Çünkü bu benim doğal hakkım. Ben, senin ekranlarında hayatımdan kesintileri görmek istiyorum.

Doğuş amacın insanlığa hizmetti. Herkesi kültürüyle tanıştırmak olması gerekirken, sen Anadolu'nun baharında yaşayan birçok kültürleri görmezden geldin. Tek taraflı yayın yaptın. Sana ümit bağlayanları hayal kırıklığına uğrattın. İşin kötü tarafı bir de özelleştin. Kendine sahip çıkamadın. Böyle de olunca seni alanlar kendi ürettikleri malları pazarlamak zorunda kaldılar. Ama sen o malları üreten işçilerin ne haklarından ne de güvenliklerinden hiç söz edilmedi. Edenlerde cezalandırıldı, işten atıldı. İLO, UNESCO gibi dünya bazındaki kuruluşların normları uygulanmadı, hiçe sayıldı. Kimilerinin dilini, kimilerinin İncasını inkâr ettin. Ama bunu yapmakla kendine zarar verdin. Çünkü seni sevenler azaldı.

Eski Dostum,

Ben senden neler bekliyorum biliyor musun?

Sen eski haline dön. İlk çıktığın zamandaki gibi görevini bil. Çıkarlar için yayın politikandan uzaklaş. Seni sevenleri geri kazanman için insan yaşamını kolaylaştıracak, erozyondan koruyacak, güvenli geleceğin nasıl olacağını anlatacak, aynı zaman da bunun yapılması gerektiğini yetkililere söylemek senin görevin olmalı. Çünkü sen bunun için icat edildin. Seni icat eden bilim adamlarına saygın varsa lütfen yayın programını bir gözden geçir. Bu ülkede yaşayan insanların hayatını anlatacak bir yayın politikası belirle.

Ben seni çok sevdim, sen de sev. Eski halin biz insanlara çok yakındı. Ama değiştin, uzaklaştın bizlerden. Tekrar dön eski haline. El ele verelim. Ekranlarında insanları yüceltelim. Saygıyı sevgiyi yayalım. İnsani değerlere engel olan her türlü yayını terk et. Gel aramıza, Çünkü çocuklar, şiddetli, korkunç filmler istemiyor senden. Çünkü büyükler gerçeği kendi yaşamlarını yansıtmayı istiyor senden. “Yemek Tarifi”, “Yarışma” gibi programlar altında sana da biz insanlığa da yakışmayan kimliğinden uzaklaş. İnsanı insan yapan yayın organlarına geri dön. Bunları dikkate alıp uygulayacağına inanıyorum. Mektubumu burada bitiriyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

Dilan KILIÇ
8/C Sınıfı
Vestel İ.Ö.O – MANİSA

Merhaba Televizyon

Bir kış günü tanışmıştık seninle. Annem, seni evin başköşesine koymuştu. Ben, meraklı gözlerle eve ilk girdiğinden itibaren seni incelemeye almıştım. Nasıl bir şeydi bu? Benim için bir şeyler var mıydı? Kendi kendime bu soruları soruyordum.

Annem seni küçük küçük düğmene basıp canlandırmıştı. Sen kendi içinde koskocaman bir dünyaydın. Adeta sihirli bir kutuydun. Artık evdeki bütün gözler sendeydi. Hafta iç annem, akşamları babam, hafta sonu benim için hazırlıklıydın. Annem biraz abartıyordu sanki. Pembe diziler, tele voleler derken mutfakta yanan yemek kokuları geliyordu burnuma. Bazen de sabah bana hazırladığı sütü de ocakta unutup taşıyordu. Kızıyordum anneme ve sana. Annemi neden kendine bu kadar bağlamıştın sanki. Akşam babam eve gelir gelmez yüzünü ekrana çevirir; büyük bir ilgiyle seni seyretmeye dalar. Hele “şimdi Haberler” deyince babam çevredeki her şeyi unuttur. Hatta kucağındaki beni bile. Sana küsüyordum. Keşke saklasaydın haberlerini söylemeseydin babama. Sana kızıp küstüğüme bakma. Seviyordum da seni. Hafta sonu tatilimi çizgi filmlerinle renklendirdin.

Satırlarıma son verirken senden bir şey istiyorum. Seni seyreden büyük gözlerin içinde küçük gözleri unutma. Ayrıca anne ve babamın bize olan ilgilerini ne olur ÇALMA!

Fatma AYAZ

8/A Sınıfı

Milli Hakimiyet İ.Ö.O – Tatvan / BİTLİS

Sevgili Televizyon,

Öncelikle her türlü zevke böylesine hitap ettiğin, bu kadar renkli bir dünya barındırdığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Bir karenin içinde renk renk oynayan görüntülerin ve bu renklere karışan seslerin beni öyle büyülüyor, sana öyle bağlıyor ki bir yayının bitene kadar seni izlemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Çoğu günler benim zamanımı çalıyor, hayattaki diğer güzelliklerin farkına varmamı engelliyorsun. Benim için son derece yararlı olduğun zamanlarda var. Hakkını yememek lazım. Mesela, dünyayı seninle keşfettim. Aslında seni yararlı ya da zararlı kılacak biz insanlarız. Sen bizim vücudumuzda zehir gibi ilerlerken eğer bağışıklık sistemimiz görevini yaparsa panzehir üretilir. Yani panzehir üretmek bizim irademize kalmış bir şeydir. Seni izlerken geçirdiğim sürede bir deneme sınavı çözebilir, gelecek adına faydalı etkinliklerde bulunabilirim. Biliyor musun, beni seçim yapmak zorunda bıraktığından dolayı çok öfkeleniyorum. Ama insanlar seçimlerinin sonuçlarını yaşamış. Babam hep böyle derdi. Haklı da olabilir. Seni suçlamak anlamsız. Önce kendi irademize yüzleşmeliyiz. Laf aramızda sana “Aptal kutusu” diyorlar ya ben senin adına üzülüyorum. Hem o zaman diye düşündükleri gibi yaşamıyorlar. Başından kalkamadığımızı, işleri aksatabildiğimize göre sen gayet akıllısın bence.

Geçenlerde Türkçe dersinde kişisel gelişimden bahsederken öğretmenimiz “Her şey sende gizli” diye bir şiir okudu. İşte sevgili televizyon her şey sende gizli aslında, seni suçlayıp durmak kolay tabii. Ben kendi adıma artık daha duyarlı olacağıma, en azından bunun için çabalayacağıma söz veriyorum.

Seval Fatma YILMAZ

8/C Sınıfı

Yıldıztepe İ.Ö.O.- İSTANBUL

Sihirli Kutu!

Sana bu mektubu yazma amacım senin yayınlarının iyi ve kötü yönlerini anlatmak.

İçinde yepyeni dünyalar olduğunu biliyorum. Ne kadar garipsesem de seni, içindeki dünyalardan da bir türlü kopamıyorum. Bazen heyecan verici, zaman zaman korkutucu, bazı bazı da hüzünlü bir şekilde karşımıza çıkıyorsun. Milli takım maçları ile bizleri coştururken, korku verici filmlerinle kortukuyor, duygusal filmlerle en tas kalplilerimizi ağlatıyor, heyecan verici programlarınla içimizdeki heyecanı çoğaltıyorsun. Doğrusu, seni henüz çözebilmiş değilim... Bunlar, içinde saklı olan güzel dünyalar elbette... Ama dediğim gibi, seni henüz çözebilmiş değilim. Bu güzel dünyaların yanında, içinde kötü dünyaların da olduğunu biliyorum. Bu nedenle seni sınırlayarak kullanıyor ve Türkiye'deki hatta dünyadaki bütün öğrencilere de bunu öneriyorum. Öğrenciler dediğim umarım dikkatini çekmiştir. Biz öğrencilere de zararın ve yayarın büyük. Kanallarında yayınladığın eğitim programları ile bizlere en büyük iyiliği yaparken, ödevlerimizi yapmak ve ders çalışmak yerine seni izlemeye başlayınca, işte o zaman, bizler için en büyük düşman haline geliyorsun. Ayrıca aileler arasında iletişim kopukluğuna neden oluyor, göz sağlığımızı da olumsuz etkiliyorsun. Dünyadaki en zor bulmaca, sen olsan gerek.

Dünyada iyi ve kötünün birlikte bulunduğu bu sihirli dünyadan vazgeçmek oldukça zor görünüyor.

Sevgilerimle...

Mine YILDIZ

7/A Sınıfı

Abdulvahabigazi İ.Ö.O - SİVAS

Merhaba aptal kutusu;

Aslında millet olarak sana neden bu kadar bağımlıyız bilemiyorum. Nedir bu kadar insanı sana çeken şey? Ne faydan var bana? Ne kazandırıyorsun? Bu sorunun cevabını senin karşında oturuyor ve sana bakıyorken düşünüyor olmam bile aslında ne kadar da şaşırtıcı...

Herkesin evinde mümkün artık seni görebilmek. Arabalarımızda, telefonlarımıza kadar girdin artık. Halbuki hala annem anlatır senin o toy, renksiz günlerini... Henüz kapısını çalmamıştın herkesin, evlerinde hala kitap okuyanlar, sohbet edenler vardı. Ama nasıl oldu da bu kadar çabuk kaynaşabildin bizlerle, ne çabuk aramıza girdin, ne çabuk herkesle aramıza girebildin! Okunmayı bekleyen birçok kitap, dergi, ansiklopedi var dolaplarımda ya da birçok ödevim, yapılacak işlerim, planlarım var. Fakat sen ağzını açtığın anda bende ağzına düşüyor durumdayım artık. Bu durumdan çok fazla şikayetçi olamam tabi, çünkü hata biraz da bende. Genelde faydasız şeyler konuşmama rağmen seni dinlemeye devam ediyorum. Ha şimdi senin hakkını da yemeyelim, seni doğru kullanabildiğim sürece ne benim ödevlerim aksar, ne de seni kendime küstürürüm. Hatta seni doğru kullanmaya alışsak, akşam yemeklerimizi de hep vaktinde yemiş oluruz. Çünkü annem de kadın programlarının başından erken kalkmış olur... Ve artık evimiz de kumanda kavgası da yaşanmaz...

Şimdi sesini kıs da biraz ben dinle. Çok şey değil istediğim, biraz daha iyi şekilde besle bizleri. Öyle şeyler anlat ki bana, senden daha iyi yönde etkileneyim ve öğrendiklerimi yaşamıma geçirebileyim. Okulda arkadaşlarımla yemek, magazin ve kadın programları dışında konuşacak bir şeylerim olsun. Olsun ki bundan sonra sana aptal kutusu da demeyeyim... Kendimi de bir aptal gibi hissetmeyeyim!

Büsra Nur ER

8/A Sınıfı

Halıkent İ.Ö.O. - ISPARTA

Sevgili Arkadaşım Televizyon,

Öncelikle merhaba. Nasılsın, iyi misin? Umarım iyisindir. Bu sizinle dost olmayı arzulayan arkadaşınızı unutmayarak gönderdiğiniz mektubunuzu aldım. Teşekkür ederim. Güzel mektubunuza karşılık olarak hemen cevap yazıyorum.

Sevgili televizyon, mektubunda içinizde çok tanıdıklarım, pek çok sevdiklerim, saydıklarım var diyorsun. Tanışıp görüşebildiklerine gerekenleri söylediğini, benim gibi sık görüşemediklerine böyle mektup yazdığını istek ve öneriler beklediğini belirtiyorsun. Evet, sık görüşemediğimiz doğru. Küçüklüğünden beri senin en yakın arkadaşım olabileceğini düşümdüm. Şimdi de aynı düşüncedeyim. Senin içindeki dünyayı geleceğin anahtarı olarak görüyorum. Gücün ve etkin tartışılmaz. Programlarında verilen mesajlar, fikirler belki de biz ve bizden sonraki nesillerin hayatlarını belirleyecektir. Ancak okuma yazmayı öğrendikten sonra annem, babam ve öğretmenimin söyledikleri, okuduğum yazılardan edindiğim bilgiler sana olan yakınlığıma sınır koymamı zorunlu kıldı. Elbette zamanla sen de kendine çeki düzen vermeye çalıştın ve azımsanmayacak olumlu gelişmeler kat ettin. “Neler yapmalıyım ki, siz çocuklara daha faydalı olayım” diye soruyorsun. Okumanın pek yaygın bir alışkanlık olmadığını bildiğimiz ülkemizde, senin biz çocuklar üzerinde etkilerin tartışılmaz. Lütfen bize okumayı sevdiren ve önemini belirten programlar izlet! Biz çocuklara ve ailemize sunulacak görüntülerinde rol model olarak verilen kişilikler olsun. Ayrıca sunulan bu modeller bizi değer yargılarımızla çalıştırmasin. Ailemizi, sosyal kurumları değersizleştirmesin. Bizi biz yapan özelliklerimizi ön plana çıkarsın. İnsanlığın ortak değer ve doğrularına önemle vurgu yapsın. Toplumun temeli olan ailemizi korusun ve güçlendirsın. Babaannem hep anlatır: Eskiden çocuklar anne ve babalarını örnek alıp, onlara benzeme çabalarını olduğunu, bundan da annelerin ve babaların çok keyif aldığını... Şimdi ise biz çocuklar programlarındaki kahramanlara benzemek istiyoruz. Teneffüs aralarında arkadaşına saklambaç, köşe kapmaca oynayalım dediğimde o akşam izlediği dizideki kahramanları anlatıyor ve söylediklerini bire bir taklit ediyor. Bugüne kadar parklarda, bahçelerde oynadığım oyunlarımı istiyorum. Arkadaşlarımla sağlıklı iletişimler kurmak istiyorum. Lütfen bunların önemini arkadaşlarıma anlatır mısın? Tuttuğum takımın maçlarını, yorumlarını babamla izlemekten keyif alıyorduk. Geçenlerde babam “Haberlerden sonra spor haberlerinin de tadı kaçmaya başladı” dedi. İzlediğimiz spor yorumlarında şiddet ve ayrımcılığı körükleyici yayınlar görüyoruz. Halbuki bu spor programları bizlere dostluk ve barış mesajları vermeli, birleştirici olmalı.

Bir tatil günü babamla birlikte, sihir yaparak sofraya kuran televizyon kahramanını izlerken “Aslında senin anne de bir sihirbaz. Bir kaç dakika içinde yemek pişirip sofrayı kurabiliyor” şeklindeki ifadesi beni memnun etti. Beni böyle gerçekler dünyasına çekmesi, hem benle paylaşımını yapması, hem de annemi yüceltmesi çok hoşuma gitti. Böyle ailem olmasından dolayı şanslıyım. Ya böyle bilinci sahip olmayan ailelerin çocukları bu programlardan nasıl etkileniyorlar acaba? Sevgili televizyon böyle dizilere karşı tüm çocukları, anne ve babaları bilinçlendirirsen sevinirim. Bir gün sana daha yakın dost olacağıma inanıyorum. Zaten akıllı işaretlerinden bu yana sana daha çok sempatiyle bakıyorum. Hem yukarıdaki istek ve önerilerimden öte senin birçok yararında olduğunu biliyorum. Verdiğin eğitim programların özellikle yetersiz çevre koşullarında yaşayan arkadaşlarım için oldukça yararlı. Bunun yanı sıra gerçek hayatta karşılaşma fırsatı bulamadığımız doğa ve çevre ile ilgili görüntülerin örneğin belgesel programları aracılığı ile okul bilgilerimize görsel bir pekiştiricilik sağlıyorsun. Bilmemiz gereken çok önemli haberleri, buluşları çok kısa sürede senden öğreniyoruz. Bundan dolayı sana teşekkür ediyor ve bu yönlerini takdir ediyorum.

Sevgili arkadaşım televizyon, mektubuma son verirken seni daima ailemiz içinde güler yüzünle, dost sıcaklığıyla misafirliğe bekliyorum. Mis kokulu çaylarımızı yudumlarken seni izlemek ve keyif almak tüm sevdiklerimin en büyük dileği. Görüşmek üzere. Hoşça kal.

Arkadaşın Özlem

Özlem Seda AVCI
7/B Sınıfı
Cengiz Topel İ.Ö.O. – Boyabat / SİNOP

Sevgili Televizyon,

Seninle insanlar arasında değişik bir bağ var. İnsanlar senden bir türlü vazgeçemiyorlar. Seni, bir işleri olsa bile izlemek istiyorlar.

Sana çok teşekkür ederiz. Senin sayende ülkemizde ve dünyada yaşanan olayları anında takip de edebiliyoruz. Yine çeşitli şehirleri, doğal güzellikleri ve farklı kültürleri aralara gitmeden tanıyabiliyoruz. Akıllı işaretler, televizyonda ne tür programları yaşımıza uygun olarak izleyebileceğimiz konusunda bize destek oluyor. Lütfen akıllı işaretleri koyarken dikkatli olun. Seviye ve içeriğine dikkat edin. Çünkü bizler o işaretlerine göre programları izliyoruz.

Bu güzelliklerinle birlikte maalesef çocuk programlarını azaltıyorsun. Bizlerin izleyeceği kanalların çoğu kablolu kanallarda. Çocuklar, kendilerine yönelik programlar azaldıkça zararlı programları izlemek zorunda kalıyor.

Kadınlar sabahları yayınlanan kadın programlarının bağımlısı oldular. Bu tür programlarda insanların özel hayatına çok giriliyor. İnsanların ne yaptıklarına, nerede kimlerle gezdiklerine çok karışıyorlar. Tabi kadınlar da o programları izledikten sonra çok etkileniyorlar ve eşlerinden şüpheleniyorlar. Aileler parçalanma noktasına kadar geliyor.

Senin zararlarından çok faydalarının olabilmesi için keşke elimden bir şeyler gelseydi. Asrın bu en büyük icadının doğru kullanılması lazım. Eğitici, bilimsel, sosyal yönü ağırlıkta olan programlara ağırlık vermelisin. Belgesellerin sayısını artırmalısın.

Televizyonda yer alan programlara çoğunlukla şiddet ve cinsellik olduğunu herkes biliyor. Bu da bizim psikolojimizi bozuyor. Bu tür program ve dizilerin yayınlanmasını önlemelisin.

Sevgili televizyon,

Biz çocuklar izlediğimiz, gördüğümüz her şeyden, her davranıştan çok çabuk etkileniriz. Yarının Türkiye'sini oluşturacak bizleri doğru eğitmenin, bizlere iyiyi, doğruyu göstermenin senin elinde olduğunu unutmamalısın.

Feyza Nur ÇETİN

6/A Sınıfı

TOBB İ.Ö.O. Merkez / ÇANKIRI

Sanal İletişim

Ömrümün yarısını seninle geçirdim. Bazen mutluydum bazen de mutsuz. Benim akşam zevkim oldun. Sensiz hayatı düşünemiyorum. Bana bazen iyileri bazense kötülerini gösterdin. Hayatı anlamama sen yardımcı oldun. Gel şimdi seni biraz tanıtayım.

Bazı iyi yanlarında var kötü yanlarında. İyi yanlarını anlatarak başlayacağım. Merak etme seni iyi tanıtırım Biz çocukların burada seni izlediğini bilerek bizi iyiye, doğruya, güzele yönlendir. Bizi kötü alışkanlıklardan uzak tut. Bize onları tanıttı. Sen bizi göremiyor olabilirsin ama biz seni görüyoruz. Eve girdiğimizde kocaman gözünle bize bakıyorsun. Hala senin sırrını çözebilmiş değilim.

Gel birazda kötü yönünü anlatayım. Korkma! Çok kötülemeyeceğim seni. Sana biraz kırgınım. Biz çocukların karşısında olduğunu bildiğin halde neden olumsuz örnek oluyorsun, bırak şu reyting kaygılarını. Sen bizi düşün, biz büyüyünce ne olacağız nasıl olacağız? Bize kim örnek olacak onları düşün. Ben küçüğüm aklım ermez ama sizi ticari kaygılar bozdu.

Biz de size bağımlılığımız. Mademki izliyoruz sizi vazgeçemiyoruz lütfen! Düşünün bizi.

Birde radyasyon yaymayın bizi düşünün sağlığını.

Sihirli kutum, saatler süren sihirli dünyandan ayrılmak zorundayım. Çünkü uykum geldi. Aslında filmin sonunu da merak ediyorum.

Ben her gün okula geç yattığım için uykulu gözlerle gidiyorum. Sihrinden bir türlü kurtulamıyorum. Sana kızsam da en iyi dostumsun. Zaten bu alemde herkesin işi başından aşmış. Kime sorarsan git başımdan diyor. Biz de başlarından gidiyor. Sizlerin başına geliyoruz. Sonra da insan ilişkilerinin zayıflığından ilişkilerindeki iletişimsizlikten söz ediliyor.

Bu zamanda kimse kimsenin yüzünü görmüyor ki. İyi ki sanal ortam Var! Büyüklerim istemese de hepimizi seviyorum. Telefon, bilgisayar vs. İyi ki varsınız.

Sevgilerimle...

Yiğit ŞAHİN

6/A Sınıfı

Özel Ordu Koleji / ORDU

İYİ SEYİRLER

Ben televizyon krallığında yaşayan bir televizyon çocuğuyum. Doğduğumdan bu yana evimizde televizyon var. Televizyon bizim evde bir uyuduğumuz saatte bir de evde olmadığımız zamanlar kapalı durur. Elektrik kesilmediği takdirde hep açıktır.

Ben küçükken en çok reklamları severmişim. Müzikli ve hareketli programlar, çizgi filmler favorimmiş. Daha sonraları eğitici çocuk programlarını seyrettirmiş annem. Sayı saymaya, renkleri, alfabedeki harfleri bu programdan öğrendim ve okula başladığımda adımlı, soyadımı ve telefon numaramızı yazabiliyordum. Küçükken en çok merak ettiğim şey o küçücük kulunun içine birçok insanın nasıl sığıldığıydı. Sadece insanlar değil evler, arabalar, hayvanlar, gemiler, uçaklar aklınıza ne gelirse çıkıyordu karşımıza. Sihirli bir kutu olmalıydı televizyon. Bunun başka bir açıklaması olamazdı o zamanlar benim için. Büyüdükçe sihirli kutunun sırrım da öğrendim. Ama kaç yaşında olursa olsun bu kutunun etkisinden kurtulamıyor insan. Babam haberleri, spor programların, belgeselleri seyrederek. Annem dizileri, tartışma programlarını ve kadın programları, kardeşim ve ben de yaşımıza uygun program ve müzik kanallarını izliyoruz. Son yıllarda uygulamaya başladıkları akıllı program işaretleri çok iyi oldu bence. Seyredeceğimiz filmin içeriğini başlamadan bildiğimiz için neyi seyredip neyi seyretmeyeceğimize baştan karar verebiliyoruz. Annemin ve babamın çocukluğunda herkesin evinde televizyon yokmuş. Şimdi ise her evde birden fazla televizyon var.

Gün içinde oturma odasındaki televizyon seyredilir. Akşam yemekle mutfaktaki televizyon, misafir geldiğinde ise salondaki televizyon seyredilir. Eve girdiğimizde ilk televizyon açılır. Biz dört kişilik bir aileyiz ama televizyon evimizdeki beşinci kişidir diyebilirim. Bazı insanlar televizyonun sosyal hayatımızı öldürdüğünü söylüyorlar. Ama ben buna katılmıyorum, Evet, televizyon izlemeyi seviyoruz. Seyrettiğimiz programlarda seçici davranıyoruz, izlediğimiz bir programla ilgili evde herkesin farklı bir fikri olabiliyor. Fikirlerimizi söylemek, tartışmak hoşumuza gidiyor. Dışarı çıkmak istersek, arkadaşlarımız gelirse kumandanın düğmesine basıp televizyonu kapatıyoruz. Sonuçta kumanda bizim elimizde. Biz istediğimiz gibi televizyonu kumanda edebiliyor, istediğimiz zaman açıp kapatabiliyoruz. Televizyon bizi kumanda etmiyor. Ne seyredebileceğimize ve ne kadar seyredeceğimize biz karar veriyoruz. Ben bir televizyon izleyicisiyim, televizyon esiri değilim. Derslerimden ve özel zevklerimden arta kalan zamanlarda sevdiğim programları izliyorum hepsi bu.

Teknoloji her alanda hayatımızda önemli bir yer teşkil ediyor. Cep telefonu, internet, televizyon hepsinin de yararı kadar zararı da olabilir. Önemli olan bizim onlardan yararlanabilmemiz. Faydalı miktarda kullanıp zarar görmeden bırakabilmeliyiz. Unutmayalım ne yapıyorsak biz yapıyoruz. Doğru kararları verirsek hiçbir aletin esiri olmayız.

RUMUZ: TELEVİZYON

Cemre YASSI

8/D Sınıfı

Turgut Reis İ.Ö.O. – Ereğli / ZONGULDAK

SEVGİLİ TELEVİZYON,

Mektup yazmanın neredeyse unutulduğu günümüzde bana seninle ilgili duygularımı, düşüncelerimi ve doğru bildiklerimi sana anlatmak için bir mektup yazmaya karar verdim,

Senin 1926'da icat edildiğini düşünecek olursak, sen hayatımıza girmeden insanlar eğlenmek ve vakit geçirmek için bir araya gelir, sohbet ederlermiş. Ancak; sen hayatımıza girdikten sonra belki daha çok eğleniyor ya da meşgul olacak daha fazla şey bulmuş olduğumuzu zannediyoruz; fakat belki yanıldık belki de seni doğru ve kullanılması gerektiği gibi kullanmayı beceremedik ki sen evlerimizdeki yerini aldıktan sonra gerek aile içi sohbetler ve paylaşımlar, gerekse komşuluk ilişkileri zayıflamış hatta yok olmaya başlamıştır.

Herkesin takip ettiği içeriği farklı farklı programlar var. Mesela babam spor programlarını, annem bilimsel kanalları, kardeşim çizgi filmleri ben ise farklı programlar seyrediyorum. Demek ki Önce senin yüzünden aile içi tartışmaları önlemek için bizim eve dört tane senden mi almak gerek. Diyelim ki dört tüne senin gibi televizyonumuz var ve herkes istediği yeri gönlünce seyrediyor peki nerde kaldı sohbet etmek, konuşmak, paylaşmak, dertleşmek ya da diyelim bir misafir geldi evimize sen hep salonun başköşesinde ve açıksın, gözler hep sende konuşulanlar hep havada kalıyor ve misafirlikte eski tatları vermiyor. Kafama takılan bir şeyi babama sorduğumda gözü yine sende beni dinlemediğini söylediğimde ise dinlediğini söylüyor ama bu kez de gözü ben de kulağı sende oluyor bazen seni kıskandığımda olmuyor değil hani.

Tüm bunlardan sonra merak ettim ve araştırdım bu sadece benim çevremde mi yoksa her yerde mi böyle insanlar senin kölen mi olmuşlar ve öğrendim ki UNESCO'nun yaptığı bir araştırmaya göre ABD'den sonra seni en çok bizim ülkemiz izliyor, günde tam üç saat otuz altı dakika. Sonra düşündüm seni icat eden kısar, seni açsınlar ve hiç kalkmadan amaçsızca seni seyretsinler diye mi yapmış yoksa insanlığa hizmet etmen amacıyla mı yapmış? Biliyorum ki zararların olduğu kadar faydalarında var. Mesela iyi hazırlanmış programların eğitim, tıp, endüstri gibi konuların da faydaları çok olur.

Sürekli televizyon seyreden insanlarsa pasif, hareketsiz hatta mutsuz olabilirler, insanlar arası sohbetin, konuşarak dinlemenin, okumanın ve birbirini sevmenin değeri zayıflayabilir, insanlar yapmaları gereken birçok işi ihmal edebilir hatta unutabilirler.

Bence en önemli şey seni bir amaç değil de bir araç gibi kullanmayı öğrenmek. Eğer seni sadece dinlenmek, öğrenmek ve sana tutsak olmadan izleyebilmek için kullanabilirsek senden ve senin insanlığa katkılarından övgü ve sevgiyle bahsedebiliriz

Sevgiler

Kubilay ARAS

7/B Sınıfı

Utku İ.Ö.O. – Ereğli / ZONGULDAK

Sevgili Televizyon,

Sen, bizim hayatımızı kaplayan büyük bir kitle aracısın. Bizlere dış dünyanın kapılarını açar, yaşamı algılama duyularımızı geliştirirsin.

Bizlere sunduğun programlarla ulaşamadığımız gidemediğimiz yerleri yakın eder, görmediğimiz, bilmediğimiz konularda bizleri bilindir kılarısın. Bizlere sunduğu haberlerle yolumuzu belirler, ne zaman-nerede-ne yapacağımızı bildiren bir bilgi kutusu olur ve bu konuları biliyor olmaktan güven duyurursun. Evlerimizde haber saatlerine kıymet veririz çünkü verdiğin haberlerle doğru bilgilere ulaşırsın ve bazense seninle tek bir yürek olur, kardeşlerimiz için hep birlikte atarız. Gösterdiğin belgesellerle dünyanın tüm güzelliklerini öğretir, doğal güzelliklerimizin kıymetini anlatırsın. Bilim ve sanat alanında gelişmiş insanları tanıtarak bizlere örnekte bulunursun. Sağlığımız için bazı hastalıkların tedavi yöntemlerini sunar, çok yaratıcı gelişmeleri gündeme getirirsin. Bazı kanallarda ise güzel dilimiz Türkçeyi güzelce telaffuz eder ve gençlerimize bozulmamış bir şekilde sunarsın. Böylelikle kalplerimizde sıcaklık bir yer bırakırsın.

Sevgili Bilgi Kutum,

Seni sevdiğim kadar da bazen eleştiriyorum. Çünkü bazen çocuklar için uygun olmayan davranışlar ve sözler sergileniyor. Gelişim döneminde olan bireylerde bazen korkutucu, bazen güven yitirici ve bazense onları umursamazlığa sürükleyen bilgi ve görüntüler sunuluyor. Haberlerde çoğunlukla çocukları konu alan haberler, magazin haberleri ve olumsuzluk içeren haberler veriliyor. Çocukların yer aldığı haberlerde onları “Kapkaççı çocuk” gibi tabirlerle etiketlendirdiğimiz bu çocuklar bizim ayıbımız, utanç durumumuzdur. Olumsuzluk içeren haberler ise çocukların üzerinde apayrı bir yer bırakır. Çocukların haberleri anlayış biçimleri üzerinde yapılan bir çalışmada 5-7 yaşındaki çocuklara “haber deyince aklınıza ne geliyor” sorusuna çocukların %39 savaşı, ölüm, kavga gibi olumsuzluk içeren yanıtlar vermiş, %46’sı yansız programa ait isim ve görüş aktarmış ve sadece %4’ü olumlu bir yanıt vermiştir. Prof. Dr. Ferhunde Öktem’in çocuğuna söylemek istediklerini ve bunu söylemek isteyen büyükler adına yazdığı bir mektupta değerlendirdikleri 6 kanalın haberleri içinde sadece bir tek iyi haber olduğunu söylüyor. Bu gibi durumlar genç ve erişkinlerin dünyaya bakış açılarında yüzeysellik oluyor.

Ayrıca gösterilen filmlerde kötü madde kullanımını gösteriyorlar ve ahlak bozucu davranışlar sergileniyor. Bunlarda seni ne kadar kötülüyor demi benim canım arkadaşım...

Sevgili arkadaşım,

Benim senden ricam kanallarda doğru ve tarafsız haberlerin verilmesi, bilim, sanat ve kültür alanlarındaki programların konulmasını istiyorum.

Umarım, bu kanalları bir dahaki açışında eğlenceli ve güzel programlar ve dizilerle karşılaşırım. Benim can sıkıntımı gideren, yalnızlığıma çare bulan ve yolumu doğru bulmamı sağlayan arkadaşım...

Büşra SAMAN

7/H Sınıfı

Abdulkadir Eriş İ.Ö.O – MALATYA

SEVGİLİ TELEVİZYON

Benden duymuş olma ama bazıları arkandan "Aptal Kutusu " diyor. Ne yalan söyleyeyim ben de bazen bu düşünceye katılıyorum. Bana kızmıyorsundur umarım.

Aslında sen bir bıçağa benziyorsun. Hani bıçak geçer ya bir katilin eline insan öldürmek için bir vesile olur. Ya da geçerse bir doktorun eline, ameliyat masasında can çekişen bir insanı kurtarmaya vesile olur. Ne yazık ki sen katilin elindesin. Umarım bir gün doktorun eline geçersin.

Sendeki bu aptal kutusu imajını silmemizin bir yolu var aslında. Tabi bunun için vereceğim tavsiyelere uyman gerekiyor.

Programların içeriği daha çok eğitici olsun. Kültürümüzü, geleneğimizi, dalın çok görmek istiyoruz. Bilirsin mahrum edilmeyecek kültürümüz yok. Aynı zamanda tarihimizi de senle öğrenmek istiyoruz. Milli duygularımızın daha yoğun bir şekilde hissedilmesi için de zaten bu şart.

Ayrıca insanların duygularını sömürmeni istemiyorum. Evet, Türkler duygusaldır. Ama bunu kullanman doğru değil. Türkün eğlenmeye, gülmeye çok ihtiyacı var. Sen ise çeşitli dramlarla insanları karamsar yapıyorsun. Programlarının formatlarında değişim istiyoruz anlayacağın.

Bak "Yiğidi Öldür hakkını yeme" Bilgi yarışmalarını haberlerin çeşitli kültürel programların yok değil. Sayende İstanbul'daki depremi memleketimin bir diğer ucundan Ağrı'dan, Van'dan duyabiliyor insanlar. Ya da çeşitli gezi programların sayesinde, belki de hiçbir yerde göremeyeceğimiz, gidemeyeceğimiz yerleri görme, tanıma imkanı buluyoruz. Oradaki insanları tanıyıp, o toplum hakkında birçok bilgi ediniyoruz. Aynı şekilde belgesellerin sayesinde belki adını bile duymadığımız nice hayvanların bizle aynı atmosferi paylaştığını öğrenebiliyoruz.

Bunlardan ötürüde sana çok teşekkür ediyorum.

Yenilenerek karşımıza daha sevimli çıkman umudu ile HOŞÇAKAL.

Abdullah ELHAN

7/B Sınıfı

Bahçeşehir Şehit Mehmet Armağan Alper İ.Ö.O. - YOZGAT

Sevgili televizyon,

Geldiğin gün hayatımıza renk kattın. Çocukluk hayallerimizi süsledin. Üzüntümüz, sevincimiz seninle şekillendi. Bazen saatlerimiz seninle şenlendi, seninle güzelleşti.

Tabi ki bazı değerlerimizi unutturdun. Sen olmadan kimin bir derdi, bir sıkıntısı var konuşulurdu. Eskiden dedeler, nineler bize masal anlatırdı; ama şimdi kimse kimsenin sorunuyla uğraşmıyor, kimisi takımı kaybetti diye ağlıyor kimisi de dizideki karakterin sonuna çözüm arıyor. Hiçbirimiz “Acaba bugün babamın günü nasıl geçmiş?”, “Abim sınavını iyi yapmış mı?” diye düşünmüyor veya düşünse de diziye, maça, habere ara veremediğimiz için sorma zahmetinde bulunmuyoruz. Ayrıca eskiden dedeler, nineler vardı hayatımıza yol gösteren tatlı ihtiyarlar. Oysa şimdi onlar da yok çünkü sen çile değerlerimizi yok ettin. Bir ananın, bir babanın, bir çocuğun üstünde ne kadar emeği olduğunu unutturdun. Gelinleri kaynanalara, kaynanadan gelinlere kışkırttın. Artık bırakın sevgiyi, saygıyı bir çatıyı bile paylaşamaz oldular.

Ama bu değerlerin zevkine bazen biz televizyon bağımlıları da varabiliyoruz. Mesela elektrikler kesilip sen olmayınca yapacak iş olmadığından birbirimize sorular sorup, birbirimizi anlamaya çalışıyoruz. Bayramları ise nineleri, dedeleri görüp hal hatır sorup onların tatlı masallarını dinleme zevkine koyuluyorduk ki artık bayramlarda tatillere çıkılmaya başlandı. Hep sen ve o göz alıcı reklamların yüzünden. Yaz tatillerinin suyumı çıktı sanki? Hem bayram bizim maneviyatımızdı. Büyüklerin elleri öpülüyor, küçüklere şekerler verilir, küsler barıştırılır, fakirlere yardım edilir. Bir başka konu artık çocuklarını senin karşında yiyip bitiriyorlar. Gerçi bazı anne babalar bundan memnun. Artık kimse kimseye güvenmiyor, çünkü suç oranları tavan yaptı. Komşuluk değerlerimizi bile unuttuk. Kim kimin nesi bilmiyoruz.

Neyse bu kadar kötü yanın yeter birazda iyi yönünden bahsedeyim.

Mesela senin aktarmaların olmasa Amerika'daki mali krizden, Çin'deki aşırı nüfus artışına veya Filistin'deki vahşetten nasıl haber alabiliriz. Veya o vazgeçilmez dizilerin olmasa akşamlarımızı nasıl geçirirdik. Eğitim programların olmasa biz nasıl bilgi sahibi olabiliriz.

“Bize ayrılan sürenin sonuna geldik.” hep böyle demez mi programlar. Ben de böyle kalıplaşmış bir söze benzer bir sözle bitireyim sözümü.

Sana yazdığım mektubun sonuna geldim. Şunu anladım: “Seni doğru kullanmasını bilene iyi ama yanlış kullanana ise çok kötüsün.” Bu kadar eleştiriden sonra bana küsmemişindir inşallah. Çünkü ailecek sana çok ihtiyacımız var.

Sen olmadan nasıl geçecek boş zamanlar...

Merve ALTUNPAK

7/B Sınıfı

Osmaniye Bilim Koleji - OSMANİYE

Biricik Televizyon... Seni çok eleştirdim biliyorum ama sana teşekkür etmem gereken yerler de var. Seni sayende görmediğim, adını bile bilmediğim yerleri gördüm. Dünyanın dört bir yanında olan olayları hiç vakit kaybetmeden bizlerle paylaştın. Hayatımda tatmadığım ve belki de hiç tadamayacağım yemekleri gösterdin. Benimkinden çok farklı bazen daha iyi bazense daha kötü hayatları gösterdin. Dünyanın sadece ben ve tanıdığım insanlardan oluşmadığını bana her seferinde anlattın.

Televizyon... Ah ah televizyon sen yok musun sen! Bir dakika daha izleyeceğim diye ödevimi yapmadığım için az mı azar işittim senin yüzünden. Bir gün eve gelip seni göremediğimde çok üzül müştüm. Ama bu sayede etrafımı ve etraftakilere belki de ilk kez dikkatle bakma fırsatım oldu. Kardeşim gülümsüyordu ve ilk dişini çıkarmıştı bile. Babamın saçları ne zaman bu kadar beyazlamıştı. Ayna da kendime bakınca gözerimin uykusuzluktan şiştiğini fark ettim. Bende ki değişiklik sadece bu değildi. Kocaman olan hayal dünyam neredeyse yok olmuştu. Çünkü okumam gereken kitapları ben sende izlemiştim. Galiba en büyük hatamda bu olmuştu.

Alışmış kudurmuştan beterdir Televizyon. Seni izlemeyi bırakamadım. TV'ye giren tüm programları hiçbir ayırım yapmadan izledim. Herkesin dilinde televizyon, herkes akşam eve dönünce televizyonumu görecem diye mutlu olmakta. Artık televizyon ailelerin ayrılmaz bir ferdi.

Televizyon senden beklediğim çok şey var. Beni bilgilendir görmediğim yerleri göster, bilmediğim hayatları anlat. Ama kimsenin özel hayatını anlatma bana. İnsanların birbirlerini vahşice öldürmesini de gösterme. Hele de benim hayal dünyama sakın dokunma. Bunu yapmadığın sürece sana teşekkür etmemi bekleme benden.

Yeter ATAŞ

8/B Sınıfı

Şehit Öğretmen Bayram Yasemin Tekin İ.Ö.O. – Tatvan / BİTLİS

Sevgili Televizyon

Benim senden bazı beklentilerim var. Bu mektubumda bunları dile getirmeye çalışacağım. Benim küçük kardeşimden gözlemlediğim bir sorun ile başlayacağım.

Kardeşim ve onun yaş grubundan olan çocuklar bol bol sihir yapılan dizileri büyük bir dikkatle ve merakla izliyorlar. Diziler bittikten sonra onlarda gördükleri sihirleri yapmaya çalışıyorlar. Yapamayınca da büyük bir hayal kırıklığı ve üzüntü yaşıyorlar. Anne babaların bu durumu açıklamaları onlara izlediklerinin gerçek olmadığına inandırmaları neredeyse imkansız. Bu yüzden çocuklarda anne babalarına karşı farklı tepkiler oluşuyor. Onları ikna etmek bu filmlerden vazgeçirmek çok zor. Ana haberler, spor haberleri, genel kültür yarışmaları, belgeseller bizler için zaman ayırıp izleyebileceğimiz programlardır. Fakat son zamanlarda bizi hiç ilgilendirmeyen özel hayatları sanki zaman doldurmak için insanlara sunulması çok rahatsız edici bir durum. Zaten onları yayınlayan birçok magazin programı var. İsteyen oradan takip edebilir. Çocuklar için yayınlanan bazı çizgi filmlerde bile onların yaşına uygun olmayan konuşmalar ve hareketlerin olduğunu görüyoruz. Çizgi filmlerin içerikleri incelenip sonra yayınlanmalıdır. Ayrıca gençlere yönelik dizilerde onların kafalarını karıştıracak, farklı hayaller kurduracak sahnelerin olmamasına özen gösterilmelidir. Silahların, argo kelimelerin kullanılmadığı filmlerin yayınlanmasını çok isteriz. Programlar başlarken hangi yaş grubuna uygun oldukları ve içerikleri belirtiliyor. Fakat yayın saatlerine dikkat edilmiyor.

Sevgili Televizyon, yararından çok zararın olduğunu düşünme. Eminim ki sana gelen bütün mektupları değerlendireceksin.

Buse Kader BULUT

6/B Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O. - KARS

Sevgili Televizyon;

Sana şöyle bir bakıyorum da eski halinden eser kalmamış. Bakıyorum ama nasıl bakıyorum biliyor musun? İçimdeki iyi duyguları bir kenara atarak, öfkelenerek, kızgınlıkla bakıyorum. Neden biliyor musun? Beni bu kadar kızdırmanın sebebini öğrenmek istiyor musun?

Sen benim kültürümü, geçmişimi, geleceğimi, tarihim i hatta benliğimi aldın. Saçma sapan bir film uğruna, reklam uğruna bütün manevi değerlerimi bir an için unuttun.

Hani nerede eski türküler?

Nerede geçmişim, nerede geleceğim? Ve daha birçok şey. İşte sen bunları unuttun. Bakıyorum da sana, değişik şarkılar söylüyorsun. Bambaşka, anlayamadığım şeyler konuşuyorsun. Ben bunları istemiyorum. Senden istediğim; oyunlarımızı, kıyafetlerimizi, türkülerimizi kısacası kültürümüzü ver bana. Eski günleri hatırlayıp, şimdiye kadarki değişikliğini getir gözüne. Heyecanla, mutlulukla, merakla bakabileceğimiz bir televizyon olarak gel evimize.

İnsanlar arası hoşgörüler i, yardımlaşmaları göster bize. Kavgaların edilmediği, iyiliklerin unutulmadığı, sevginin bütün insanların içinde olduğu zamanı kanıtla herkese. Saçma sapan olaylar uğruna ülkemizin sarsılmadığını, barışın yaygın olduğunu anlat hepimize. Anlattıklarımın kısacası; bizi biz yapan kültürümüzden, birliğimizden ayırma bizi.

Ne olur bir kere de kumandayı sevinçle elime almamı sağla. Dostluğumuz için, sevgimiz için, birlik olmamız için elinden geleni yapmanı istiyorum.

Tuğba KUŞ

7/D Sınıfı

Sakarya İ.Ö.O. - Merkez / BALIKESİR

Sevgili arkadaşım televizyon,

Senin gibi cansız bir varlığa mektup yazacağın hiç aklıma gelmezdi. Taki öğretmenimiz sana bir mektup yazacağımızı söyleyinceye kadar. Ama şimdi çok mutluyum. Seninle paylaşmak istediğim her şey bu mektupla sana anlatacağım.

Ben seni çok seviyorum. Ama büyüklerim sana bağlanmamdan rahatsız oluyorlar. Senin zararlı olduğuna inanmak bile istemiyorum. Bana bunu zorla anlatmaya çalışıyorlar. Aksine ben senin faydalı olduğunu düşünüyorum. Bize neler vermiyorsun ki... Komedi filmleri, çizgi filmler, belgeseller ve daha neler neler...

Bazı filmleri izlerken gözyaşlarımı tutamıyorum. Hüzünlü bir anımda ise beni eğlendiren, güldüren, sıkıntımı gideren sen oluyorsun. Hiç aklımıza gelmeyen şeyleri bize düşündürüp, bizi bilinçlendiriyorsun. Buna rağmen büyüklerimin hep kötü yanlarından bahsetmesini sana haksızlık olarak görüyorum.

Aslına bakarsan benim kafam çok karışık. Annemin söylediklerinin doğru olabileceğini düşündüğünde oluyor. Ama seni o kadar çok seviyorum ki buna inanmak içimi acıtıyor; kabullenmek istemiyorum. Canım arkadaşım, belki suçun çoğu bendedir. Kitapları az okuyorum, derslerime az çalışıyorum. Sonra da seni suçluyorum. Çok sevdiğim bir arkadaşım çağırınca nasıl bütün işimi bırakıp mutlaka gitmek istiyorsam senin çağrına da aynı şekilde karşı koyamıyorum. Karşına geçtiğimde ise zamanın nasıl akıp gittiğinin farkına bile varmıyorum. İşte bu yüzden kafam çok karışık. Umarım beni anlarsın.

Sen çok renkli bir kişiliğe sahipsin. Espriyi, konuşkan, duygusal, marifetli... Bu özelliklerin hepsini kendinde toplamışsın. Komedi filmlerinle espriyi, belgelerinle bilgiyi tattırıyorsun. Yemek programların çok marifetli, bir sürü tarifler var. Türkçemizi güzel konuşma konusunda da çoğu kez güzel örnekleri sende buluyoruz. Hüzün, mutluluk, sevinç... Bu duyguları da çoğu zaman seninle yaşıyoruz.

Canım arkadaşım, bazen düşünüyorum da kapalı olduğun zaman kim bilir ne kadar üzülüyorsundur. Tıpkı konuşamayan bir bebek gibi. Kapalı olduğunda bize duygularını, ne kadar yalnız olduğunu anlatamıyorsun. Herhalde çok sıkılıyorsundur. Keşke sen de duygularını bizim gibi anlatabilseydin.

Birazda da akıllı işaretlerinle ilgili görüşlerimi anlatmak istiyorum. Bazı programların başına kimlerin izleyebileceğini gösteren işaretler koyuyorsun. Tamam, bu çok güzel. Ya aileler bilinçli değilse... Çocuğum yaramazlık yapmasın, televizyon seyretsın, böylece ben de rahat edeyim diyorsa. Bu konuda sana bir çözüm yolu söylemek istiyorum. Böyle zararlı programlarını çocukların televizyon karşısında olmadığı geç saatlerde yayınlama şartı getirebilirsin. Bence bu daha iyi bir çözüm olur.

Son olarak sana söylediklerimi değerlendirmeni ve dikkate almanı istiyorum. Ayrıca seninle birlikte çalışan insanlara da seni iyi değerlendirmelerini tavsiye ediyorum. Bunu şuna benzetiyorum. Atom iyi kullanılırsa insanlığa yararlı olur. Bomba şeklinde kullanılırsa Hiroşima da olduğu gibi insanlığın felaketi olur.

Her ne olursa olsun, ben bilinçli olacağıma ve seni iyi kullanacağıma söz veriyorum.

Hoşça kal

En iyi arkadaşın Büşra Soylu

Büşra SOYLU

6/A Sınıfı

Yavuz Selim İ.Ö.O - OSMANİYE

TELEVİZYONA MEKTUP

Renkli arkadaş,

Sen değil miydin, soğuk kış gecelerinde evde oturup soba üzerinde kestane patlatıp yüzüne baktığımız, bacadan dumanla yükselip gecenin karanlığına karışan kahkahalarımızın sebebi? Evet, bunları yapan bize bilgi veren sendin.

Radyo ve telefonların kışkandığı rengarenk gözleri olan arkadaş!

Bazen üzücü olayları, bazen ise sevinçli programları seyretmedik mi sende? O masum ve şaşkın bakışlarımız arasında evimize sızıp bir parça oldun. Şimdi ise insanların seni terk etme kaygısıyla tutuştu eteklerin.

Kimisi sana “aptal” kimisi ise “sihirli” kutu der. Ben sana renkli gözleri olan arkadaş demeyi tercih ediyorum. Çünkü seni kullanmasını bilene göre “sihirli”, bilmeyene göre ise “aptal” kutusun. Benim için haberlerin alındığı bir araçsın. Herkesin bir görevi vardır. Senin görevin olayları bize görüntülü olarak bildirmektir. Fakat insanlar senin gözlerindeki şarkıları dinleyip, seninle muhabbet ediyorlar. Böyle olunca diğer arkadaşlarının her geçen gün değeri azalıyor. İnsanlar kendi arasında iletişim kuramıyor. Evet, bize birçok konuda yardım ediyorsun; ancak kötü alışkanlıklarının olduğunu da gizleyemeyiz. Bunların başında: En önemli sanat olarak bilinen “beyaz perde; yani sinemanın değerini kaybetmesidir. Binlerce insanın ekmek kazanabildiği ve emek verdiği bu güzel değeri, sen kendi ihtişamınla yok ettin. Bu hem ihanet hem de bencilliktir. Bir dakika gözlerimi ovuşturuyorum. Biraz ağrıyor. Nedeni; zamanında annemi dinlemeyip seni çok seyretmemdir. İşte hayatıma verdiğin bir zarar daha: Geçen gün arkadaşım ödevini yapmadığını söyledi. Bahane olarak da “vaktim yoktu” dedi. Fakat gerçeği söyleyince çok üzüldüm. Bütün gece sana bakmış ödevini yapmamış. Ayrıca bu konuda öğretmene yalan söyleyeceğini de itiraf etti.

Daha geçen gün deprem olduğunu ilk senden öğrenmiştim. Lakin ne yaparsam yapayım kötü yanların daha ağır basıyor.

Bunları hepsini sana söylüyorum. Eminim içinden “yalnızca ben mi suçluyum?” diyorsundur. Tabi ki tek günahkar sen değilsin. Asıl suç sendeki ışığı karartıp, hiç olmayacak şeyler bırakan insanlarındır. Umarım çok geç olmadan hem kendini hem de senin kalbini temizlerler. Dikkat ettin mi bilmiyorum. Yukarıda yazdıklarımın arasında sana hiç, o insanların taktığı isimle hitap etmedim. Bu kelimeyle sana hiç hitap etmeyeceğim. Çünkü sen her zaman benim renkli gözleri olan arkadaşımsın.

Filiz KAMIŞ

7/B Sınıfı

Fevzi Geyik İ.Ö.O - VAN

SEVGİLİ TELEVİZYON

Doğrusunu söylemek gerekirse bir günüm sensiz geçmiyor. Acımda sen oluyorsun sevincimde. Her gün okuldan döndüğümde açan ikinci arkadaşımı arıyorum. Bulamayınca da çıldırıyor, bulunca ise korkuyorum. Seni açmak istiyorum ama babamın “ders çalış” sözü kulaklarıma çınlıyor. Eğer bu çınlayışa aldırmayıp ta seni açarsam bu çınlayış iki misli artıyor. Genelde bu çınlayış yüzünden seni açmıyorum. Sonuçta bu gibi durumlarda abimin yolunu gözlüyorum. Belki sevdiğim veya nefret ettiğim televizyonun başkomutanı olan kardeşimin yolunu gözlediğimde oluyor. Çünkü onlar gelince ilk iş televizyon açılıyor.

Ve Sevgili Arkadaşım Televizyon; seni çok seviyorum. Hele ki şu saçma sapan, gizli yalan dizilerin yok mu? İşte onların delisiyim. Bir bölümünü bile kaçırmıyorum, babamın değiştirdiklerinde, başka. Senin o beğendiğim dizilerini de izlemek için en nefret ettiğim şeyi bile yapıyorum, uykusuz kalıyorum.

Hüzündaşım Televizyon; Ara sıra renk geliyor o hüzünlü türkülerin. Sen söylüyorsun ben daralıyorum. Sen söylüyorsun ben ağlıyorum. Ama bu açıkça yapmıyorum. Kimse görmesin diye kuytulara çekilip ağlıyorum. Duygusal görünmek istemiyorum.

Sevgili Arkadaşım Televizyon; seni paylaşıyorum. Her şeyi paylaştığı halde seni paylaşmak gelmiyor içimden. Bir kalem bir ekmek değilsin ki paylaşayım seni. Ama benden güçlüler oldu mu o zaman onlar “benimle paylaşmıyor seni” seni herkes birbirinden kıskanıyor. En başta ben.

Ve Sevgili Dostum Televizyon; Aşığım sana biraz kırıncı olsan da senden başkası üzüldüğüm üzüntüme; sevindiğim zaman sevincime ortak olmuyor. Sen ağlıyorsun ben ağlıyorum, sen gülüyorsun ben gülüyorum. Biliyor musun her dakika senle yalnız kalmak istiyorum. Ama başkaları giriyor aramıza. İşte o zaman deli oluyorum. Her saniye seni düşünüyorum.

Küsemediğim Arkadaşım Televizyon; Senden hiç küsemiyorum. Diğer canı kanı olan arkadaşlarımla her zaman küstüğüm halde senden hiç küsemiyorum. Ben sana sadık kalıyor, esir oluyorum. Ama o zamanda sen benden küsüyor, beni aldatıyorsun. Sen benden küstüğün halde ben senden küsemiyorum. Ben köleyim sen efendim. Ama bazen de efendilikten çıkıp bana darılıyor, bozuluyorsun.

Serseri Arkadaşım Televizyon; Be çalışkan öğrenciyim diyemiyorum artık sen geldikten sonra. Beni yoldan çıkarıyorsun, serserilik yapıp kandırıyorsun. Ama beni kandırırsan da senin sesinden ayrılmıyorum. İki serseri olup takılıyoruz. Sen serseri ben serseri, geri kalanlarsa okey taşları.

Teknoloji Arkadaşım Televizyon; Ben seni görüyorum ama sen seni göremiyorsun. Kim bilir o kadar gelişirsin ki belki karşılıklı konuşuruz.

Sefil Arkadaşım Televizyon; Gece olunca çok sefil oluyorsun. Ben seni yalnız bırakmak istemiyorum ama uyku bırakmıyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum, ama olmuyor. Niye sen mi kandıracaksın beni, birazda ben kandırayım seni diyorum ama yine sen kandırıyorsun beni. Rüyama giriyorsun birden uyanıyorum karşımda görüyorum seni.

Geveze Arkadaşım Televizyon; O kadar konuşuyorsun ki. Hiç yorulmuyorsun? Senin kadar ben konuşsaydım şimdi yazar olmuştum. Ufak ufak ünüm duyulurdu, dünyada. Ama bu kadar konuşmak iyi değil. Hayır, sen konuşmuyor bağırıyorsun. Bana bir şey olmaz diye övünüyorsun. Ama bu kadar kendine güvenme sesin kısılır “sinyal yok, ses cihazı bozuk yazılarıyla arkadaş olursun.

Cezaevi Televizyon; Ben hayatımda hiç cezaevine girmedim, senden başka. Sende bir cezaevinin hem de korumalı. Başına oturtuyorsun, izin vermiyorsun ki seni izleyen uykusuz gözlerime su serpeyim. Hem uykusuz hem susuz seni izliyorum. Bilmiyorum ki nasıl sana mahkum oluyorum.

Ah Televizyon Ah; Senin yüzünden annemden babamdan abimden, ablamdan, hatta öğretmenenden azar işitiyorum. Annem, babam, abim, ablam ders çalışmıyorum diye, öğretmenim ödev yapmadım diye bana çok kızıyorlar. Ah televizyon ohh!..

Ve En Nefret Ettiğim Arkadaşım Televizyon; Şu haberlerin yok mu? İnsanın ciğerini yakıyor. Üzüyor, arkadaşım her şeyin güzel, kandırman güzel, dostluğun güzel, ama biliyorum ki hepsi yalan dolan, yalan izliyoruz. Ama keşke şu haberlerin olmasa be. O da yalan olsaydı nede güzel olurdu. Yürek yakmasan, kalp acıtmasan... Ah televizyon ah... Senin tek sevmediğim tarafın bu. Tekrar tekrar bu acı haberleri yayınlıyorsun. Beni perşerişan ediyorsun.

Ve Vefakar Arkadaşım Televizyon; Sen yoksun. Bu sensiz yaşadığım ikinci yıl oluyor. Sensizlikten biraz mutluyum, biraz mutsuz. Yarın ayrılışımın ikinci yılı. Seni bozuluştundan beridir erken yatıyorum. Ödevlerimi yapıyorum. Serserilik yapmıyorum. Ve de çalışkanım diyebiliyorum. Ama sensizliği ne malum çekemiyorum. Seni biraz unutabilmek için seninle aynı özelliğe sahip yani geveze olan radyoyu dinliyorum. Galiba babam televizyon alacak. Ne yapsın babamda oda sensizliğe alışamadı. Desene yine eski günler geri geliyor. Uykusuzluk, sefillik, mahkumluk, dostluk...

Gelişine sevin sen mi üzül sen mi bilemiyorum.

Vefakar dostum televizyon senden nefret ediyorum ve seni çok seviyorum.

Hatice KELER

8/D Sınıfı

Barbaros Hayrettin Paşa İ.Ö.O. - ERZURUM

Sevgili Televizyon,

Bazı durumlarda çok yararlısın. Bazı durumlarda diyorum çünkü kliplerin, gündüz kuşağındaki programların, dizilerin hepsinin eğitici ve öğretici olduğunu söyleyemem. Hatta bana göre topluma hiç de hoş olmayan davranışlar da kazandırıyorlar. Ama ben bunlarla ilgilenmiyorum. Benim için önemli olan eğitici ve öğretici olman. Ben izledikçe öğreniyor, dinledikçe bilgiler ediniyorum.

Ben hayvanların hayatını, denizin altını, insanların yaşamını, tarihi yerleri senden görerek öğreniyorum. Bunları seyrederken zevk alıyorum. Kim zevk almaz ki. Televizyonun insanların hayatında önemli bir yeri vardır. Çünkü bilgili ve faydalı bir araçtır. Ancak bütün insanlar televizyondan zevk almaz. Bazıları ise hiç sevmezler. Ben seviyorum. Çünkü bazı çizgi filmler vardı, güldürücü ve eğlendiricidir. Bunlardan en çok sevdiğim Tom ve Jerry'dir. O çizgi filmi seyredince çok zevk alırım. Gerçi yaşım biraz büyük ama ben yine de çizgi film izlemekten zevk alırım.

Gereksiz tartışmaların yapıldığı, insanların özel hayatlarının anlatıldığı programlar yerine eğitici ve bilgi veren, eğlendiren programların daha çok olması dileğiyle mektubuma son veriyorum.

Esmâ TELLİOĞLU

8/A Sınıfı

Nevzat Ayaz Y.İ.B.O – ÇANKIRI

Sevgili Arkadaşım;

Ben 12 yaşında İlköğretim 6. sınıf öğrencisi bir gencim. Sana yapılan bir yarışma sonucu bu mektubu yazmaya karar verdim.

Teknoloji günden güne değişti. Birçok yenilikler ve icatlar insan hayatını kolaylaştırdı. Bu gelişmeden televizyon da etkilendi. Tek kanallı yayından günümüzdeki sınırsız uydu kanallarına; siyah beyazdan renkli yayına; hatta büyük kasa televizyonlardan ince LC ekranlara kadar pek çok değişiklik yaşadık. Gerçi tek kanallı zamanları ben hatırlamam; ama annemden ve babamdan bu tek bir kanalın nasıl ilgi ile izlendiğini hep dinlerim. Şimdi sayısız kanal olmasına rağmen bu ilginin olmadığını düşünüyorum.

İnsanlar dizilere, müzik ve yarışma kanallarına, spor programlarına mecburiyetten bağımlı gibiler sanki. Televizyon programlarında evleniyor, boşanıyor, acılarını sıkıntılarını dile getiriyorlar gibi görünse de değerlerimizi yitirdiğimizi düşünüyorum. Mesela neden bütün programlarda erkek-kadın yakınlaşması, arkadaşlığı işleniyor? İnsanlar buna mecburmuş veya bunun olması zorunluymuş gibi gösteriyorlar?

Söylenmemesi gereken sözler, kötü alışkanlıklar, şiddet ve olumsuz görüntüler, yayımlanmaması gerekirken “mozaik” ve “biiiip”lerle maskelenmeye çalışılıyor. Ailelerin bilinçlenmesi için “Akıllı İşaretler”, ikazlar konuluyor; ama bence birçok kişi buna aldırış etmiyor. Birçok program hayatı çok komik bulsa da hayat o kadar gülünç değil arkadaşım. İnsanları eğiten yaşama ve geleceğe hazırlayan, yarına umutla bakan programların ve yayınlara, konuların konulması gerekmez mi?

Dizilerde silah, kan, hırsızlık, adam öldürme, aşk ve çarpık ilişkilerin yerine saygı, sevgi, dürüstlük, atalarımızın bize bıraktığı geleneklerimiz ve değerlerimiz, özellikle tarihimizin işlenmesi gerekmiyor mu? Sadece reyting ve izlenme rekorları düşünmeden insanlara ve toplumumuza faydalı olabilecek yayınlara ve programların olması bu kadar zor mu?

Mesela programlarda, dizilerde ve diğer tüm yayınlarda halkın görüşleri alınsa, çıkan sonuçlara göre diziler çekilse, programlar hazırlansa, aile yapısı bozulmadan ailelerimiz birçok programı yasaklamadan televizyon izleyebiliriz belki. Bir de olaylar tek bir kişiye veya konuya indirilmeden her yönüyle tartışılrsa, tek yönlü yayın yapılmassa belki sorunlar daha kolay çözülür gibi geliyor. Benimkiler sadece bir öneri, belki bilmediğim birçok şey vardır. Ama görüşler, fikirler ve beklentiler her insana göre farklıdır. Bunlardan insana ve topluma faydalı olanlar alınıp değerlendirilmelidir. Benim görüşlerime önem verdiğin için çok teşekkür ederim. Şimdi sana mektubumu bitiriyorum. Sıra kanallarını açmama geldi. Kendine iyi bak. Benim sana iyi bakacağımdan şüphen olmasın...

Arkadaşın Recep SARIKAYA

Recep SARIKAYA

6. Sınıf

Öğretmen Fethiye Onsun İ.Ö.O – Selçuklu / KONYA

ZEKA KÜPÜ

Merhaba Zeka Küpüm,

Belki şu an kendi kendine söylemişsindir; nerden çıktı bu zeka küpü lafı diye. Ama sana çok yakışıyor bu isim. Çünkü sen rengarenk bilgilerle dolusun. Ayaklı gazete gibisin. Gerçekten ve her şeyden haberin oluyor çabucak. Buna bazen çok şaşıyorum. Senin için o kadar çok çalışan var ki saya saya bitiremem şu an. Spikerinden tut kameramanına kadar birçok kişi çalışıyor. Bana yardımın çok olmasa da babama ekonomi haberlerinle çok yardımcı oluyorsun. Çünkü benim babam bankacıdır. Her akşam da seni oturup ailece izleriz. Bütün dünyadan haberimiz oluyor. Kardeşlerim de sıkıldıkça seni açar. Tabi seni açmalarıyla kahkaha atmaları bir olur. Çünkü insanı o kadar güldürüyorsun ki. Bazen gülmez dediğim kişiler bile senin içindekileri görünce kahkahayı patlatıyor. Geçenlerde babam bir kutu cips almış. O günde çok güzel bir film vardı. Bu filmler artık sık sık oluyordu ve biz de çokça cips yiyorduk. Biz o kadar yemesek de annem bir oturup da beş kutu falan yedi. Kardeşim de sana iyice yakından bakmaya başlamıştı. “Biraz uzağa otur” derdim, ama beni hiç dinlemezdi. Gider sana yapışırdı kardeşim. Onu senden ayıramazdım. Sonunda annemin acayip derecede mide rahatsızları başladı ve kardeşimin de gözlerinden yaşlar geliyordu. Bu böyle olmayacak dedik ve doktorlara gidip çareler aradık. Geçice ilaçlar verip bizi gönderdiler. Bu arada bende senin dizilerinden başımı kaldıramıyordum. Sürekli canım seni istiyordu. Senden koptuğum bir an bana zehir gibi geliyordu. Derslerde sürekli dikkat dağınıklığı yaşıyordum. Bir türlü kendimi toplayamıyordum. En sevdiğim şey yazı yazmak olduğu halde artık ona bile gücüm yoktu. Kalemi kaldıramaz hale geldim. Madde bağımlısı bir insan gibi sana bağlanmışım. Gün geçtikçe senin dizilerin arttı. Benim de sana olan bağımlılığım...

Zaman böyle geçip gitti ve sonunda kardeşim gözlerini kaybetti. Annem ise o televizyon başında yediklerinden dolayı obezite hastası oldu ve birçok yiyecekten uzak tutuldu. Bana ne oldu dersin, bende zayıf notlarımdan dolayı sınıfta kaldım.

Şimdi söyle bakalım, ben sana “Zeka Küpü” demekte haklıyım değil mi? Çünkü sen insanın aklına hükmediyorsun ve onun beynini kontrolün altına alıp onu yönlendiriyorsun. Bize verdikçe veriyorsun, yani bu konuda çok cömertsin ama alma zamanı geldiğinde de hiç acımadan bizden alıyorsun istediğini. İşte sen böylesin!

Şadiye KOÇDOĞAN

7/B Sınıfı

Namık Kemal İ.Ö.O. – Yahşıyan / KIRIKKALE

Sevgili Televizyonum;

Sen hayatıma girdiğinden beri her şey çok değişti. Derslerime çalışmıyor, sınavıma hazırlanamıyorum. Sanki sen bir mıknatıs, bense bir demir parçasıyım. Ne zaman ders çalışmaya hazırlansam sen beni çekiyorsun. Hayır, ders çalışma derecesine...

Sen hayatımıza girdiğinden beri evimizde bir suskunluk, bir sessizlik var. Sanki dalından kopmuş bir yaprağız. Hiçbir şey umurumuzda değil. Sadece ve sadece hayatımızda diziler, programlar var. Bu yüzden ailemizle aramızda kopukluklar meydana geldi. Birbirimizle hiç ilgilenmiyor, bir iki kelime bile edemiyoruz.

Sevgili televizyonum, sen bir zamanlar insanlığın büyük şaşkınlık içinde, hayranlık duyduğu bir icatken, şimdilerde adeta bir beyin yıkama makinesi haline dönuştün. Nasıl bir icatsın ki bizlere ders çalışmayı, yemek yedirtmeyi, konuşturmayı unutturuyorsun? Hiçbir sosyal faaliyeti olmayan bireyler haline getiriyorsun.

Aslında senin iyi yanlarında var. Yok demek olmaz. Mesela sen olmasaydın dünyadaki olaylardan haberdar olamazdık, güncel haberleri öğrenemezdik. Evet, biliyorum, senin iyi ve kötü yanların var ve ben de bu mektupta senin yüzüne vurdum bunları. Ancak sakın alınma. Çünkü iyiyi kötüden ayırmak bizim elimizde.

Berrin VURAL

8/A Sınıfı

Muammer Yazgan İ.Ö.O - UŞAK

Hem Renkli Hem Sevimsiz Dünyam,

Hatırlıyor musun? İlk çıktığında seni izlemek için televizyona sahip olan, olmayanları konuk ederdi. Bu sayede dostluklar sıcak kalırdı. Fakat günümüzde her evde bir TV bulabiliyoruz. Hatta birkaç tane... Bu ekonomik açıdan sevindirici olmakla beraber ilişkileri bitirme noktasına kadar gelmiştir.

Senin hakkında çok şey söyleyeceğim. Çünkü bazı yayınlar sinir, korku, endişe, stres, üzüntü, mafyalık duyguları içerebiliyor. Bu tür dizilerini izleyenler ertesi gün dizi etkisinde kalıp ne yaptıklarını bilmiyorlar.

Peki, mafyalık dizilerine ne demeli... Bu tür dizileri izleyenlere dokunsan kavgayla başlayacaklar. ABD’de yapılan araştırmaya göre 24 saat televizyon izleyen birinin 14 saat televizyon izlenmesi sağlanıyor. Sonuç: Okuldaki şiddet %25 nispetinde azalıyor. Demek ki biz vakit verip şiddet kazanıyoruz. Nasıl bir ticaret bu?

Ve magazin programları. Ne yapacağız ki biz Hülya Avşar’ın hayat hikayesini. Sen sadece müziğini dinlet. Gerisi bizi ilgilendirmesin.

Birde kitap dizilerine değinmek istiyorum. Dizilerde 99. bölüme gelinmiş. Ama kitabın 75. sayfasına bile gelinmemiş. Nasıl bir iş anlamadım.

Özetle sen hayatımızı çok etkiledin. Seni bir saat izlemeye kalksak on saat bulmaca çözmemiz gerekecek. Bazı insanlar ise karşısına geçip saatlerce izliyorlar. Böyle bir durumda proje hazırlanmalı ki sen en fazla 3 saat açık kal. Ertesi güne kadar açılma. Böylece daha az etkilenmiş oluruz. Bunlar sana söyleyeceğim son sözlerdi. Seni hem seven hem sevmeyen

Banu ALAN

7/A Sınıfı

Hacı Halil Bektaş İ.Ö.O. - DENİZLİ

Sevgili Televizyon,

Ben Anıl. Senin en küçük boyutlu hayranınım. 12 yaşımdayım ve 6. sınıfa gidiyorum. Bu yıl SBS olduğu için seni çok fazla seyretmiyorum. Hatta hiç. Benim yaşımdaki çocuklar seni günde 1-2 saat izlerken, ben senin yüzüne bile bakmıyorum. Neden biliyor musun? Çünkü sen çok karaktersizsin. Sana bakınca yüzlerce farklı insan görmek mümkün. O gördüğüm insanlarda da hep makyaj oluyor. İkinci olarak da seni izleyeceğime bir test çözerim daha iyi. Bu sana saygı duymadığım anlamına gelmiyor. Sadece öldürecek vaktim olmadığı anlamına geliyor. Bunu kafana sok!

Sana o kadar laf ettim. Özür dilerim. Bana kırılmışsındır sen şimdi. İyi yönlerin de var, onu inkâr edemem. Mesela haberleri senden dinliyoruz. Eskiden insanla radyo ile haberleri dinlerlerdi ancak artık sen varsın. Sen olmasaydın insanlar hala radyo ile haberleşecekti. Senin yardımcın olan gazeteyi de unutmayalım. Sana büyük bir yardımı var, yalan mı ama? Sen cinayet olaylarını yayınlarken, o ekonomik haberler yayınlıyor. Olsun, sende işimizi görüyorsun. Bunun dışında küçük çocuklar için çizgi filmler koymuşsun. İyi ki de koymuşsun. Ben seni tebrik ederim. Bu sayede küçük çocuklar bizimle oyun oynamak yerine seni seyrediyorlar. Birde diziler yok mu? O diziler büyüklerin aklını başından alıyor. Çok güzel olduğunu söylüyorlar ancak ben pek beğenmiyorum. Olsun, yine de büyükleri başımızdan alıyor, senin dizilerin...

O kadar iyi yönlerini saydık, artık sıra kötü yönlerine geldi. En büyük kötü yönün radyasyon yaymak. Senin yaydığın radyasyon yüzünden insanların gözleri bozuluyor. Benim de gözlerim bozuk ama sen kendini üzme, benim gözlerim doğduğumdan beri bozuk. Radyasyondan başka bir zararın daha var bence. Başına geçen insan kalkamıyor. Bir nevi bağımlılık yaratıyorsun.

Üzülme. Bence ikimiz bir araya gelerek bu iki sorunu çözeriz. Radyasyon yaymayan ve annesi çocuğa “artık kalk da ders çalış” dediğinde kendi kendini kapatan bir televizyon yaparız. Nasıl ama? Ben senden umudu kesmeyeceğim. Görüşürüz.

Sevgi ve Saygılarımla

Anıl KARAKILINÇ

6. Sınıf

Namık Kemal İ.Ö.O - DENİZLİ

Sevgili Dostum Televizyon;

Öncelikle sana olan tutkum gün geçtikçe artıyor. Bunun nedenini bilemiyorum. Ama sahip olduğun iyi yönlerin ve bana sağladığın yararlar olabilir diye düşünüyorum. Çünkü sen benim küçük dünya kutumsun.

Sanki hayat, senin renkli ekranında başlıyor sabahları. Senin sihirli ekranından odaya dalan renk cümbüşü, her seferinde beni farklı alemlere götürüyor. Bilmediğim, görmediğim yerleri senin sayende tanıyorum. Kimi zaman bana bir arkadaş olup bir oyun oynuyoruz seninle, eğleniyoruz. Kimi zaman ise bir kurdun küçük bir kuzuyu kapmasına üzülmüyoruz seninle. Bazen sırdaşım oldun, bazen ise yoldaşım. Yalnız kaldığımda ise arkadaşım... Ailemizin bir ferdi gibisin. Her gece aramıza oturup bize bilmediğimiz şeyleri anlatıyorsun. Bizi hem eğlendiriyor hem de hüzünlendiriyorsun. Ama en sevdiğim huyun, beni karşına alıp bana bir şeyler öğretmen. Bana öğretmenlik etmen. İzlemem gereken programları da akıllı işaretler sayesinde önceden bildirmen beni çok sevindiriyor.

Sen hayatımda olmasaydın hayat çok sıkıcı olurdu diye düşünüyorum. Her yer sessiz ve renksiz olurdu. Beni neşelendiren ekranın olmasıydı her yer karanlık olurdu.

Bazen beğenmediğim, sevmediğim programların da oluyor hani. Bunların en kötü yanı, çocuklara kötü örnek olması. Bazen duyuyorum, kahramanlık yapmaya çalışırken kendilerini balkondan aşağı atanlar. Bu durum da beni bir hayli üzüyor.

Ama ne olursa olsun, kim ne derse desin ben hep seninle dost kalmaya çalışacağım. Benim haber, bilgi, hüzün, mutluluk, barış ve sevgi dolu küçük kutucuğum.

Rojda YILMAZER

7/C Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O – Kurtalan / SİİRT

Sevgili Televizyonum;

Boş zamanlarımın çoğunu seni izleyerek geçiriyorum. Bazen üzüntülerimi unutmak, bazen stres atmak, bazen bir şeyler öğrenmek, bazen de olup bitenlerden haberdar olmak için izlediğim mükemmel bir aletsin. Tabii her mükemmel olan şeyin bazı eksiklikleri ve yanlışları vardır. Ve tabii bu senin içinde geçerli.

Genellikle ünlülerin açık saçık giyinmeleri, özellikle bizlere örnek olan, sevilen ve saygı gören ünlülerin uygunsuz davranışlar sergilemeleri ve bunlardan etkilenen birçok insan var. Bunun sonucunda kaçan gençler, asileşen insanlar, evlenmeden birlikte yaşayanlar ve daha birçok sorun ve sorunlar ortaya çıkmaktadır. Bunu yaşayan aileler ve çocukları arasında oluşan kopukluklar aile yapısını ve aile kavramını bozuyor. Günler geçtikçe belki de aileler kalmayacak ve yok olacaklar. Senden istediğim bu gibi programların kaldırılması ve eğitici, öğretici, insanlara, yararlı olan programların yapılmasını istiyorum. Böylece Türkiye'miz daha iyi yerlerde olacak ve gelişeceğiz.

Bir düşünelim, magazinler, uygunsuz filmler ve diziler yerine eğlence programları olsa böylece dünya daha güzel olmaz mı? Sıradan programlar yerine yaratıcı programlar geliştirilse... Her yaştaki insanların izleyebilecekleri programlar olsa... Elbette ki böyle programlar vardır ama daha çok olsa... Yani her zaman eğitici ve öğretici programlar olsa. Her zaman yararlanabileceğimiz bir televizyon istiyoruz...

Eğitici ve eğlenceli programlar...

Eğitimli ve eğlendirici insanlar.

Rabia Ceren KARACAN

8/A Sınıfı

Fevzi Paşa İ.Ö.O – SİVAS

Sevgili Televizyon,

İletişimin bu altın çağında gerek kafamı kurcalayan soruların giderilmesi ve gün ışığına çıkarılmasında, gerekse yalnızlığımı paylaşan bir arkadaş olarak görmekten mutluluk duyduğumu belirtmek isterim.

Dünya, ellerinde uzaktan kumanda cihazı ve çerezleri ile senin karşında kendinden geçmiş insan yığınları ile dolup taşıyor. Bunlardan birisi de benim. Ben de diğer insanlar gibi saatlerce kendimi seni izlemekten alıkoyamıyorum. Bu alışkanlığım bana bazı zamanlar hoş, bazı zamanlar nahoş geliyor. Senin sayende belki birçok şey öğrenmiş olabilirim, ama birçok şey de kaçırmış olabileceğimi söylemekten alıkoyamıyorum. Yani sevgili arkadaşım televizyon, ben sana burada büyük bir zevkle yararlı, biraz üzülerək zararlısın diyorum. Sana zararlısın derken bana darılmayacağını ümit ederim. Çünkü aslında bu sözü sana değil, senin hakimiyetini elinde tutanlara söylüyorum. Senin hakimiyetini elinde tutan kişiler, biraz daha şartları zorlarsa seni daha yararlı bir nesne haline getirebileceklerine inanıyorum.

Bir zamanlar insanlarla diyaloglara, sohbetlere, alışverişlere ayırdığımız zamanı şimdilerde hemen hemen büyük bir kısmını seni izlemeye ayırıyoruz. Buda bizleri öznel bir yargı olacak ama bana göre bizlere bazı sosyal faaliyetlerden alıkoymaya, insanlar arası iletişimin zayıflamasına ve öncelerdeki çift (karşılıklı) yanlı iletişimin şimdilerde tek yanlı iletişim olarak neden olduğundan sana biraz hüzün duyguları beslerken diğer yandan bana dünyada olup bitenlerden bana haber vermeyi kamuoyunun kafasındaki soru işaretlerini yok etmeyi, sunduğun bazı programların içeriklerinden dolayı bazı şeylerden yine bazı dersler çıkararak hayatımıza yine renk katarak yön vermeyi sağladığın için sana yine teşekkür etmem çok yerinde ve içten olacaktır.

Her zaman en iyi ve sadık arkadaşım kalacağına inanma umudumun vermiş olduğu mutluluğu hissetmekten büyük mir onur ve kıvanç duyduğumu belirtirken, sana veda etmek çok zor da olsa mektubuma son vermek durumunda olmam beni çok rahatsız edip üzüntü verirken, ulusa ve millete hep yararlı olacağına ve sadık kalacağına inanma umudumun vermiş olduğu teselli ile veda ederek mektubuma son veriyorum.

HOŞÇAKAL...

Elif KALKAN

8. Sınıf

Vakıfbank İ.Ö.O – VAN

Sayın Televizyon.

Sen, bugüne kadar bana fayda sağlamadın. Neden mi? Çünkü ders çalışmaya başladığım an dikkatimi dağıtacak bir şeyler buldun... Kardeşlerimle hoşça vakit geçireceğim zaman yine aklımı çeldin... Hatta ve hatta gece başımı yastığa koyduğum sırada uykumu çaldın... Hep güzel şeylere başladığımda beni avare ettin... Hayatımı sensiz düşünemez oldum... Faydalı diye gösterdiğin şeyler bile bana yarar sağlayamadı...

Sitem dolu sözcüklerimin ardından sana “kıskanç” demek istiyorum. Evet, kıskançsın! Sen; benimle ailem, benimle arkadaşım, benimle komşum ve benimle akrabam arasına giriyorsun. İçimizdeki sevgiyi, saygıyı ve dinlenmeyi, paylaşmayı azaltıyorsun. Yeni doğmuş bir bebek gibi, tüm ilgileri üzerine çekiyorsun, başarılı oluyorsun. İletişimi engelleyip, bizleri renkli dünyanın içine hapsediyorsun.

Sana ne kadar böyle söylensem de seni izlemekten kendimi alamıyorum; güzel yanlarının da var olduğunu biliyorum... Fakat güzelliklerini nasıl seçeceğimi, nasıl algılayacağımı bilemiyorum. Tek düşündüğüm şey senin yararlarının ve zararlarının dışında ailemle vakit geçirmek, derslerime çalışmak ve dinlenmek.

Bize sunulan bu etkinlik sayesinde artık karar verdim; hayatımda sonlarda yer alacaksın. Öncelikle kendi geleceğimi bir düzene koymam gerektiğinin geç olmadan farkına vardım. Ve bunları yazmanın mutluluğunu yaşıyorum.

Umarım, artık kimseyi kendini kuvvetle bağlayıp tek sevgili olamazsın. Bundan sonra senin iyi yönlerini keşfedip yararlanmasını bileceğim; böylelikle kaybettiklerimi geri kazanacağım!

Güzel bir gelecek, güzel bir ülke; güvenli, düşünceli, duyarlı ve kültürlü bir millet için hayal kurmaya başlayacağım... Tek başıma ve özgürce...

Sana olan bağımlılığa son vereceğim!

Oğuzcan ELİŞ

6/B Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O – Hınıs / ERZURUM

Sevgili Televizyon,

Ben Feride. Senin yakın bir takipçinim. Sen insanlar için eşi benzeri bulunamayan bir icatsın. Sen artık günlük hayatımızın vazgeçilmez bir alışkanlığı haline geldin. Sen insanların kimi zaman canı sıkıldığından, kimi zaman, vakit geçirmek için, kimi zaman eğlenmek için ve bilgi edinmek amacıyla karşısına geçtiği çağımızın en popüler iletişim araçlarından birisin. Sen öyle bir şeysin ki insanların birden fazla ihtiyacına cevap verebiliyorsun. Sen belki de insanoğlunun gelmiş geçmiş en büyük ve en yaratıcı icatlarından birisin.

Televizyon sen hem eğlendirme, hem de işitme işlevini insanı hiçbir zahmete sokmadan gerçekleştiren bir şahesersin. Ayrıca sen öyle etkileyici birşeysin ki insanların seni izlemek için para harcamaları, okuryazar olmaları, seçkin bir kültüre sahip olmaları gerekmez. İnsanlar seni hem yemek yaparken, kitap okurken, şarkı söylerken izleyebiliyorlar. Nasıl böyle çok yönlü bir icat olabiliyorsun? Biliyor musun, böyle çok yönlü olman nedeniyle tarihte ilk kez milyarlarca insan tarafından kolaylıkla ve yaygınlıkla izlenebilen yegane iletişim aracısin. Haberlerin, tarihle ilgili programların ülkemizde ve dünyamızda olup bitenleri öğrenmemize ve başka kültürleri daha iyi tanımamızı sağlıyor. Eğitici programlarınla kelime hazinemizin artmasına, konuşma becerimizin gelişmesine, sosyalleşmemize ve paylaşmayı öğrenmemize yardımcı oluyorsun. Kendinle gurur duymalısın. Çağımızın en büyük tutkularından birisin. Belki de insanların %90'nı gözlerini güne seninle birlikte açıyorlar. Acıyı, tatlıyı, mutluluğu, hüznü, sevinci senin sayende öğrenip seninle yaşıyorlar. Sen milyarlarca insanın kafalarında saptanmış olan fikirlerini yeni bir kalıplaştırmadan geçirme aracısin.

Seni iyi ya da kötü kılan insanların seni kullanım biçimidir. Görsel ve işitsel duygulara yönelik bir kitle iletişim aracı olduğundan hem zararlı hem de yararlı yönlerin var. Biliyor musun? Daha geçen gün senin sayende yeni bir şey öğrendim. Çocukların yani 2-5 yaşları arası çocukların seni günde 22 saat, 6-11 yaşları arası çocukların 23 saat, 12-17 yaş arası çocukların ise seni günde 23 saat izlediklerini öğrendim. Bu çocukların 70yaşına geldikleri zaman ise seni hayatları boyunca 7 yıl izliyorlarmış. Sence ilginç değil mi?

Çağımızda gerek biz çocukların yani bizlerin gerekse yetişkinlerin iletişim ve bilgilenme açısından televizyon yani senin etkinin oldukça fazla olduğu şüphesizdir. Senin alışkanlığın neredeyse bir bağımlılık bir esaret halini alıyor. Daha geçen gün televizyon izlerken babam bana fazla televizyonu yani seni izlememi söyledi. Neden diye sorunca da senin Alzheimer hastalığına neden olduğu söyledi. Öyle görüyor ki yakında sigara bağımlılığı gibi senin bağımlılığın da psikiyatri kitaplarına girecek. Olumsuz kullanıldığında en tehlikeli silahtan daha tehlikeli ve sinsi olacağını da bilirim. Onun için elimden geldiği kadarıyla seni olumlu derecede kullanacağım. Seni seven biri olarak bundan sonraki hayatında başarılar dilerim.

Feride BAKAR

8/A Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O – Merkez / IĞDIR

Vakit Arkadaşım Televizyon,

Merhaba canım televizyonum. Bir gün içinde çoğu vaktimi seninle geçirdiğim için seni ne kadar sevdiğimi anlamışsındır. Ama ne yapayım gözümü senden alamıyorum. Özellikle akşamları öyle göz alıcı oluyorsun ki çoğu kez ödevlerimi yapamıyorum. Sana çok teşekkür ederim. Senin sayende bir adım bile almadan dünyanın öbür ucunda buluyorum. Farklı kültürleri tanıyorum.

Bizim evde her gün bir kişinin dizisi izlenir. Bugün annemin, yarın babamın, ondan sonraki gün benim... Senin yüzünden evdeki işlerimizi çoğu kez aksatıyoruz. Artık misafire gittiğimizde konuşmak yerine seni izliyoruz. Annem senin yüzünden bana kaç kez kızdı biliyor musun? Annem genelde yemek yerken seni izlemeye kızıyor. fiimdi diyeceksin ki yemek yerken televizyon izlemenin nesi var? Ben seni izlerken öyle dalıyorum ki yemeği unutuyorum, hatta çoğu zaman okula geç kalıyorum. Bu sözlerimle seni kötülemek istemiyorum. Tamam, bazı kötü yönlerin var ama iyi yönlerini hiçe saymak sana büyük haksızlık olur. Mesela belgeseller, ders programları, haberler bize bilgi verir. Ben senin en çok reklamlarını seviyorum. Sende çıkan cips, çikolata, kola reklamları en sevdiğim reklamlar. Hele o cips reklamları. Ama maalesef annem sağlıksız diye bu yiyecekleri almama izin vermiyor. Bende ancak bu yiyecekleri sende izleyerek kendimi avutuyorum. Sağlıklı şeylerin reklamını yaparsan çok sevinirim. Fark ettiğim bir şeyi seninle paylaşmak istiyorum. Her evde bilgisayar yok ama sen varsın. Sen bizim ailenin bir ferdi oldun artık. Geçenlerde seni tamire götürdüğümüz zaman seni değerini anladık. 2-3 gün sensiz geçince seni çok özledim. Özellikle akşamları geçmek bilmedi. Biz okulda çoğu kez senden bahsediyoruz. Bizim için sende çıkan her şey iyidir ve markadır. Biz sende çıkmayan şeylerin sağlıklı olduğunu düşünüyoruz. Çocuk akli işte ne diyebilirsin ki? Ama bence sende çıkan bazı ürünler sağlıksız. Bir de yabancı çizgi filmler iyice arttı. Bunların yerine Nasrettin Hoca, Keloğlan çizgi filmleri olsa sence güzel olmaz mı? Bize sağladığın yararlar ve de RTÜK için teşekkür ederim. RTÜK sayesinde ahlaka, aile hayatına, insan onuruna zarar veren yayınları izlemiyoruz. Ama RTÜK'ün bu konuda biraz daha hassas davranması gerektiğini düşünüyorum. Senden son olarak Türkçemizi bozan yayınlar yapmamanı istiyorum. Mesela dizilerde Türkçemiz bozuluyor. Bu arada arkadaşlarıma da tavsiyelerde bulunmak istiyorum. Senin akıllı işaretlerini dikkate alalım. Televizyonu gereğinden çok izleyerek kitap okumayı ve derslerimizi aksatmayalım. Daha nice kanallara, sevgilerimle...

Derman KISA

7/A Sınıfı

75. Yıl Çeltikçi İ.Ö.O - BURDUR

Değerli Televizyon,

Değerli diyorum çünkü insanlar önemli vakitlerinin çoğunu seninle geçiriyor. Böylece çoğu şeyi de seninle öğreniyor. Bu yüzden şiddet veren filmler, programlar yerine eğitici ve milli kültürümüzü anlatan programlar yayımlaman bizler için daha yararlı olacak. Çünkü bizlerin kültüründen uzak kalmaması gerekiyor. Sen eğer eğitici ve milli kültürümüzü öne süren programlar yayınlarsan biz gençler kültürümüzden uzak kalmayız. Örneğin; çocuklarımızın izlediği çizgi filmler ya da yabancı filmler yerine kültürümüzün ve mizahımızın en önemli öğelerinden Nasrettin Hoca fıkraları, Karagöz ve Hacivat gölge oyunu gibi canlandırmalar yayınlanabilir. Bu tür programlar yayınlanırsa insanların kültürüne. Belki artar. Böylece hala bu canlandırmaları yapabilen ustalarımız varken onlardan yararlanmış oluruz. Artık Karagöz ve Hacivat'ı gençlerimize sorduğumuzda bilemiyorlar. Bu birazda senin hatan. Neden artık ramazanlarda yayımlanmıyor?

Doğrusunu söylemek gerekirse seninle geçirdiğimiz zamanın çeyreğini bile kitap okuyarak geçirmiyoruz. Çoğu insanlara televizyon denildiğinde akla gelen ilk şey izledikleri filmler... Kültürümüzün unutulup gitmesi koca bir milletin haritadan silinmesi kadar kötü.

Tabi verdiğin bilgiler göz ardı edilemez. Ama bunlar yetmez. Zaman ilerledikçe her şey değişiyor, fikirlerimiz yenileniyorsa bizim düşüncelerimizi geliştirmemiz gerekiyor. Bu konuda yardımlarını bekliyoruz.

İyi nesil ve münevver bilgiler aktarman dileğiyle...

Aşkın ÇİLİNGİR

8/C Sınıfı

Fatsa Sakarya İ.Ö.O - ORDU

Sevgili Televizyon;

Bu mektubu yazarken seni izliyorum. Hayatımızın büyük bir bölümünü kaplıyorsun. Bazen düşünüyorum acaba televizyon icat edilmeseydi ne olurdu? Bu sorunun cevabı herkese göre çok farklı. Seni izlerken insanlar kendinden geçiyor. Uzaktan bakıldığında bir demir kutu gibi gözüksende düğmene basılıp açıldığı zaman insanları kendine bağlamıyorsun.

Seni izlerken bazen sevinip bazen üzülüyorum. Bazen gülen insanların haberlerini, bazen savaşta ölen çocuklar, pembe diziler, sinemalar, çizgi filmler hepsini sende izliyoruz. Ama şunu da söylemeliyim ki sende her zaman yararlı şeyler öğrenmiyoruz.

Keşke sende kendini izleyebilseydin, insanların birbirlerinden koştuklarını görebilseydin. İnsanlar seni hep yanlış kullanıyorlar, hep zarar getirecek şeyleri izliyorlar. Tabi ki bizde izliyoruz. Ama oysaki sen dünyayı evimize getiriyorsun.

Konuşmanı o kadar çok isterdim ki, insanlara bir şeyler söylemeni isterdim. Eminim sende bu durumdan rahatsız olurdun. İcadının üzerinden çok fazla bir zaman geçmedi. İlk zamanlar sen kimsenin evinde yoktun. Ama şimdi herkesin evinde senden iki üç tane var.

Sana bu mektubu yazmak beni çok mutlu etti. Ama her şeye rağmen iyi ki varsın

Seda SAĞLAM

8/D Sınıfı

Malatya Mehmet Topsakal İ.Ö.O - MALATYA

Evimizin başköşesindeki çocuğa;

Bebekliğinden, çocukluğumdan beri evimizde annem, babam ve ablamın dışında konuşan bir şey daha vardı. Genellikle ağladığım ve yemek yemediğim zamanlarda senin karşına oturtulurdum. Zaman zaman sana gülerdim, bazen konuşurdum ya da kızardım çocuk aklımla. İşte o varlık sendin televizyon.

Evimizin başköşesinde, sohbetlerimizin içinde, yemek masasında evin hiç vazgeçilmeyen çocuklarından biriydin. Çocukluğum çizgi film ya da reklam izlemekle geçti. Yavaş yavaş büyürken o çizgi film kahramanlarından biri de ben oldum kendi içimde. Ya pokemon ya örümcek adam ya da şirin baba... Ben büyürken sen de geliştin. Değişimler içinde değişmeyen ailece senin karşına sıralanıp seni izlemek oldu.

Zaman içinde yasaklar kondu, izlemem gereken televizyon programları ya da yayınlar oldu. Gerek bu yasaklarda gerek derslerimden ötürü seninle fazla iletişimim kalmadı. Seni rafa mı kaldırdık? Hayır. Sen hala evimizin başköşesinde, annemin ve babamın vazgeçilmezi. Annemin magazin ve kadın programları babamın haberleri, maçları. Bazen sana kızıyorum. Neden mi? Annem ve babamla konuşmak istediğimde “Bir dakika oğlum”, “Şimdi haber var sonra konuşalım” cümlelerini duymaktan sıkıldım artık. Seninle beraber aile içi iletişimimiz ve sohbetlerimiz biraz kısıtlandı.

“Boş zamanlarımızda ne yaparsınız” sorusunun ilk cevabı senin adın televizyon. Sınavlara hazırlanırken uzak durulması gereken ilk şeylerin başında yine sen. Bu kadar olumsuz düşüncemden sonra belki bana kızdın. “Sana hiç mi faydam olmadı?” diye sordun. Tabi ki oldu. Dedim ya boş zamanlarımda ben de maç izlemekten her çocuk hayal gücümü zorlayan büyülü, sihirli, perili dizileri seyretmekten ben de hoşlanırım. Tüm kısıtlamalara rağmen senin karşında elimiz kumandalara gidiyor. Sensiz çerezin ve çayın zevki çıkmıyor. Her şeyde olduğu gibi seni izlemenin de azı yarar çoğu zarar...

Kerem ŞEKER

7. Sınıf

Selçuk İ.Ö.O - NİĞDE

Sevgili televizyon:

Büyük küçük hepimizin hayatını etkiliyor ve yönlendiriyorsun. Bunun bilincinde ve farkındayım."İyi ki varsın" diyelim geliyor içimden. Çünkü seninle mutlu oluyorum, yeni ufuklar açıyorsun dünyamda. Tutuyorsun elimden taa Afrika'daki fil sürülerinin hayatını gezdiriyorsun mesela...

Biz çocukların isteklerini duygularını duyurabileceğimiz bir icat var, televizyon var; diyorum... Bizi eğlendiren düşündüren eğiten ve öğreten programlara ihtiyacımız var. Kanallarında geziniyorum senin. Nerde bizim masallarımız, öykülerimiz, şiirlerimiz? Kavgalı gürültülü silahlı çatışmalı dizilerden, karmaşadan kurtularak çocuk dünyamıza dönmek istiyoruz.

Televizyoncuğum, senin yayınlarını denetleyen biz çocuklara uygun olup olmadığına karar veren bir kurul var biliyorum. Onlara iletmek istediğim bir mesaj var, sen yayınlayabilir misin? Ne de olsa dünyada birçok insanın bana iletmek istediklerini ben senin sayende öğreniyorum. Onlara de ki : "Kurulda görevli büyüklerim; biz çocukların kişiliğine katkıda bulunacak programları mutlaka yaptırabileceğinize inanıyorum."

Hep büyüklere seslenen programlardan bıktık. Bizim için özel çocuk kanalı yapamaz mısınız? Gerekirse sunucuları konuşmacıları çocuklardan olsun. İçeriğinde bilgi yarışmaları, çocuk oyunları olsun. Bizim için yazılanlar okunsun. Çocuk edebiyatına yer verilsin Daha da güzeli; yazdıklarımız, yaşadıklarımız tertemiz dünyamız sunulsun.

Konuşmaları, yaşantısı, ahlakı bozuk sözde büyükler bizlere izlettirilmesin. Onların argo sözlerinden hal ve hareketlerinden hiç hoşlanmıyoruz. Bunlar önlenirse çok sevinirim.

Hep benden ve isteklerimden bahsettik. Sen nasılsın? Annem anlatıyor, onların çocukluğunda tek kanalın varmış senin siyah beyazmışsın üstelik. Şimdi renklenmişsin. Umarım daha da renklenirsin, daha da kaliteli yayınlar yaparsına. Daha da çok güzel zaman geçiririz seninle. Sevgilerimle, gözlerinden öperim...

Pınar NAZLI

6/A Sınıfı

ODTÜ G.V. Özel KYOD İ.Ö.O. - KOCAELİ

Yaşamın Merdiveni;

Yaşam basamaklarının her katında bize yardım eden bir arkadaş gibisin. İlk basamaktaki minik çocukları kahkahalara boğuluyor, mutlu ediyorsun. Diğer bir basamaktaki gençlerin ise her türlü ruh haline uyuyorsun. Hele son basamakları zorlukla çıkan yaşlılar için... Onlar için bence en iyisini yapıyorsun. Tek yapabildikleri şey oturmak. Ama sen bunu eğlenceli bir hale getiriyorsun.

Bazen bir yaşam koçu oluveriyorsun. Çocuklara ve gençlere hayatı öğretiyorsun. Bazen ise vahşi bir canavar olup, onları da bu duygulara teşvik ediyorsun. Belki de görmek istediklerinden daha da fazlasını gösteriyorsun. Halbuki onlar sadece mutlu olmayı istiyorlar. Bazen ise ruh hallerine uyman için sabırsızlanıyorlar. Her gün bir sürü duygu yaşıyorlar. Seni gördüklerinde “Yalnız değilmişim” demek istiyorlar. Anlamadıkları dertleri görmek onlara iyi geliyor. Bir gezgin oluveriyorsun bazen de. O koca dünyayı her gün gezmişçesine olup bitenleri anlatıyorsun. Gördüklerimiz içimizi parçalıyor, kahrediyor. “Olmaz böyle şey” diyoruz, “İnsanlar bu kadar cahil olamaz”... Bir zaman sonra yaşanan üzüntünün ve şaşkınlığın yerini eğlence alıyor. Sende bulmak istediğimiz şeyleri bize gösteriyorsun. Sağın solun belli olmuyor. Bir bakmışsın öylesin, bir bakmışsın böylesin. Senden ne yapmanı istiyorlarsa onu yapıyorsun. Ama bir şeyleri unutuyorsun. Onların unuttuğu önemli şeyler senin de aklına gelmiyor. Artık onların istediklerini değil de, unuttukları şeyleri onlara hatırlatmalısın. Mesela çocuklara annelerinin ve babalarının yıllar önce yaptığı ve unuttuğu oyuncakları yapmayı öğretmelisin. Ailelerinin yapmış olduğu telden arabaları, bez bebekleri sende görmek onları mutlu edecektir. Bir de her gün belli bir saatte onlara yok olan dünyayı anlatmalısın. Elimizden kayıp giden bu güzellikleri göstermelisin. Bunun için yapılabilecekleri onlara söylemelisin. Belki de bu yaptığın ile ailelerinin çocuklarına örnek olması gerekirken, çocuklar ailelerini buna teşvik ederler. Yok, olan dünyamızı anlatırken, yok olan kültürümüzü de anlatmalısın. İnsanlar kendi yaşadığı ve oluşturduğu kültürü unutmamalı. Mesela “Karagöz oyunlarını” göster, kukla oyunlarını onlara tanıt. Hatta kukla yapıp, sonrada oynat. Belki bu şekilde ailelerinin unuttuğu kültüre çocukları sahip çıkar. Yani çocuğunun her istediğini alan bir aile olmamalısın. Gerektiğinde sandıktan çıkardığın eşyaları onlara vermelisin. İşte o zaman senin değerini bileceklerdir. Sandıktan çıkmış olan eşyayı her zaman saklayacaklardır. Bu şekilde yaşamın her basamağının değerini bileceklerdir.

Basamakların seviyesine göre senin verdiklerinde aradıklarını hatta unuttuklarını bile bulacaklardır. Ama bulmak istediklerinden daha fazlasını değil. Sadece yaşamları ve yaşları için gerekli olanı...

Bengü ÇAKAR

8/B Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O – Yatağan / MUĞLA

Sevgili Arkadaşım Televizyon;

Merhaba, şuan çok heyecanlıyım aslında. Sana nasıl hitap edeceğime bir türlü karar veremedim. Evet, arkadaşısın sen benim. Tekrar merhaba arkadaşım.

Duydum ki seni sana anlatan bir mektup yarışması varmış. Ben de oturup düşündüm ve dedim ki arkadaşımı en güzel ben anlatabilirim.

İnsan hayatının büyük bir kısmını kendine çeken sensin biliyorum. Bazı insanlar gibi kötü bir şey olduğunu düşünmedim. Hem biliyor musun bizim buralarda yani doğuda çocuklar Türkçeyi senden öğreniyorlar. Ben de senden öğrendim. Bazen seninle konuşmak istiyorum ama çenen o kadar düşük ki senden bana sıra gelmiyor. Seninleyken kocaman samimi bir aileymişiz gibi hissediyorum. Çoğu insan bağımlı yaşıyor sana ama ben ve çoğu arkadaşım öyle davranmamaya özen gösteriyoruz. En çok neyi merak ediyorum biliyor musun? Nasıl barındırabiliyorsun içinde onca acıyı, derdi, neşeyi, aşkı, ayrılığı ve mutluluğu. Bir yanın (kanalın) gülerken öbür yanın (kanalın) ağlıyor. Sonra düşününce anlıyorum bunu nasıl yaptığını. Sen hayatı anlatıyorsun hayatın ta kendisini ve hayatta acı, tatlı, iyi, kötü her şey bir arada. Bana öğrettiklerin için teşekkürler. Rengarenk kocaman bir gökkuşağı gibisin.

Sevgili vakit arkadaşım,

Sen kötü olanları iyiye çevirebiliyorsun, nasıl mı? İşaret dilini kullanarak bize hangi programın faydalı hangisinin zararlı olduğunu öğretiyorsun. Sen bizleri uyarıyorsun gerisi biz insanların iradesine kalmış birşey.

Bana dünyanın öbür ucundan canlı yayın yapan dostum; Evden çıkarken şemsiyemi alıp almayacağımı sen söylüyorsun bana. Çoğu kez derdime ortak olan, bazen anne ve babamın bilgi yerini alabilen sevgili dostum seni gerçekten seviyorum. Bana hep iyi yolu göster olur mu?

“Bana hep iyi yolu göster olur mu?” derken işaret dilini hiç kaybetme demek istiyorum. Mektubunu burada bitiriyorum, bitirken de kendine iyi bakmanı istiyorum. Havalar kötü bu aralar antenine dikkat et. Üşütme sakın, bütün kanallara selamlar.

Arkadaşın Davut ALAN

Davut ALAN

7/B Sınıfı

Ertuğrul Gazi İ.Ö.O. – SİİRT

KARANLIĞI AYDINLATAN IŞIK

Değerli arkadaşım,

Her sabah uyandığımda kahvaltı yapmadan önce seni görmek istiyorum. Annemin hazırladığı o harika kahvaltıyı senle beraber yemek beni çok mutlu ediyor.

Seni paylaşmaktan bazen kardeşlerimle sorunlar yaşayabilirim. Sensiz bir hayatın olduğunu düşünmek beni korkutmuyor. Sıkıntımı, stresimi çeken bir mıknatıs gibisin. Seni bana kötüleyen biri umarım benden habersiz biri. Bazı kötü yönlerin var. Ama bu senin problemin değil. Sen sana sunulan şeyleri yapıyorsun. Bazen beni çok eğlendiriyorsun. Bir de kalitesiz programlar yok mu sinir oluyorum. Ama sana değil. O programı sunanlara. Ayrıca senden istediğim bir önemli şey arada sırada giden gelir olmasan iyi olacak Onlardan sana bütün vakitlerini ayırmak değil. Sadece bir kısmını ayırmaları. Sakın senden hoşlanmadıklarını zannetme seviyorlar ama eğlenceyi olumlu ve sakın düşünseler. Seninle ve niçin faydalı olduğunu bulurlar. Sana hakaret edecekleri tek yönün zevksiz programlar.

Bizlere bu denli güzel duygular yaşatan bir arkadaşsın ama aynı zamanda hayatımızda bizi koparan yanlış yola sevk eden yapında var. Lütfen bana kızma!

Tansu AKYÜZ

8/A Sınıfı

Aydoğan Turan Kaya İ.Ö.O. ORDU

Radio ve Televizyon Üst Kuruluna,

Ben Mehmet Akif Ersoy İlköğretim Okulu 7/B sınıfında okuyorum. Hiç düşündünüz mü televizyonda bize göre kaç program var? Gördüğüm kadarıyla ya bir ya da iki daha çok olsun istiyorum.

Televizyonu açıyorum. Her kanalda bir dizi var zaten artık anladım dizilerin konusu hep aynı. Bıktım artık dizilerden bundan sonra televizyonu açınca ya belgesel ya da bilgi yarışması olsun istiyorum. Bilgi yarışmaları da oluyor olmuyor değil ama biz okuldayken çıkıyor. Dizilerde iyice değişti artık hemen hemen her dizide sihir var. Kardeşime kızdım mı “sona ceza verir en kötü sihiri yaparmış” diyor. Bunları nereden öğreniyor dersiniz; tabi televizyondaki o dizilerden. Erkek kardeşim kendinin kahraman olduğunu söylüyor. Bir tek beni kardeşlerim değil ki televizyonda duyuyoruz çocuklar kendilerini balkondanlar atıyorlar. Böyle olumsuz etki yapan programlar kaldırılmalı. Onların yerine bilgi yarışmaları gibi eğitici programlar konsun.

Ayrıca bizim okulda öğrendiğimiz dil bilgisi kurallarıyla televizyondaki yazılar örtüşmüyor. Biz “şey” sözcüğü ayrı yazılır diye öğreniyoruz ama televizyonda birleşik yazılıyor. Öyle olunca aklım karışıyor ve bilgimden şüpheleniyorum. Böyle şüphelere düşmemek için Türkçemizin daha iyi kullanılmasını istiyorum. Yabancı sözcüklerde kullanılmasa iyi olur. Artık televizyon izlerken Türkçe de öğrenelim.

Dizilerde her zaman adamlar çok zengin oluyor. Nasıl oluyorlar? Çalışmadan zengin olunuyorsa niye okuyoruz. Televizyondakiler gibi büyüyünce ekmek elden su gölden olacaksa çalışmayalım.

Tabi Türk klasiklerinden diziler yaptığınız için de teşekkür ediyorum. Bu dizilerin kitapları olunca merak ediyor ve okuyorum. Böylece okuma alışkanlığı kazandım. Bana çok yararı oldu ve çoğu arkadaşım okuyor.

Dileklerimi yerine getireceğinize inanıyor ve şimdiden teşekkür ediyorum. Artık televizyonda bize uygun programlar olacağı için çok sevinçliyim.

Esmâ Büşra GÜN

7/B Sınıfı

Yalvaç Mehmet Akif Ersoy İ.Ö.O. - ISPARTA

SAYIN RTKÜK YETKİLİLERİ

Ben Muş/Varto'dan Ebru Çelik. Size bu mektubu yazış sebebim, televizyonda gösterilen ahlaksız film ve programlardır. Biz Türkiye Cumhuriyeti olarak böyle körlermiş bir devlet değiliz. Televizyonlarımızda neden bilgi verici programlar değil de her kanalda evlilik programları var? Bu programlar yerine bilgi yarışmaları veya tarihimizi anlatan programlar neden yayınlanmıyor ki?

Ben bir Türk evladıyım, kültürümü öğrenmek benim en doğal hakkım. Bunun dışında hep derler ki çağdaş bir ülke olacağız. Sorarım size:

“Nasıl” her televizyon kanalında yayınlanan evlilik programlarıyla mı; yoksa kültürümüzü anlatan bir belgesel mi? “Kültürümüz unuttuk.” diyoruz. Sizde bu kanıdasınız belki demiyorum çünkü eminim o zaman bu evlilik programlarını kaldırıp yerine tarihimizi, kültürümüzü anlatan programlar yayınlanırsa her şey daha iyi olacaktır. Bu kadar kesin konuşuyorum.

Umarım sesimizi duyar ve bu olumsuz programlara bir çare bulursunuz.

Ebru ÇELİK

8/C Sınıfı

Varto İ.İ.B.O – Varto / MUŞ

SİHİRLİ KUTU'ya...

Bir beyaz kağıt bir kalem elimde. Sözcükler dökülüyor kalemimden mektubuma ince ince. Bir mektup adresi olmayan...

Hayatımızın vazgeçilmezi olan televizyon. Evet, sihirli kutu mektubumu sana yazıyorum. “eğitimde ailemi önemli yoksa çevre mi” soruları sorulurken sen akıllara gelmemiştin hiç. Bu karşılaştırmada senin de bir yerin olmalı diyorum.

Daha çocukken, küçücükken izlediğimiz o çizgi filmleri unutmak mümkün mü? Onları izlemeyi sabırsızlıkla ve heyecanla beklerdik. Kendimizi senin büyülü dünyana kaptırır o anda etrafımızda olup bitenlerin farkında bile olmazdık. Haberler başladığında bitmek tükenmek bilmezdi o dakikalar bizler için. Dünyaya, ülke sorunlarına ne kadar ilgisizdik o zamanlar. Büyüklerin dikkatle haber bültenini izlemelerine de şaşardık; çocuktuk çünkü daha.

Senden öğrendiğimiz her şeyi zihnimize kazıdık sanki. Sende gördüğümüz insanlara özendik, onlar gibi konuşmaya, giyinmeye çalıştık hep. Bir gün senin ekranına çıkmayı da hayal etmedik değil. Reklamların ilgi çekiciliği çekti bizi kendine. Dişlerimizi “Tam iki dakika” fırlamamız gerektiğini unutmadık sayende.

Sonra büyüdük, artık senden haber bültenlerini izler olduk. Kendimize çözüm aradık ülke sorunlarına. Sende gördüğümüz her şeye inanmamayı da öğrendik, senin çok zararlı olabileceğini de tabi. Sende yaşanan yanlış hayatlar hatalara sebep oldu. Argo konuşmalar, özentili yaşamlar, şöhret sevdası insanlar hep senin eserindi aslında. İyi yüzünün ardından kötü yüzünü de tanıdık böylelikle.

İyisiyle, kötüsüyle hayatımızdasın. İstiyorum ki sen hep çocukluğumuzdaki gibi eğlenceli kal. Eğitici ve öğretici ol hep. Kötüleri bizi iyiymiş gibi yansıtmaya ama hep hayatımızda kal.

Hoşça kal.

Hakan ABAY

8/C Sınıfı

Atatürk İ.Ö.O – İdil / ŞIRNAK

Sevgili Beyaz Ekran; senden birçok şey öğrendim. Seni icat eden kişiye çok teşekkür ediyorum. Televizyon bize çok yararlı şeyler öğretiyor. Bazen zararlı şeyler oluyor ama annem ve babam bana izletmiyor. Bütün anne babaların bilinçlendirilmesini istiyorum ve sihirli dizilerin olmamasını istiyorum. Çünkü bu gibi diziler bizim aklımızı karıştırıyor.

Televizyon yapımcısından bu sene gereceğimiz SBS sınavı için bizi daha çok bilgilendirmelerini istiyorum. Televizyonun bize daha çok şeyler kazandıracağına inanıyorum. Bizim için daha çok kanal yapmasını istiyorum ve böyle bir şey yapacağına inanıyorum.

Televizyondan korku içerikli dizilerin yapılmamasını istiyorum. Çünkü bu gibi diziler bizlerin olumsuz yönde etkiliyor.

Televizyon olmasaydı bir bu bilgileri öğrenemedik. Kısacası televizyonsuz hayat olmaz. Sevgiler...

Ahmet Buğra CEYLAN

6/C Sınıfı

Recep Handan İ.Ö.O - SİVAS

Merhaba Sihirli Kutu,

Sihirli kutu diyorum çünkü gerçekten sihirlisin. İçinde bir elektrik var ve o insanları çekmek için çok fazla çaba harcamadan istediğine kavuşuyor.

Aslında Sihirli Kutu, seni sevmiyor değilim. Sen benim de hayatımın bir parçasısın. Çünkü sen sadece benim için değil, herkes için önemlisin. Sen olmasan, bence insanlar sıkıntıdan ölürlerd. Sen olmasan kim, nerede, nasıl, niçin, ne yapıyor kimse öğrenemezdi. Sen olmasan gitmediğim, adını bile hiç duymadığım yerleri görmezdim.

Haaa... Bunları söylüyorum diye de mükemmelsin sanma... Senin de kusurların vardır elbet. Örneği sadece etrafa saçtığın radyasyonları sayarsak kötülüklerin iyiliklerini geçer. Gözlerimizin ağrısına sebep olduğunu da daha söylemedim. Ayrıca, senin yüzünden sınavlarda alınan birler, uykusunu alamadan sabah erkenden kalkıp işe giden anne-babalar, yanlış uygulanan diyet programları ve daha neler neler...

Bizi güldürürsün, eğitirsin, toplumsallaştırırsın vb. Ayrıca Sihirli Kutu sen toplumun bir kesiminin de bir nevi dünyasıdır. Dışa açılan penceresin Evde oturan insanlar seninle dünyaya açılırlar. Sen onlar için apayrı bir dünyasın.

Biliyor musun? Bir de bizi derslerden soğutup kendine bağlamasan senden daha iyi arkadaş bulunamazdı herhalde. Senin karşına oturunca insanın etrafıyla ilişkisi kalmıyor. Kısacası çok bağlayıcısın. İşte bu yüzden senden sınavların olduğu zamanlarda uzak oturmaya çalışıyorum. Bir tuttun mu bir daha bırakmıyorsun. Yapışkan gibi yapışış kalıyorsun. Hep ben hep ben diyorsun. Sihirli kutum, dünyam, canım benim böyle olmasan olmaz mı? Ben merkezli davranmasan olmaz mı?

Teknolojinin geliştiği bu çağda unutulmaman ve benim karşıma bir gün benim istediğim gibi olarak karşıma çıkman dileğiyle...

Seni seven bir dost.

Özlem GÖZLEK

8/A Sınıfı

Cumhuriyet İ.Ö.O- Merkez / ŞİRNAK

KOPUYORUZ HAYATTAN

Sevgili Televizyon

Ben seni her gittim yerde görüyorum. Hayatımızı çok derinden etkiliyorsun. Biz seni istemesek de sen bizi kendine bağılıyorsun.

Senin faydaların yanında zararlarında var. Bazı film bize öğüt verir. Bazı yarışmalar bilgi veriyor, ne olup ne bittiğini yine senden öğreniyoruz. Bunun gibi faydaların var. Faydalarım var diye sevinme bunun yanında zararların da var.

İşte geldik zararlarına bunlardan en önemlisi insanlar arası iletişimi bozuyorsun. Önceleri insanlar televizyon olmadığı için kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Bu sayede hem iletişim hem de dostluk artıyordu. Bir şey olsa bile hemen duyulmuş. Bu öncedendi ama şimdi komşusunda bir kişi ölüyor. Haberi olmadığı için komşusunun cenaze gününde doğum günü partisi yapıyor. Haberler yanlış bilgi veriyor. Magazin programları insanların özel hayatıyla haber yapıyorlar. Şiddetli filmler olduğu için çocuklar etkileniyor ve yapamayacağı işleri yapmaya çalışıyorlar ve ölüyorlar.

Ben hep yatmadan önce düşünürüm. Televizyon olmasa ne olurdu iletişim iyi olurdu, dostluk iyi olurdu, ölen olmazdı, boş vakitlerimizi daha iyi geçirirdik ben hep bu yararlarını düşünüyorum. Dünyada ne olduğunu öğrenemezdik. Hava durumunu bilmediğimiz için hazırlık yapamazdık. Yeni bilgiler öğrenemezdik hiç bu tarafından bakmıyoruz. Bir gün düşünürken aklıma şöyle bir şey geldi.

Televizyon olsa ama şans yarışmaları yerine bilgi yarışmaları olsa, haberler yanlış değil doğru verilse, şiddet ve pis filmler yerine eğitici filmler yapsalar, magazinciler insanların özel hayatını yayınlamasalar, çok fazla film yerine belgesel veya kültürümüze göre programlar yapsalar diye düşündüm. Ama nerde o kanallar. Bir kanalda film olsa diğer kanallarda ise belgesel olsa sizce insanlar hangisine bakardı?

Biz biliyoruz ki belgesel filminden daha yararlı ama gidiyoruz filme bakıyoruz. Biz insanlar sizi dinleyeceğiz diye hayattan bile kopuyoruz. Gerçekte televizyonların yok sayıp izlemesek ama bunu yapamıyoruz. Adeta bizi kendine kene gibi yapıştırmış.

Ayrıca televizyon bizi ailemizden de kopartıyor. Çok televizyon izlediğimiz için aile bireyleri arasında iletişim bozukluğu yaşanıyor ve aile içinde kavgalara yol açıyor. Yani televizyon terbiyemizi de etkiliyor. Bizim kültürümüzde çok güzeldir. Ama bizim kanallarımız kendi kültürümüz yerine başka ülkelerin kültürünü yayınlıyor. Ve biz kültürümüzle ilgili hiç bir şey bulmuyoruz. Ve cahil kalıyoruz.

Biz böyle televizyonun, zararlarını sıraladık ama televizyon bizi eğlendirmek amacıyla müzik yayın, spor yayını yapıyor. Yani televizyonun zararları yanında faydaları var. Her yer de televizyon olduğu için biz televizyonun bize kene gibi yapıştığını düşünüyoruz ama biz televizyona kene gibi yapıştık.

Tuncer UÇKUN

7/C Sınıfı

Merkez 23 Nisan İ.Ö.O.- AKSRAYA

Sevgili Televizyon,

Günümüzde yaşamımızın vazgeçilmez bir parçası oldun, Zamanımızın çoğunu seninle geçirir olduk. Kimi zaman güldük. Kimi zaman ağladık kimi zamansa bilgilendik, heyecanlandık. Kazandırdıklarında oldu bize kaybettirdiklerin de...

Boş zamanlarımız sayende eğlenceli geçiyor. Hepimiz sevdiği dizilerin saatini ipte çekiyoruz. Kimi zaman adeta yaşam duruyor ve herkes sana kilitleniyor. Bu da aşır› sanırsam. Demiştım ya kazandırdıkların da kaybettirdiklerin de var diye öncelikle kazandırdıkların bahsetmek istiyorum:

Haberler, güncel programlar sayesinde gündemden haberdar oluyor ve olaylar hakkında bir fikir sahibi oluyoruz. Bu noktada önemin gerçekten büyük, Aşırıya kaçmamak şartıyla diziler ve filmlerde gayet eğlenceli.

Ama öyle saçma ve seviyesiz programlar var ki insanı çileden çıkarıyor. Ah keşke bu tür programların hepsi yayından kalksa da rahat bir nefes alsak... Bir de izleyenler yok mu o saçmalıkları hiç aklım almıyor açıkçası.

Neyse biz gelelim kaybettirdiklerine. Bağımlılık yaratabiliyorsun ve aile içindeki bütün iletişimi öldürüyorsun işte bu çok kötü. Bütün aile televizyona kilitlenmiş çıt ses yok dolayısıyla iletişimde yok. Birisi bir şey söyleyecek olsa hemen susturuluyor. Nerde kaldı o eski zamanlardaki mutlu aile tablosu?

Televizyoncuğum bazıları sana aptal kutusu gibi isimler takıyorlar. Aslında biraz haklılar galiba alınma ama. Televizyona dalınca düşünmeye, çalışmaya fırsat kalmıyor. Ve sırf bu yüzden düşünemeyen, fikrini belirtmekten çekinen ne olursa olsun içinde bulunduğu durumu benimseyen niteliksiz nesiller yetişmekte. Ve maalesef bunların suçlusu sensin.

Ama şöyle bir düşünüyorum da televizyon diye bir şey olmasaydı gerçekten büyük bir boşluk olurdu yaşamımızda. Aşırıya kaçmazsak ve bizi kötü yönde etkilemene izin vermezsek hiçbir sorun kalmaz. Bir de lütfen daha seviyeli programlar yayınla Televizyoncuğum.

Bize kaybettirdiklerini de geri kazandırsan her şey çok daha güzel olur. Ama yine de her şeye rağmen

İYİ Kİ VARSIN TELEVİZYON!

Kardelen TAYFUR

8/A Sınıfı

Çanakkale Koleji – Merkez / ÇANAKKALE

HAYALLERİMİ YIKAN ARA KUTU,

Ben küçükken hep seni izler ama hiçbir şey anlamazdım. Ama yinede hayal gücümü geliştirdin. Küçükken seni izler yeni, eğlenceli, eğitici şeyler öğrenirdim. Ama artık büyüdüm. Sen de büyüdün ve çok değiştin. Ben hala değişmedim. Küçükken aradığım şeyleri yine sende arıyorum. Ama sende küçükken olan şeyler artık yok. Gereksiz dizi ve filmler. Silahlı ve kavgalı görüntüler. Şimdiki küçük çocuklar hayal gücünü silahla geliştiriyor. Bırak bu programları. Sana hiç yakışmıyor. Önceden sana o kadar güveniyordum ki. Gözüm bir şey görmüyordu. Fakat bir gün bana yalan söylediğini gördüm. Canım sıkıldı, üzüldüm. Ben sana hiç yalan söylemedim. Sen bana böyle bir şey nasıl yaptın? Güvenim kırıldı, kendimi çok kötü hissettim. Ama alışkanlık işte bırakamıyorum. Sen artık bir canavar oldun. Küçükken kurduğum hayalleri yiyip bitirdin. Artık hayal kurmaktan bıkip senin kurduğun kötü hayalleri izliyorum. Yine de sıkılıyor, bırakamıyor, git gide eriyorum.

Geçenlerde bir çocuk gördüm. Durmadan sorular soruyordu bana. Ben de “sen anlamazsın” deyip başımdan atmak istedim. Çocuğun bana verdiği cevap tıpkı bir yetişkin gibiydi. Çok şaşırdım. Annesi, “çok televizyon izliyor.” Dedi. Sen çocukları küçük yaşta büyütüyormuşsun. Hâlbuki her yaş ayrı güzeldir. Senin yüzünden insanlar düzen bozluk öğrendi, yalan söylemeyi öğrendi. Eskiden ne kadar güzelmiş. İnsanlar bir araya toplanır, birlikte eğlenirlermiş. Şimdi ise insanlar televizyon başından ayrılmıyor. Sana hapsoldular. Bırak artık insanları. Zor durumda kaldım ailemi, arkadaşlarımı özliyorum. Keşke sende yalnızca eğitici şeyler olsa. Hatta o kadar fazla olsa ki bazen insanlar sıkılıp tekrar bir araya gelse. Televizyonda bir yiyecek görsem canım çeker, yemek isterim. Ama ben onu izlerken, sen bizi yiyip bitiriyormuşsun. Çok üzgünüm şu an televizyon izliyordum. Ama kumandanın düğmeleri koptu, yaptırmamam lazım. İşte hâlâ seni bıkamıyorum. Ama sen akıllı ol, hayallerimi yiyip bitirme emi. Üstelik çok yazdım. Üzgünüm seni çok üzdüm. Ama bir dost bir dostun açığını söylemeli. Bu çok normaldir. Dost acı söyler. Neyse sonra görüşürüz. Senin de düşüncelerini beklerim. Son hayallerim de bu yazıya gitti ve tükenmek üzere. Hoşça kal.

Suzan DURAN

7/A Sınıfı

Yeşilırmak İ.Ö.O - Turhal / TOKAT

MERHABA RTÜK;

Televizyon hakkında sizlerle düşüncelerimi paylaşmak istiyorum.

Ben Televizyon ile arası iyi olan bir seyirciyim. Günde 2 saat televizyon izlerim. Yayınlanan bazı programların bizim memleketimize ve memleketimizin örf-adetine çok aykırı olduğunu düşünüyorum. Televizyon neredeyse Türkiye’de her evde bulunan ve evlerimizin en güzel köşelerinde muhafaza edilen bir alet olmuştur. Hatta bazı ailelerde gözlemlediğim kadarıyla bir televizyon yetmemekte, çocuk odalarında ve mutfaklarda bile ekstra televizyonlar bulunmaktadır. Dolayısıyla evlerimizde televizyon her an izlenen bir alet olmuştur. Televizyonların gençlerimizi olumsuz yönde etkileyip kötü örnek teşkil eden dizilere bağılılık yapmasına neden olmaktadır. Anne ve babaların çabaları bu bağımlılığa engel olmamaktadır. Önce sosyal hayattan kopan gençleri daha sonra derslerinden soğutmaktadırlar. Eğitim alanında seviyenizi düşürmektedir. Bu da geleceğimiz için çok ciddi bir tehlike arz etmektedir. Sizden ricam televizyondaki yayınlanan hem ahlakımıza uygun seviyede olması hem de eğitime okumaya yönelmesidir. Gençlerimizi bir daha bilgilendirecek hala getirmesi daha iyi olurdu. Televizyon’da yayınlanan bazı dizilerdeki olumsuzluklar çocuklar ve gençler üzerinde olumsuz davranışlara neden oluyor. Dizilerde insanların gerçek hayatlarındaki olumsuz ve aksayan yönleri sihirle düzelterip gençler ve özellikle çocuklar üzerinde olumsuz etki bırakıyor. Ayrıca dizi kahramanlarının argo kelimeler kullanması yine bizler üzerinde olumsuz etki bırakıyor. Dizinin her şeyi sihirle halletmesi gerçek hayatta karşılaşacağımız zorlukların üstesinden gelme çabamızı köreltiyor. Zorluklarla baş etme gücünü azaltıyor. Geniş aile kavramını olumsuz gösteriyor. Aile fertlerinin sürekli kötülük yapması Türk aile değerlerinin dışında olduğu için akraba bağlarının zayıflamasında bilinçaltımızda olumsuz etki bırakıyor. Daha küçük yaş gruplarının kendilerini dizi karakterleri yerine koyarak bunu oyunlarına kadar yansıtıyorlar. Okullarda, mahalle oyunlarında hayali olarak sihir yapıp bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorlar. Artık arkadaş sohbetlerimizin içinde bu dizide yer alan kelimeler yer almaktadır.

Bunların giderilmesi için dizinin yayından kaldırılmasını ve bizlere hitap eden bilgimizi, kültürümüzü geliştiren programların yer verilmesini istiyoruz. Bu konuyla ilgilenirseniz çok sevinirim. Sevgiler.

Edanur YILDIRIM

7/C Sınıfı

Baybaros Hayrettin Paşa İ.Ö.O. - ERZURUM

Merhaba Sihirli Kutu,

Sana söyleyecek o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Seni ilk kez 6 yaşında komşu köye misafirlğe gittiğimiz dayımın evinde görmüştüm. Küçük aklımla sana bir anlam verememiştım ama o kadar etkilenmiştım ki günlerce hayalin gözümün önüne gelip gelip gidiyordu. Ama en unutamadığım eni ikinci görüşümdü. Babam eve büyük bir kutuyla geldiğini ve o kutunun içinden, bana hiç ulaşılmaz gibi görünen o sihirli kutunun çıktığını gördüm gündü. Çok sevinçliydim. Beni, o güne kadar hiç bir şey böylesine heyecanlandırmamıştım. Çünkü artık uzun ve soğuk kış gecelerimiz olmuştun. Seninle gülüyor, seninle ağlıyorduk. Evimizin bir bireyi gibi olmuştun. Bozulduğun gün evimizin ne kadar sıkıcı kasvetli olduğunu bilemezdin. Sanki evden biri gitmişti. Aylar yıllar geçti sen artık zengin-fakir herkesin evinde başköşeye oturdun, bununla yetinmedin hayatımızın her alanına girdin. Filmlerin, eğlencelerin, belgesellerin ve sayamadığım bin bir çeşit programların bize yeni ufuklar açtı, senin sayende görmediğim, duymadığım, yaşamadığım birçok şey görüp öğrendim. Babaannemi senin sayende Türkçe öğrendi. Sesini duyuramayan dertli insanlar sıkıntılarını, şikayetlerini artık seninle duyurmaya başladılar. Sen bizim gözümüz, kulağımız, sesimiz oldun, sensiz bir hayat düşünemiyorum. Sen gerçekten sihirli bir kutusun.

Seni seviyorum ama sana kızgınım da. Çünkü sana olan zaafımızı bildiğin için gün geçtikçe bunu kullandın. Çocuklar TV İzlemekten ders çalışamaz, anne babalarımız senin kaşında oturmaktan bizimle ilgilenemez oldular, birbirimizle de gelen misafirlerle de sohbet edemez olduk. Nice insan seninle vakit geçirmekten a sosyal oldu. Senin gösterdiğin gibi giyinmeye, konuşmaya hatta senin gösterdiğin gibi yiyip içmeye başladık. Gittikçe kirleniyorsun, programlarında hep kan, şiddet kavga görüyoruz. Bizim geleneklerimizi göreneklerimizi, kültürümüzü yok etmeye çalışıyorsun. Ahlaka aykırı her türlü davranışı eğlence adına sergiliyorsun. Gittikçe yozlaşıyor ve senin yüzünden başka toplumları taklit etmeye çalışıyoruz. En kötüsü de insanları etkileyerek kendin gibi düşündürmeye çalışıyorsun. Senin yüzünden kimsenin özel hayatı kalmadı. İnsanların bütün hayatını didik didik etmeye başladın. Bunlardan o kadar etkilendim ki bir kamera gördüğümde ben bile tedirgin olabiliyorum.

Seni artık anlayamıyorum, bazen barış çağrısı yapıyor bazen kışkırtıyorsun. Bazen birlik beraberlik diyor bazen de bölebiliyorsun. Ülkemde artık sen büyük bir kuvvet oldun. Bütün olayları istediğin gibi gösteriyorsun. Bazen gerçekten tamamen uzaksın.

Lütfen artık toplumun sana verdiği görevi kötüye kullanma, sorumluluğunu bil ve bilinçli davran, çünkü biz artık bilinçlendik ve şunu unutma ki kumanda artık bizim elimizde.

Tülay BALA

8/A Sınıfı

Mustafa Kemal Atatürk İ.Ö.O. - AĞRI

Saygıdeğer Atalarım ve Dedelerim,

İnanan, çalışan; üreten, yurduna yurt, ilmine Mim katan dedelerim. Sizlere ne kadar övgülü sözler yazsam yinede tam methetmiş olamam. Sizler gideli buralar çok bozuldu. Hiç bir şey artık bıraktığınız gibi değil. Emanet ettiğiniz değerlere maalesef sahip çıkamadık. Şimdi değer denilen şeyler değişti. Sizlerin bize bunlar kutsaldır dediğiniz şeyler bozuldu. Bu değişime nasıl uğradık, nasıl bu hale geldik, kimse anlamadı.

Sizden sonra babamların çocukluğunda yurdumuza bir kutu gelmiş. Bundan dünyanın öbür ucunda olan şeyleri seyredilebiliyormuş. Çak hoşlarına gitmiş. İlk önceleri belir başlı zenginlerin evinde varmış. Akşamları aralara toplanıp izlenirmiş. Sonra sonra bu toplanmalar herkesin zoruna gitmeye başlamış, herkes yavaş yavaş evine almış derken şimdilerde ise herkesin artık bırak evinde her odasında var Bu kutunun adı Televizyon. Günün 24 saatinde yayın yapıyor. Günün her saatinde izleniyor. Her saatin izleyicisi farklı. Annem gündüz programlarını, babam akşam, ben hafta sonları tüm gün, halam ise gece izleyicisi şaşırdınız değil mi evet her an izleniyor. Birde herkesin ayrı programı ve dizisi var. Akşam oldu mu herkes ayrı odalarda kendi dizisini izliyor. Biz ayrı kalıyoruz, beraber oturamıyoruz diye üzüldünüz mü yoksa. Evet, maalesef bende çok üzülüyorum. Bazen anne ve babamı özlüyorum. Bunun bize zararı, yalnız bizi ayırmakla kalsa daha neler var neler... Çocukları da düşünüyorlar, onlar için de programlar var. Onlarında çizgi filmleri ve dizileri var. Sizlerin savaşlarından daha çetin savaşlar yapıyor. Kâhinleri bile şaşırtan sihirler, istediği yere uçabilme kabiliyetleri, anaokulunda yaşanan aşklar, her an ölüp dirilebilme kabiliyeti daha neler neler.

Her akşam 7 ile 8 arası haber saati... Aynı zamanda herkes safrada- Bugünün haberlerinden isterseniz size biraz bahsedeyim. Gerçi bunları bahsederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hem korkuyor hem utanıyorum. Alışveriş yerine atılan bomba haberiyle başlıyor, Cinnet geçiren baba kendini ve çocuklarını vurdu. Çizgi filminden etkilenen çocuk 6. katlan uçmaya çalıştı, Ayşe Ahmet'i bıçakladı, şarkıcı Betül Ne piyanocu 3 çocuk babası Taner arasındaki aşk açığa çıktı. Jet sosyeteden Faruk beyin kızı Esen araba koleksiyonuna bir yenisini ekledi. Simitçi Halil dede bu gece evinde donarak öldü. Daha neler neler... Haber diyince sizde dünyada olan güzel örnek olayları anlatacağımı sanmıştınız. Bilim adamı yeni icatlar, ülkemiz için alınan güzel kararlarımı haber vereceğimi sandınız. Üzgünüm şimdilerde haberler böyle...

Şimdi sıra geldi dizilere. 8 ile 11 arası dizi saati. Evde herkesin bir dizisi var. Olmazsa olmazları... Babam ile ağabeyimin dizisi başlamış Aman kimse onları rahatsız etmesin. En heyecanlı yeri olan silahlı saldırının ortasında bizim ufaklık televizyonun önüne geçerse olay olur. Dizideki çetenin bugünkü soygun amacı sokak çocuklarına yardım etmekmiş. Çağırdınız değil mi? Soygunla kazanılanlarla yardım mı olurmuş dediğinizi duyar gibi oluyorum. Artık imece usulü yardım çok az...

Öbür odada bayanlar dizisi var, Herkes televizyona kilitlenmiş vaziyette. Necla bugün eniştesiyle kaçmış... Acaba ne olacak annemler çok merak ediyor. Kayınvalide gelinini istemediği için yemeğine zehir koymuş, ölecek mi acaba? Bugün ki dizilerin gündemi bunlar. Kaçanlar, aldatanlar; birbirini vuranlar, evlilik dışı hamile kalanlar vs. vs.

Son günlerde yarışmalar çok gündemde, hele bir yemek yarışması var. Sizin için kutsal sayılan nimetler maalesef çöplerde, para için nimete onca hakaretler sofrada birbirine bağırıp hakaret etmeler. Birde merakla izlenen kutu yarışmam var. Acaba bugün 500 bin lirayı kim alacak. Hiç emeksiz kazanılan paralar. Bunun gibi daha birçok yarışmalar. Hiç uğruna kaybedilen umutlar,

İşte böyle dedelerimi Hırsızları bile iyiliksever diye izleye izleye hırsızlıklar içimize siniyor küfürler sanki hayatın içinde gibi ağızımıza yerleşiyor. Yavaş, Yavaş haberimiz olmadan ya da haberimiz olduğu halde karşı çıkmadan sanki istercesine. Televizyon hastalık gibi bir şey, bağımlılık yapan, uyuşturucu gibi, alkol gibi... Yavaş yavaş giriyor kana. Kimse istemese bile evinde çekip çıkaramıyor. İşte böyle sizce bizi bozan nedir.

Bazen düşünüyorum da bizim yerimizde siz olsaydınız eğer ne yapardınız. Evet. Duyar gibiyim. Niçin bu illeti iyi yönde kullanmıyorsunuz. Dediğinizi. Niçin bu genç beyinlerin buzlaşmasına izin veriyorsunuz? Biliyorum siz atalarım bu gençleri vatan için millet için, ailesi için en güzel biçimde yetiştirebilmek için bu televizyonu iyi yönde kullandırıp o buzları çözdürürdünüz. Hale elinizde mi diyorsunuz. O zaman gelin beraberce seslenelim yetkililere... Dinimizin, örf ve ahlakımızın çökmemesi için üreten, çalışan, vatanına ve milletine hizmet aşkı taşıyan bir gençlik istiyorsak, televizyondan başlayalım... Yetkililerden televizyonu halkı iyi yönde yönlendiren ve bilgilendiren bir hizmet aracı olmasını istiyoruz.

Sizi çok seven Lûtfiye Kübra.

Lûtfiye Kübra KÜTÜKÇÜ

7/A Sınıfı

Konya Meram Özel Gençlik İ.Ö.O – Meram / KONYA

Benim Pek Değerli Televizyonum,

Bilmem sen olmasan ben ne yapardım ki? Sıkıldığımda nereye başvururdum? Eğlenmek istediğimde ne yapıp eğlenirdim ki?

Ben her gün senin karşındaki koltuğa oturup kumandayı elime alıyorum. Bir düğmeye basıyorum ve bir de bakıyorum ki bambaşka bir dünyadayım.

Aslında ben bir periyim ve kumandandan ayrılamıyorum. Çünkü o benim sihirli değneğim. Sen de sihirli aynam. Kumandanın tuşuna basıyorum ve sihir başlıyor. Sanki elimden tutup beni içine çekiyorsun. İşte o an tüm sıkıntılarımı unutuyorum. Kendimi tamamen sana odaklıyordum. Başlıyor zap yapmaya. Kendime uygun bir program bulduğumda sevincimden uçuyorum. Tam kendimi kaptırmışım ki birden reklamlar. Keşke şu reklamlar daha kısa olsa. Neyse, sonuçta film bitene kadar göz kırpmadan izliyorum. Zaman birden uçup gidiyor. Program bitiyor. Bakıyorum karşımda annem “Gizem, bu kadar yeter, gözlerin bozulacak” diyor. Eh, ben de ne yapayım, seninle vedalaşmak için son kez o düğmeye basıyorum. O anda senin dünyandan çıkıp, kendi dünyama dönüyorum. Aslında bende biliyorum senin karşıda fazla vakit geçirmemem gerektiğini. Ancak ne yapayım, karşına geçince her şeyi unutuyorum. Ama belli bir müddet sonra elbette o düğmeye basıp, seni kapatıyorum. Kendime günlük en fazla iki saat koydum. Böylece ne senin dünyandan, ne de kendi dünyandan ayrı kalmıyorum. Ancak ne var ki bazen seni izlerken de rahatsızlık duyuyorum. Benim en çok izlediğim programlar, yarışmalar ve komedi diziler. Hele de bilgi yarışması olunca değmeyin keyfime. Yarışmacılar gibi ben de kendimi sınıyorum. Bu çok hoşuma gidiyor. Hem eğlenip, hem öğreniyorum. Şimdi geldik işin rahatsızlık boyutuna. Bence televizyonda şiddet içeren ve argo sözcüklerin kullanıldığı, bizim psikolojimiz olumsuz yönde etkileyecek programlar olmamalı. Çünkü akıllı işaretler bir yere kadar. Pek çok insan bu işaretlere uymuyor. Örneğin kardeşim vurdulu kırdılı filmlere bayılır.

Cansu Gizem ORAK

7/A Sınıfı

Mehmet Gedik İ.Ö.O – Odunpazarı - ESKİŞEHİR

Sevgili Televizyonum,

Nasılsın? Görüşmeyeli epey oldu. Malum devir internet devri. İnsanlar artık senin düğmene bile basmıyorlar. Düğmene basmasalar iyi, tozunu bile almıyorlar. Seni üzmemek istemezdim ama su bir gerçek ki artık seni kanalların insanları olumsuz etkiliyor. İşte bu nedenle seni kullanmak istemiyorlar. Sakın benim seninle ilgilenmediğimi aklından bile geçirme. Görüşmeyeli epey oldu dediysem, derslerden başımı kaşıyacak vaktim olmuyor da ondan dedim ki. Hem ben kim, internet kim? Zaten evde bir bilgisayarım bile yok. Yani bu konuda için rahat olsun. Senin de hissettiğin gibi biz seni her gün siliyoruz. Ayrıca sabah-akşam karşında seni izliyoruz. Yani değerini biliyoruz.

Dünyada senin değerini bilmeyen çok insanlar var. Hatta bunlar öyle insanlar ki adını bile söylemeye utanıyorlar. Çünkü onlara göre sen çağ dışı kalmışsın. Zaten senin adını söyleyen de TV deyip geçiyor. Kardeşim, size televizyon demesi çok mu zamanımızı alıyor da TV deyip geçiyorsunuz? Özür dilerim, hata bende. Unutmuşum sizin bilgisayardan vakit bulamadığınızı, bilgisayar çağında yaşadığınızı.

“İnsanoğlu nankördür.” diyorlardı da inanmıyordum. Ama şimdi inanıyorum. Çünkü insanoğulları nankör olmasaydılar seni ve kumandanı bir köşeye kaldırmazlardı. Senin yerine bilgisayarı koymazlardı. Sanki bilgisayar senden önce vardı. Sen bilgisayarın ağabeyisin. Doğrusunu söylemek gerekirse bilgisayar senden daha çok işe yarıyor ama senin yerini tutamıyor. Senin ilk çıktığın yıllarda herkes seni övüyordu. “Ne mucize aletmiş bu televizyon,” diyorlardı. Ama hiç kimse şimdi öyle demiyor. Seni allandırıp pullandırmıyorlar. Şunu bilmeni isterim ki insanlarla aranızda bilgisayar girdi. İnsanlardan bilgisayarı soğutmak da kolay, insanoğlu bu, 2-3 sene sonra yeni bir icat yaparlar. Böylece bilgisayarın yerini alır ve insanlar bilgisayarı unuttur. Sen gönlünü ferah tut. Ama şunu da unutma ki: “Senin yerin apayrı. Sen ilksin ve daima ilk kalacaksın. İnsanlarla arana ne girerse girsin onlar seni hiç unutamayacak.”

Ben seni unutmadım, sen de beni unutma.

Gamze BEKTAŞ

8/B Sınıfı

75. Yıl İ.Ö.O - SAMSUN

Dedelerimizin anlattığı masallar vardır ya:

“Bizim zamanımızda böyle miydi? Biz televizyon bilmezdik. Haber alacaksak radyo açar oradan dinlerdik. O zamanlarda radyo pek moda. Karışık dönemlerde ise radyo hiç susmaz.” (sevimli, tonton dedeler.)

O dönemin şartlarında bir radyo var. Türkçesi kirlenmemiş, haber ve iletişim aracı olarak kullanılan, evlerin neşesi olan radyo. Şimdilerin televizyonuna ve yayınına bakalım. Devlet kanalı dediğimiz kanalda bile düzgün Türkçe kullanılmıyor, toplumu zararlı alışkanlıklara itecek davranışlar yayınlanıyor ve daha sayamadıklarım. Kim suçlu? Sanatçı mı yoksa sanatı doğru kullanamayan vatandaş mı? Haklı veya haksız yargısı yapmak yanlış olur. Gerçek olan şu ki, ortada düzeltilmesi gereken kocaman bir yanlış var.

Nereden nereye... Biraz önce yayında gördüğüm acı olaya ağlarken şimdi toplumun haline ağlıyorum. Yazık, çok yazık... İletişim anlayışı o kadar değişti ki, artık insanlar yüz yüze bakmıyorlar bile. Tek o mu? “Gençlerin sigaraya başlama yaşı düştü, Türkçe kirleniyor, iletişim azalıyor.” Bunlardan yakınan biz değil miyiz? Öyleyse neden hala televizyonu doğru kullanmayı öğrenemedik de, olumsuz olan her davranışı kendimize aldık? İyi ki görmüyorsun arkadaşım şimdiki toplumu. Acınacak haldeyiz. Yazık, çok yazık...

Özge Can KARAMÜRSEL

8/A Sınıfı

Bartın İstiklal İ.Ö.O. - BARTIN

Merhaba,

Evimizin neşesi, bazen üzüntüsü olan, bazen dost çoğu zamanda acımasız bir düşman olan televizyonum.

Bu mektubu beni biraz anlamam ve yanlışlarını görmem için gönderiyorum. Evimize ilk geldiğinde çok küçüktüm. Seni çok sevmiştim. Çünkü çok eğlenceliydin. Beni içine çeken bir dünya vardı. Senden hiç ayrılmak istemiyordum. Kendimi sana o kadar yakın hissediyordum ki artık arkadaşlarımla oyun oynamaya bile gitmiyordum.

Sadece ben değildim seni seven. Annem, babam, kardeşlerim hepsi çok seviyordu. “Bunu nerden anladın? Diye soracaksın. Çünkü hepimiz günün en az 5-6 saatini seninle geçiriyorduk. O zamanlar çok masum, çok sevimliydin.

Karakterin çok farklı olduğu için, bir şey anlattığında hepimiz pür dikkat seni dinlerdik ve anlattıklarını hemen kabullenirdik. Sen bir şey söylüyorsan mutlaka doğruydun.

Zaman geçtikçe fikirlerin de sen de çok değişmişti. Fakat biz sana öyle körü körüne bağlanmıştık ki bunu hiç ama hiç yadırgamadık. Önceleri çok yanlış gördüğüm şeyler sen anlatınca doğru gibi geliyordu. Yani yalnız sen değişmekle kalmamış bizi de değiştirmeye başlamıştın. Biz bunu da görmedik, belki de görmek istemedik.

Bir süre sonra sen ruhuma öyle işlemiştin ki sensiz geçen bir anım bile çok zor, çok sıkıcı geliyordu. Okuldan gelir gelmez soluğu senin yanında alırdım. Bana anlattıklarını bende okulda arkadaşlarıma anlatırdım. Sen benim yol göstericim kılavuzumdun.

Şimdi anlıyorum ki meğer sen beni kullanmışsın. Ne kadar aptalmışım. Nasıl görememişim bana anlattıklarının yalan olduğunu. Sen benim için çok şey ifade ediyordun. Oysaki ben senin için bir hiçmişim.

Aslında bende de suç var. İyi yönlerini almam gerekirken, hiç seçmeden bana ne verdiysen “tamam” demişim.

Keşke, bunları en başında fark edebilseydim. Sen amaç olarak değil de araç olarak kullansaydım.

Belki o zaman her şey bitmiş değil. Bu mektubu artık kendine gelmen, bana anlatabileceğin, yararlı fikirler üretmen için yazıyorum. Çünkü senin sözün benim için hala çok ama çok değerli. Lütfen beni, bizi tekrar kötü fikirlere sürüklemeyin.

Hayatı tüm gerçekleriyle göster bana. Seni çok seviyorum.

Melek İSLAMOĞLU

8/B Sınıfı

Petrol Ofisi İ.Ö.O - BATMAN

Bilgi Kutum Televizyonum,

Biliyor musun, sen hayatımın en önemli parçalarından birisin. Senin olmadığın bir hayatta kendimi yalnız hissederdim. İyi ki varsın... Bugüne kadar senin birçok faydanı gördüm. Ama zararlarını da gördüm. Çocukluğumdan beri beni çizgi filmlerle eğlendirdin, hem de eğlenceli hem de bilgili programlarla bilgilendirdin. Haber bültenleriyle dünyadaki bütün olaylardan haberdar ettin. En iyi arkadaşlarımdan birisin sen. Sevinçlerimi, mutluluklarımı, dertlerimi hep seninle paylaştım. Üzüntülü olduğum zaman gelip bir düğmeyle seni açtığımda hemen derdimi paylaşıp beni eğlendiriyorsun üzüntülerimi sevinçlere dönüştürdün.

Geçen günlerde öğretmen bana “Sahra Çölü nerede” diye sormuştu. Sosyal Bilgiler dersiyle ilgili bir soruydu. Hemen cevapladım. Öğretmenim doğru söylediğim için beş verdi. Çok sevindim. Bu senin sayende oldu. Çünkü geçen bir yarışma programı izledim. Bu yarışmada bu sorunun aynısı çıktı. Senin değerini daha iyi anladım. Senin zararlarından biri de kırmızı ışığın gözlerimizi bozuyor. Bundan dolayı seni uzaktan zorunda kalıyorum. Bu günlerde sinirlerimi bozan bir şey var. Bazı insanlar “televizyon zararlıdır” diyorlar. Buna çok kızıyorum. Diziler çok fazlalaşmış saçma sapan programlar var diye mazeretler sunuyorlar. Yararları görmezlikten geliyorlar.

Bence asıl zararlı olan bu programları yapan kişiler. Televizyonun bir suçu yok ki, televizyonu kullanmasını bilmiyorlar. Değerini bilmiyorlar. Ama ben senin değerini biliyorum ve seni çok seviyorum. Ben hep senin değerini biliyorum. Ben hep senin yanındayım. Ne olur sen bu söylenenleri kafana takma...

Sen olmadığında Deniz ortasında yelkensiz kalmış bir gemi gibi hissediyorum. Sen benim rüzgarsın. Ancak ne yönden esmeni istersem, o yönden esiyorsun.

Selma GÜMÜŞ

6.Sınıfı

Gazi İ.Ö.O – Gediz / KÜTAHYA

Merhaba,

Şu anda bütün dünyanın eğlencesi olmayı başaran, dört bir yana ün salan haber güvercini!

İşinizi tam olarak yerine getirdiğinizi söyleyemem. Belki da hata sizde değil, hizmet verdiğiniz hattadır. Artık yedi yaşındaki çocuk bile; “ne yapacağız, paal geldi, bay” gibi Türkçemize ana dilimize uymayan basit ve hayatımızda yer edinen kelimeler kullanıyor. Bu gidiyle de kök salacağa benziyor. Zaten ne diyor meşhur televizyoncularımız “vur patlasın, çal oynasın, devir artık bu devir.”

Nasıl da son düğmesi de koptu insanlığın. Vefa can çekişiyor arka sokaklarda, umut mendil sallıyor giden trenlerin ardından, onur adres arıyor mezarlıklarda, dostluklar çöp tenekelerinde sahipsiz, aşklar satılık köşe başlarında hem de üç beş kuruş mutluluklara. Bir düğün, bir bayram, bir lale devri... Hangi ekrana baksak; kim kiminle evleniyor, kim kiminle çıldırıyor, kim kime daldan dala “gelinim olur musun?” diyor. Kimisi sahte gelin, kimisi zengin bir prens, kimisi de insanlıktan bir yudum, bir nefes. Bekliyor da, bekliyor... Her gün ayrı ayrı kanallarda ünlü çiftler, şöhret olmanın peşindekiler... Ve işte böyle pazara dökülüyor bir bir herkesin yumak yumak ipliği. Bunların sonucunda yaş seviyesi onlara kadar düşmüş yarının gelecekleri, gençler, basit programlardan etkilenip kendi çaplarında bilmedikleri oyunları bile uygulamaları sonucunda geleceklerimiz başlamadan geçmişe karışıyor. Bize de ah vah edip dövünmek kalıyor.

Zaten kimin umurunda ki yarınlar, çocuklar? Kimin umurunda isyankâr çılgınlıklar? Bir kavgadır, bir yarıştır, bir rezalettir gidiyor. Kime sorsak cevaplar dünden hazır. Halk böyle istiyor, halk böyle istiyor.

Hal bu ki, tüm bunların yerine eğitici ve öğretici programlar yapılırsa ne de iyi olacak. Evet, tüm bu şeylerin üstüne bir sünger çekipte bize faydalı olabilecek yayınlar yapsanız inanın, şu anda evimin herhangi bir odasında sessiz ve yalnız duran televizyon, evin en güzel odasında en renkli köşeye alınacak. Hiçbir zaman da yalnız veya sessiz kalmaz. Yeter ki biz öğrenciler istediklerimizi bulabilelim televizyonda. Faydalanabilelim yayınlardan, programlardan.

Ne var ki bir reyting uğruna ne güneşler batıyor, ne güneşler. Ne umutlar tükeniyor, ne yıldızlar kayıyor. Hala farkında değil misiniz?

Aslında tüm bunları söylüyor olmama rağmen hala televizyonun düzelmesinden ve daha yararlı olmasından yana ümidim var. Belki insanlar küçük emelleri uğruna böylesine büyük bir buluşu olumsuz yönde kullanıyor olabilir. Bunları düzeltmek imkânsız bir şey değil ama. Haydi, elele vererek, hep birlikte bu güzelim buluşu yarınlara ulaştıralım. Güzelliklere...

Sevim CAN

8/B Sınıfı

Petrol Ofisi İ.Ö.O - BATMAN

Sevgili Televizyon,

Öncelikle sen hayatımızın değişmez bir parçası ve boş zamanlarımızın en iyi şekilde değerlendirdiğimiz kitle iletişim aracısın. Senin hayatımızda tartışılmaz bir yerin olduğunu söyleyebilirim.

Bilgilendirici ve öğretici programların insanlara en iyi şekilde aktaran sensin. Bunun yanı sıra bünyende barındırdığın müzik ve eğlence gibi programlar beni oldukça memnun ediyor. Bu programların sosyal hayatta çok faydalı olduğu gibi insanların bir nebze de olsa öğrendikleri sözler ve davranışlar insanların karakterinin şekillenmesine yardımcı oluyor. Bunlar güzel ama bazı programlarda insanın hiç hoşuna gitmeyen argo sözler, şiddet ve olumsuz örnek oluşturabilecek diziler ve programların insanlar üzerinde Özellikle çocuklar üzerinde psikoloji bakımından oldukça olumsuz etki yarattığını söyleyebilirim.

Özellikle genç kesim ve öğrenciler üzerinde olumsuz davranışlara yol açan bu programların yayımlanmaması en büyük temennimdir. Bunun yanı sıra senin aracılığıyla yapılan siyasi propagandalar senin kaliteni düşürmekle kalmayıp ben ve benim gibileri de oldukça üzüyor. Televizyon dediğin objektif olmalı. Ama bazı yayın organlarında tek taraflı yayın yapmanı kınıyorum.

Bu ve bunun gibi programların hangi yaş kesimine ve içeriğinin ne olduğunu gösteren işaretleri yeterli bulmuyorum. Daha güvenli ve insana yararlı olabilecek tedbirleri alman dileğiyle.

Ve son olarak sana şunu söyleyeyim ki çocuklarımız beyni işlenmeye ve gelişmeye müsait bir varlıktır. Onları nasıl yönlendirirsek o yöne giderler. Çocuklarımızın beynine en verimli olan bilgilerin senin aracılığıyla yüklüyoruz. Ve burada sana düşen görev şudur: günün büyük bir bölümünü senle birlikte geçiren çocuklarımıza ve yetişkinlerimize “Ne ekersen Onu biçersin”. En önemli eğitim insan eğitimidir. Unutma ki bu konuda en güçlü ve en etkin araç sensin.

Sinan TESKİ

8/C Sınıfı

100. Yıl YİBO - Merkez/AĞRI

Bir zamanlar çok güvendiğimiz; Ama günümüzün sevgili yılanına,
Sana, hiç sevmediğim, çok zararlı bir hayvanın ismini koydum;

YILAN

Neden insanları hiç sevmiyorsun ve neden hep yararından çok zararın oluyor insanlara? Küçükken seni hep çok iyi bir arkadaş olarak bilirdim; fakat ne yazık ki çok kötü yanılmışım. Çevremdekiler sürekli bana insanları iyi tanımadığımı söylerlerdi de inanmazdım; fakat şimdi anladım ki gerçekten öyleyim.

Keşke eski günlerdeki gibi eğitici ve adaba uygun şeyler yayınlasan.

Keşke tekrar eskisi gibi küçük ve iyi bir dost olsan.

Eskiden çok edeliydin şimdi ise başını almış gidiyorsun. Yani sen eski sen değilsin. Kaynana-gelin programlarıymış, Arka Sıradakilermiş, Kurtlar Vadisi'ymiş...

Eskiden çok güvendiğim dostum sen; sana anlatırken, kusurlarını anlatırken inan bana çok üzülüyorum. Sen eskiden böyle değildin. Ne oldu sana? Ne oldu böyle? Ne oldu eski dostuma? Eski dostumu çok özledim. Seni o kadar çok seviyordum ki ve o kadar çok güveniyordum sürekli olarak elime bir bez alıp, seni temizliyordum. Bembeyaz dantelli gelinliklerle süslüyordum seni sırf herkesin gözüne daha iyi görünesin, herkes tarafından izlenip, ders veresin diye. Seni evimizin en güzel yeri olan yüksekçe bir yere koymuştum. Sana çok değer veriyordum. Meğer koynumuzda yılan besliyormuşuz da haberimiz yokmuş.

Şimdi ise yüzünü görmemek için kara bir çarşafa örttüm seni, mezara gömdüm. Senin yüzünden kardeşim, ablam ve bazen ben bile senin yüzünden ders çalışmıyoruz. Öyle bir bağlıyorsun kendine, bağımlılık yapıyorsun. Bazen tam derse oturayım derken bir de bakıyorum çok farklı bir film yayınlıyorsun ve yavaşça kitabımın ağzını kapatıyorum. Ama artık beni kandıramazsın. Yemin ederim ki artık senin yüzüne haftada sadece beş-altı saat bacağım. O beş-altı saatte de Tv'yi izleyeceğim. Orada çok güzel konu anlatımları yapılıyor.

Bazı hastalıklar vardır. Vücutta yerine yerleşinceye kadar bir rahatsızlık vermez. Yerine tam yerleşince daha yeni yeni varlığını hissettirir; fakat iş işten geçmiş olur. Aynı kangren hastalığı gibi. Tek çaresi zarar verdiği yeri kesip atmak. Yani kendimizde büyük bir eksiklik oluşturmak.

Başka bir kusurun ise bir dediğin ötekini tutmuyor. Bazı dizilere yaş sınırı getiriyorsunuz sözde. Dizi başlamadan yedi yaş ve üzeri diyorsun ve dizi başladığında diziyi ancak ondört yaşın üzerindeki kişilerin izleyeceğini görüyorum. Böylece yalanın ortaya çıktığında sana olan kinim, nefretim bir kat daha artıyor güvenim ise bir kat azalıyor.

Ne olur eksi hâline dön!

Senin eski hâlini çok özledim.

İnşallah sana yazdığım bu mektubu okurken yanlışlarının farkına varıp, eskisi gibi eğitici adabına uygun programlar yayınlarsın.

Benim ve benim gibi tüm çocuklar topluma, ülkeye faydalı bir şekilde yetiştirmek istiyorsanız hemen televizyon yayınlarımızı yoğun bakıma kaldırıp onları adı üstünde “Yoğun bir bakımdan (Eğitimden) geçirmelisiniz.

Büşra YILMAZ

7/C Sınıfı

Vali Adil Yazar İ.Ö.O. – Merkez / MUŞ

Sevgili Televizyon,

Aslında sana teşekkür mü etsem, kızsam mı bilemiyorum. Bir yandan iyi ki varsın diyorum, bir yandan da keşke hayatıma hiç girmeseydin diyorum. Aslında diyebilirim ki sen benim ve bütün insanlığın başına gelen tatlı bir belasın. Sana ne kadar kızsam da senden vazgeçemiyorum. Gün geçtikçe sana daha da bağlanıyorum. Yani bütün insanlar gibi...

Sen olmasaydın dünyada olup biten olaylardan nasıl haberdar olabilirdi? Ya o eğitici programlar? Senin sayende bilmediğimiz onca şeyi öğreniyor, her gün bilgi birikimimize bir yenisini daha ekliyoruz. Aslında bir anlamda sen beynimizin en önemli besin kaynaklarından birisin. Beynimiz senin verdiğin bilgiler sayesinde besleniyor ve gelişiyor.

Belirtmek isterim ki hiçbir şey dört dörtlük değildir. Herkesin olduğu gibi senin de olumsuz yönlerin var. Arkadaş bile olsak sana bunları söylemem gerek. Mesela öyle programlar var ki değil çocuklar hiç bir insanın seviyesine uygun değil. Hatta bazı programlar şiddet içerikli olduğu için çocukların ruhsal dengesini bile bozabiliyor. Öyle programlar var ki çocuklarla kalmayıp biz büyüklerin bile dengesini bozuyor. Bunun gibi daha birçok şey...

Neyse, lafı daha fazla uzatmayalım. İyisiyle kötüsüyle seninle çok zaman geçirdik. Her şeye rağmen seni seviyorum ve sensiz bir dünya düşünemiyorum. Olumlu yönlerini hep koru. Ama seni kötü şeylerde kullananlara da asla izin verme. Sen istersen her şeyi yapabilirsin bunu unutma. Neyse sen de kendini özletme. Mektuplarını bekliyorum...

Sevgilerimle...

Fatma BORA

8-A Sınıfı

Asım ve Asım Zeynep Ecemiş İ.Ö.O. - NİĞDE

KUTUYA MEKTUP

Sevgili Karakutu,

Seni ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. Sağına, soluna iyice bakmıştım. Sesinle, renklerinle beni çok etkilemiştin. Hayret ediyordum. Nasıl olurdu da bütün dünyayı içine alabiliyordun. Sen, benim için inanılmaz bir eşyaydın. Zamanla seni çok sevdim. Sana bakmaya doyamıyordum. Boş bir zaman bulur bulmaz hemen karşına geçip seni merakla, pür dikkat izliyordum. Dünyada olup biten her şeyi bana söylüyordun. Benim en büyük öğretmenim olmuştun. Her şeyi bana öğretiyordun. Aradan biraz zaman geçince bazı davranışlarımın değiştiğini gördüm. Sen, bana ne sunuyorsan ben de onu alıyordum. Seninle tanıştıktan sonra dünyanın bu kadar kötü olduğunu öğrendim. İnsanların birbirini kıyasıya öldürdüğünü gördüm. Kimseye artık güvenemez olmuştum. Beni çok etkilemiştin. Sen ne dersen onu yapıyordum. Zamanla içime kapandım. Bütün arkadaşlarımla ilişkiyi kestim. Artık oyun oynamaz oldum. Kolay kolay dışarıya çıkamaz oldum. Bazı hayallerim vardı. Seninle tanıştıktan sonra hepsi bir kuş gibi uçup gitti. En önemlisi de seninle tanışmadan önce daha mutluydum. Sen benim mutluluğumu çaldın. Artık ne yapıyorsam da senden kopamıyorum. Yani senin esirin oldum.

Şimdi senden aldıklarını, bir şekilde bana geri vermeni istiyorum. Bana mutlu olacağım, güzellikler, hayaller göster. Beni olumlu yönden eğitecek programlar göster. Beni aydınlığa ulaştıracak yollar göster. Bana hayallerimi geri ver. Mutluluklar ver.

Sevgilerle.

Esirin Volkan

Volkan KARACIĞA

6/B Sınıfı

Yatılı İ.B.O. - KİLİS

TOPLUMUN AYNASI

Televizyon, çevremizde olup bitenlerden haberdar olmamızı, çeşitli programlarla kültürümüzü artırmamızı ve gördüklerimizden ders çıkarmamızı amaçlayan bir iletişim aracıdır. Ancak televizyonlardaki yayınlar bu amacın dışına çıkarsa, toplumda davranış bozuklukları meydana gelebilir.

Bir program, izleyiciye sunulmadan önce bir süzgeçten geçirilmeli; programın dile uygunluğuna, içindeki şiddet unsurlarına ve topluma örnek olmasına dikkat edilmelidir. Aynı zamanda içerik esas alınmalı; izlenen yayının eğitici olması amaçlanmalıdır. Haber programları, belgeseller, bilgi ve kültür programları yerine bazı şans yarışmaları, evlilik programları gibi sadece eğlence amaçlı yayınların artması, toplumun hayata bakışını değiştirebilir ve insanları kolaycılığa itebilir.

Eğer, televizyonun, toplumun aynası olduğunu düşünecek olursak; izlenen program türünün, halkın niteliklerini ve gelişmişlik düzeyini ortaya koyduğunu söyleyebiliriz. Bu aynayı her gün farklı bir renkle süslemek ve bu seviyeyi sürekli ileriye götürmek bizim elimizde. Hem medya kaliteyi düşürmezse, hem de biz bilinçli bir izleyici olarak seçici davranırsak televizyon “aptal kutusu” olmaktan çok öteye gitmiş olur.

Müyesser Deniz BULUT

6-A Sınıfı

Özel Yamanlar Mustafa Şık İ.Ö.O. - / İZMİR

TELEVİZYON'UN SERÜVENİ

Televizyon günümüz iletişim araçlarından en yaygın olanıdır. Hemen hemen hepimizin evinde, işyerinde bir televizyonu vardır. Yani televizyon artık bizden biri olmuş. Geçmişimizi bize öğretir olmuş. Bize bizden haber verir olmuş. Televizyon sanat, spor, sağlık, kültür haber alanında programlar yaparak insanları bilinçlendirir. Bilinçlendirirken de eğitir. Televizyondan izlediğimiz her şeyden bir ders çıkarırız. Televizyon ayrıca yorum yapma yeteneğimizi de pekiştirir. Kelime dağarcığımızı geliştirmiş oluruz. Dilimizi de güzel konuşmayı öğreniriz. Konuşurken nelere dikkat etmemiz gerektiğini da öğrenmiş oluruz. İnsanlarla konuşurken artık kendimizden emin olarak konuşuruz.

Büyüklerimiz hep televizyonun olmadığı zamanlardan bahsederler. Kimine göre faydalı, kimine göre insanlar arası iletişimin artık eskisi gibi olmadığını söyler. Televizyonun olmadığı yıllarda oturulur, konuşulur, sohbet edilir, dertler sevinçler paylaşılmış. Yani öyle söylemişlerdi. Bana sorarsanız televizyon yararlı kullanıldığında gerçekten çok işe yarıyor. Mesela bazı kanallarda yapılan, başka milletlerin kültürlerini bize tanıtan programlar derslerimizde bizlere çok yardımcı oluyor. Burada seçici olmak gerekiyor. Seçici olmak gerçekten çok önemli bir faktör. Hangi tür programı izleyip izlememek konusunda seçici olmak bize çok yardımcı oluyor. Televizyonu icat eden İskoç mucit John Sogie Baird neler düşünmüştü acaba? İcadının bu kadar faydalı hale getirileceğini hesaplamış mıydı?

Benim televizyondan beklentilerim var:

1. Eğitim ile ilgili programlar yapılmalıdır.
2. Önümüzdeki SBS sınavı ile ilgili bilgiler vermelidir.
3. İletişim araçlarının kullanımı okullarda seçmeli ders yapılmalıdır.
4. Halkı okumaya davet amaçlı programlar yapılmalıdır.
5. Farklı iller gezilerek öğrencilerin görüşleri alınmalıdır.

Bunlar sadece benim beklentilerim. İnanıyorum ki ülkemizdeki bütün insanların beklentileri alındığında zaten faydalı olan bütün iletişim araçları daha da faydalı hale gelecek.

Fatma İPEK

8/A Sınıfı

Çalkaya Güzelyurt İ.Ö.O. - ANTALYA

AKILLI İŞARETLER ÇOCUKLARI DÜŞÜNÜR RTÜK'ÜN AKILI İŞARETLERİYLE ÇOCUK DOSTU TELEVİZYON YAYINCILIĞI...

Çocukların ve gençlerin televizyon yayınlarının zararlı etkilerinden korunmaları amacıyla Radyo ve Televizyon Üst Kurulu tarafından geliştirilen ve televizyon kuruluşları tarafından desteklenen Akıllı İşaretler Sembol Sistemi 23 Nisan 2006 tarihinde, Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramında devreye girdi.

"AKILLI İŞARETLER" NEDİR?

Akıllı işaretler, çocuk ve gençleri cinsellik, şiddet, olumsuz örnek oluşturabilecek davranışlar (kötü dil kullanımı, sigara, alkol, kumar ve madde bağımlılığına özendirme, her türlü ayrımcılık ve intihar sahnelerinin gösterilmesi) gibi zararlı yayın içeriğine karşı korumak için geliştirilmiş olan görsel-işitsel uyarı sistemidir.

YASAKLAMA, DENETLEME YERİNE ÖZDENETİM

Akıllı işaretler, yasaklayıcı ya da denetleyici değil; esas olarak yayıncı kuruluşların çocukları ve gençleri televizyonun olası zararları etkilerinden koruma sorumluluğuna işlerlik kazandıran bir özdenetim mekanizmasıdır. Sistem televizyon programlarının hangi yaş grubundaki çocuklara uygun olduğu ve programda yer alan zararlı içerik konusunda izleyiciye bilgi verir. Belli yaş gruplarını olumsuz etkileyeceği düşünülen içeriğe sahip yapımların yayın saatleri bu doğrultuda düzenlenir.

AKILLI İŞARETLER YEDİ SEMBOLDEN OLUŞUR

Akıllı işaretler, programların hangi yaş grubuna uygun olduğunu gösteren dört sembol (7+, 13+, 18+, genel izleyici) ile programlardaki zararlı içeriği tanımlayan üç sembol (şiddet/korku, cinsellik, olumsuz örnek oluşturabilecek davranışlar) olmak üzere toplam yedi sembolden oluşuyor. Televizyon ekranı şeklindeki bir gözbebeği ise sistemin logosu olan TELE'yi temsil ediyor. Çocuklara ve anne babalara televizyon izlerken yedi akıllı işaret rehberlik ediyor.

PROGRAMLAR NASIL İŞARETLENİYOR?

RTÜK'ün geliştirdiği sistemle, televizyon kanallarının görevlileri programları önceden izleyip, elektronik ortamda kodlama formunu dolduruyorlar. Bu işlem sonucunda sistem tarafından verilen yaş ve içerik sembolleri programın başında 5 saniye süreyle ekranın tümünde (tam ekran) ve her kesintiden sonra da 15 saniye süreyle ekranın sağ üst köşesinde olacak şekilde yayınlanıyor.

ÖNCE İŞARETİ SEÇ, SONRA PROGRAMI

Program yayını sırasında ekranda beliren Akıllı işaretler sayesinde çocuklar kendilerine uygun programları kolayca seçebiliyorlar. Anne ve babalar da yayınlanan programın çocukları için uygun olup olmadığına ekranda beliren Akıllı işarete bakarak karar verebiliyorlar. Böylece hem çocuklar hem de anne ve babalar televizyon programlarını seçerek izleyebiliyorlar. Ailece televizyon izlemek risk olmaktan çıkıp keyif haline geliyor.

AKILLI İŞARETLER NASIL GELİŞTİRİLDİ?

Akıllı işaretler, televizyon yayınlarının çocuklar ve gençler üzerindeki etkileri düşünülerek, toplumun ihtiyaçları, kamuoyunun istek ve beklentileri doğrultusunda Radyo ve Televizyon Üst Kurulu tarafından geliştirildi. Üniversitelerin iletişim fakülteleri ile psikoloji bölümlerinden, tıp fakültelerinin çocuk ve ergen ruh sağlığı bölümlerinden öğretim üyelerinin ve uzmanların katılımıyla, Üst Kurul bünyesinde oluşturulan komisyonlar, yayınlardaki zararlı içerik kategorilerini, yaş kategorilerini ve kullanılacak sembollerin özelliklerini belirlediler. Sistemin uygulanması aşamasında Hollanda hükümeti tarafından, AB mevzuatının uygulanması üzerinde odaklanacak ikili işbirliği projeleri vasıtasıyla Avrupa Birliği üyelik kriterlerinin yerine getirilmesinde aday ülkelere yardımcı olmak amacıyla oluşturulan MATRA- Katılım Öncesi Projeler Programı bünyesindeki bir fon kullanıldı.

SİSTEM NASIL ÇALIŞIYOR?

Akıllı işaretler Sembol Sistemi internet aracılığıyla çalışıyor. Yayın kuruluşlarında çalışan sertifika sahibi kodlayıcılar, sınıflandıracakları programı izledikten sonra kendilerine verilen şifreyle www.rtukisaretler.gov.tr adresinden RTÜK Kodlama formuna ulaşarak, programın içeriğini ve hangi yaş grubu için uygun olduğunu tespit etmeye yönelik soruları cevaplandırıyorlar. Form doldurulduktan sonra sistem otomatik olarak söz konusu program için hangi sembollerin (hem yaş hem içerik sembolleri) kullanılması gerektiğini gösteriyor. Yayın kuruluşlarının bu sembolleri belirtilen usul ve esaslara uygun olarak kullanmaları gerekiyor.

SEMBOLLER NASIL KULLANILIYOR?

Kodlayıcılar her bağımsız program için kodlama formu dolduruyorlar. Sınıflandırma, yaş ve içerik gruplarını belirten sembollerin birlikte kullanılması suretiyle yapılıyor. Bir program için uygun yaş sembolü yanında birden fazla içerik sembolü de kullanılabilir. 13+ sembolü taşıyan programların 21:30'dan sonra, 18+ sembolü taşıyan programların ise saat 23:00'den sonra yayınlanması gerekiyor. Sembolleri kullanan yayın kuruluşları, teleteks hizmeti

vermeleri halinde, bu sembolleri teleteks yayınlarında da kullanıyorlar. Sınıflandırılmış programların sembolleri, yazılı medya da yer alan program akış çizelgelerinde de kullanılıyor.

SEMBOLLER HANGİ PROGRAMLARDA KULLANILIYOR?

Haber bültenleri haricindeki programlarda semboller kullanılıyor. Sembol kullanılması zorunlu olmayan programların yayınında korumalı saatler dikkate alınıyor. Sembol kullanılması zorunlu programların tanıtım duyurularında da semboller kullanılıyor. Bu tür programların tanıtım duyurularında, şiddet/korku, cinsellik v.b. içeren görüntülerin kullanılmaması ve bu duyuruların saat: 21:30'dan sonra yapılması gerekiyor. Akıllı işaretlerle ilgili deneme dönemi tamamlandıktan sonra sistemin kontrolleri yapılacak ve ardından hazırlanan yönetmeliğe resmiyet kazandırılacak. Sistem ve semboller için: www.rtukisaretler.gov.tr